

Emily Giffin

Nešto plavo

Prolog

Rođena sam lijepa. Carskim rezom. Odmah na početku života izbjegla sam izobličenu glavu i ratne ožiljke koji nastaju kad te tjeraju kroz porođajni kanal. Ja sam se umjesto toga pojavila s finim nosićem, usnicama savijenim u luk i markantnim obrvama. Po svom sam tjemenu imala taman pravu količinu paperja na taman pravim mjestima, što je obećavalo bujnu kosu i izvanredan rub vlasišta.

I, naravno, kosa mi je izrasla gusta i svilenkasta, boje zrna kave. Svako sam jutro voljko sjedila dok mi je majka namatala kosu oko debelih, vrućih uvijača ili je izvijala u filigranske pletenice. Kad sam išla u jaslice, ostale malene djevojčice - mnoge s kosom neugledno ošišanom na lonac - bučno su zahtijevale da svoju ležaljku za vrijeme spavanja polože pokraj moje, a prstići su im sijevali da dotaknu moj konjski rep. Spremno su dijelile svoj plastelin ili prepuštale red na toboganu. Bilo što, samo da mi budu prijateljice. Tada sam otkrila da u životu postoji hranidbeni lanac i da u toj hijerarhiji izgled ima težinu. Drugim riječima, u ranoj dobi od tri godine shvatila sam da ljepota donosi i povlastice i moć.

Ta se pouka samo još dublje usjekla kako sam rasla i nastavila svoju vladavinu kao najljepša djevojčica u sredinama gdje je konkurencija bila sve jača. Na samom vrhu u višim razredima osnovne, pa onda u srednjoj. Ali, za razliku od likova u mojim omiljenim filmovima Johna Hughesa, mene moja popularnost i ljepota nikad nisu pretvorile u zlobnicu. Vladala sam poput dobrohotnog diktatora, držala na uzdi ostale popularne djevojke koje su pokušavale zloupotrijebiti svoju moć. Prkosila sam klikama, ostala vjerna svojoj najboljoj prijateljici, pametnici Rachel. Bila sam dovoljno popularna da stvorim svoja pravila.

Naravno, imala sam i ja svoje trenutke nesigurnosti. Sjećam se jedne takve prilike u šestom razredu kad smo se Rachel i ja igrale "psihijatra", jedne od naših omiljenih igara. Ja sam obično imala ulogu pacijentice i govorila nešto u stilu: "Toliko se bojim pauka, doktorice, da cijelo ljeto ne mogu izaći iz kuće."

"Dakle", odgovorila bi Rachel, pogurnula naočale prema vrhu nosa i naškrabala bilješke u blok. "Preporučam vam da pročitate *Sarlotinu mrežu*... Ili da se preselite u Sibir gdje nema pauka. I popijte ovo." Pružila bi mi dva vitamina sa slikom obitelji Kremenko i ohrabrujuće kimnula.

Tako je to obično išlo. Ali tog konkretnog popodneva Rachel je predložila da ne glumim pacijenticu, nego da umjesto toga budem ja i iznesem vlastiti problem. Pa sam se sjetila kako moj mladi brat Jeremy svaku noć monopolizira razgovor za večerom, izbacujući originalne "kuc-kuc, tko je" viceve i opskurne činjenice o životinjama. Povjerala sam kako mi se čini da je mojim roditeljima draži Jeremy - ili da ga bar slušaju više nego što slušaju mene.

Rachel se nakašljala, razmislila na trenutak, a onda iznijela neku teoriju o tome kako malene dječake potiču da budu pametni i duhoviti, a malene curice hvale kad su slatke. Nazvala je to "opasnom zamkom" za djevojčice i rekla da tako mogu nastati "isprazne žene".

"Ma gdje si to čula?" pitala sam je, a u sebi sam mislila što joj točno znači to *isprazne*.

"Nigdje. To je samo moje mišljenje", rekla je Rachel, dokazujući kako ona nije u opasnosti da padne u zamku lijepe male djevojčice. Njezina je teorija u biti savršeno opisivala nas. Ja sam bila lijepa s prosječnim ocjenama, Rachel je bila pametna s prosječnim izgledom. Najednom me preplavio val ljubomore od želje da i mene ispune velike misli i krupne riječi.

Ali brzo sam odmjerila valove što su zbrda-zdola šarali Rachelinu mišje smeđu kosu i rekla sebi da sam dobro prošla. Nisam na karti mogla pronaći države poput Pakistana ili Perua, ili razlomke pretvoriti u postotke, ali moja će me ljepota katapultirati u svijet Jaguara, velikih kuća i večera s tri vilice lijevo od mog porculanskog tanjura. Dovoljno je bilo samo da se dobro udam, kao i moja majka. Nije bila genijalka i završila je samo tri semestra na pučkom sveučilištu, ali svojim je lijepim licem, sitnom građom i besprijekornim ukusom osvojila mog pametnog oca, stomatologa, i sad je živjela kao bubreg u loju. Njezin sam život smatrala izvrsnim predloškom za svoj.

I tako sam glatko prošla pubertet i upisala se na Sveučilište Indiana, gdje mi je puki prolaz bio dovoljan. Primili su me u najbolje sestinstvo, hodala sam s najseksi tipovima i moju su sliku četiri godine zaredom Hoosieri objavlivali u svom kalendaru s djevojkama iz snova. Nakon što sam diplomirala s prosjekom 2,9, poslala sam za Rachel, i dalje svojom najboljom prijateljicom, u New York, gdje je ona studirala pravo. Dok se ona grbila u knjižnici pa otišla raditi u veliki ured, ja sam nastavila svoju potragu za glamurom i dobrim provodom, spoznavši ubrzo da sve ono što u životu valja, na Manhattanu valja još i više. Otkrila sam najpomodnije gradske klubove, najfinije restorane i najbolje partije među muškarcima. A i dalje sam imala najljepšu kosu u gradu.

U našim dvadesetima, dok smo Rachel i ja išle svaka svojim putem, ona bi često postavila ono moralističko pitanje: "Zar te ne zabrinjava karma?" (Samo usput, ona je karmu spomenula prva u višim razredima osnovne nakon što sam ja prepisivala na testu iz matematike. Sjećam se kako sam značenje te riječi pokušavala odgonetnuti preko pjesme *Karma Chameleon*, što, dakako, nisam uspjela.) Poslije sam shvatila što je željela reći: da se marljiv rad, iskrenost i poštenje na kraju uvijek isplate, a da je provlačenje na račun vlastitog izgleda zbog nečega pogrešno. A kao i onog dana kad smo se igrale psihijatra, povremeno sam se brinula da ima pravo.

Ali rekla sam sebi da ne moram rintati kao dobrovoljka po pučkim kuhinjama da bih imala dobru karmu. Možda do uspjeha nisam stigla uobičajenim putem, ali *zaradila* sam svoj glamurozni posao u odnosima s javnošću, svoj famozni krug prijatelja i svog fenomenalnog zaručnika Dexa Thalera. *Zavrijedila* sam svoj stan s terasom što gleda na zapadni dio Central Parka i pozamašni, prozirni dijamant na lijevoj ruci.

To je bilo u doba dok sam još mislila da znam *sve*. Jednostavno nisam shvaćala zašto si ljudi, a pogotovo Rachel, uporno žele život otežati više nego što je potrebno. Ona se možda i držala svih pravila, ali eto je sad, trideset joj je godina, a sama je, po cijele noći radi u odvjetničkom uredu koji prezire. A u međuvremenu sam sreće imala ja, baš kao i tijekom cijelog našeg djetinjstva. Sjećam se kako sam je pokušavala poučiti, govorila joj da unese malo zabave u svoj tmurni, disciplinirani život. Govorila sam joj stvari tipa: "Za početak, trebala bi svoje dosadne cipele dati u Caritas i kupiti si nekoliko pari *manolica*. Bolje ćeš se osjećati, kad ti kažem."

Sad sam svjesna koliko plitko to zvuči. Shvaćam da mi je izgled bio *sve*. Ali u tom trenutku zaista nisam mislila da ikomu činim nažao, čak ni sebi. Zapravo uopće nisam previše razmišljala. Da, bila sam prekrasna i sretna u ljubavi, ali iskreno sam vjerovala da sam jednako tako dobra osoba koja zaslužuje sreću što je prati. Nisam vidjela nikakvog razloga zašto me sretna zvijezda ostatak života ne bi pratila jednako kao i prva tri desetljeća.

A onda se dogodilo nešto što me natjeralo da u pitanje dovedem sve što sam mislila da znam o svijetu: Rachel, moja neugledna dobrica od kume, s ukovrčanom kosom boje pšeničnih klica, napala me i preotela mi zaručnika.

Jedan

Ispod pojasa.

To je bio jedan od omiljenih izraza mog mlađeg brata Jeremyja dok smo bili djeca. Upotrebljavao ga je dok se naslađivao čarkama koje bi izbile na autobusnoj stanici ili po hodnicima naše osnovne škole, glasa visokog i uzbuđenog, usnica sjajnih od pljuvačke: *PRAS! ŠLJAS! Totalno ispod pojasa, čovječe!* A onda bi jednu šaku oštro zabio u svijeni dlan druge ruke, iznimno zadovoljan samim sobom. Ali to je bilo davno. Jeremy je sada zubar, dijeli ordinaciju s mojim ocem, i sigurna sam da udarcu ispod pojasa nije prisustvovao, primio ga ili o njemu raspredao više od desetljeća.

Ni ja se tih riječi jednako tako dugo nisam sjetila - sve do one antologijske vožnje taksijem. Upravo sam izašla iz Rachelina slana i taksistu prepričavala svoje strašno otkriće.

"Uh", rekao je on s jakim naglaskom stanovnika Queensa. "Vaša vas je prijateljica baš dobrano opalila *ispod pojasa*, ha?"

"Da", uzviknula sam, na dlaku od toga da svoje rane ne počnem još i lizati. "Bome jest."

Odana, pouzdana Rachel, dvadeset i pet godina moja najbolja prijateljica, kojoj su moji interesi uvijek bili važniji od vlastitih ili bar isprepleteni s njima, opalila me - *PRAS! ŠLJAS!* - ispod pojasa. Zaskočila me. U njezinoj me izdaji najviše zapekao element iznenađenja. Činjenica da mi to nije bilo ni nakraj pameti. Bilo je to jednako tako neočekivano kao da pas vodič svog slijepog vlasnika punog povjerenja namjerno izvede pred šleper.

Istini za volju, nije sve bilo baš tako jednostavno kako sam ja to predočila taksistu. Ali nisam željela da s uma smetne glavni problem - problem onog što mi je Rachel učinila. Ja sam ponegdje pogriješila, ali nisam izdala naše prijateljstvo.

Bilo je to tjedan uoči dana mog nesuđenog vjenčanja, a ja sam otišla do Rachel da joj kažem kako je moje vjenčanje otkazano. Moj zaručnik Dex prvi je izgovorio te teške riječi - da se možda ne bismo trebali vjenčati - ali ja sam se brzo složila zato što sam bila u ljubavničkoj vezi s Marcusom, jednim od Dexterovih prijatelja. Malo-pomalo i dogodilo se, a poslije jedne osobito strasne večeri, ja sam zatrudnjela. Sa svime se time bilo neizmerno teško uhvatiti ukoštac i znala sam da će mi najteže biti sve priznati Rachel, koja je na početku ljeta bila blago zainteresirana za Marcusa.

Njih su dvoje izašli nekoliko puta, ali romanca je splasnula kad je, bez njezina znanja, počela moja veza s Marcusom. Cijelo mi je to vrijeme bilo grozno - zato što sam varala Dexa, ali još i više zato što sam lagala Rachel. No ipak sam bila spremna otvoriti karte najboljoj prijateljici. Bila sam uvjerenjena da će imati razumijevanja. Uvijek je imala.

I tako sam stoički došla u Rachelin stan na Upper East Sideu.

"Što je bilo?" pitala me kad je otvorila vrata.

Prožela me lagodnost kad sam pomislila kako su utješne i poznate te riječi. Rachel je bila majčinski tip najbolje prijateljice, više majčinski od moje vlastite majke. Prisjetila sam se svih onih prilika tijekom godina kad mi je moja prijateljica postavila to pitanje: kao kad sam, na primjer, krov na očevu kabrioletu ostavila spušten za vrijeme oluje, ili dana kad su mi od menstruacije otišle cijele bijele *Guessove* traperice. Uvijek je bila uz mene sa svojim "Što je bilo?", za kojim je slijedilo "Sve će biti dobro", izgovoreno suverenim tonom koji mi je ulijevao sigurnost da ima pravo. Rachel je sve znala riješiti. Oraspoložiti me kad nitko drugi nije mogao. Čak i u tom trenutku, kad je mogla osjetiti razočaranje što je Marcus odabrao mene a ne nju, ja sam bila sigurna da će se iskazati i umiriti me da sam izabrala pravi put, da se sve događa s razlogom, da nisam negativka, da imam pravo što slušam svoje srce, da me u potpunosti razumije, a da će s vremenom i Dex.

Duboko sam udahнула i šmugnula u njezinu urednu garsonijeru dok se ona razbrbljala o vjenčanju, o tome kako mi je na usluzi, spremna pomoći oko bilo čega što treba obaviti u posljednji čas.

"Neće biti vjenčanja", izletjelo mi je.

"Što?" upitala je. Usnice su joj se stopile s ostatkom blijedog lica. Gledala sam kako se okreće i sjeda na krevet. A onda me pitala tko ga je otkazao.

Glavom mi je prostrujao događaj iz srednje. Nakon prekida, koji je u srednjoj školi uvijek bio vrlo javan događaj, i dečki i cure I pitali: "Tko je prekinuo?" Svi su htjeli znati tko je nogu dao, a tko je dobio, tako da znaju komu da prišiju krivnju, a komu da iskažu sažaljenje.

Rekla sam ono što u srednjoj školi nikad nisam mogla jer, ruku na srce, nikad nisam dobila nogu. "Bilo je uzajamno... Pa sad, strogo uzevši, Dexter je bio taj. Jutros mi je rekao da on to ne može. Da misli da me ne voli." Preokrenula sam očima. U tom sam trenutku bila uvjerenjena da je takvo što nemoguće. Dex je htio raskinuti zato što je osjećao moju sve veću ravnodušnost. Otudjenje koje se pojavi kad ti se sviđa netko drugi.

"Ma ti se šališ? To nije normalno. Kako se osjećaš?"

Proučila sam svoje štrasom ukrašene *Pradine* sandale n ružičaste pruge, u tonu s lakom na noktima, pa duboko udahнула. Onda sam priznala da sam održavala ljubavičku vezu s Marcusom, zanemarišući žalac krivnje. Dobro, Marcus je bio Rachelina mala ljetna simpatija, ali nikad nije spavala s njime, a prošli su tjedni otkad ga je uopće i poljubila. Ta je vijest jednostavno nije mogla *toliko* uzrujati.

"Znači, spavala si s njime?" pitala me Rachel glasnim, čudnim tonom. Obrazi su joj se zarumenjeli - siguran znak da se ljuti - ali ja sam stisnula zube, iznijela sve podrobnosti, rekla joj kako je naša veza počela, kako smo pokušali stati, ali nismo mogli odoljeti suludoj uzajamnoj privlačnosti. A onda sam duboko udahнула i rekla joj da nosim Marcusovo dijete i da se planiramo vjenčati. Skupila sam snagu za nekoliko suza, ali Rachel je ostala sabrana. Postavila je nekoliko pitanja, na koje sam odgovorila iskreno. Zatim sam joj zahvalila što me ne mrzi, osjetivši neizmjereno olakšanje jer sam, unatoč tomu što mi se život okrenuo naglavce, i dalje imala svoj oslonac, svoju najbolju prijateljicu.

"Da... Ne mrzim te", rekla je Rachel, zataknuvši pramen kose iza uha.

"Nadam se da će i Dex to jednako dobro podnijeti. Bar što se Marcusa tiče. Mrzit će ga neko vrijeme. Ali Dex je razuman. Nitko nije ovo namjerno učinio da ga povrijedi. Jednostavno se dogodilo."

A onda, baš kad sam je htjela pitati hoće li mi ipak biti kuma kad se udam za Marcusa, cijeli se moj svijet srušio. Znala sam da ništa nikad više neće biti isto niti je išta bilo onako kao što sam ja mislila. U tome sam trenutku ugledala Dexterov sat na noćnom ormariću svoje najbolje prijateljice. Antikni *Rolex* oko kojeg se nisi mogao zabuniti.

"Zašto je Dexterov sat na tvom noćnom ormariću?" pitala sam, a u sebi sam se molila da mi ponudi logično i bezazleno objašnjenje.

Ali umjesto toga ona je slegnula ramenima i rekla da ne zna. Tad je rekla da je to zapravo *njezin* sat, da ima isti kao i on. Što nije bilo uvjerljivo zato što sam taj sat tražila mjesecima, a onda za njega kupila novi remen od krokodilske kože, čime je zaista postao original. Uostalom, čak i da je to bio predvidivi, netom proizvedeni *Rolex Oyster Perpetual*, njezin se glas tresao, lice joj je bilo još blijede nego obično. Rachel je vješta u mnogočemu, ali ne i u laganju. I zato sam znala. Znala sam da je moja najbolja prijateljica na cijelom svijetu skrivila nepojmljivu izdaju.

Sve se ostalo odvijalo usporeno. Gotovo sam čula zvučne efekte koji su pratili *Bioničku ženu*, jednu od mojih najdražih serija. Jednu od *naših* najdražih serija - svaki sam nastavak gledala zajedno s Rachel. Ustala sam, ščepala sat s noćnog ormarića, okrenula ga i naglas pročitala posvetu: "Volim te svim srcem, Darcy". Riječi su mi bile teške, gušile me u grlu dok sam se prisjećala dana kad sam mu dala posvetu ugravirati u sat. Nazvala sam Rachel s mobitela i pitala je kako da je sročim. "Volim te svim srcem" predložila je ona.

Zurila sam u nju, čekala, ali ona i dalje nije ništa govorila. Samo je zurila u mene onim krupnim smeđim očima, iznad kojih su se nabrale njezine vječno nepočupane obrve.

"Što je ovo, jebote?" rekla sam staloženo. A onda sam pitanje ponovno vrisnula kad mi je sinulo da Dex vjerojatno vreba u stanu, skriva se negdje. Progurala sam se pokraj nje u kupaonicu, Trgnula u stranu zastor na tušu. Ništa. Jurnula sam naprijed da pogledam u ormar.

"Darcy, nemoj", rekla je, zapriječivši vrata leđima.

"Miči se!" vrisnula sam. "Znam da je unutra!"

I tako se ona maknula, a ja sam otvorila vrata. I, naravno, bio je ondje, zguren u kutu u svojim prugastim mornarskim boksericama. Još jednom mom daru.

"Lažljivče!" doviknula sam mu, osjetivši kako mi ponestaje daha. Bila sam navikla na dramu. U drami sam *uživala*. Ali ne u ovakvoj. Ne u drami kojom od početka nisam upravljala ja.

Dex je ustao i smireno se obukao, gurnuo prvo jednu pa drugu nogu u traperice, prkosno ih zakopčao. Na licu mu nije bilo ni tračka krivnje. Kao da ga nisam optužila ni za što drugo negoli da je sebi odvuкао pokrivač ili pojeo moj sladoled *Ben&Jerry's* od višnje s čokoladom.

"Lagao si mi!" opet sam povikala, ovaj put glasnije.

"Ti to mene zezaš?" rekao je tihim glasom. "Jebi se, Darcy."

Sve te godine koje sam provela s njime Dex mi to nikad nije rekao. Tim sam se riječima služila ja kad bi sve drugo propalo. Ne on.

Ponovno sam pokušala. "Rekao si da nemaš nikog drugog! A *jebes* moju najbolju prijateljicu!" povikala sam, ne znajući na koga da se prvo okomim, slomljena dvostrukom izdajom.

Željela sam da kaže, da, ovo se doima ružno, ali bludničenja nije bilo. No nisam dočekala nikakvo nijekanje. "Da se nije to malo sova narugala sjenici, Darce? Ti i Marcus, ha? Trudna si? Pa trebalo bi ti čestitati."

Na to nisam imala što reći pa sam odmah okrenula batinu i rekla: "Cijelo sam vrijeme znala."

To je bila potpuna laž. Ovaj trenutak ni u bunilu ne bih mogla predvidjeti. Nisam mogla otpjeti jačinu tog šoka. Ali u tome je kvaka s udarcima ispod pojasa: to što je ispod pojasa boli više nego sam udarac. Dobro su me mlatnuli, ali nisam im namjeravala dopustiti da od mene naprave još i budalu.

"Mrzim vas oboje. Zauvijek", rekla sam, shvativši da moje riječi zvuče slabašno i djetinjasto, kao kad sam imala pet godina i rekla ocu da više volim vruga nego njega. Željela sam šokirati i užasnuti, ali on se samo nasmijuljio na moju kreativnu pogrdu. Činilo se da je i Dex moju objavu shvatio kao puku zabavu, što me razjarilo do ruba suza. Rekla sam sebi da moram pobjeći iz Rachelina stana prije nego što počnem ridati. Dok sam išla prema vratima, začula sam Dexa: "O Darcy?"

Okrenula sam se da ga opet pogledam. "Što je?" prosiktala sam, moleći se da kaže kako je sve to bila šala, velika zabuna. Možda će se nasmijati i pitati kako mi je takvo što moglo pasti na pamet. Možda ćemo se čak svi skupa zagrliti.

Ali rekao je samo: "Možeš li mi vratiti sat, molim te?"

Progutala sam knedlu pa zavatlala sat na njega, ciljajući mu lice. Umjesto toga udario je u zid, odskakutao preko njezina broskog poda i zaustavio se tik ispred Dexovih bosih nogu. Podigla sam pogled sa sata prema Rachelinu licu. "A ti", rekla sam joj. "Nikad te više ne želim vidjeti. Ti si za mene mrtva."

Nekako sam se uspjela spustiti u prizemlje (gdje sam Rachelinu portiru prenijela glavne gnusobe), ući u taksu (gdje sam ponovno prepričala priču) i otići k Marcusu. Upala sam u njegovu neurednu garsonijeru u kojoj je on prekrivenih nogu sjedio na podu i na gitari svirao melodiju koja je zvučala otprilike poput refrena pjesme *Fire and Rain*.

Podigao je pogled prema meni, dok mu se na licu ogledala mješavina iritiranosti i zbunjenosti. "Što *sad* ne valja?" rekao je.

Zasmatalo mi je kako je upotrijebio tu riječ *sad*, aludirajući na to da je kod mene uvijek neka kriza. Nisam ja bila kriva za ono što mi se upravo dogodilo. Isprispovijedala sam mu cijelu priču, do zadnjeg detalja. Željela sam da moj novi udvarač bude sablažnjen. Ili barem šokiran. Ali koliko god da sam se trudila u njemu raspirati buru kakva je mahitala u meni, on bi zauzvrat ispalio dva argumenta: *Kako se možeš ljutiti kad smo mi isto to učinili njima? I: Zar ne želimo da naši prijatelji budu sretni kao i mi?*

Rekla sam mu da nije *sad* važna naša krivnja i NEKA IDU KVRAGU, NE, NE ŽELIMO DA ONI BUDU SRETNI!

Marcus je samo prebirao po svojoj gitari i smijuckao se.

"Što je tako smiješno?" pitala sam ojađeno. "Nema ničeg smiješnog u ovoj situaciji!"

"Pa možda nije onako ha-ha smiješno, ali smiješno je u ironičnom smislu."

"Nema ničeg ni *izbliza* smiješnog u ovome, Marcuse! I prestani svirati na tome!"

Marcus je još jedanput palcem prešao preko žica prije nego što je gitaru stavio u futrolu. Zatim je sjeo prekrivenih nogu, uhvativši prljave tenisice za prste te ponovno rekao: "Jednostavno mi nije jasno kako možeš biti tako zgrožena kad smo mi učinili to isto..."

"Nije to uopće isto!" rekla sam, stropoštavši se na prohladni pod. "Shvaćaš, ja možda i jesam s tobom prevarila *Dexa*. Ali ništa nisam učinila Rachel."

"Pa *sad*", rekao je on. "Ona i ja smo se nešto malo vidali. Imali smo potencijala prije nego što si se ti pojavila."

"Vi ste izašli na nekoliko šugavih spojeva, a ja sam za *Dexa* bila *zaručena*. Kakva se to osoba može spetljati sa zaručnikom najbolje prijateljice?"

Prekrižio je ruke i znakovito me pogledao. "Darcy."

"Što je?"

"U jednu takvu gledaš. Sjećaš se? Bio sam jedan od *Dexovih* kumova? Zvuči poznato?"

Šmrncula sam. Istina, Marcus i Dex bili su kompanjoni s koledža, prijatelji već godinama. Ali to se jednostavno nije moglo usporediti. "Nije to isto. Ženska su prijateljstva svetija; ja sam s Rachel povezana cijeli život. Bila mi je najbolja prijateljica na cijelom svijetu, a tebe su, ono, kao apsolutno zadnjeg ugurali među kumove. Dex te vjerojatno ne bi ni izabrao da mu nije trebao peti uz mojih pet cura."

"Uf. Baš sam počašćen."

Ignorirala sam njegov sarkazam i rekla: "Uostalom, ti se nikad nisi izdavao za sveca kao što je ona."

"Tu imaš pravo. Svetac nisam."

"U to se jednostavno ne upuštaš sa zaručnikom najbolje prijateljice. Ili bivšim zaručnikom. I točka. Nikad. Sve i da prođe milijarda milijuna godina, u to se svejedno ne upuštaš. A pogotovo ne skočiš u krevet s njim dan nakon prekida." Onda sam ga zasula daljnjim pitanjima: *Misli li on da je to bilo samo jedanput? Jesu li oni počinjali vezu? Bi li se još mogli i zaljubiti? Ima li ikakve šanse da ostanu skupa?*

Na sva je Marcus slegnuo ramenima i odgovorio nekom varijacijom na temu: *Ne znam i nije me briga.*

Na što sam se ja izderala: "Pogađaj! Neka te bude briga! Umiri me!"

Naposljetku je popustio, tapšao me po ruci i davao zadovoljavajuće odgovore na moja sugestivna pitanja. Složio se da je to s Rachel i Dexom vjerojatno bilo samo jedanput. Da je Dex otišao k Rachel zato što je bio potresen. Da ga je Rachel najviše podsjećala na mene. A što se Rachel tiče, ona se samo smilovala slomljenom čovjeku.

"Dobro. Što misliš, što bih ja *sad* trebala?" pitala sam.

"Ti tu ništa ne možeš", rekao je Marcus, posegnuvši rukom da otvori kutiju s *pizzom* koja je ležala pokraj njegove futrole s gitarom. "Hladna je, ali posluži se."

"Kao da bih *sad* mogla jesti!" izdahnula sam dramatično i raširila noge na podu. "Koliko ja vidim, imam dvije mogućnosti: ubojstvo i/ili samoubojstvo... Bilo bi ih prilično lako ubiti, znaš?"

Željela sam da zine od čuda na moju primjedbu, ali nikako da me prođe razočaranje što njega moje riječi nikad nisu previše šokirale. Samo je izvukao krišku *pizze* iz kutije, presavio je napola i ugurao u usta. Trenutak je žvakao, a onda s još punim ustima istaknuo da bih bila glavni i jedini sumnjivac. "Završila bi u ženskoj kaznionici na sjeveru države New York. Očišana na fudbalerku. Već te vidim kako zaimačom dijeliš zobenu kašu dok t i fudbalerka vijori na povjetarcu zatvorskog dvorišta."

Razmislila sam o tome i zaključila da mi je vlastita smrt neizmerno milija od fudbalerke. Što me dovelo do mogućnosti samoubojstva. "Dobro. Dakle, ubojstvo je isključeno. Onda ću jednostavno ubiti sebe. Bilo bi im jako žao da se ubijem, ne bi li?" pitala sam, više da bih šokirala nego zato što sam uistinu razmatrala vlastitu smrt.

Htjela sam da mi Marcus kaže kako bez mene ne bi mogao živjeti. Ali on nije zagrizao mamac u poigravanju idejom o samoubojstvu kao Rachel dok smo bile u višim razredima osnovne, kad je obećala da će zanemariti klasični glazbeni odabir moje majke i pobrinuti se da na mom pogrebu do daske odvrnu *On the Turning Away* Pink Floyda.

"Bilo bi im silno žao da se ubijem", rekla sam Marcusu. "Misliš da bi mi došli na pogreb? Bi li se ispričali mojim roditeljima?"

"Da. Vjerojatno bi. Ali ljudi brzo nastave dalje. Kojiput čak na tebe zaborave već *na* pogrebu, ovisno o tome koliko je dobra hrana."

"Ali što je s njihovom grižnjom savjesti?" pitala sam. "Kako mogu sebi pogledati u oči?"

Ustvrdio mi je da prvotnu grižnju savjesti može primiriti svaki dobar psihoterapeut. I tako nakon nekoliko večeri na kožnom kauču onaj kojeg je nekoć proganjalo *što bi bilo da je bilo*, dođe do spoznaje da bi si samo jako pomućena duša mogla oduzeti život i da jedan, ma kako krupan, izdajnički čin zdravu osobu neće potaknuti da skoči pred tramvaj broj 6.

Znala sam da Marcus ima pravo, prisjetivši se da se, dok smo Rachel i ja bile u drugom srednje, jedan od naših kolega iz razreda, Ben Murray, ustrijelio u glavu iz očeva revolvera u svojoj spavaćoj sobi dok su njegovi roditelji u prizemlju gledali televiziju. Priče su se razlikovale - ali, sve u svemu, svi smo znali da je to imalo neke veze s time što se posvađao s curom, Amber Lucetti, koja ga je napucala zbog studenta kojeg je upoznala dok je bila u posjetu sestri na Illinois Stateu. Nitko od nas nije mogao zaboraviti trenutak kad je pedagog izveo Amber sa sata retorike da joj priopći jezovitu vijest. Jednako tako nismo mogli zaboraviti zvuk Amberinih vapaja kako odjekuju hodnicima. Svi smo zamišljali kako će do kraja puknuti i završiti na nekoj psihijatriji.

No za nekoliko dana Amber se vratila na nastavu i održala govor o nedavnom burzovnom slomu. Ja sam upravo održala svoj govor o tome zašto je šminka iz samoposluživanja trend budućnosti - u odnosu na skuplju šminku - s obzirom na to da sva dolazi iz istih velikih bačvi s uljima i prahom. Divila sam se Amber što je sposobna održati tako slojevit govor a da jedva pogled baci na svoje podsjetnike, dok joj je bivši dečko u lijesu pod smrznutom zemljom. A njezin suvereni govor nije bio ništa u usporedbi sa skandalom koji je izazvala dok se na proljetnom plesu drpala s Alanom Hysackom, niti tri mjeseca nakon Benova pogreba.

Dakle, ako mi je cilj srušiti Rachelin i Dexov svijet, ni samoubojstvo možda nije pravo rješenje. Nakon toga mi je preostala samo jedna mogućnost: da se držim svog savršenog života pod sretnom zvijezdom. Zar se ne kaže da je sreća najbolja osveta? Udat ću se za Marcusa, roditi mu dijete, odjahati u suton i nikad se neću osvrnuti.

"Hej. Daj mi ipak jednu krišku", rekla sam Marcusu. "Sad jedem za dvoje."

Te sam noći nazvala svoje roditelje i priopćila im vijest. Javio se moj otac pa sam mu rekla da mamu pozove na drugi telefon. "Mama, tata, vjenčanje je otkazano. Tako mi je žao", rekla sam stički, možda i previše stički, zato što su odmah pretpostavili da sam za prekid kriva isključivo ja. Mili i dragi Dex nikad ne bi otkazao vjenčanje tjedan dana prije nego što se trebalo održati. Moja je majka odvrnula ventil za suze, kukajući koliko je silno voljela Dextera, dok se moj otac s njom nadglasavao tonom koji je poručivao: "No, no, Darcy. Nemoj nagliti." U tom sam ih trenutku ja zakucala pričom o ormaru. Telefonom je zavladao muk kao rijetko kad. Bili su tako tihi da sam na sekundu pomislila da je veza pukla. Moj je otac naposljetku rekao da je to sigurno neka pogreška jer Rachel nikad ne bi učinila takvo što. Rekla sam im da ni ja to nikad ne bih mogla

povjerovati. Ali vidjela sam to na svoje oči - Dex u boksericama u Rachelinu ormaru. Razumije se da roditeljima nisam ništa rekla o Marcusu ili djetetu. Željela sam njihovu potpunu emocionalnu i financijsku potporu. Željela sam da krivnju svalje na Rachel, djevojku iz susjedstva koja ih je obmanula jednako kao i mene. Savršena, vjerodostojna, dobrodušna, odana, pouzdana, predvidiva Rachel.

"Što ćemo sad, Hugh?" upitala je moja majka mog oca svojim glasom curice.

"Ja ću to srediti", rekao je. "Sve će biti dobro. Darcy, ti se ništa nemoj brinuti. Imam popis gostiju. Nazvat ćemo članove obitelji. Javit ćemo u *Carlyle*, fotografu. Svima. Ti samo miruj. Želiš li da dođemo istim onim letom u četvrtak ili hoćeš kartu da doputuješ kući? Samo reci, zlato."

Moj se otac potpuno uživio u svoje raspoloženje za krizna stanja; takav bi postao dok bi promatrali hoće li se dići tornado ili za vrijeme mećave, ili kad god bi naša napola slijepa kućna mačka kojoj smo izvadili kandže pobjegla kroz stražnja vrata i strugnula na ulicu dok smo majka i ja živčane, potajno se naslađujući dramom.

"Ne znam, tata. Sad jednostavno ne znam ni gdje mi je glava."

Moj je otac uzdahnuo, a onda rekao: "Hoćeš da ja nazovem Dexa? Da ga dovedem pameti?"

"Ne, tata. Nema vajde od toga. Gotovo je. Molim te, nemoj. Ipak imam nekog ponosa."

"Taj *gad*", oglasila se moja majka. "A Rachel! Ta je mala drolja upravo nevjerovatna!"

"Dee, od tog nema nikakve koristi", rekao je moj otac.

"Ma znam", rekla je majka. "Ali jednostavno ne mogu vjerovati da bi Rachel učinila takvo što. A kako bi, za ime Boga, Dex mogao *poželjeti* da bude s njom?"

"Baš to!" rekla sam. "Nema teorije da su njih dvoje *zbilja* zajedno, je li tako? Ne može mu se ona *zbilja* sviđati?"

"Ne. Nema teorije", rekla je moja majka.

"Siguran sam da je Rachel žao", rekao je moj tata. "Ono što je učinila bilo je vrlo neprilično."

"Malo je reći *neprilično*", rekla je moja majka.

Moj je otac pokušao opet. "Izdajnički? Oportunistički?"

S tom se procjenom moja majka složila. "Vjerojatno ga je željela cijelo vrijeme dok si ti bila s njime."

"Znam", rekla sam, osjetivši prolazno žaljenje što sam digla ruke od Dexa. Svi su ga smatrali silnim trofejom. Pogledala sam Marcusa da bih si potvrdila kako sam pravilno postupila, ali on je pogledom mjerkao *PlayStation*.

"Je li Rachel nazvala da objasni ili se ispriča?" nastavio je moj tata.

"Nije još", rekla sam.

"Hoće", rekla je moja mama. "A ti dotad ne gubi snagu, dušo. Sve će biti dobro. Prekrasna si djevojka. Naći ćeš ti nekog drugog. Nekog boljeg. Reci joj, Hugh."

"Ti si najljepša djevojka na svijetu", rekao je. "Sve će to sjesti na svoje mjesto. Obećavam."

Tri

Ironično je to što smo se Dex i ja upoznali preko Rachel. Oboje su bili na prvoj godini prava na NYU-u, a budući da je Rachel inzistirala na tome kako ona ne studira da bi išla na spojeve nego da bi učila, svog je prijatelja Dexa, najbolju partiju na kampusu, prosljedila meni.

Dobro se sjećam tog trenutka. Rachel i ja smo bile u baru u Villageu, čekale smo Dexa da dođe. Kad je ušetao, odmah sam znala da je poseban. Kao da je izašao iz kampanje za *Ralphu Laurena* - muškarac iz onih reklama otisnutih na sjajnom papiru koji škilji u sunce na jedrilici ili se zamišljeno nagine nad šahovskom pločom dok u pozadini plamsa vatra. Bila sam sigurna da se nikad ne napije toliko da ne zna za sebe i pada, da nikad ne bi opsovao pred svojom majkom, da upotrebljava skupe preparate poslije brijanja - a u posebnim prilikama možda i britvicu. Jednostavno sam znala da može uživati u operi, da može riješiti bilo koju *Timesovu* križaljku i da naručuje fini porto poslije večere. Kunem se da sam sve to pročitala jednim pogledom. Pročitala da je on moj ideal - sofisticirani muškarac s Istočne obale kojeg sam trebala da bih stvorila manhattansku verziju života svoje majke.

Te smo večeri Dex i ja lijepo porazgovarali, ali trebalo mu je nekoliko tjedana da me nazove i pozove van - zbog čega sam ga samo još jače poželjela. Čim je nazvao, napucala sam tipa s kopni sam se u to doba vidjela zato što sam bila *toliko* sigurna da je na pomolu nešto izvanredno. Imala sam pravo. Dex i ja smo brzo postali par, a sve je bilo savršeno. *On* je bio savršen. Toliko savršen da sam se osjećala mrvicu nedostojnom njega. Znala sam da sam prekrasna, ali ponekad sam se brinula da nisam baš sasvim dovoljno pametna ili dovoljno zanimljiva nekomu poput Dexa, i da kad jednom otkrije istinu o meni, možda me više neće željeti.

Rachel tu nije bila od pomoći zato što se, kao i obično, činilo da nekako uspijeva naglasiti moje mane, podcrtati moju apatiju, moju indiferentnost prema temama do kojih je njoj i Dexu bilo toliko stalo: što se događa u zemljama Trećeg svijeta, gospodarstvu, tko se za što zalaže u Kongresu. Ma njih su dvoje slušali Javni radio, za ime Boga. Treba li tomu još što dodati? Meni već od samog zvuka glasova na toj stanici pogled postane lojalno staklast. A sadržaj da i ne spominjem. I nakon što sam lako nekoliko mjeseci hinila zanimanje za ono do čega mi nije bilo stalo, odlučila sam pokazati svoje pravo lice. Jedne noći, dok je Dex bio zaokupljen dokumentarcem o nekim političkim događajima u Čileu, ja sam ščepala daljinski i prebacila program mi reprizu limunade *Gidget* na Nickelodeonu.

"Hej! Gledao sam to!" rekao je Dex.

"Pun mi je nos sirotinje", rekla sam, uguravši daljinski između nogu.

Dex se dobrohotno zasmijuljio. "Znam, Darce. Baš znaju hiti naporni, zar ne?"

Najednom sam shvatila da, ma koliko ozbiljan Dex bio, činilo se da mu ne smeta moje ponešto pliće shvaćanje svijeta. Ili je harem tako izgledalo. Niti mu je smetao moj beskompromisni žar n traganju za finim stvarima i dobrim provodom. Mislim da se umjesto toga divio mojoj otvorenosti, mom iskrenom izražavanju mišljenja. Možda i nisam bila bogzna kako dubokoumna cura, ali pozerica nisam bila.

Sve u svemu, između Dexa i mene razlike su postojale, ali sa mnom je bio sretan. A ja sam mu uglavnom bila dobra i odana djevojka. Prije Marcusa moje divljenje prema suprotnom spolu samo je dvaput preraslo u nešto trunčicu jače - što mislim da je sasvim hvalevrijedan prosjek za sedam godina.

Prvi sam put lakše posrnula prije nekoliko godina s Jackom, krepkim dvadesetdvogodišnjakom kojeg sam jedne noći upoznala u *Lemon Baru* uz nekoliko pića s Rachel i Claire, koja mi je bila najbolja prijateljica s posla, bivša cimerica i djevojka s najviše poznanstava na Istočnoj obali. Rachel se od Claire razlikovala koliko i Laura Ingalls¹ od Paris Hilton, ali obje su mi bile prijateljice i obje slobodne pa smo često izlazile zajedno. Uglavnom, nas smo tri stajale za šankom i čavrljale kad su nam se Jack i njegovi prijatelji počeli nespretno nabacivati. Jack je bio najotvoreniji među njima, prštao je od dječakog poleta i šarma, prepričavao vaterpolske priče iz svojih netom okončanih dana na Princetonu. Ja sam upravo navršila dvadeset sedmu i osjećala se pomalo umorno i staro pa mi je laskalo što se mladi Jack očigledno zanimao za mene. Udovoljila sam mu dok su ostali dečki (manje zgodne verzije Jacka) obrađivali Claire i Rachel.

Pijuckali smo koktele i oćijukali, a kad je večer odmakla, Jack i njegova ekipa željeli su potražiti življu lokaciju (potvrdivši moju teoriju da je broj koliko puta promijeniš mjesto izlaska obrnuto proporcionalan godinama). I tako smo se svi potrpali u taksije da nađemo neki tulum u SoHou. Ali, također u mladenačkoj maniri, ispostavilo se da Jack i njegovi dečki imaju pogrešnu adresu, a onda i pogrešan broj mobitela prijateljeva prijatelja kod kojeg je tulum. Izveli su cijeli nesposobnjački scenarij uzajamnog prebacivanja krivnje: *Čovječe! Ne mogu vjerovati da si izgubio to govno*, itd. Završili smo na Prince Streetu i stajali na hladnoći, spremni na razlaz. Rachel i Claire otišle su prve, podijelivši taksi do Upper East Sidea. Jackovi prijatelji otputili su se sljedećim, odlučni u namjeri da nađu svoj tulum I tako smo Jack i ja na ulici ostali sami. Bila sam pripita, i l u k je izgledao tako očarano da sam mu priuštila nekoliko bezazlenih poljubaca. Nije to bilo ništa posebno. Stvarno nije. Bar ne meni.

Naravno, zaneseni mali Jack sutradan me nije prestao zivkati, na mobitelu mi je ostavio pregršt poruka. Na kraju sam ga nazvala i priznala da imam ozbiljnog dečka i da me ne može opet zvati. Rekla sam mu da mi je žao.

Shvaćam", rekao je pogruženim tonom. "Tvoj je dečko srećković... Ako ikad prekineš s njime, nazovi me."

Dao mi je svoj broj na poslu, od kuće i mobitela, a ja sam ih odsutno naškrabala na poleđini jelovnika kineskog restorana s dostavom koji sam naposljetku kasnije te noći bacila.

¹ Laura Ingalls (1867.-1957.) - američka književnica, autorica dječjih knjiga.

"Dobro. Odlično. Hvala, Jack. I oprostite još jedanput."

Kad sam spustila slušalicu, osjetila sam žalac grižnje savjesti i zapitala se zašto sam uopće Jacka i poljubila. Nije to imalo previše smisla. Čak i onako pripita, nisam se zavaravala da postoji pravo zanimanje. Jedino što je za mene dolazilo u obzir bilo je: "Želim li ja u ovom času poljubiti ovog dečka ili ne?" i budući da je odgovor bio da, to sam i učinila. Ne znam. Možda mi je bilo dosadno. Možda su mi samo nedostajali počeci kad se činilo da Dex luduje za mnom. Načas sam se zabrinula da je to s Jackom bio dokaz problema u našoj vezi, ali onda sam zaključila da je poljubac samo poljubac. Ništa posebno. Nije mi se čak dalo ni Rachel govoriti za Jacka. To je bilo gotovo - nije bilo svrhe slušati njezine prodike koje mi je držala i dok sam varala svoje dečke u srednjoj i na koledžu.

Poslije Jacka dugo, gotovo godinu dana, bila sam oličenje djevojke iz snova. Ali onda sam upoznala Laira na promotivnom domjenku koji je naša agencija za odnose s javnošću priredila povodom nove kolekcije moderne sportske odjeće nazvane *Immeline*. Lair je bio prelijepi maneken iz Južnoafričke Republike s kožom boje karamela i očima tako plavim da su bile gotovo istovjetne tirkiznim kupaćim gaćama koje je nosio.

Nakon što mi se dvaput nasmiješio, prišla sam mu. "Dakle, moraš mi reći", povikala sam da nadjačam glazbu, "jesu li lažne?"

"Što?"

"Tvoje oči. Nosiš li plave leće?"

Smijeh mu je bio melodično južnoafrički. "Majčice, ne. Moje su."

"Jesi li ti to sad rekao majčice?"

Kimnuo je i nasmiješio se.

"Baš starinski." Proučila sam rubove njegove rožnice tek toliko da budem sigurna govori li istinu. I zaista, nije bilo izdajničkih obrisa kontaktnih leća. Nasmijao se, pokazavši prekrasne bijele zube. Onda mi je pružio ruku. "Ja sam Lair."

"Leah?" rekla sam, dok mi je šaka kliznula u njegovu snažnu i toplu.

"Lair", ponovio je, što je i dalje zvučalo kao Leah. "Ono, obrneš *a* i *i* u *liar*², shvaćaš?"

"A, Lair³. Kakvo ugodno ime", rekla sam, zamislivši nas dvoje sklupčane zajedno na kakvom skrovitom mjestu. "Ja sam Darcy."

"Drago mi je, Darcy", rekao je, a onda pogledom prešao po domjenku koji sam planirala mjesecima. "Impresivna priredba."

"Hvala", rekla sam ponosno. A onda sam nabacila žargon odnosa s javnošću. Nešto u stilu koliki je to izazov osigurati klijentu uočljivo mjesto na današnjem konkurentnom tržištu.

Kimnuo je, a onda zanjihao glavom u ritmu basa.

"Ali..." nasmijala sam se, zavodnički zabacivši svoju dugu, tamnu kosu. "To je i jako zabavno. Imam prilike upoznati sjajne ljude poput tebe."

Nastavili smo razgovarati, a u pravilnim su nas razmacima prekidalali moji kolege i ostali gosti. Kimmy, također manekenka, odjevena u donji dio ružičaste trenirke od flisa s mornarsko plavim 69 preko guzice, uz koji je išao sportski grudnjak sa 69-kom, neprestano je pikirala Laira i uslikavala ga svojim digitalnim aparatom.

Nasmiješi se, srce", rekla bi dok sam se ja svim silama trudila ugurati u njezine slike. Ali unatoč Kimmynim pokušajima, Lair nije odvrćao pozornost i naše se očijukanje razvilo u ozbiljniji razgovor. Razgovarali smo o njegovoj kući u Južnoafričkoj Republici. Priznala sam da o njegovoj zemlji ne znam ništa, osim da su imali aparthejd prije nego što je Nelson Mandela izašao iz zatvora. Dok mi je Lair pobliže objašnjavao južnoafričku politiku, problem s kriminalom u njegovu rodnom Johannesburgu i nevjerojatnu ljepotu nacionalnog parka Kruger, shvatila sam da je on više od pukog lijepog lica. Rekao mi je da se manekinstvom bavi samo da bi zaradio za školovanje, čak se nabacivao izrazom *tekstilije*.

Poslije domjenka Lair i ja smo zajedno uskočili u taksu. Moje su namjere u principu bile čiste - željela sam samo poljubac na ulici, kao s Jackom. Ali onda mi je Lair prošaptao u uho: "Darcy, bi li razmislila o tome da mi se pridružiš u hotelu?" A ja se jednostavno nisam mogla obuzdati. I tako sam otišla u *Palace* s njime, uvjeren da ćemo se upustiti samo u žestoko ljubakanje.

A to je više-manje i bilo sve što smo radili. A onda sam oko tri ujutro ustala, obukla se i rekla mu da stvarno moram kući. zapravo sam mogla ostatu jer je Dex bio na poslovnom putu, ali nekako mi se činilo da bi bilo pravo varanje da s nekim muškarcem zaspim. A do tog sam trenutka smatrala da ne varam u punom smislu te riječi. Iako, ruku na srce, mislim da se prag toga jesi li nekog prevario može prilično jasno testirati: da tvoj partner može vidjeti snimku događaja, bi li on ili ona smatrali da si ih prevario? Alternativni test je: da ti možeš vidjeti snimku svog partnera u identičnoj situaciji, bi li smatrao da su te ona ili on prevarili? Bilo je očito da ja ni u jednom slučaju ne prolazim. Ali nisam prešla onu u kamen isklesanu granicu seksa i tom sam se činjenicom ponosila.

Te sam noći ostavila Laira da vene za mnom, a nakon nekoliko tjedana strasnih e-poruka, postupno smo prestali komunicirati, a potom je nestao svaki kontakt. Ta je večer počela blijedjeti u mom pamćenju - i one sam fascinantne oči gotovo zaboravila dok ga nisam uočila kako mi se u bijelim boksericama smješka s plakata nasred Time Squarea. Prizvala sam u sjećanje potankosti našeg randevua, pitajući se što bi se dogodilo da sam zbog Laira prekinula s Dexom. Zamislila sam nas kako živimo u Johannesburgu među slonovima i otimačima auta, i zaključila, ponovno, da je za našu vezu najbolje što se nije maknula od *Palacea*.

Dex i ja zaručili smo se nekoliko mjeseci poslije i zaklela sam se sebi da ću mu biti zauvijek vjerna. Pa dobro, nije da smo imali bezbroj zajedničkih interesa i da me on bez prestanka oduševljavao. Ali svejedno je bio izvanredna prilika, a povrh toga i dobar čovjek. Namjeravala sam se udati za njega i živjeti sretno do kraja života na Upper West Sideu. U redu, možda bismo se naposljetku preselili na Petu aveniju, ali ako se izuzmu te sitnije finese, scenarij mog života već je bio ispisan.

Samo što nisam isplanirala Marcusa.

Četiri

Godinama je Marcus za mene bio samo Dexterov zabušantski cimer s prve godine Georgetowna. Dok je Marcus koledž završio kao pretposljednji u generaciji i cijelo vrijeme bio napušten, Dex je diplomirao s najvećom pohvalom i nikad nije kušao nezakonit narkotik. Ali ono što kao brucoš proživiš s cimerom zna ostaviti dubok trag pa su tako njih dvojica ostali bliski za vrijeme koledža i poslije, iako su živjeli na suprotnim krajevima države.

Naravno, ja tom kompanjonu s koledža nikad nisam pridavala previše pozornosti dok se Dex i ja nismo zaručili pa je njegovo ime iskrsnulo kao kandidat za kuma. Dex je imao samo četiri izvjesna izabranika, ali ja sam imala pet djeveruša (uključujući i Rachel kao kumu), a o simetriji u svadbenoj sviti nije bilo nikakve rasprave. I tako je Dex nazvao Marcusa i tu čast dodijelio njemu. Nakon što su njih dvojica neko vrijeme brbljali, Marcus je tražio da razgovara sa mnom, što sam ja smatrala znakom dobrog odgoja, pogotovo s obzirom na to da se nikad nismo osobno sreli. Njegova je čestitka bila uobičajena, a usput je napomenuo još nešto o tome kako obećava da neće mladoženju naliti noć prije vjenčanja. Nasmijala sam se i rekla mu da ga držim za riječ, a ni nakraj pameti nije mi bilo da je zapravo trebao obećati da prije našeg vjenčanja neće spavati sa mnom.

Ustvari, nisam očekivala da ću ga uopće vidjeti prije vjenčanja, ali nekoliko tjedana nakon toga prihvatio je novi posao na

Manhattanu. Ja sam rezervirala stol u *Aureoleu* da proslavimo, unatoč tomu što je Dex uporno tvrdio da Marcus nije šminker.

Dex i ja u restoran smo stigli prvi i za šankom čekali Marcusa. On je napokon ušetao u sportskim vrećastim trapericama, zgužvanoj košulji i bradom od bar dva dana. Ukratko, nije bio tip muškarca kakvog bih inače zapazila.

"Dex-tere!" povikao je Marcus kad nam se približio, a onda svojski, muškarački zagrlio Dexa, pljesnuvši ga po leđima. "Baš mi je drago što te vidim, stari", rekao je Marcus.

"I meni tebe", rekao je Dex, pokazavši prema meni kavalirskim zamahom ruke. "Ovo je Darcy."

Polako sam ustala i nagnula se da petog kuma poljubim u čekinjavu obraz.

Marcus se iscerio. "Zloglasna Darcy."

Svidjelo mi se što me nazvao "zloglasna" - usprkos negativnim konotacijama - pa sam se nasmijala, položila ruku na prsa i rekla: "Ništa od toga nije istina."

"Baš šteta", rekao je Marcus ispod glasa, a onda upro prstom u skladnu ridokosu koja se vrpjela uz njega. "A. Ovo je moja prijateljica Stacy. Prije smo radili zajedno."

² Lažljivac.
³ Brlog.

Vidjela sam da je ta žena ušla kad i Marcus, ali nisam pomislila da su zajedno. Ništa se na njima nije podudaralo. Stacy je bila apsolutna pomodarka, odjevena u kratku petrolejsko plavu kožnu jaknu i slatke salonke od krokodilske kože. Dok su nas vodili za naš stol, dobacila sam Dexu bijesan pogled, ljutita na njega što mi je sugerirao da bih mogla "malo prikočiti" kad sam izvukla svoj bijeli plašt iz *Louisa Vuittona* i crveni karirani korzet od tafta. I tako sam sad zapela u decentnom crno-bijelom sakou od tvida pokraj kričave Stacy. Ponovno sam je odmjerila, pitajući se je li zgodnija od mene. Brzo sam zaključila da sam ja ljepša, ali da je ona viša, što mi je išlo na živce. Voljela sam biti oboje. Usput budi rečeno, uvijek sam vjerovala da svaka žena želi biti najprivlačnija u bilo kojoj skupini, ali kad sam jednom svoja razmišljanja priznala Rachel, ona se tupo zagledala u mene, a onda diplomatski kimnula. U tom sam se trenutku ja malo povukla i rekla: "Pa osim ako joj nisam prijateljica, onda ih uspoređujem."

Nasreću, Stacyna osobnost nije bila ni izbliza tako iskričava kao njezina garderoba pa sam je spretno uspjela zasjeniti. I Marcus je bio iznimno zabavan i neprestano nasmijavao naš stol. Nije bio vicmaher u uobičajenom smislu riječi, ali iz njega su frcale pospradne primjedbe o restoranu, pretencioznoj hrani i ljudima oko nas. Primijetila sam da kad god mu se Stacy nasmijala, prisno bi mu dotaknula ruku, pa sam bila prilično sigurna da ako već ne hodaju, onda su se bar spetljali. Do kraja večeri ponovno sam ocijenila Marcusov izgled i podigla ga za nekoliko stupnjeva. Bilo je to zbog Stacyna očitog zanimanja za njega, njegova smisla za humor i još nečega. Jednostavno je u sebi imao nešto seksi: odsjaj u smeđim očima i rupicu na bradi koja me podsjetila na Dannyja Zuka u *Briljantinu* (ona prva scena u filmu, na plaži, godinama je bila moja predodžba romantike).

Poslije večere, dok smo se Dex i ja taksijem vozili natrag na Upper West, rekla sam: "Sviđa mi se Marcus. Stvarno je duhovit i iznenađujuće seksipilan."

Dex se već naviknuo na moje iskrene komentare drugih muškaraca pa ga to više nije diralo. Samo je rekao: "Aha. Takav se ne rađa dvaput."

Čekala sam da kaže kako je vidio da sam se i ja svidjela Marcusu, a kad nije, ponukala sam ga: "Što ti je Marcus rekao na kraju večeri kad ste išli po naše kapute? Je li rekao nešto o meni?"

Stacy i ja smo čavrljale nekoliko metara dalje pa sam mislila da Marcus govori nešto u stilu "Bome si našao žensku i pol" ili "Neusporedivo je više seksi od tvoje cure iz koledža" ili čak ljubazno, jednostavno "Baš mi se sviđa Darcy - divna je."

Ali nakon što sam dugo navaljivala na Dexa, rekao mi je da mu je Marcus zapravo povjerio kako on i Stacy hodaju, i da će unatoč tomu što mu ona "mračno dobro puši", prekinuti zato što je prenaporna. Razumije se da je zbog činjenice da uživa felacije od djevojke poput Stacy Marcus u mojoj ocjenjivačkoj hijerarhiji porastao za još nekoliko stupnjeva.

I što smo se više Dex i ja družili s Marcusom, to mi se on više sviđao. Ali svejedno ga nisam doživljavala nikako drukčije nego kao Dexterova prijatelja i kuma na našem vjenčanju sve dok nije prošlo nekoliko mjeseci, do večeri Rachelina tridesetog rođendana, kad sam je iznenadila proslavom u *Prohibitionu*, našem najdražem baru na Upper West Sideu. Sjećam se kako sam se te večeri u nekom trenutku privila uz Marcusa i rekla mu kako je na koledžu možda bio partijaner, ali da bi sad završio pod stolom da se u piću ide mjeriti sa mnom.

Zasmijuljio se, pljesnuo po šanku i rekao: "Ma je li? Da te vidim, razmetljivice."

Stali smo trusiti *Jagermeister*. Pritom smo se prilično zblížili, ne samo zato što smo pili zajedno nego i zato što smo čašice skrivali od Dexa koji mrzi kad se ja nalijem. *Neumjesno je. Nezrelo je. Nezdravo je. Opasno je*, držao bi mi prodike. Ipak me to nikad nije spriječilo, pogotovo ne te večeri. U jednom trenutku, prije naše završne runde, Dex nas je našao za šankom i sumnjičavo me pogledao. "Piješ li ti to žestice?" pitao je, bacivši pogled na prazne čašice pred nama na šanku.

"Nisu moje", rekla sam. "Marcusove su. Popio je dvije."

"Ma da, stari. Moje su", rekao je Marcus, s osmijehom u pogledu.

Dok je Dex odlazio podignutih obrva, Marcus mi je namignuo. Nasmijala sam se. "Ponekad zna biti baš užtogljen. Hvala na alibiju."

"Nema problema", rekao je Marcus.

Od tog smo časa dijelili tajnu, a kad dvoje ljudi imaju tajnu - pa makar i malu - povežu se. Sjećam se da sam u sebi mislila kako je puno zabavniji od Dexa koji nikad nije gubio kontrolu. Osim što mu je duhovitost išla u prilog, Marcus je te večeri izgledao seksi. Nosio je mornarskoplavu polo-majicu - ništa posebno - ali ovaj put ne potpuno vrećastu, pa sam vidjela da ima prilično dobro tijelo. Dok sam pijuckala martini, pitala sam ga vježba li, što je u najboljem slučaju koketno, a u najgorem upravo neukusno pitanje, ali nije me bilo briga. Svjesno sam se u to upustila.

"Jesam, jedanput ili dvaput", rekao je.

"Ma daj. Imaš odlično tijelo. Dižeš li utege? Trčiš?"

Rekao je, samo ako ga proganjaju. A potom mi je rekao da je neki dan išao trčati s djevojkom, iako je znao da to nije pametno. "Nisam trebao ići", rekao je, protrljavši bedra. "Još se kajem zbog toga. A spoj je bio ćorak."

"To je bilo sa Stacy?"

"Kime?"

"Stacy. Znaš, ridokosa koju si doveo u *Aureole*?"

"A! *Ta* Stacy. Davna prošlost."

"Fino", rekla sam. "Nisam se posebno oduševila. Bila je dosadna."

Marcus se nasmijao. "Bistrina joj nije bila baš vrlina."

"Tko je onda bila tvoja džoggerica?" pitala sam.

"Ma neka ženska."

"Ima li ta ženska ime?"

"Recimo da se zove Wanda."

"Dobro. Wanda... Je li ti Wanda pušila tako dobro kao Stacy?" pitala sam, ponosna što nemam dlake na jeziku.

Zasmijuljio se, pripremio da će uzvratiti, ali u tom su nam se času Dex i Rachel zajedno pridružili i ja nikad nisam dobila svoj odgovor, samo mi je seksi namignuo. Sjećam se kako sam pomislila da bih mu voljela pokazati svoju darovitost na tome području. Iako nije da sam zaista željela priuštiti felacio kumu na svom vjenčanju - to je bila samo jedna od onih prolaznih misli u privlačnosti izazvanoj alkoholom.

Nešto poslije toga prestaje moje sjećanje na tu noć, osim što kao kroz maglu pamtim kako me Dex izveo iz bara i kroz još veću maglu kako sam povratila u papirnatu vrećicu pokraj našeg kreveta.

Na Marcusa nisam pomislila još dva dana poslije toga dok nije nazvao da se čuje s Dexom. Rekla sam mu da je Dex još na poslu, sretna zbog prilike da razgovaram s Marcusom.

"Previše radi", rekao je Marcus.

"Kao da ne znam... I, kako ide? Ima li što novo? Jesi li siguran da se neku večer nisi kući mogao vratiti još kasnije?" pitala sam. Nakon što me odveo kući, Dex je opet izašao s Marcusom pa su na kraju te noći vani ostali do gotovo sedam ujutro.

"A. Da. Oprosti zbog toga", rekao je.

"Jesi li se klonio nevolje?"

"Da."

"Znači nisi razgovarao ni sa kakvim curama?" pitala sam.

Nasmijao se. "Znaš da ja uvijek razgovaram s damama."

Prisjetila sam se onog trenutka za šankom, bjelodane privlačnosti koju sam osjetila prema njemu. "Ah. Znam", rekla sam koketno. "I, kako je inače Wanda?"

"Wanda?"

"Ma znaš. Wanda. Džoggerica."

"A, *ta* Wanda! Pa da. Nije išlo to s Wandom... Ali pitao sam se..."

"Što si se pitao?" rekla sam čedno, naslutivši da se sprema uzvratiti moje očijukanje.

Ali umjesto toga me pitao: "Kako stoje stvari s Rachel?"

Osupnulo me kad sam čula da izgovara njezino ime. "Kako to misliš?"

"Ima li kakvu vezu?"

"Nema. Zašto?" pitala sam, osjetivši iracionalnu posesivnost i trunčicu ljubomore što Marcusa zanima moja prijateljica. Možda sam na nekoj razini čak priželjkivala da vene za mnom. To je bilo sebično, s obzirom na to da je Rachel bila slobodna, a ja zaručena. Ali osjećajima ne možeš upravljati.

Marcus je nastavio: "Prilično je seksi na taj svoj načitan način."

"Da, slatka je cura", rekla sam, a pritom sam pomislila kako je čudno čuti da je opisuju kao seksi, iako sam nedavno primijetila kako se čini da se poboljšava u odnosu na naše školske dane i rane dvadesete. Mislim da je stvar bila u njezinoj koži. Nije oko očiju imala toliko bora kao druge djevojke naših godina. A kad je imala dobar dan i malo se potrudila oko svog izgleda, čak se moglo reći da je lijepa. Ali seksi je bilo pretjerano. "E pa, ako želiš izaći s mojom prijateljicom, moraš se obratiti meni", rekla sam u šali, ali to sam zaista i mislila. U ovom slučaju nije bilo šanse da ne odglumim stražara.

"Dobro... Reci joj da ću je pozvati van. I reci joj da joj je pametnije da pristane. Inače..."

"Inače što?"

"Inače će joj to biti najveća životna pogreška."

"*Toliko* si dobar?"

"Da", rekao je. "Stvarno sam *toliko* dobar."

I onda me opet podbo onaj čeznutljivi žalac. Osjećaj da je baš prava šteta što ne mogu kušati Marcusa prije nego što se udam za Dexa. Čak i izvan okvira bilo kakvih sitnijih osjećaja prema Marcusu, razmišljala sam o tome koliki je to gubitak što više nikad neću iskusiti nijedan prvi poljubac. Što se više nikad neću zaljubiti. Mislim da ti osjećaji uhvate većinu muškaraca u vezi, obično netom prije nego što se slome i kupe zaručnički prsten. Ali koliko se meni čini, većina žena nije takva - bar ne priznaju da ih obuzmu takvi osjećaji. Nađu dobrog muškarca i gotovo. Kao da im je lakne što je potraga završila. Zadovoljne su, privržene, potpuno predane do kraja života. Očito sam ja u lom pogledu bila sličnija muškarcu.

Pa ipak, unatoč svojoj povremenoj predbračnoj tremi, znala sam da se s Marcusom ništa ne može dogoditi. Pa sam tako odlučila postupiti plemenito: pitala sam Rachel da izađe s Marcusom i aktivno se zanimala za njihovu potencijalnu vezu. A kad su napokon izašli, bilo mi je drago zbog njih.

Ali onda su me i on i Rachel kategorički odbili uključiti u bilo kakav trač poslije spoja, a to me izjvciralo jer sam sa svakim bila bolji prijatelj nego što su oni međusobno mogli postati na jednom glupom izlasku. Rachel mi ni o čemu nije zucnula, nije mi čak htjela reći ni jesu li se poljubili, pa sam se zapitala jesu li učinili i puno više od toga. Što sam više zabadala nos, to su se oni više zatvarali, a mene je Marcus sve više intrigirao. Stoga sam sljedećih nekoliko tjedana, kad god bi Marcus nazvao da se čuje s Dexom, ja sebi u zadatak dala da ga na telefonu zadržim što je dulje moguće. Povremeno bih ga čak nazvala da razgovaramo na poslu, pod izlikom da moram pitati za naše termine u Hamptonu ili nešto u vezi s vjenčanjem. Poklopila bih slušalicu i kao nastavak poslala vickastu e-poruku. On bi odgovor ispalio brzinom svjetlosti pa smo se tako po cijeli dan razigrano prepucavali. Bezazlene stvari.

A onda su za vikend na Dan nezavisnosti Dex i Rachel oboje ostali raditi u gradu, umjesto da se nama ostalima pridruže u Hamptonu. Uglavnom sam bila izjvcirana i razočarana što moja najbolja prijateljica i moj zaručnik ne idu sa mnom, ali dio mene veselio se pomisli što ću s Marcusom provoditi vrijeme bez pratnje. Nije da sam priželjkivala da se išta dogodi. Samo sam htjela malo intrige.

I jasno, intriga se zaplela u *Talkhouseu* za vrijeme drugog dijela naše male igre ispijanja žestica, samo što ovaj put nije bilo Dextera kao sigurnosne mreže. Malo sam previše popila, ali uspjelo mi je da ne povratim, onesvijestim se ili postanem totalno glupava. Svejedno, bez ikakve sam sumnje bila pijana. Kao i Marcus. Plesali smo do dva ujutro kad smo se on, Claire i ja vratili kući. Claire je obukla svoju pidžamu iz *Lily Pulitzer* i otišla ravno u krevet, ali Marcus i ja nastavili smo tulumariti, prvo u boravku, a onda otraga u dvorištu.

Sve je to bila samo zabava - zadirkivanje i smijeh. Ali onda je bučne uvrede zamijenilo pljuskanje iz šale, koje je završilo hrvanjem po vlažnoj, prohladnoj travi. Sjećam se kako sam poviknula Marcusu da prestane nakon što me srušio pod stablo. Rekla sam mu da će mi ostati mrlje po bijeloj *Chaikenovoj* ljetnoj haljini zavezanoj oko vrata. Ali zapravo nisam htjela da prestane i mislim da je i on to znao, zato što nije prestao. Umjesto toga zavinuo mi je ruku na leđa, što me, moram priznati, strašno uzbuđuje. Bar me uzбудilo s Marcusom. Znala sam da je i on uzbuđen zato što sam ga osjetila dok je tako ležao na meni. A to me, dakako, samo još više uzbudilo.

U jednom je trenutku počela kiša, ali ni on ni ja nismo krenuli prema kući. Umjesto toga ostali smo zalijepljeni jedno za drugo, gotovo zamrznuti na mjestu. A onda je smijeh prestao. Nismo se čak niti smješkali, samo smo zurili jedno u drugo, naša su lica bila lako blizu da su nam se nosovi dodirivali. Nakon što smo dugo ostali tako, u seksualnom limbu, ja sam naherila glavu u stranu i svojim usnicama očešala njegove. Jedanput amo-tamo, lagano, nedužno. Htjela sam da on mene poljubi prvi, ali dovoljno sam se načekala. Dodir koji je trajao tih kratkih nekoliko sekundi bio je izdajnički zamaman. Osjetila sam da i on tako misli, ali odmaknuo se i pitao: "Što se to događa?"

Ponovno sam našla njegove usnice. Ovaj je put to bio pravi poljubac. Sjećam se da sam se osjećala potpuno budno, sva su mi osjetila brujala. "Ljubim te", rekla sam.

"Bi li smjela?" pitao je, i dalje na meni, lagano pojačavši pritisak.

"Vjerojatno ne", rekla sam. "Ali svejedno, eto nas."

Opet sam ga poljubila i ovaj mi je put uzvratilo. Dugo smo se mazili dok je po nama padala topla kiša, a u daljini se orila grmljavina. Znala sam da oboje mislimo kako ne možemo, ne smijemo ići dalje od ljubljenja, ali smo otezali da budemo sigurni. Čekali da onaj drugi otkrije karte. On je govorio nešto u stilu *Moramo prestati, Ovo nije normalno, Ne možemo ovako i Što ako nas Claire uhvati ovdje?*, ali ni jedno ni drugo nije promijenilo smjer pa čak ni zakočilo.

Umjesto toga ja sam čvrsto uhvatila njegovu ruku i zavukla je pod svoju haljinu. A on je itekako dobro znao što treba poslije toga. Ako sam prije imalo sumnjala u Marcusovu stručnost, nikakve sumnje više nije bilo. Jednostavno je bio takav tip. Dex je možda zgodan, sjećam se kako sam pomislila, ali ne zna napraviti ovo. Ne ovako. Čak da to i napravi, dojam ne bi bio ovakav. A pomisao da s Dexom nikad neću imati ono što mi Marcus nudi natjerala me da mu prošapćem u uho: "Želim biti s tobom."

"Ne možemo to napraviti", rekao je Marcus, a ruku je i dalje micao između svojih nogu.

"Zašto ne?"

"Znaš ti zašto."

"Ali *želim* to."

"Ne, ne želiš."

"Želim. Sigurna sam da želim", rekla sam.

"Ni govora. Ne možemo."

Ali dotad sam se ja već izmigoljila iz svojih tangi i otkopčala mu traperice, posegnuvši u toplinu njegovih bokserica, odlučna u naumu da ga natjeram da dašće kao i ja. Odradili smo cijelu srednjoškolsku farsu i miljeli naprijed korak po korak, odgađajući samo ono neizbježno. Međutim, neizbježno se napokon dogodilo. Točno pod tim stablom na srpanjskom pljuskusu.

Voljela bih reći da su mi glavom prolazile krupne, važne misli - o tome što radim, što to znači u mom životu u cjelini, kako će se to odraziti na moje zaručke, moju vezu. Ali ne, ja sam više mislila nešto u stilu: *Jesam li bolja od drugih njegovih djevojaka? Hoće li Dex ikada doznati? Hoće li Marcus ikad ponovno izaći s Rachel? Zašto mi je ovo tako ludo dobro?*

Dugo smo izdržali zajedno, možda zbog svega onoga što smo popili, ali ja sam zaključila da to ima više veze sa savršenom kemijom i Marcusovim seksualnim majstorstvom. Poslije smo se svalili na leđa, hvatajući dah, dok su nam oči uglavnom bile zatvorene. Kiša je naglo prestala, ali mi smo oboje bili mokri do kože.

"Au", rekao je, izvukavši prut ispod leđa i zavitlavši ga nekoliko metara dalje od nas. "Jebote."

Vidjela sam da sam ostavila dojam pa sam se nasmiješila u sebi.

"Nismo to trebali učiniti", rekao je.

"Prekasno", rekla sam, ispreplevši prste s njegovima.

Stisnuo mi je ruku. "Puno prekasno... Jebote."

"Nećeš valjda reći Dexu, ha?" pitala sam.

"Jesi li ti poludjela, jebemu? Nema šanse. Nikomu. Nećeš ni ti, rekao je, s izrazom lagane panike.

"Naravno da neću. Nikomu", rekla sam. Glavom mi je proletjela Rachel - njezin je izraz iz šoka prešao u povrijeđenost pa u puritanstvo. Pogotovo ne Rachel.

Marcus je rukom prešao preko mog mokrog bedra. "Trebali bismo ući. Istuširati se."

"Zajedno?"

"Ne." Nervozno se nasmijao. "Ne zajedno. Mislim da smo večeras napravili dovoljno štete."

Željela sam ga pitati što će se dogoditi nakon ovoga. Željela sam znati što je to značilo njemu, što je osjećao, je li to bilo samo taj jedan jedini put, ili ćemo imati reprizu. Ali polako me već uhvatila ošamućenost, zbunjenost, a pomalo i zabrinutost. I Mi smo unutra, poljubili se za laku noć i odvojeno se istuširali. Nisam mogla do kraja povjerovati što se dogodilo - i iako se nisam kajala, svejedno sam se malo rasplakala pod vrućom vodom kad sam pogledala svoj prekrasni dijamantni zaručnički prsten i pomislila na Dextera kako spava u našem krevetu na Upper West Sideu.

Nakon tuširanja pokušala sam istrljati haljinu s malo sredstva za odstranjivanje mrlja, koje sam našla pod umivaonikom, ne bih li uklonila mrlje od trave, ali bilo je uzalud, a znala sam da bi izbjeljivao samo upropastio osjetljivu tkaninu. Pa sam tako ocijedila haljinu, odšuljala se dolje u kuhinju i ugurala je na dno plastične vreće za smeće, pod koru od banane i praznu kutiju pahuljica. Nisam imala namjeru doživjeti krah zbog haljine kao neka Monica Lewinsky.

Pet

Sutradan, sam se probudila s okusom *tequila* u suhim ustima i glavoboljom koja mi je pržila glavu. Pogledala sam na sat, bilo je gotovo podne. Noć prije činila mi se poput mutnog sna. Mutnog, *lijepog* sna. Jedva sam čekala da opet vidim Marcusa. Ustala sam, oprala zube, skupila kosu u rep, nanijela trunku ružičastog rumenila na obraze, obukla žarkozelenu suknju *Juicy Couturea* i bijelu majicu na bretele pa odmarširala da ga nađem.

Bio je sam u boravku, gledao je televiziju.

"Bok!" rekla sam dok sam sjedala pokraj njega na kauč.

Bacio je pogled na mene, zaškiljio i ispustio hrapavo: "Jutro. Ili podne, zapravo." Onda su mu se oči vratile na televizor.

"Gdje su svi?" pitala sam.

Rekao mi je da je Claire otišla na užinu, a da se Hillary, naša druga cimerica, noć prije nije vratila kući.

"Možda se i njoj posrećilo", rekla sam da probijem led.

"Aha", rekao je. "Možda."

Pokušala sam ponovno. "I, kako se osjećaš?"

"Kao budala", rekao je i prebacio program, ali je i dalje izbjegavao kontakt pogledom. "Ona žestica nije bila baš genijalna ideja."

"Aa. Kužim", rekla sam. "Krivnju za ono što se dogodilo svaljujemo na alkohol, je li?"

Odmahnuo je glavom i s mukom suspregnuo osmijeh. "Oduvijek sam znao da voliš zakuhati poparu, Darcy Rhone."

Svidjelo mi se što je stekao takav dojam, ali u isti mah nisam željela da misli da sam drolja ili da često varam Dextera, pa sam mu, da istjeram stvar načistac, rekla da se takvo što nikad prije nije dogodilo. U formalnom smislu to je bila istina.

"Da. Ha. Neće nikad više. Vraćamo se u stvarnost", rekao je Marcus.

Povrijedilo me i pogodilo moj ego što prema meni nije postupao s nekom posebnom nježnošću. Pa ipak smo podijelili noć ispunjenu strašću. Strašću kakvu nisam iskusila godinama. Možda čak i nikad. Sebe smatram svjetskom ženom i svakako sam seks doživjela na mnogo zanimljivih mjesta - uključujući između ostalog crkveno parkiralište, kukuružište i čekaonicu stomatološke ordinacije mog oca. Ali prvi sam se put s nekim dohvatila na oluji i živciralo me što Marcus našoj avanturi ne pridaje primjerenu važnost.

"Znači, žao ti je što se dogodilo?" pitala sam.

"Naravno da jest."

Uzdahnula sam i pokušala promijeniti pristup. "Znači... nisi uživao?"

Naposljedku je pokleknuo, podigao pogled prema meni i nacerio se. "To nema ama baš nikakve veze, Rhoneice."

"Ne zovi me Rhoneice", rekla sam. "Sinoć me nisi zvao Rhoneice."

"Sinoć", rekao je, odmahujući glavom, "sam bio sjeban. Mislim da je najbolje da od svega toga dignemo ruke."

"Ne", rekla sam.

Pogledao me. "Ne?"

"Ne. Ja ne mogu dići ruke", rekla sam. "Dogodilo se. Ne možemo vratiti vrijeme."

"Znam da ne možemo vratiti vrijeme, ali moramo to zaboraviti", rekao je. "To je bio govnerski potez. Ti si zaručena... A Dex mi je kompa... Gotovo je."

Kako da ne", rekla sam, odmjerivši ga znakovito.

Skrenuo je pogled, a onda prekrižio noge, onako muški. Ono je bilo u banani."

Razljutilo me što je vodio brigu o Dexu, umjesto o meni. Marcuse", rekla sam.

"Što je?"

Mislim da trebamo razgovarati o onome što se dogodilo. Mislim da trebamo razgovarati o tome zašto se dogodilo." Htjela sam ispipati teren, odrediti koliko mu se sviđam i bih li ga mogla opet imati ako ga poželim. A nekako jesam. Možda još jedanput ili dvaput. Pa kad prevariš jedanput, zar je baš *toliko* gore prevariti dvaput ili triput?

Ib se dogodilo zato što smo previše popili."

Nije se *zato* dogodilo. Bilo je u tome još nečega. Nisi se ondje zatekao s Claire."

Pročistio je grlo, ali nije ništa rekao.

"Što ako meni nije *suđeno* da budem s Dexom?"

"Onda bi trebala otkazati vjenčanje."

Želiš li da to učinim?" pitala sam.

"Ne. Nisam to rekao. Trebaš se udati za Dexa." Glas mu je bio taman toliko hladan da me uhvatila želja da ga slomim.

"Što ako mi je suđeno da budem s tobom?" pitala sam, zagledavši mu se odrješito u oči.

Skrenuo je pogled. "Ništa od toga."

Zašto ne?"

"Neće ići."

"Zašto?"

"Zato." Ustao je i odvuкао se u kuhinju pa se vratio s bocom *Gatoradea* od naranče. "To je bila pogreška. Takve se stvari dogode."

"Ama baš ništa ne osjećaš prema meni?" pitala sam. To je bila zamka. Nije mogao sasvim zaniijekati osjećaje, inače bi ispao gnjida što je spavao sa mnom. Ali ako prizna da nešto osjeća prema meni, onda poglavlje ne bi bilo do kraja zatvoreno.

Kratko je razmišljao i vješto odgovorio: "Normalno da si mi draga, Darcy. Prijatelji smo."

"Znači, to uvijek radiš sa svojim prijateljima?" odbrusila sam mu.

Za nijansu je spustio glas, prekrižio ruke i pogledao me. "Darce. Itekako sam... *uživao* sinoć... Ali to je bio šupački postupak. I zato se kajem... To je bila pogreška."

"Pogreška?" rekla sam, s izrazom silne uvrijeđenosti.

"Da", rekao je smireno. "Pogreška. *Incident* potaknut alkoholom."

"Ali je li ti to *nešto* značilo?"

"Aha." Zijevnuo je, protegnuo se i blago nasmiješio. "Kao što sam rekao, uživao sam. Ali s time je gotovo. Kraj."

"Dobro. U redu", rekla sam. "Ali nećeš valjda ponovno izaći s Rachel?"

"Ne znam. Možda. Vjerojatno. Zašto?"

"*Hoćeš?*" upitala sam gnjevno.

Samo me pogledao, otpio gutljaj *Gatoradea*. "Zašto ne?"

"Ne čini ti se da je to sad malo uvrnuto?" pitala sam. "Kao sukob interesa ili tako nekako?" Slegnuo je ramenima, pokazujući mi da on u tome ne vidi nikakav problem.

"Nećeš valjda spavati s njome?" pitala sam, pretpostavivši, s obzirom na Rachelin historijat, da dosad nije. Nasmijao se i rekao: "Ne mogu to isključiti."

"To ti ozbiljno?" pitala sam užasnuto. "To je jednostavno previše uvrnuto. Najbolje smo prijateljice." Slegnuo je ramenima.

"Dobro. Slušaj. Moram te ovo pitati. Jedno pitanje... Da sam ja slobodna, koga bi izabrao? Rachel ili mene?" pitala sam. Bila sam prilično sigurna da znam odgovor, ali željela sam to čuti od njega.

Nasmijao se. "Nevjerojatna si."

"Hajde. Odgovori mi."

"Dobro. Bit ću iskren", rekao je smrknuto. Predosjećala sam njegove prve nježne riječi od našeg susreta. "Pokušao bih biti s obje odjedanput." Udarila sam ga šakom u ruku i rekla: "Budi ozbiljan."

Nasmijao se. "Vas dvije niste to još nikad napravile?"

"Ne, nismo to još nikad napravile! Oduran si", rekla sam. "Ja sam raspoložena za štošta, ali kad se vodi ljubav, tu igram jedan na jedan... Dakle, hajde, moraš izabrati. Rachel ili ja?"

Slegnuo je ramenima. "Teško je reći."

"Teško zbog Dexa, je li tako? Ali ja te više privlačim?" pitala sam, tražeći potvrdu. Nije da mi je bilo toliko do toga da potučem Rachel. Više je bila stvar u tome da je ona imala svoj teren - inteligentna odvjatnica i sve što ide uz to - dok je moja domena bila da budem seksi i da me muškarci žele, to je bio glavni izvor mog samopouzdanja. Pa mi je bila želja - i potreba - da granice ostanu jasne.

Ali Marcus mi nije htio dati nimalo gušta. "Lijepe ste svaka na svoj način", rekao je i ponovno pojačao zvuk na televizoru da mi pokaže kako je naš razgovor završio. "Tako. Malo ćemo gledati Wimbledon, može? I što ti kažeš na Agassija?"

Ostatak vikenda, dok se Marcus svim silama trudio izbjeći da ostane nasamo sa mnom, ja sam uvidjela kako sam opsjednuta njime. A kad smo se svi vratili u grad, moja je obuzetost samo jačala. Nisam nužno željela da mi bude ljubavnik, ali željela da sam da me želi.

Ali od toga očito ništa. Unatoč lavini e-poruka i telefonskih poziva Marcus me više-manje ignorirao. Pa sam tako tjedan dana poslije poduzela drastične mjere i pojavila se u njegovu stanu s pakiranjem od šest piva i *Paklenim šundom*, filmom koji svi muškarci vole. Marcus je stisnuo portafon da uđem i stajao na otvorenim vratima s prekrštenim rukama. Nosio je sivu trenirku s rupom na koljenu i izbljedjelu, umrljanu majicu. Ali svejedno je izgledao seksi, kao što netko može izgledati samo nakon što si se s njime poseksala na pljusk, a nisi smjela.

"No? Mogu li ući? Donijela sam svašta lijepog", rekla sam, podigavši pivo i film.

"A-a", rekao je, i dalje sa smiješkom.

"Molim te?" rekla sam umiljato.

Odmahnuo je glavom i nasmijao se, ali ostao je prikovan na mjestu.

"Ma daj? Možemo li se večeras samo družiti, molim te?" pitala sam. "Samo bih malo htjela biti s tobom. Prijateljski. Isključivo prijateljski. Zar je to takav grijeh?"

Iživcirano se oglasio i pomaknuo taman toliko da mi dopusti da se proguram pokraj njega. "Luda si sto na sat."

"Samo sam te htjela opet vidjeti. Prijateljski. Kunem se", rekla sam, odmjeravajući njegov stereotipno neuredni momački stan. Odjeća i novine bili su razbacani na sve strane. Smrznute lazanje otapale su se na njegovu stoliću. Krevet mu je bio nepospremljen, donja se plahta naprezala da prekrije otrcani plavi madrac. A veliki akvarij, koji je pod hitno trebalo dobro izribati, stajao je pokraj plazma-televizora i desetaka videoigrica. Vidio je kako sam sve to registrirala.

"Nisam očekivao društvo."

"Znam. Znam. Ali nisi mi htio odgovoriti na pozive. Morala sam poduzeti drastične korake."

"Znam ja tebe i tvoje drastične korake", rekao je i pokazao na futon nasuprot svojoj kožnoj kutnoj garnituri. "Sjedni."

"Ma hajde, Marcuse. Mislim da smo dorasli tomu da zajedno sjedimo na kauču. Kunem se, ništa se neće dogoditi."

To je bila laž i oboje smo to znali.

I tako smo se, na pola filma, nakon nekoliko mojih umješnih poteza, Marcus i ja upustili u svoju drugu veliku "pogrešku". I, moram priznati, još mi se više svidio na suhom, mekanom kauču.

Šest

Poslije te noći na kauču Marcus se prestao opirati i prestao je o nama govoriti kao o pogrešci. Iako je rijetko inicirao kontakt, uvijek je bio na raspolaganju kad sam ja tražila da ga vidim - bilo pod stankom za ručak usred dana ili navečer kad god je Dex radio dokasno. Sve moje slobodno vrijeme vrtjelo se oko Marcusa. A kad nisam bila s Marcusom, o njemu sam razmišljala, o njemu maštala. Seks je bio fenomenalan izvan svih okvira, onakav za koji sam mislila da postoji samo u filmovima poput *Devet i pol tjedana*. Nisam se mogla nasititi Marcusa, a on je očito bio jednako tako opsjednut mnome. Pokušavao je odglumiti hladnokrvnost, ali povremeno bih naslutila što osjeća po zvuku njegova glasa kad bih nazvala, ili po tome kako me gledao poslije seksa kad sam se gola izležavala u njegovu stanu.

Ali, unatoč procvatu naše romance, Marcus nikad nije čak ni natuknuo da bih trebala otkazati vjenčanje. Nijedanput. Čak ni kad sam ga pritislula na tu temu i otvoreno pitala bih li to trebala istjerati do kraja. On bi rekao samo: "To je tvoja stvar, Darce." Ili bi, što me još gore frustriralo, rekao da se trebam udati za Dexa. Znam da je iz njega samo progovarala njegova grižnja savjesti, ali svejedno sam to mrzila. Premda nisam imala namjeru otkazati vjenčanje i premda sam trebala uživati u slobodi koju donosi ljubavnička veza bez obveza, svejedno sam željela da mi Marcus kaže kako *mora* biti sa mnom; ako ja ne kažem Dexu istinu o nama, on će. Takvi bi potezi bili u skladu sa strasnom predodžbom o nama - o onoj nezaustavljivoj, neizrecivoj sili što nas je vukla jedno prema drugomu. Ali to nije bio Marcusov stil. Iako je spavao s prijateljicom zaručnicom i tako svladao zapreku muške solidarnosti, nije bio voljan ići do kraja i uistinu sabotirati vjenčanje.

I tako su moje zaruke s Dexom išle svojim tijekom, a zaručnik je bio čvrsto odijeljen od ljubavnika. Izašla bih iz Marcusova stana i vratila se u svoj, prebacivši se u sasvim drugu brzinu, pa bih se uhvatila svojih svadbenih fascikala i naručila tristo darova za uzvanike, a da okom trepnula nisam. Koliko god da sam bila luda za Marcusom, i dalje sam o sebi razmišljala kao o polovici zlatnoga para i vjerovala da za mene dugoročno nitko nije bolji od Dexa. Bar na papiru. Dex je na papiru po svemu bio u prednosti u odnosu na Marcusa. Prvo, bio je zgodniji. Da anketirate stotinu žena, Dex bi dobio svaki glas. Marcus nije bio tako visok, kosa mu nije bila tako gusta i crte njegova lica nisu bile tako isklesane. A kaskao je Marcus i u drugim kategorijama: nije bio tako uredan, imao je grozne radne navike, nije tako dobro zarađivao, nije potjecao iz jednako ugledne obitelji, njegov ukus nije bio tako rafiniran, varao je svoje bivše djevojke i bio sposoban lagati prijatelju.

Marcus je jači bio samo na onaj magloviti, neopipljivi način koji je bio silno važan ili potpuno nebitan, ovisno o tome koga pitate. Ništa od onog što nas je definiralo nije se moglo posve konkretizirati. Požuda, strast, tjelesna povezanost. On je bio neodoljiv, zajedno sa svim nesavršenostima, a ja se nisam mogla prestati vraćati po još. A i nije da sam se pretjerano trudila. Bezbrižno sam išla dalje, kovala planove za vjenčanje, vraćala se kući Dexu nakon što bih se preznojila od siline seksa s njegovim kumom. Uvjeravala sam sebe da ću se istutnjiti prije vjenčanja i od toga dana nadalje biti odana supruga. Ovo je bila samo avan- turica za kraj. Samo sam si davala oduška. Hrpa je muškaraca to učinila. Zašto ne bih i ja?

Naravno, nikomu živom nisam rekla za svoju aferu. Ni svojoj majci, kojoj sam inače sve povjeravala. Ni Claire, koja ne bi bila sposobna shvatiti zašto bih varala nekog s Dexterovim pedigreeom i ugrozila svoju budućnost. A pogotovo ne Rachel. Zato što je jako sklona upiranju prstom i zato što sam znala da joj je Marcus mala simpatija.

Samo sam jedanput bila na rubu da otkrijem cijelu istinu. Bilo je to nakon što sam svoj prsten izgubila u Marcusovu stanu pa optužila njegovu spremačicu da ga je ukrala. Uхватила me panika, zabrinula sam se kako ću ga zamijeniti prije vjenčanja, zabrinula se kako ću Dexu reći da je prsten nestao, a najednom sam se zabrinula i oko toga trebam li se uopće udati za Dexa. I tako sam u očaju savjet potražila od Rachel. Ona je umjesto mene uvijek donosila odluke, čak i o najtrivijalnijim pitanjima, kao na primjer, trebam li kupiti čokoladne ili svijetlosmeđe Guccijeve kožne čizme (iako se u tom času to nije činilo jako trivijalno), pa sam znala da mogu računati na nju u svojoj nevolji. Priznala sam joj ljubavničku aferu, ali

umanjila sam njezinu važnost i rekla joj da se to dogodilo samo jedanput. Rekla sam joj i da sam spavala s kolegom s posla - a ne s Marcusom. Željela sam je samo poštediti boli jer sam u tom času mislila da cijela istina neće nikad izaći na vidjelo.

Kao i uvijek, Rachel mi je dala pametan savjet. Uz hranu iz kineske dostave, uvjerala me kako je afera običan simptom treme, treme kakvu samo muškarac - ili žena s beskrajno velikim izborom - može shvatiti. Rastumačila mi je da, iako je teško odreći se prvobitne strasti burne ljubavne afere, ono što s Dexom imam bolje je, trajnije. Povjerovala sam joj i odlučila da ću se udati za Dexa.

A onda, jedne kolovoške noći, oko tri tjedna prije mog vjenčanja, dogodilo se nešto što me natjeralo da dovedem svoju odluku u pitanje. Klijent je otkazao večeru u zadnji čas pa sam banula Marcusu u stan da ga iznenadim. Još nije stigao kući, ali portira sam nagovorila da mi dade njegov rezervni ključ da ga mogu pričekati unutra. A onda sam se popela gore, svukla sve osim salonki s leopardskim uzorkom i razbaškarila se na njegovu kauču, izgarajući od želje da on dođe i nađe me.

Prošao je otprilike jedan sat i baš kad sam zadrijemala, začula sam nepogrešiv ženski hihot u hodniku i Marcusov prigušeni glas kojim je očito nasmijavao svoju pratilju. Pohitala sam se obući, ali nisam uspjela prije nego što su Marcus i plavuša - koja me maglovito podsjetila na Stacy iz *Aureolea* - ušli unutra. Imala je lijepo lice, ali imala je kruškastu građu i, što je još gore, nosila cipele Nine West od prije tri sezone. I tako smo nas troje stajali, dijelio nas je tek koji metar. Ja sam i dalje bila potpuno gola, s izuzetkom svojih *manolica*.

"Darcy - usr'o sam se od straha", rekao je Marcus, a pritom nije izgledao ni izbliza dovoljno preplašeno za moj ukus. "Portir mi nije rekao da si ovdje."

Uspjela sam navući jednu od Marcusovih prljavih majica prebačenih preko naslona kauča, ali ne prije nego što sam uhvatila curu kako me zavidno odmjerava. "Očito je zaboravio", prosiktala sam.

"Idem ja", rekla je plavuša, hodajući unatrag poput srne u klopci.

"Pametno", rekla sam, pokazavši prema vratima.

Marcus je rekao: "Bok, Angie, ja ću..."

"Nazvat će te sutra, Angie", procijedila sam pakosno. "Pa-pa."

Čim su se vrata zatvorila, pokušala sam ga udariti dok sam pritom vrištala na njega: *Gade jedan, lazove, okaljao si mi zaručke, upropastio mi život.*

U dubini duše znala sam da nemam pravo na takav gnjev, da me tek koji tjedan dijeli od udaje za drugoga. A opet, u isti mi se mah činilo da imam svako pravo. Pa sam tako nastavila dijeliti nevjeste udarce dok je on bez napora svaki blokirao šakama ili podlakticama, baš kao što moj osobni trener radi na satu *kickboxinga*.

Taj je fizički napad potrajao neko vrijeme sve dok se Marcus napokon nije razljutio.

Ščepao me za zapešća, malo me protresao i povi kao: "A što si mislila da će se dogoditi, Darcy?"

"S Angie?" rekla sam, u nadi kako će mi reći da su on i Angie isključivo prijatelji, da se *ništa* ne bi dogodilo.

"Ne", rekao je zgađeno. "Što si mislila da će se dogoditi nakon što se udaš? Jesi li ikad razmislila o tome?"

Naravno da jesam, rekla sam mu, najednom prisiljena na obranu. Nisam očekivala da će se ispitivanje razviti u tom smjeru.

"I?"

"Ne znam čak ni hoću li se udati", rekla sam. Naravno da sam se itekako namjeravala udati, ali mislila sam da se imam više prava razgnjeviti ako mi je udaja pod upitnikom.

"No pretpostavimo da znaš", rekao je Marcus. "Jesi li mislila da ćemo se nastaviti viđati?"

"Nisam", odbrusila sam mu superiorno.

"Pa Isuse Bože, Darcy", povikao je. "Kao da nije dosta što se s prijateljevom zaručnicom viđam gotovo dva jebena mjeseca. Ali, samo da znaš, tu povlačim crtu. Neću spavati s njegovom ženom ako ti je slučajno to bilo na pameti."

"*Nije* mi to bilo na pameti", rekla sam. Ako on namjerava moralizirati svisoka, onda ću i ja - iako mi se od te visine brzo počelo vrtjeti u glavi.

"No što onda? Jesi li mislila da ću živjeti u celibatu nakon što se ti udaš? Venuti za tobom do kraja života? Družiti se s tobom i Dexom, a cijelo vrijeme razmišljati: Ajoj, kakav je on sretnik. Da sam bar ja na njegovu mjestu.?"

"Ne", rekla sam, premda mi se svidjela cijela ta tema nesuđenih ljubavnika. Komu ne bi? Pa postoji razlog zašto je priča o Romeu i Juliji tako omiljena.

"Isuse, što onda hoćeš od mene, Darcy?" povikao je glasnije i počeo koračati gore-dolje po stanu.

Na trenutak sam to odvagala, a onda nevoljnim, slabašnim glasom, s onim svojim izrazom teleta što umire na tuči, rekla: "Želim da me voliš."

Ispustio je nešto što je zvučalo kao *pih* i s gnušanjem me pogledao. Sve mi se obilo o glavu. Zašto sam najednom ja bila negativka?

Sjela sam i prevukla njegovu majicu preko koljena. Suze su mi se slijevale niz obraze. Plakanje je uvijek palilo kod Dexa. Ali Marcus nije popuštao. "Ma *prestani* plakati!" rekao je. "Da si prestala *ovaj* čas!"

"No, *voliš* li me?" inzistirala sam, puna nade.

Odmahnuo je glavom. "Neću igrati tvoje manipulacijske igrice, Darce."

"Ne manipuliram tobom... Zašto nećeš odgovoriti na pitanje?" najednom sam se našla u neobičnoj misiji.

"Zašto ti ne odgovoriš na *moje* pitanje? Može? Reci mi kakve bi vježbe veze imalo sve da te i volim? Reci mi to. Ha?" Lice mu je pocrvenjelo, a rukama se razmahao na sve strane. Osim ako posrijedi nije bio sportski događaj ili kockanje, nikad ga nisam vidjela uznemirenog, a kamoli ljutitog ili uzrujanog.

Na trenutak me opčarao intenzitet njegove reakcije, kao i to što je izgovorio riječ volim. Nikad se nije toliko približio priznanju da prema meni stvarno nešto osjeća. Ali onda mi se pred očima prikazala Angie i smjesta me opet uhvatio bijes. "Pa ako me stvarno voliš, što je onda s Angie?" pokazala sam prema vratima, kroz koja je izašla moja slabašna konkurentica. "Zašto je ona bila ovdje? Tko je ona uopće?"

"Nitko", rekao je.

"Ako nije nitko," pitala sam, "zašto si se onda namjeravao seksati s njome?"

Očekivala sam nijekanje, ali umjesto toga prkosno me pogledao.

"Jesi li se namjeravao seksati s njome?" pitala sam.

Pričekao je nekoliko časaka, a onda rekao: "Aha. Ako ćemo iskreno, takav je bio plan."

Šakom sam ga snažno udarila u rame. Zaboljela me, ali on se nije trznuo.

"Baš si kreten", rekla sam. "*Užasno* te mrzim!"

Bezizražajno me pogledao i rekao: "Ma idi, Darcy. Smjesta otiđi. Ovo je gotovo. Mi smo završili. Vidimo se na tvom vjenčanju."

Vidjela sam da ozbiljno misli. Bila sam osupnuta, jednostavno nisam mogla vjerovati da će sve tako završiti. "Zar stvarno to želiš?"

Iz njega je izletio posprdan smijeh. "Zar se ovo ikad vrtjelo oko ičeg drugog osim onog što *ti* želiš?"

"Ma da ne bi", rekla sam. "Kao da ti nisi uživao u svakoj sekundi."

"Kako ne. Bilo je zabavno", rekao je objesno.

"Samo to? Zabavno?"

"Da. Zabavno. Ludo. Sto na sat. Životni provod", rekao je Marcus. "Što želiš da kažem? Što želiš od mene?"

Razmislila sam o tom pitanju i iskreno odgovorila. "Hoću da me želiš. Za nešto više od obične zabave. Za nešto više od običnog odličnog seksa. Želim da me ozbiljno želiš."

Uzdahnuo je, nasmijao se i odmahnuo glavom. "Dobro, Darce. Želim te. *Želim* te. Želim te samo za sebe. Jesi li sad sretna?"

Prije nego što sam stigla odgovoriti, skrenuo je u kupaonicu i zalupio vrata za sobom. Pričekala sam trenutak prije negoli sam krenula za njim i vidjela da vrata nisu zaključana. U mraku se naslonio na umivaonik. Na svjetlu s hodnika vidjela sam mu lice u ogledalu. Izgledao je tužno, što me istodobno iznenadilo i smekšalo.

"Da", rekla sam tiho.

"Što da?"

"Da na tvoje pitanje. Sretna sam što me želiš", rekla sam. "I ja tebe volim."

Pogledao me razoružano. Dobila sam svoj odgovor. Marcus me volio. Preplavila me radost - osjećaj trijumfa i strasti. "Otkazat ću vjenčanje", rekla sam naposljetku.

I dalje tišina.

"Jesi li čuo što sam rekla?"

"Čuo sam te."

"Što kažeš na to?"

"Jesi li sigurna da to želiš učiniti?"

"Jesam. Sigurna sam."

Istini za volju, uopće nisam bila sigurna, ali to je bio prvi trenutak da sam zaista mogla zamisliti da to učinim - presiječem dugu, sigurnu sponu s Dexom i počnem novi život. Možda je bilo potrebno da vidim Marcusa s nekom drugom i shvatim da će s nama biti gotovo u roku od nekoliko dana ako ja ne izaberem. Možda to što sam ga promatrala naslonjenog na umivaonik s onim tužnim smeđim očima. Možda što sam ga čula kako govori o ljubavi. A možda je to bila činjenica da je emocionalni ulog toliko narastao da mi druga mogućnost nije preostala. Bio bi hladan tuš da sam rekla bilo što drugo.

Nekoliko trenutaka poslije Marcus i ja prepustili smo se strasnom seksu bez kondoma.

"Svršit ću", napokon je prodahtao Marcus, nakon što ja već jesam dvaput.

"Još dvije sekunde", rekla sam, čučajući iznad njega.

"Odmah se makni. Ozbiljno."

Pa sam se pomaknula jače, ravno dolje na njega, ne hajući što sam bila u sredini ciklusa, u vjerojatno najpogibelnijoj milisekundi u mjesecu.

"Što to radiš?" povikao je, razrogačenih i prestrašenih očiju. "Ti to hoćeš zatrudnjati?"

U tome mi se času to činilo kao izvrsna ideja - savršeno romantično rješenje. "Zašto ne?"

Napola mi se osmjehnuo i rekao da sam luda.

"Luda za tobom", rekla sam.

"Da *nikad* više nisi to ponovila", rekao je. "Ozbiljno ti kažem."

"Dobro, tata", rekla sam, premda nisam stvarno mislila da je naš pokušaj bio pun pogodak. Često mi se u životu događalo - pogotovo na koledžu - da sam zaboravila popiti pilulu ili da nisam dovoljno pazila. Ali nikad nisam zatrudnjela. Dio mene zapravo je bio uvjeren da ne mogu zatrudnjati. A to mi nije ni najmanje smetalo. Kada kućne čas, samo ću sjesti na avion i pokupiti dijete u Kini ili Kambodži. Kao Nicole Kidman ili Angelina Jolie. I dok si rekao keks, postat ću glamurozna mama, a moje će savršeno tijelo ostati netaknuto.

"Nije smiješno", rekao je Marcus nasmiješeno. "Idi učini nešto. Isperi se, popiški, što li već, hoćeš?"

"Ni govora", rekla sam, podvukavši noge pod sebe; tu mi je tehniku opisala prijateljica iz srednje škole, Annalise, ona i njezin muž primjenjivali su je dok su pokušavali začeti. "Plivajte, spermiji, plivajte!"

Marcus se nasmijao i poljubio me u nos. "Ludaro."

"Da, ali ti me voliš", rekla sam. "Ponovi to."

"Da ponovim? Nisam to rekao ni prvi put."

"Kao i da jesi. Ponovi."

Izdahnio je i nježno me pogledao. "Moglo bi se reći da te volim, ludaro."

Nasmiješila sam se, pomislivši kako sam napokon uspjela. Marcus je bio slomljen. Moj je ako ga budem željela. U danima koji su slijedili lutala sam, tražila znak, bilo kakav. Trebam li izabrati Dexa ili Marcusa? Brak ili seks? Sigurnost ili zabavu?

A onda, jednog dana početkom rujna, tjedan dana prije vjenčanja, napokon sam dobila konačan odgovor u obliku dviju usporednih ružičastih crta na plastičnom, urinom natopljenom štapiću.

Sedam

"Što kaže?" upitao je Marcus kad sam izašla iz kupaonice s plastičnim štapićem u ruci. Čekao me na svom kauču, listajući *Sports Illustrated*.

"Kaže... 'Čestitamo, tata.'"

"Nema teorije."

"Ima, ima."

"Sereš."

"A-a. Trudna sam."

Marcus se zavalio na kauč i zatvorio časopis. Sjela sam pokraj njega, uhvatila ga za ruke i čekala nastavak. Možda zagrljaj, nježni dodir, koju suzu.

"I... sigurna si... da je moje?"

"Da", rekla sam. "To me pitanje vrijeđa i boli. S Dexom se nisam seksala - ma cijelu vječnost. I ti to znaš."

"Sigurna si u to? Niti jedan jedini put ovaj mjesec? Ovo nije trenutak za pretjerivanje, Darce."

"Da, sigurna sam", rekla sam odlučno. To je bila istina, hvala Bogu.

Sjetila sam se srednjoškolskog prijatelja Ethana, koji je svjetlokos i plavook, i toga kako se oženio svojom također plavokosom trudnom djevojkom Brandi. Nekoliko mjeseci poslije rodila je tammoputo djetesce s očima boje ugljena. Rachel i meni bilo je toliko žao Ethana - zbog boli i poniženja koje je morao trpjeti tijekom svoje rastave. Ali ja sam se zapravo gotovo isto toliko sažalila nad Brandi. Iz nekog razloga identificirala sam se s njom kao sa sebi srodnom sukršiteljicom pravila. Znala sam da je devet mjeseci sigurno strašno patila, nadajući se i moleći da se dijete rodi nalik na njezina muža, a ne na Eskima s kojim je onako sa strane topila iglue. Čekanje je moralo biti agonija. Od same pomisli na to smučilo bi mi se u želucu. I zato je bila prava sreća što se s Dexom nisam seksala bar mjesec dana. Bila sam sigurna da je dijete Marcusovo.

Stavila sam štapić na stolić i zagledala se u dvije ružičaste crte.

"Uh", rekla sam s osjećajem vrtoglavice. "Pozitivan test. Takav još nikad nisam vidjela... A napravila sam ih poprilično."

"Da napravimo još jedan? Za svaku sigurnost?" pitao je Marcus, izvukavši još jednu kutiju testova iz vrećice iz ljekarne *Duane Reade*. "Kupio sam dvije vrste."

"Mislim da su testovi za trudnoću rijetko kad lažno pozitivni", rekla sam. "Vrijedi samo obrnuto."

"Meni za ljubav", rekao je Marcus dok je kidao plastični omot s još jednog testa.

Uzdahnula sam naglas dok sam iz njegove kupaonice donosila šalicu punu svoje mokraće.

Marcus se skiselio. "Popiškila si se u moju šalicu s *Broncosima*?"

"Da. Pa?"

"To mi je najdraža šalica", rekao je, štrečnuvši se.

"O, majko mila, samo je operi", rekla sam. "I uostalom, zar nikad nisi čuo da je urin potpuno sterilan?"

Marcus je napravio grimasu.

"Otkad si ti takav pedant za bacile?" pitala sam, osvrnuvši se po njegovu svinjcu od stana.

"Nikad više neću moći piti iz te šalice", progundao je.

Okrenula sam očima i novi štapić zabila u njegovu premilu šalicu. Onda sam polako naglas odbrojila do pet prije nego što sam je digla i stavila na stolić pokraj prvog testa.

Marcus je pomno pratio malu kazaljku na svom satu sve dok ja nisam rekla: "Križić! To znači pozitivno!"

"Daj da vidim", rekao je, dok je ošamućen i razrogačenih očiju proučavao štapić, uspoređujući ga s dijagramom na poledini kutije. "Izgleda nekako blijedo u odnosu na sliku."

"Blijedi se križić svejedno računa", rekla sam. "To ti je ono kad kažu da ne možeš biti malo trudna. Evo. Pročitaj upute."

Marcus je preletio pogledom preko sitno otisnute stranice, očito u nadi da će naći pravnu ogradu - odlomak o lažnim pozitivnim rezultatima. Licem mu je sijevnuo strah kad je odložio upute. "I što sad?"

"Pa, za početak, za otprilike devet mjeseci dobit ćemo dijete", rekla sam slavodobitno.

"Nije vrag da ozbiljno misliš." Glas mu je zvučao oporo.

Pogledala sam ga tako da mu je bilo jasno da sam potpuno ozbiljna. A onda sam svojim rukama obuhvatila njegove.

Marcus se ukočio. "Jesi li sigurna da to želiš? Jer imamo i drugih mogućnosti."

Bilo je očigledno na što cilja. Podigla sam bradu i rekla: "Ne vjerujem u pobačaj."

Nisam sigurna zbog čega sam to rekla, zato što sam zapravo gorljiva zagovornica prava na pobačaj. Povrh toga, nisam imala osobitu želju postati majka u ovoj fazi svog života. Nije me hvatala nikakva biološka čežnja kakvu su u zadnje vrijeme mnoge moje prijateljice osjećale otkako smo navršile tridesetu. A pogotovo nisam željela nakupiti kilograme. Niti si na vrat natrpati tu silnu odgovornost i ograničenja svojoj slobodi i noćnom životu.

Ali u tom sam času bila neobjašnjivo sretna zbog svojih pozitivnih testova za trudnoću. Možda sam bila toliko zaokupljena Marcusom da me pomisao na to kako ću roditi njegovo dijete oduševljavala. Romantični pothvat s kojim se ništa ne može mjeriti. Ili mi se možda sviđalo što sam mu još malo jače stegnula povodac. Iako nisam sumnjala u njegovu odanost prema meni. Vidjela sam da je na svoj osebujni način bio lud za mnom. Ali bio je tip muškarca kojim nikad ne možeš ovladati do kraja, a to što sam nosila njegovo dijete značilo je da ga čvršće držim u šaci. No nisam svjesno zatrudnjela. Ako ćemo pravo. Sjetila sam se našeg pomirbenog seksa. Očito je tako jednostavno bilo suđeno.

A evo što mi je u tom trenutku bilo još jasnije: pozitivan test za trudnoću značio je da moje vjenčanje otpada. Činjenica što mi je toliko osjetno laknulo dala mi je pravi odgovor: nisam se željela udati za Dexa. U hipu sam preboljela Dexa i naše vjenčanje iz bajke, dapače, bila sam ushićena što sudjelujem u još većoj drami.

"Reći ću Dexu danas", rekla sam sa samopouzdanjem koje je iznenadilo čak i mene.

"Da si trudna?" upitao je Marcus užasnut.

"Ne. Samo da od vjenčanja nema ništa."

Jesi li sigurna da to želiš? Jesi li sigurna da želiš roditi?" pitao je s izrazom panike.

"Uvjerena." Bacila sam pogled prema štapićima. "Uvjerena. Shvaćaš?"

Marcus je samo sjedio; izgledao je šokirano i pomalo uzrujano.

"Zar se uopće ne veseliš?" pitala sam ga.

"Da", rekao je mrko. "Ali - ali mislim da moramo usporiti i raspraviti kakvim... mogućnostima raspolažemo."

Pustila sam ga da muca i dalje. "Ruku bih dao u vatru da si rekla da podržavaš pravo majke da izabere?"

"Dobro. I *podržavam* pravo na izbor", rekla sam i kimnula s pretjeranom energijom. "I *izabrala* sam da ću roditi ovo dijete. Naše dijete."

"Pa nemoj se žuriti dok ne razmisliš o svemu..."

"Vrijeđaš me", rekla sam.

"Zašto?"

"Zato što ja *želim* roditi ovo dijete", rekla sam, sve ljuća. "A voljela bih da je i s tobom tako... Ne mogu vjerovati da me još nisi ni zagrlio."

Marcus je uzdahnuo i labavo ovio ruke oko mene.

"Reci mi da si sretan. Mrvicu sretan", prošaptala sam mu u uho.

Marcus me opet pogledao i neuvjerljivo rekao: "Sretan sam. Samo želim reći da bismo možda trebali usporiti i dobro razmisliti. Možda bi s nekim trebala razgovarati."

Prezirno sam ga pogledala. "Misliš s psihijatrom?"

"Tako nekako."

"To je smiješno. Ljudi psihoterapeutima odlaze kad ne znaju kud bi od očaja. Ali ja sam *ushićena*", rekla sam.

"Svejedno, možda te u vezi s ovim pitanjem muče neke stvari", rekao je Marcus.

On je o našem odnosu uvijek govorio općenito - *neke stvari, ovo pitanje, ono s nama, ta situacija* - a ponekad samo brzim zamahom ruke. Uvijek me živciralo što misli da gesta rukom može oslikati srž naše veze. Između nas je postojalo nešto neizmjereno veće. Pogotovo sad. Postat ćemo roditelji.

"Ništa me ne muči. Zaljubljena sam u tebe. Želim zadržati naše dijete. I gotova stvar." Još dok sam to izgovarala, znala sam da u mom svijetu *stvar* nikad nije bila *gotova*. *Gotova stvar* je bilo *možda* ili *djelomice* ili *ta stvar plus još malo neke druge stvari*. Ali bila sam odrješita, nisam stala.

"A sad oprost, moram ići otkazati vjenčanje."

I upravo sam to i učinila. Odmarširala sam ravno natrag na Upper West Side da svom zaručniku objavim vijest. Zatekla sam Dexa kako slaže odjeću s kemijskog čišćenja, skida plastične navlake i odvaja plave košulje od bijelih. Na trenutak mi je ponestalo snage, nisam mogla zamisliti da nakon što smo tolike godine proveli zajedno, Dexu kažem kako je s nama gotovo. Ali onda sam se sjetila Marcusa i on mi je ulio sigurnost.

"Moramo razgovarati", rekla sam, sva službena.

"Dobro", rekao je Dex polako. I vidjela sam da je točno znao što se sprema. Tjednima se činilo da ništa ne sluti, ali njegov izraz u lom trenutku rekao mi je da čak i muškarci imaju intuiciju.

U tek nekoliko rečenica naše je vjenčanje i službeno otkazano. Sedmogodišnja veza prekinuta. Bilo je bizarno koliko je brzo i lako to prošlo. Formalno je rez napravio Dex, rekavši da bi vjenčanje bilo pogreška. Kad sam čula da izgovara riječ pogreška u vezi sa mnom, na sekundu sam ustuknula, ali onda sam uvjerala sebe kako on samo priznaje realnost situacije koju sam ja stvorila. Reagirao je na moje emocionalno i tjelesno povlačenje od njega. Promatrala sam ga, sa svim tim loptama plastike iz kemijske čistionice pod nogama, i sažalila se na njega.

Poljubila sam ga u svježe izbrijan obraz i rekla ono što se uvijek kaže kad nekog nogiraš u prijateljskim okolnostima. Rekla sam mu da mu želim sve najbolje i da se nadam kako će naći sreću. Na nekoj sam razini to i mislila. Na kraju krajeva, sigurno nisam željela da Dex umre sam. Ali, da budem potpuno iskrena, moram reći da *jesam* željela da se dobrano natuguje prije nego što potraži svoju sljedeću djevojku, djevojku za koju sam se nadala da se nikad neće moći mjeriti sa mnom. Ni slutila nisam da će tu drugoplasiranu ići tražiti u stan moje najbolje prijateljice.

Osam

Jutro poslije velikog fijaska s ormarom probudila sam se u Marcusovu krevetu, načas dezorijentirana. Kod njega sam prespavala samo jedanput prije toga, kad je Dex bio na poslovnom putu u Dallasu, ali drugo sam jutro otišla jako rano, dok je još bio mrak. Zato se to i nije brojilo kao zajednička noć u punom smislu riječi.

Ovo jutro djelovalo je drukčije. Sve je djelovalo drukčije. Pogledala sam uokolo, primijetivši koliko je jarko jutarnje sunce u njegovu stanu. Gotovo kao da sam ga ugledala prvi put, kao da sam prvi put ugledala Marcusa. Proučavala sam njegov profil i sve rjeđu (ali i dalje seksi) kosu kad mi je sinulo da je našoj sagi napokon došao kraj. Marcus i ja bili smo svršena stvar, s djetetom na putu. Nisam se više mogla uteći Dexu. Osjetila sam navalu adrenalina dok sam zamišljala kako ću vijest priopćiti svojim prijateljima, kolegama i znancima. Pitala sam se kakvo će objašnjenje Dex ponuditi svojim prijateljima i obitelji. Sjetila sam se svih onih prekida između zvijezda, poželjevši da imam glasnogovornika da kontaktira s njegovim glasnogovornikom pa da se dogovore oko zajedničke izjave. Ali nakon sedam godina čovjeka ipak prilično dobro upoznaš, i bila sam gotovo potpuno sigurna da će indiskretne detalje Dex zadržati za sebe. Pa da ja priču mogu okrenuti više-manje na svoj mlin. Razmislila sam

Kakve mogućnosti imam. Mogla bih reći cijelu istinu, priznati svoju vezu s Marcusom. Ili bih mogla prešutjeti Marcusa, a krivnju prebaciti na Dexa i Rachel. Ili bih mogla zadržati auru zagonetnosti.

Bilo je primamljivo razglasiti priču s ormarom pa okrenuti ljude protiv Rachel i Dexa, ali nipošto nisam željela ispasti tamo neka odbačena jadnica. Morala sam u gradu sačuvati svoju reputaciju dive Uostalom, dive nitko ne nasanjka. Pa sam odlučila kako ću svima reći da sam ja prekinula s Dexom, jednostavno objaviti kako je jako tužno bilo okončati našu vezu, ali da je tako bilo najbolje zato što nam, eto, nije bilo suđeno da budemo zajedno. Izabrat ću turobni ton, onako, u stilu "preživjet ću". Njime ću izmamiti stanovite simpatije, ali pobuditi i strahopoštovanje zato što sam tip jake žene koja se svojom voljom može otrgnuti od visokog, tamnokosog i naočitog muškarca. Zasad neću u priču uključivati Marcusa. I naravno da ću izostaviti svoju trudnoću. Savršeno mi je odgovaralo da ostavim dojam žene koja drži konce u rukama, ali ne i zadnje droljice. Moja će javnost kad-tad doznati istinu, ali o tome ću voditi brigu poslije.

U međuvremenu ću samo držati palčeve i nadati se da nitko neće doznati za Dexa i Rachel. Pa *nema šanse* da se oni nastave vidati. To je apsolutno nemoguće. Ona nije njegov tip. Samo ju je iskoristio u svom trenutku krajnje tuge. Bio je izgubljena duša, a ona dobro znana prijateljska

utjeha. A što se Rachel tiče, ona je samo podlegla najprivlačnijem muškarcu koji se ikad pojavio u njezinu vidokrugu. Djevojci poput Rachel takva se prilika pruži jedanput u životu. Ali doći će ona k pameti i vratiti se prosječnim tipovima. Nikad se ne bi upustila u vezu s nekim od svojih bivših tako važnog statusa. To je osnovno pravilo, a Rachel su pravila bila sve na svijetu. Bila sam sigurna da je već proždire krivnja zbog prolazne slabosti. Za koji dan dopuzat će natrag k meni, elokventno detaljizirajući koliko joj je točno žao. A bude li dovoljno dugo preklinjala, govorila o našem prijateljstvu s dovoljno strasti, možda bih je na kraju mogla primiti natrag pod okrilje. Ali trebat će joj jako, jako dugo da ponovno osvoji lovoriku najbolje prijateljice.

Okrenula sam se da ponovno pogledam Marcusa, koji je sad spavao s jednom rukom gurnutom ispod glave, dok je druga visjela s kreveta. Čelo mu je bilo namršteno kao da u snu rješava dugački zadatak s dijeljenjem. A onda su mu se usnice napućile u obliku seksi luka, naglasivši rupicu na bradi. Njegovo se lice najednom pretopilo u Dexterovo, poput lica na kraju spota *Black or White* Michaela Jacksona.

"Marcuse, probudi se", rekla sam, tresući ga za ruku. "Hvata me šiza."

Nastavio je hrkati. Nagnula sam se i poljubila ga. Ispustio je prigušen, grlen zvuk, otvorio jedno oko i promumljao: "Jutro, Darce."

"Misliš da su oni ovaj čas zajedno?" pitala sam.

"Već sam ti rekao", oglasio se. Valjda je mislio na ono *ne* koje je izgovorio desetak puta noć prije.

"Reci mi opet."

"Ma kakvi... Čisto sumnjam. Siguran sam da si im ti pokvarila raspoloženje pa je vjerojatno otišao."

Odlučila sam mu povjerovati. "Dobro... Ali svejedno mislim da danas ne mogu na posao. Previše sam rastresena. Hoćeš da skupa javimo da smo bolesni?"

U sedam godina koliko sam hodala s Dexom on nije nijedanput javio na posao da je bolestan osim ako zaista nije bio izrazito loše. S Marcusom će sve biti drukčije. Naš će život biti puno spontaniji i zabavniji.

I, naravno, Marcus je rekao: "Dobro, nagovorila si me. Ostat ću spavati."

Načas me prožela slavodobitnost, ali onda sam shvatila da sam se na neki uvrnuti način zapravo veselila prašini koju ću dići na poslu, pa sam s mučeničkim uzdahom rekla: "Ma ipak bih *trebala* otići da i to obavim."

"Da što obaviš?"

"Pa znaš... da svima kažem kako je vjenčanje otkazano."

"Hmm-mmm."

"Što da točno kažem?"

Odgovora nema.

"Marcuse!"

"Nikomu ne moraš ništa govoriti", rekao je Marcus, otkotrljavši se prema meni. "To se nikog ne tiče."

"Razumije se da im moram reći. Misle da se u subotu udajem. Neki od njih su pozvani."

Divila sam se Marcusovu ležernom shvaćanju života, ali ovo je bio savršen primjer toga kako podcjenjuje koliko je truda za nešto potrebno. To bi se kasnije čak moglo pokazati problematično, bude li podcijenio moju želju da za rođendan, Božić, Valentinovo i nasumce cijele godine dobivam lijepe stvari. Dex je bio istreniran: cvijeće je stizalo kao po špagi svaki drugi mjesec, što je podrazumijevalo trajni nalog, a ne navalu osjećaja, ali ja se nisam bunila. Pažnja je bila pažnja. Lijepe stvari, lijepe stvari.

Ali moglo se Marcusa istesati, bila sam sigurna u to. Svakog se muškarca može istesati. Radovala sam se izazovu da svog novog dečka oblikujem u odgovornog - ali ipak seksi i spontanog - muža i oca. Ovaj čas sam mu morala objasniti da će priopćivanje vijesti mojim kolegama biti strašna, potresna trauma i da ću trebati njegovu podršku - to jest, telefonske pozive i e-poruke tijekom svog mučnog dana. Možda čak i da me na povratku u njegov slan dočeka kakav luksuzni predmet. Zamislila sam ga kako ulazi na vrata s narančastom kutijom iz *Hermesa* i zaljubljenim osmijehom.

"Znam da moraš reći ljudima koje si pozvala", rekao je Marcus. "Samo mislim da nema potrebe cijelu stvar objašnjavati u detalje. Samo pošalji grupnu e-poruku i riješena stvar."

"Ali pitat će što se dogodilo", rekla sam, pomislivši kako ću se razočarati ako ne pitaju. "Ljudi žele detalje."

"Znam da ti bi, mala kopačice informacija, ali nisu svi kao ti."

"U svijetu odnosa s javnošću svi jesu kao ja. Vjeruj mi. Naš je posao da prikupljamo, gomilamo i raspačavamo sočne detalje. A ovo je sočno da ne može biti sočnije."

"Samo želim reći kako je tvoje pravo da ljudima kažeš da pometu pred svojim jebenim pragom", rekao je Marcus.

Rekla sam mu da to nije u mom stilu. A onda sam brzo ustala, odoljevši nagonu za seksom. Ipak me u jednom danu čekao velik posao. Istuširala sam se, našminkala, a onda pogledala u Marcusov ormar koji je bio pun moje odjeće koju sam donijela noć prije. Odabrala sam *Escadinu* usku suknju, zelenu *Versaceovu* majicu na V-izrez i *Ferragamove* cipele otvorene pete. Pa sam se navirila u kupaonicu da pozdravim Marcusa koji je iz petnih žila pjevao *Purple Rain*, i to začudo sa sluhom.

"Vidimo se večeras, srce!" doviknula sam u kupaonicu. Prestao je pjevati i gurnuo glavu iza zavjese na tušu. "Odlično... Skokni amo i daj mi pusu na brzinu."

"Ne mogu. Para će mi uništiti frizuru", rekla sam, otpuhnuvši mu poljubac s praga. Zatim sam se prometnim gradskim ulicama probijala do podzemne dok sam razmatrala svoju strategiju za objavljivanje vijesti. Mogla bih reći Claire, kolegici i novoj najboljoj prijateljici koja na tu dužnost stupa odmah, da slobodno pusti glas. Onda sam se sjetila da ona jutros ima izvan ureda sastanak s potencijalnim novim klijentom, a nepodnošljiva mi je bila pomisao da čekam da se vrati. Znači, poslat ću grupnu e-poruku, kako je Marcus i predložio, s točno pogođenim tonom.

Kad sam došla u ured, smjestila sam se na stolicu pred računalom i brzo istipkala svoju ekskluzivnu vijest:

Dobro jutro svima. Samo sam vam željela javiti da se moje vjenčanje neće održati ove subote. Bila je to teška odluka, ali mislim da dobro postupam. Znam da je malo čudno poslati grupnu e-poruku o nečemu tako intimnom, ali mislila sam da će ovako biti najlakše.

Savršeno. Bila je čvrsta, ali osjećajna. I što je najvažnije, odašiljala je jasnu poruku da sam nogu dala ja. Ponovno sam je pročitala jer mi se učinilo da nešto nedostaje. Dodala sam trotočku na kraju. Da. Savršena nijansa. Te tri točkice na kraju dočarat će kako se zvuk mog glasa zagonetno gubi. A sad naslov poruke. Da napišem "Vjenčanje" ili "Otkazano" ili "Vijest"? Nijedan mi se nije činio pravi pa sam prostor za naslov ostavila prazan. A onda, dok sam označavala svoju privatnu skupinu elektronskih adresa i spremala se šokantnu crticu odaslati *cyberspaceom*, zazvonio mi je telefon.

"Darcy", rekao je moj šef Cal svojim zadihanim, ženskastim glasom. "Kako si mi?"

"Ne baš dobro, Cal", rekla sam onim svojim glasom koji je značio "ne mogu sad podnijeti nikakve naredbe". Taj mu je bio dobro poznat. Zato i jest bilo tako lijepo raditi za Cala. Njime si mogao pod brisati.

"Pa možeš li, molim te, doći u konferencijsku dvoranu C?"

"Zbog čega?"

"Moramo razgovarati o Golf-izazovu za zvijezde."

"Baš sadi"

"Da, ako bi mogla. Molim te?"

Uzdahnula sam što sam glasnije mogla. "Dobro", rekla sam. "Doći ću kad budem mogla."

Kvragu. Da sam došla nekoliko minuta ranije, otvorio bi moju e-poruku i s nekim se drugim čuo za golf-turnir. Bila sam sigurna da će, kad mu kažem vijest, preusmjeriti projekt drugamo, pogotovo ako uspijem istisnuti koju suzu. Zapravo, vjerojatno bih mogla izmisti nekoliko lagodnih tjedana iz svoje navodne nevolje. Možda bismo Marcus i ja čak mogli zajedno na dopust. Spustila sam prozor sa svojom e-porukom, odlučivši da ću prije slanja još dotjerati završne finese i provjeriti pravopis, a onda se uputila dolje u konferencijsku dvoranu. Teška sam vrata odgurnula s pokislom izrazom lica.

A pred sobom sam ugledala sve zaposlenike tvrtke Carolyn Morgan i suradnici, natrpane u prostoriju, kako viču "Iznenadjenje!" i iz svih me smjerova zasipaju svojim najsrdačnijim čestitkama. Divovska plava kutija iz Tiffanyja uzdizala se na jednom kraju lakiranog stola. Torta s glazurom boje slonovače, ispisana ružičastom želatinom, zamamno je počivala na drugom. Srce mi je poskočilo. Kakva je to samo publika! Kakva je to samo drama!

"Znali smo da ćeš zabavu očekivati tek kasnije ovaj tjedan!" ciknula je Claire. "Uхватili smo te na prepad! A ti si mislila da sam na onom sastanku!"

Imala je pravo. Uistinu su me uhvatili na prepad. Ali sad ću im ja odmah prepodom uzvratiti. Zasjeniti njihovo iznenadjenje. Neodlučno sam se nasmiješila i rekla: "Niste trebali."

"Naravno da jesmo", rekla je Claire.

"Ne. *Stvarno* niste trebali", rekla sam.

Cal je zakoračio prema meni i zagrlio me. "Govor", rekao je.

"Bez riječi sam", rekla sam. "Doslovce nemam niti riječi govora."

"Nemoguće", na to će Cal. "Poznajem te godinama i to još nikad nisam doživio."

Smijeh je zažamorio prostorijom i potvrdio da ja zaista imam najdulji jezik među prisutnima. Ponovno sam pročistila grlo i zakoraknula naprijed sa smjernim smiješkom. "No. Najljepša vam hvala svima... ali... vjenčanja neće *biti*. Ne udajem se."

Cal i još neki opet su se nasmijali. "Ma da. Da. Nadrapat ćeš ti kao i svi mi ostali siroti naivci koji smo se vjenčali", rekao je.

Hrabro sam se nasmiješila i rekla: "Ne. Naime, otkazala sam vjenčanje ovog vikenda."

Kao da je volonterka Crvenog križa u sirotištu koje upravo gori, Claire se bacila u akciju. "Ajme meni! Nije! Valjda!" Jednu je ruku pritisnula na sljepoočnicu i iz konferencijske me dvorane odvekla natrag gore u moj ured, obuhvativši me rukom oko struka kao da bih svaki čas mogla pasti u nesvijest. "Što se za Boga *miloga* događa?" pitala je kad smo ostale same.

"Gotovo je." Šmrknula sam.

"Zašto? Ti i Dex ste idealan par! Što se dogodilo?"

"Duga je to priča", rekla sam, a suze su mi navrle kad sam se sjetila Dexa u Rachelinu ormaru. Iako sam planirala upravo suprotno, jednostavno nisam mogla odoljeti, a da joj ne kažem. Bilo mi je potrebno njezino suosjećanje i apsolutna podrška. Bilo mi je potrebno da mi kaže kako je nemoguće da Dexa zanima dosadna stara Rachel. I tako sam ispalila svoj rafal. "Prekinuli smo ovaj vikend, a onda sam jučer popodne uhvatila Dexa i Rachel zajedno."

"Što?" zinula je Claire.

Kimnula sam. "A kako je tek meni bilo."

"Kako to misliš 'zajedno'? Jesi li sigurna?"

"Jesam. Otišla sam porazgovarati s Rachel o cijeloj toj situaciji, a Dex je bio ondje, u boksericama, sav se zgurio skriven u njezinu omaru."

"Ma ne!"

"Da", rekla sam.

"O. Moj. Bože." Claire je objema rukama pokrila usta i odmahнула glavom. "Ja - ne znam ni što bih rekla. Jednostavno ne mogu... pa gdje je njemu pamet bila? Gdje je bila *njoj*? Kako su *oni to mogli!*"

"Molim te, nemoj nikomu reći", rekla sam. "Sve je to takvo poniženje. Pa to mi je kuma!"

"Naravno da neću. Kunem se", rekla je Claire i položila ruku na svoju žarko ružičastu majicu u kompletu s vestom. Nekoliko je sekundi s poštovanjem šutjela prije nego što me stala rešetati pitanjima. "Je li to bilo samo taj put?" pitala je.

"*Moralo* je biti samo taj put, zar ne misliš?"

"A. Ma sigurna sam. Dexu se ona *nikad* ne bi svidjela", rekla je.

"Znam. Jednostavno to ne mogu zamisliti. Nema teorije, je li tako?"

"Nema. Nikako ne bi mogao s tebe prijeći na nju. Ona je tako obična i... Ne znam. Znam da ti je najbolja prijateljica pa nisam htjela govoriti ništa ružno..."

"Što? Više mi nije niti *blizu* najbolje prijateljice. Prezirem je."

"Razumijem te", rekla je Claire ozbiljno, spremna priskočiti upomoć i popuniti mjesto dosadne Rachel.

Dobacila sam joj kost za kojom je toliko čeznula. "Sad si mi ti najbolja prijateljica."

Claire je sklopila ruke i pogledala me kao da bi se mogla rasplakati. Još otkad smo bile cimerice, Claire se laktarila za položaj prijateljice u mojoj najvećoj milosti. Ponekad je bila ni manje ni više nego ponizna. Ali u tome mi je trenutku to bilo potrebno, a ona me nije iznevjerila. "O, Darce. *Apsolutno* sam uz tebe."

"Hvala", rekla sam. "Cijenim to."

"Bit će nam *ludo* dok se opet budemo družile kao slobodne cure", rekla je. "Što radiš večeras? Henry Fabuss priređuje veliki tulum u *Lotusu* danas navečer - za svoj trideseti rođendan. Svakako bismo trebale ići. On je živi smijeh - i skroz je umrežen, znaš? Svi će doći. To bi ti baš skrenulo misli s ovoga."

"Ne večeras", rekla sam. "Mislim da mi samo treba da malo budem sama. Zapravo, mislim da ću sad kući. Ne mogu podnijeti da budem ovdje - a ne želim da me itko vidi kako plačem."

"Hoćeš da idem s tobom? Cal bi me sigurno pustio da odem s tobom", rekla je. "Mogle bismo u šoping. Maloprodajna terapija."

"Ne, hvala. Mislim da bih htjela biti sama", rekla sam, iako sam zapravo namjeravala biti s Marcusom.

"Dobro", rekla je, očigledno razočarana. "Shvaćam."

"Moram samo poslati ovu e-poruku prije nego što odem. Možeš je pročitati pa mi reci što misliš?"

Korigiranje mojih e-poruka nekad je bio Rachelin zadatak. Tako joj je dobro to išlo. Zaklela sam se da na nju neću niti pomisliti. Bila je *persona non grata* dok mi svoju ispriku ne dade ispisati avionom po nebu. Claire je u međuvremenu svoj posao shvatila ozbiljno, unijela se u moj monitor i dvaput pročitala e-poruku. Naposljetku je digla pogled, žustro mi kimnula i rekla da je dobra, baš kako treba. Pa sam stisnula *šalji* i otparadirala niz hodnik, usput se naslađujući pogledima i šaptom svojih kolega.

Devet

Marcus je pristao s posla otići ranije i naći se sa mnom u svom slanu, gdje smo se fantastično poseksali. Poslije sam mu položila glavu na prsa i ispričovijedala priču iz konferencijske dvorane.

"Čudi me što nisi otperjala s kutijom iz Tiffanyja", rekao je nakon što sam dovršila priču.

"Htjela sam", rekla sam. "Sigurno je bilo nešto dobro... Ha, eto. Dobit ćemo drugu kad se ti i ja vjenčamo."

Odgovora nema.

"Želiš li razgovarati o tome?" ispipavala sam, milujući mu ruku.

"Razgovarati o čemu?"

"O tome da se vjenčamo."

"Hm - dobro. O čemu točno želiš da razgovaramo?"

"Pa zar ne bi to htio učiniti prije nego što se dijete rodi?" pitala sam, razmišljajući kako se ne bih ni mogla koncentrirati na trudnoću dok ne riješimo pojedinosti svog odnosa. Uostalom, već sam bila u punom svadbenom raspoloženju. Nije bilo razloga pustiti da moje pripreme propadnu. Čak sam namjeravala zadržati svoju vjenčanicu, svjesna da bolju haljinu neću naći. "Mislim da bismo trebali porazgovarati o tome. Ti ne?"

"Pa valjda", rekao je nevoljko.

Odlučila sam zanemariti njegov ton i nisam posustala. "Dobro - kad onda misliš da bismo to trebali obaviti?"

"Ne znam. Za šest mjeseci?"

"Kad mi se trbuh bude skroz vidio? Ne, hvala."

"Pet mjeseci?"

"Marcuse!"

"Četiri?"

"Ne. Predugo. Mislim da bismo to trebali odmah. Ili čim prije uspijemo nešto isplanirati."

"Zar nisi rekla da ćemo samo otići k matičaru?"

Tako sam nešto u nekom trenutku zaista i rekla. Ali to je bilo još dok sam uistinu marila za Dexterove osjećaje. Dok nisam ni bila sigurna da ćemo Marcus i ja završiti zajedno. Sad sam željela veliko vjenčanje samo zato da napakostim Dexu i Rachel i pozovem sve naše zajedničke prijatelje. Pozvala bih i Racheline roditelje, da joj onda mogu podnijeti izvještaj kako sam prekrasno izgledala, koliko sam zanesena bila svojom novom vezom, koliko je dirljiva bila Clairina zdravica.

"Pa, zapravo sam mislila da možemo održati maleni obred. Nešto skromno. Recimo, pedeset ljudi, tako nekako." Moj je broj bio bliži stotini, stotini i dvadeset pet, ali na to ću ga postupno priviknuti.

"Pedeset, kažeš? Znači, uglavnom najuža obitelj?" upitao je i počeo se po šiji.

"Da, uglavnom. I naši najbliži prijatelji."

Podsmjehnuo se. "Kao Dex i Rachel?"

Odmjerala sam ga.

"Ne?" upitao je sa smiješkom. "Ne Dex i Rachel?"

"Uozbilji se! Što misliš o tome da imamo pravo vjenčanje?"

Slegnuo je ramenima, a onda rekao: "Nisam siguran za sve to. Nije baš u mom stilu. Ja sve nekako i dalje mislim da je matičar pravi izbor. Ili bismo mogli pobjeći. Ne znam. Moramo li o tome baš sad razgovarati?"

Dobro, u redu", uzdahnula sam, pomirivši se s činjenicom da njegova reakcija na vjenčanje vjerojatno neće biti zadovoljavajuća. Ali ima li muškarca čija jest? Osim onih odbojnih, ženskastih tipova koji na TLC-u u *Priči s vjenčanja* cmizdre za vrijeme cijelog obreda. A tko bi još htio takvog muškarca?

Kasnije te noći, nakon što smo se Marcus i ja vratili s večere, provjerila sam poruke. Imala sam ih dvadeset i dvije na poslu, i četrnaest kod kuće. Trideset i šest poruka u osam sati. A samo su se dvije odnosile na posao. Što je značilo trideset i četiri privatne poruke. Vjerojatno najbolji osobni rezultat svih vremena. Sjedila sam za Marcusovim stolom, slušajući izraze podrške i pritom bilježila u notes. Kad sam stigla do posljednje u nizu poruka, treće od Claire, podigla sam pogled prema Marcusu. "Nisu nazvali", rekla sam u šoku. "Nijedno ni drugo."

"Mislila si da hoće?" pitao je Marcus.

"Jesam. *Duguju* mi poziv. Pogotovo Rachel."

"Ali zar nisi rekla da s njom više nikad ne želiš ni progovoriti?"

Dobacila sam mu razdražen pogled. "Svejedno bi trebala pokušati nazvati i ispričati se..."

Marcus je slegnuo ramenima.

"A što se Dexa tiče, s njime *moram* razgovarati. O logistici. Stvarima vezanim za vjenčanje", rekla sam. "Jednostavno ne mogu vjerovati da nijedno nije nazvalo."

Marcus je opet slegnuo ramenima. "Ne znam što bih ti rekao."

"Dobro. Samo da znaš, ta mi je izjava *gnusna*."

"Koja izjava?"

"Ne znam što bih ti rekao."

"Pa kad *ne* znam što bih ti rekao."

"Ne znam što bih ti rekao", opet sam ga oponašala. "To majstori kažu kad ne mogu popraviti kvar. 'Ali baš sam kupila ovaj auto/računalo/sušilicu prošli mjesec!', kažeš ti, izručena njima na milost i nemilost, a oni ti odbruse: 'Ne znam što bih vam rekao'. U prijevodu: 'To nije moj problem i *živo* mi se fućka.'"

Marcus se nasmiješio. "Oprosti. Neću to ponoviti."

"Hvala", rekla sam, i dalje s telefonom u ruci. "Misliš onda da bih ja trebala nazvati Dexa?"

"Želiš li ga nazvati?" upitao je Marcus, dok je proučavao taban i kopao po žulju.

"Nije stvar u tome *želim* li. Stvar je u tome što *moram*. Moramo riješiti logistiku", rekla sam, udarivši ga po ruci da pusti stopalo. "Na primjer, otkazivanje fotografa, dostavljača i benda. I obavještanje svih naših uzvanika. Na primjer, karte za medeni mjesec. Na primjer, njegovo iseljavanje."

"Onda ga nazovi."

"Ali on bi trebao nazvati mene."

"Onda čekaj da te nazove."

"Slušaj, stari moj. Bolje se počni živahnije zanimati za te detalje. Ako si slučajno zaboravio, ti si ključni dio cijele ove peripetije i bolje ti je da zauzmeš stav prema svim pitanjima u vezi s time."

Marcus je napravio grimasu kao da želi reći, *ne znam što bih ti rekao*.

Sljedećih nekoliko dana, koji su prethodili onomu koji je trebao biti dan mog vjenčanja, bili su nabijeni neprestanom dramom. Daljnji telefonski pozivi, e-poruke i nadugo i naširoko raspredanje s Claire o tome zašto bi se zaboga Dex htio spetljati s Rachel, još i dulje seanse s mojom majkom koja je i dalje često plakala i kao da nije mogla prihvatiti da se Dex i ja nećemo pomiriti.

Ali ni Dex ni Rachel još se nisu javljali. Do bjesnila me dovodilo to što ne zovu. Ma koliko da nisam željela ja nazvati prva, naposljetku sam puknula i okrenula Dexov broj na poslu. Raspravljali smo samo o logistici - novcu koji mi *duguje*, broju dana koji ima da dođe ukloniti svoju imovinu iz mog stana, i takvim stvarima. Nakon što sam mu izdala svoje naredbe, zastala sam, očekujući da mi kaže kako je ono s Rachel bilo slučajno i da ju je samo iskoristio da se osveti meni. Kad nije, zaključila sam da je još toliko bijesan zbog Marcusa da baš hoće da pomislim ono najgore. Stoga mu ja nipošto nisam namjeravala priuštiti to zadovoljstvo da pitam za nju. Niti sam ga htjela pitati gdje boravi. Nikad nije bio tip koji bi inkomodirao prijatelja pa je vjerojatno otišao u hotel. Zamislila sam ga kako naručuje da mu u sobu pošalju sendvič i miješa viski iz minibara u čašu *Cole dok* prebacuje satelitske programe.

"No dobro. Zbogom, Dexe", rekla sam što sam znakovitije mogla. Trenutak odluke. Imao je još jednu priliku da mi nešto kaže, dade konačnu izjavu, iznese svoju obranu. Možda čak da mi kaže kako mu je žao ili da mu nedostajem.

"Dobro onda. Zdravo, Darce", rekao je bez i najmanje natruhe emocija. Rekla sam sebi da mu to još jednostavno nije došlo do glave, to da je svemu kraj. Kad mu dođe, bit će tu gadne depresije, bit će gadnog nakrcavanja sadržajem minibara negdje u ovom gradu.

One noći koja je trebala biti moja prva bračna Marcus i ja smo se zatvorili u njegov stan, naručili dostavu iz kineskog i dvaput se seksali. Tijekom večeri stalno sam izjavljivala koliko sam sretna što ne činim "najveću pogrešku u svom životu". Ali iskreno, osjećala sam laganu sjetu. Ne zato što sam se željela udati za Dexa. Ne zato što mi je nedostajala Rachel. Previše je bijesa u meni kuhalo da bih bila nostalgična prema ijednomu od njih. Bilo je to više zbog vjenčanja, za dlaku održane proslave. Bio bi to događaj godine, rekla sam Marcusu.

"Nego kako", rekao je Marcus. "Sad sam se mogao družiti s pajdašima s koledža i besplatno piti."

Udarila sam ga šakom po ruci i rekla da povuče riječ. Poslušao me dok je naginjao iz svog trećeg Miller Litea. "Uostalom, nisam bio raspoložen za licanje, mrzim nositi smoking."

Inače bi me ozlovoljio nedostatak osjećaja u prikazu naše epohalne zajedničke večeri, ali vidjela sam da mu je u dubini duše iskreno drago što je osvojio trofejnu Darcy. Ja sam bila u središtu trilera na temu ljubavnog trokuta u kojoj jedan dečko drugom preotima curu. Marcus je bio pobjednik, a Dex toliko zgromljen da je bio prisiljen spetljati se - ili mu je malo nedostajalo da to učini - s Rachel, školskim primjerom utješne nagrade. Bar sam tako situaciju tumačila u tom slatkom početku.

Deset

Mislim da svoje trudnoće nisam uistinu postala svjesna sve do sljedećeg tjedna kad sam imala prvi preporođajni liječnički pregled. Marcus je došao sa mnom, ali tek nakon što sam u njemu raspirila grižnju savjesti. Dok smo zajedno sjedili u čekaonici, ispunjavala sam formulare za osiguranje a on je listao *Time*, s izrazom lica koji je odavao da bi svagdje bio radije nego tu. Kad je recepcionarka prozvala moje ime, ustala sam. Marcus se nije maknuo. "No, *hajde*", rekla sam nestrpljivo.

"Zar ne mogu čekati ovdje?"

Uhvatila sam ženu u visokom stupnju trudnoće, koja je sjedila s mužem, kako Marcusu dobacuje prezriv pogled.

"Da si *smjesta* ustao", proskitala sam mu.

To je i učinio, ali je pritom glasno uzdahnuo. Više zastenjao.

Za sestrom smo krenuli niz hodnik iza vrata čekaonice, gdje mi je ona rekla da stanem na vagu.

"Kompletno odjevena?" pitala sam. Inzistiram na tome da se važem samo gola i odmah ujutro. Ili nakon što sam se dugo znojila u teretani.

"Da", rekla je sestra nestrpljivo.

Izula sam svoje mokasinke Tod's, tešku srebrnu masivnu narukvicu dodala Marcusu i naložila mu da se okrene. Okrenuo se, ali tek nakon što je zakolutao očima.

Sestra je vješto namjestila vagu, preletjevši hitro njome vršcima prstiju nekoliko puta dok se napokon nije smirila na 57,5.

"58", rekla je naglas.

Probola sam je pogledom. A što je mislila, zašto sam htjela da se Marcus okrene? "Meni se činilo da je 57,5", rekla sam.

Ignorirala me i u moj karton zapisala 58.

Svejedno, to je bila dobra vijest. Imala sam 58 kilograma, znači 56 ili 57 bez odjeće. Još se nisam udebljala.

"Koliko ste visoki?" pitala je sestra.

"Metar sedamdeset i šest."

Unijela je to u moj karton i odvela nas u malenu, prohladnu ordinaciju. "Doktorica će odmah doći."

Popela sam se na stol dok je Marcus pogledom prešao preko drugog stalka s časopisima. Nakon što je otkrio da mu se nude samo *Roditelji i Američko novorođenče*, zaključio je da neće ništa čitati. Za koju minutu sitna mlada plavokosa žena, koja je izgledala kao da ima najviše dvadeset i pet godina, doskakutala je u prostoriju. Gustu plavu kosu nosila je kratko očišanu da istakne naušnice na štift s golemim dijamantima izbrušenim u briljante. Crne kožne čizmice do koljena dodirivale su rub njezine blistavo bijele doktorske kute.

"Dan. Ja sam Jan Stein. Oprostite što danas malo kasnim." Bila je sva ozarena i podsjetila me na Tammy Baxter, našu glavnu navijačicu iz srednje škole - koja bi se uvijek uzverala na vrh piramide dok bi mene dopalo da joj pridržavam petu.

"Darcy Rhone", rekla sam i sjela uspravnije, primjetivši da ima neuobičajeno velike grudi za tako sitnu gradu. Ali doktorica sigurno ne bi dala povećati sise. Znači da su morale biti prirodne. Kao ženu relativno ravnih prsa upravo me ta kombinacija uvijek srdila. Dobro, neka ženska ima veliko poprsje ako to ide u paketu s guzicom punom celulita. Ali Janini aduti jednostavno nisu bili poštene. Možda Marcus neće primijetiti, mislila sam, dok sam ga predstavljala kao "oca".

"Drago mi je što sam vas oboje upoznala." Razdragano se nasmiješila Marcusu, a ja sam sa zadovoljstvom primijetila da joj se grimizni ruž lagano razmrljao po desnom prednjem zubu.

Marcus je uzvratilo širokim osmijehom. Bila sam ljuta na sebe što sam tražila liječnicu.

"Da se svučem?" nestrpljivo sam upitala prije nego što Jan još više odvuče Marcusovu pozornost.

"Ne, mislim da ćemo prvo samo pročavrljati. Htjela bih proći vašu anamnezu i odgovoriti vam na pitanja. Sigurna sam da ih imate puno."

"Odlično", rekla sam iako zapravo nisam imala nijedno osim je li u redu da tu i tamo popijem kavu ili čašu vina.

Jan je sjela prekoputa nas, dokotrljala svoju stolicu bliže, ugurala moj karton u starinski podložak s kvačicom pa rekla: Tako. Za početak. Možete li mi reći prvi dan vašeg posljednjeg menstrualnog ciklusa?"

"Da. Mogu", rekla sam, ponosna što sam se tog jutra sjetila provjeriti datum na svom kalendaru. "Osmi kolovoza."

Unijela je bilješku u karton dok sam ja proučavala divovski kamen smaragdno reza na njezinu prstu. Na sebi je imala dijamantata u vrijednosti od bar stotinu tisuća dolara. Kladam se da je zaručena za starijeg, sjedokosog kirurga. Najednom me prožela bol za mojim zaručničkim prstenom koji sam namjeravala prodati, ali smirila sam sebe da je u trendu na preporođajni pregled doći sa svojim partnerom, a ne mužem. Bila sam poput neke zvijezde. Mnoge od njih preskočile su brak i prešle ravno na rađanje.

"I kad mi je termin?" pitala sam. Zнала sam da se beba treba roditi otprilike početkom svibnja, ali žudjela sam da čujem točan datum.

Jan je izvukla papirnato kolo, zavrtjela ga i zaškiljila dok je provjeravala datume. "Dobro. Očekivani datum vašeg porođaja, ili ODP kao što ćete čuti da ga zovem, je drugi svibnja."

Drugog svibnja bit će Dexterov trideset i peti rođendan. Pogledala sam Marcusa, koji nije imao blage veze o implikacijama porođajnog termina. Fascinira me koliko malo muškaraca znaju kad im prijatelji imaju rođendan. Pa sam Jan i Marcusu objavila: "Nadam se da ću zakasnuti - ili uraniti - zato što je to rođendan mog bivšeg zaručnika."

Marcus je okrenuo očima i odmahnuo glavom dok se dr. Stein nasmijala, a onda me smirila da se samo desetak posto novorođenčadi rodi na točan datum termina.

"Kako to?" pitala sam.

Jan je na sekundu izgledala kao da je u nedoumici - nije dobar znak ako je tako lagano pitanje može smesti - a onda rekla: "Datum termina samo je korisna smjernica."

"A", rekla sam, pomislivši kako bi starija liječnica smislila bolji odgovor od toga. Ili čak mlađa, manje privlačna liječnica. Ružne djevojke imale su više vremena za učenje na medicinskom fakultetu. Kladam se da je Jan diplomirala među najlošijima u generaciji. Kladam se da Jan ne bi danas ovdje ni sjedila da joj nije dečka kirurga. "Shvaćam."

"Dakle", rekla je Jan žustro. "Htjela bih pročešljati vašu anamnezu, postaviti vam neka pitanja."

"Naravno", rekla sam, uhvativši Marcusa kako mjerka Janino mišićavo lijevo bedro.

Prostrijelila sam ga pogledom, a Jan je počela svoje ispitivanje. Pitala me koliko godina imam (s veseljem sam rekla dvadeset i devet, a ne trideset), sve o mojoj anamnezi, koje lijekove uzimam, i postavila hrpu pitanja o načinu života: koliko često pijem, vježbam, pušim li, sve o načinu prehrane itd. Nakon što je do kraja zabilježila moju životnu priču, podigla je pogled, rastegnuvši u osmijeh lice pod debelim slojem šminke.

"I, kako se osjećate?" pitala je Jan. "Imate li kakve simptome? Mučninu?"

"Prsa me malo bole", rekla sam.

Marcus je izgledao kao da mu je neugodno pa sam samoinicijativno dodala: "Kad ih on dira."

Jan je ozbiljno kimnula. Marcus se lecnuo.

Nastavila sam. "I malo su veće, oblije... A kolutovi su tamniji... Ali ako se to zanemari, osjećam se potpuno jednako. A i težina mi je ista", rekla sam ponosno.

"Pa trudni ste tek oko pet i pol tjedana, što bi i bilo malo prerano za povećanje težine", rekla je Jan. "Iako biste mogli primijetiti da vam je apetit povećan ako već niste."

"A ne", rekla sam ponosno. "I ne namjeravam biti jedna od onih trudnica koje sve proždiru. Sigurna sam da se takvih nagledate."

Jan je opet kimnula i unijela bilješku u moj karton. A onda je objavila da smo spremni za tjelesni pregled.

"Da ja odem?" pitao je Marcus.

"Možete ostati", Jan je rekla.

"Rekla sam ti", obratila sam se njemu. A onda Jan: "Ne zna kud bi sa sobom od nelagode."

"Neka mu ne bude nelagodno. Krasno je što je tako uključeno."

"Da - još se nismo vjenčali", rekla sam. "Ali svejedno se sav angažirao."

Jan se osmjehnula i rekla mi da se presvučem u haljinu na stolu, ona će se odmah vratiti. Čim je izašla, pitala sam Marcusa je li mu naša doktorica lijepa.

"Dobra je", rekao je. "Slatka, moglo bi se reći."
"Što misliš, koliko godina ima?"
"Dvadeset i osam?" pitao je.
"Jesam li ja ljepša?"
"Da, Darce. Ti si ljepša."
"Hoću li biti ljepša i kad budem imala deset kilograma više?"
"Hoćeš", rekao je, ali ne pretjerano uvjerljivo.
Jan se vratila baš dok sam se ja smještala na stol. Izmjerila mi je tlak, a onda pregledala srce, dojke i pluća. "Sad ću vam pregledati cerviks."
"Potvrđuje li to trudnoću?"
"Pa za to ćemo vam napraviti pretrage krvi i urina, ali da, ovo će nam dati daljnje informacije o približnom stadiju trudnoće, a ujedno će nam pomoći da procijenimo veličinu i oblik zdjelice."
Kimnula sam.
"A sad se samo opustite", rekla je Jan.
Pustila sam koljena da padnu u stranu. "Nema problema", rekla sam, pogledavši pokraj nje u Marcusa koji se očito pravio da je negdje drugdje.
Nakon što je tjelesni pregled završio, obukla sam se, otišla u WC, popiškala se u čašicu, uzeli su mi krv u malenom laboratoriju pa sam se vratila u ordinaciju gdje mi je Jan rekla da će mi javiti nalaze krvnih pretraga.
"A dotad, Darcy, napisat ću vam recept za prenatalne vitamine. Sadrže folnu kiselinu. Ona je iznimno važna za razvoj leđne moždine vašeg djeteta. Preporuča se da ih pijete na pun želudac." Ispisala je recept rukopisom netipično urednim za liječnicu (još jedan loš znak - pravi liječnici trebali bi biti neuredni) i pružila mi ga. "Čestitam vam oboma. Vidimo se za četiri tjedna na vašem prvom ultrazvuku."
Marcus i ja rukovali smo se s Jan, a onda otišli u *Duane Reade* da podignem recept. Iz nekog razloga dobro pamtim tu šetnju kroz pet ulica. Bio je kristalan jesenski dan - svjež, ali sunčan, nebo je bilo svijetloplavo i puno paperjastih oblaka. Sjećam se kako sam baloner od plavog antilopa stegnula oko svog i dalje uzanog struka i proskakutala nekoliko koraka, sretna poput male djevojčice. Dok smo čekali na zebri, Marcus je sam od sebe uzeo moju ruku i nasmiješio mi se. Taj mi se njegov osmijeh urezao u pamćenje. Bio je topao, velikodušan i iskren. Tako ti se muškarac smiješi kad je sretan što je s tobom, sretan što će se s tobom vjenčati, sretan što nosiš njegovo dijete.

Jedanaest

Sadržaj mog stana nije se previše smanjio kad se Dex iselio, ali uzeo je naš kuhinjski stol, dvije svjetiljke i komodu. Bila sam presretna što ih više ne moram gledati, pogotovo rustični stol od borovine koji je izgledao kao mu je mjesto u amiškom domu. U planu sam imala ispoliraniji, moderniji stil što će se uklopiti u trendovski stan s pogledom koji ćemo Marcus i ja kupiti zajedno na nekom visokom katu. Zbogom Dexterovu tradicionalnom ukusu, njegovu inzistiranju na predratnim zgradama u kojima je šarma napretek, a ormara ni za lijek.

I tako sam dva tjedna nakon dana kad sam se trebala vjenčati, odvušla Marcusa u ekspediciju kupnje namještaja. Podzemnom smo otišli na sjever do Pedeset i devete i Lexa pa otpješačili do Crate and Barrela na Aveniji Madison. Kad smo gurnuli staklena vrata da uđemo, zapljusnuo me iznenadan val tuge; prisjetila sam se svog posljednjeg posjeta toj trgovini, kad smo se Dex i ja predbilježili za svadbene darove. Podijelila sam tu uspomenu s Marcusom koji je na takve reminiscencije već razvio spremnu reakciju.

"Aaa. Dobri stari dani", rekao je dok je išao za mnom na kat. Na vrhu stuba zadivio me s ovalni stol od trešnjevine s nogama što su se stanjivale prema dnu. Upravo sam takav stol zamislila za nas, ali nije mi bilo ni nakraj pameti da ću ga tako lako naći.

Prešla sam rukom preko glatke površine. "Ovo je savršeno. Sviđa ti se? Sto kažeš? Zamisli ga s tapeciranim stolicama. Nešto zeleno u nijansi limete, možda?"

Marcus je slegnuo ramenima. "Može. Sve štima." Zurio je u nešto iza mene. "Hm, Darcy... Rachel i Dex su ovdje", rekao je tonom po kojem sam znala da se ne šali.

"Što?" ukipila sam se, a srce mi je na nekoliko sekundi stalo. A onda je počelo jurcati, tuklo je brže nego poslije kardio-vježbi. "Gdje?" prošaptala sam.

"Tebi slijeva. Ondje kod onog smeđeg kauča."

Okrenula sam se polako, oprezno. I zaista, s moje lijeve strane, na manje od deset metara, bio je neprijatelj, pomno je proučavao kauč od žanile boje dječje kakice. Oboje su bili odjeveni u onom ležernom subotnjem stilu - traperice i tenisice. Dex je nosio svoju uobičajenu subotnju sivu majicu s Georgetowna, a Rachel mornarsko plavi pulover *BCBG-a* koji sam joj ja lani pomogla izabrati u Bloomingdale'su. Da budem precizna, vikend prije nego što me Dex zaprosio. U prošlom životu.

"O *sranje!* Kako izgledam?" Kopala sam da nađem puder uguran u bočni džep moje torbe *Prada* i sjetila se da sam ga u posljednji čas izvadila da nanese još rumenila i ostavila na Marcusovu stoliću. Nisam imala ogledalo. Umjesto toga morala sam se osloniti na Marcusa. "Kakvo mi je lice?"

"Dobro izgledaš", rekao je Marcus. Pogled mu je sijevnuo natrag na Rachel i Dexa.

"Što da radimo? Da izađemo odavde?" rekla sam. Koljena su mi klecala dok sam se oslanjala na svoj potencijalni stol. "Mislim da će mi pozliti."

"Možda bismo trebali ići proćavrljati", rekao je Marcus mrtav hladan. "To bi bilo socijalno inteligentno, zrelo."

"Jesi li ti poludio? Ja ne želim *ćavrljati!*"

Marcus je slegnuo ramenima. Dex je nazvao Marcusa dva dana ranije da mu kaže "kako mu ništa ne zamjera i čestita na djetetu". Obojica su pretrčali preko detalja, nijedan nije spomenuo ni moje ni Rachelino ime. Marcus je rekao da je razgovor bio nelagodan, ali trajao je manje od tri minute. Rekao je da se prešutno podrazumijevalo da je prijateljstvu kraj; čak ni muškarci nisu mogli prijeći preko naše situacije.

"Dobro, Darce. Idemo van", rekao je Marcus. "Ni ja nisam raspoložen za ponovni susret." Pokazao je iza mene na stube što su vodile u prizemlje. Mogli smo lako pobjeći. Očito nas još nisu uočili. Dex i Rachel veselo su se razbrbljali, posve nesvjesni ove najveće slučajnosti stoljeća u kupnji namještaja.

Htjela sam se okrenuti i spustiti stubama, ali nisam se mogla natjerati da krenem. Bilo je to kao da gledam krvoločnu scenu iz horora. Ne želiš vidjeti kako djevojci sijeku glavu, ali nekako uvijek raširiš prste da malo proviriš. Sakrila sam se iza police za knjige i povukla Marcusa da se spusti kraj mene. Promatrali smo kako su Rachel i Dex ustali i odšetali do drugog kauča, nešto Nižeg nama. Ovaj je bio četvrtastiji i po mom ukusu, bolji izbor. Dex ga je promotrio, a onda napravio grimasu. Njemu je bio previše moderan. Prevela sam Marcusu-što se upravo dogodilo. "Vidiš, ne voli čiste linije. Vidiš?"

"Darcy, briga me kakav će kauč oni kupiti."

"Oni kupiti? Hoćeš reći da misliš da je ovo zajednička kupnja?"

"Oni kupiti. On kupiti. Ona kupiti", rekao je Marcus kao da konjugira glagol na satu francuskog.

"Izgleda li ona dobro? Izgledaju li sretno?"

"Hajde, Darce. Daj, idemo", rekao je.

I dalje sam zurila u njih dok mi se želudac okretao.

"Reci mi", zahtijevala sam. "Izgleda li ljepše nego inače? Možda mršavije?" Promatrali smo kako se Rachel i Dex vraćaju svom dosadnom, smeđem kauču. Ona je sjela i samozadovoljno se zavalila. A onda je podigla pogled prema Dexu i nešto rekla. On je bio leđima okrenut prema nama, ali vidjela sam kako je kimnuo, prstima prešao duž naslona kauča. Potom se sagnuo da prolista katalog s uzorcima boje na stoliću pokraj kauča.

"Misliš da će živjeti skupa?" pitala sam.

"Otkud da ja to znam, kvragu?"

"Je li spominjao to kad ste razgovarali?"

Uzdahnua je. "Deset sam ti puta ponovio svaku riječ tog razgovora."

"Znači, samo kupuje kauč umjesto našeg, je li tako? Ona mu samo pomaže, je li tako?"

Ovaj je put dublje uzdahnua. "Ne znam, Darcy. Vjerojatno. Koga briga?"

"Slušaj. Nemoj ti meni gubiti živce, dragoviću", rekla sam. "Ovo je *senzacionalno*." Uprla sam prst u njih, a onda nastavila proučavati Dexa i Rachel, upijajući svaku, i najmanju, pojedinost. Prije tri tjedna nije bilo ljudi koje sam bolje poznavala. Moja najbolja prijateljica i moj zaručnik. A sad su se činili poput neznanaca ili dragih osoba od kojih sam se udaljila jer se nismo čuli godinama. Kad je Rachel okrenula glavu, primijetila sam da joj je kosa pri dnu stepenasto ošišana, radikalan pomak u odnosu na njezine uobičajene ravne vrhove.

"Sviđa li ti ova njezina frizura?" pitala sam Marcusa.

"Aha. Odlična je", rekao je nezainteresirano.

Uputila sam mu pogled koji je govorio: *Pogrešan odgovor*.

"Dobro. Katastrofa je. Grozna."

"Daj. Pogledaj je! Reci mi svoje iskreno mišljenje!" izbezumila sam se i poželjela da je Claire sa mnom. Ona bi našla već *nešto* što bi kritizirala. Tenisice. Frizuru. Nešto.

Marcus je gurnuo ruke u džepove i bacio pogled na Rachel. "Meni izgleda isto."

Odmahnula sam glavom. "Ne. Oboje izgledaju bolje nego inače", rekla sam. "U čemu je stvar? Samo u tome da je prošlo neko vrijeme?"

A onda, taman kad je Dex sjeo pokraj Rachel, sinulo mi je. Dex je preplanuo. Čak ni Rachel nije imala svoj uobičajeni blijedi odsjaj. Srce mi je prepuklo kad sam shvatila. Zajedno su otišli na Havaje! Ponestalo mi je zraka. "Ajme meni. Preplanuli su. Ona je otišla na *moje* putovanje na Havaje! Otišla je na moj medeni mjesec! Ajme meni. Ajme meni. Idem im to reći!" Ljudi znaju reći da ih bijes zaslijepi, a ja sam u tom trenutku spoznala da je to istina. Pred očima mi se zamaglilo kad sam zakoračila prema njima.

Marcus me šćepao za ruku. "Darce - nemoj ići onamo. Idemo odavde. *Smjesta*."

"Rekao mi je da će te karte otpisati! Kako se ona *usuđuje* otići na moj medeni mjesec!" plakala sam. Par koji je stajao u blizini našeg bunkera od police pogledao je mene, pa Dexa i Rachel.

"Rekla si mi da ti ih je ponudio", rekao je Marcus.

"To nema nikakve veze! Ja tebe ne bih odvela na Havaje!"

Marcus je podigao obrve kao da to razmatra. "Da - to je malo u banani", priznao je. "Imaš pravo."

"Ona je otišla na moj medeni mjesec! Kakva to poremećena kučka moraš biti da odeš na medeni mjesec svoje prijateljice?" Sad sam glasnije govorila.

"Ja odlazim. Sad." Počeo se spuštati stubama, dvije po dvije, i kad sam se okrenula da krenem za njim, uhvatila sam još jednu sliku od koje mi se smučilo: Dex se sagnuo da poljubi Rachel. u usta. Preplanuli, sretni, zaneseni kupci kauča u poljupcu.

Suze su mi navrle na oči kad sam pojurila niza stube, pokraj Marcusa, pokraj opreme za bar, kroz vrata na Aveniju Madison.

"Znam, srce", rekao je Marcus kad me dostigao. Činilo se da prvi put iskreno suosjeća s mojom patnjom. "Ovo ti je sigurno teško."

Zbog njegove sam blagosti još jače zaridala. "Ne mogu *vjerovati* da bi ona otišla na Havaje", rekla sam bez daha. "Kakav bi to čovjek učinio? Mrzim je! Želim da umre!"

"Ne misliš tako", rekao je Marcus.

"Dobro. Možda ne da umre. Ali želim da je cijelu ospu cistične akne kakve *Accutane* ne može izliječiti", rekla sam, pomislivši kako bi neizlječive akne bile još i gore od smrti.

Marcus me zagrlio dok smo Šezdesetu ulicu prelazili izvan pješačkog i za dlaku izbjegli dostavljača na motociklu. "Ma zaboravi ih, Darce. Kakve veze ima što oni rade?"

"*Ima!*" zaridala sam, pomislivši kako se to ne da zaniijekati: Dex i Rachel bili su par. Nisam se mogla praviti da nisu. Preplavio me val kajanja zbog onog što sam učinila. Prvi sam se put počela pitati jesam li trebala ostati s Dexom - ako ni zbog čega drugog, a onda bar da spriječim da se dogodi to s Rachel. Kad je moja veza s Marcusom počela, trava mi se s njime činila toliko zelenija. Ali nakon što sam vidjela svog bivšeg zaručnika u kupnji namještaja, Dexterovi su mi pašnjaci djelovali blaženo pastoralni.

Marcus je zaustavio taksi pa mi pomogao da uđem. Plakala sam cijelim putem niz Aveniju Park, zamišljajući Rachel i Dexa u svim prizorima koje sam proučila u našim prospektima za medeni mjesec: njih dvojice u *jacuzziu* pijuckaju pjenušac... na *luaui* se cere iznad pečene svinje među domorodačkim plesačima koji vitlaju plamenove... pustopašne igrice u tirkiznoj vodi... seks pod stablom kokosa.

Sjetila sam se kako sam Dexu rekla da mi kao par bolje izgledamo od bilo kojih mladenaca iz tih prospekata. Dex se nasmijao i pitao me kako li sam samo postala tako skromna.

"Možemo li mi na Havaje na naš medeni mjesec?" pitala sam Marcusa kad smo se vratili u njegov stan.

"Što god ti želiš", rekao je, izvalivši se na krevet. Rukom me pozvao da mu se pridružim.

"Trebali bismo otići nekamo gdje je još egzotičnije", rekla sam. "Havaje je izabrao Dex, a ako mene pitaš, Havaji su otrcan odabir."

"Aha", rekao je, dok mu je izraz lica govorio "želim seks". "Svi idu na Havaje. Dođi sad."

"Kamo ćemo onda mi ići?" upitala sam Marcusa kad sam neodlučno legla pokraj njega.

"Turska. Grčka. Bali. Fiji. Kamo god želiš."

"Obećavaš?"

"Da", rekao je i povukao me na sebe.

"A možemo li naći novi, veliki stan?" pitala sam, osvrnuvši se po njegovim golim bijelim zidovima, pretrpanom ormaru i gromadi od linije koja je rigala žice svuda po izgrebenom parketu.

"Kako ne."

Osmjehnula sam se tužno, ali s nadom.

"No dok se to ne dogodi", rekao je, "znam kako ću te oraspoložiti."

"Samo sekundicu", rekla sam i dohvatila bežični telefon pokraj njegovog kreveta.

Marcus je uzdahnuo i razdraženo me pogledao. "Koga zoveš? Da ih nisi zvala!"

"*Ne* zovem njih. S njima sam raskrstila", slagala sam. "Zovem Crate and Barrel. Želim taj stol."

Rachel je možda otela Dexa i moje putovanje na Havaje, ali nema tog boga da ja neću imati ljepši stol.

Ali čak ni stol (koji su imali na skladištu) ni seks s Marcusom (koji je bio fenomenalan) nisu uspjeli popraviti moje raspoloženje. Jednostavno nisam mogla vjerovati da su Rachel i Dex zaista zajedno - da je njihova veza stvarna činjenica. Dovoljno stvarna da zajedno idu kupovati kauče. Dovoljno stvarna da odu na Havaje.

I od tog dana nadalje bila sam potpuno opsjednuta Rachel i Dexom. To dvojice ljudi bili su posve isključeni iz mog života; iz moje perspektive, međutim, nas troje nikad nisu vezale čvršće i trajnije spona.

Dvanaest

Sve se samo još pogoršalo kad sam navršila tridesetu. Na moj rođendan ujutro me probudila moja prva jutarnja mučnina. Bila sam u krevetu s Marcusom, na strani udaljenijoj od kupaonice, i jedva sam se preko njega dokopala zahoda prije nego što sam povratila *fajite* koje sam večerala noć prije u *Rosi Mexicano*. Povukla sam vodu, isprala usta *Listerineom* i oprala zube. Zapljusnuo me i drugi val pa je izašlo još crvenih i žutih komadića paprike. Ponovno sam povukla vodu, isprala i oprala zube. Zatim sam se srušila na pod i glasno zastenjala, u nadi da će se Marcus probuditi i doći me spasiti. Nije.

U sebi sam pomislila da bi me Dex čuo kako povraćam. Imao je vrlo lagan san, ali u tom sam trenutku to pripisala njegovoj većoj suosjećajnosti. Možda Marcus nije bio dovoljno brižan za mene. Opet sam zastenjala, ovaj put glasnije. Kad se Marcus i dalje nije pomaknuo, podigla sam se s hladnih pločica i cmizdreći se vratila u krevet. "Zagrli me."

Marcus je odgovorio hrkanjem.

Ugnijezdila sam se u procjepu između njegove ruke i tijela i ispustila još nekoliko zvukova da signaliziram svoju nevolju dok sam pogledom prelazila preko njegovog sata. Sedam trideset i tri. Budilica je bila navijena za sedam četrdeset i pet. Imala sam dvanaest minuta prije nego što mi službeno poželi sretan rođendan. Zažmirila sam i zapitala se što Rachel i Dex rade u tom trenutku - a što je još i važnije, što će poduzeti u vezi s

mojim rođendanom. Ovo je bila njihova *zadnja prilika*. Noć prije držala sam govore svojoj majci i Marcusu. Nisam bila posve sigurna što sam očekivala ili željela da učine - ali telefonski poziv ili e-poruka činili su mi se kao korak u pravom smjeru.

Rachel i Dex zasigurno su o toj temi raspravljali ovih dana. Pretpostavljala sam da je Dex bio za to da me ne diraju. Rachel da nazovu. "Slavim njezin rođendan više od dvadeset i pet godina", reći će Dexu. "Ne mogu tek tako prekrižiti taj dan. Moram je nazvati." Čula sam Dexa kako uzvraća: "Tako je najbolje. Znam da je teško, ali od toga neće biti nikakve koristi." Koliko su dugo vodili raspravu o tome? Možda se razbuknula u svađu, možda čak i u trajni raskol. Nažalost, ni Dex ni Rachel nisu bili osobito tvrdoglavi ili svadljivi. Budući da su oboje po naravi bili skloni udovoljavati drugima, bila sam sigurna da su smireno, racionalno razgovarali i došli do jednoglasnog zaključka o tome kako da pristupe godišnjici mog rođenja.

No jedno sam pouzdano znala: ako mi Dex i Rachel u nekom obliku ne požele sretan rođendan, iskupljenja neće biti. Nikad. Moja mržnja prema njima rasla je brže nego što su se voćne mušice razmnožavale u našim staklenkama s maslacem od kikirikija na biologiji u drugom srednje. Pokušala sam se podsjetiti što smo ono željeli dokazati tim pokusom, kao kroz maglu prisjetila sam se nečeg o boji očiju. Crvene oči u odnosu na zelene. Zaboravila sam pojedinosti. Rachel mi je bila partnerica u laboratoriju pa nisam morala obraćati previše pozornosti. Ona je obavila sav posao. Najednom sam se zapitala kakvu će boju očiju imati moje dijete. Nadala sam se plavima, ili bar zelenim poput mojih. Svi znaju da su plave oči ljepše, bar na djevojci, zato i ima toliko pjesama o smeđookim djevojkama, da im ne bude krivo. Slušala sam Marcusa kako hrče i igrala se pramenom dlaka na njegovim prsima. Imao ih je taman koliko treba.

"Hmmm", rekao je, povukavši me na sebe.

Budući da sam netom ispovraćala *fajite*, nisam bila raspoložena za seks, ali popustila sam. Komotno sam i tako mogla početi svoj trideseti rođendan. Pa sam nakon brzinske i površne runde pričekala da otvori oči i poželi mi sretan rođendan. Kaže mi da me voli. Umiri me da s trideset godina nisam stara i da mi preostaje bar šest dobrih godina prije nego što trebam početi razmišljati o plastičnoj operaciji. Deset, petnaest, dvadeset sekundi je prošlo, a moj dečko i dalje ni riječi.

"Jesi li ponovno zaspao?" inzistirala sam.

"Nisam. Budan sam..." promumljao je, a vjeđe su mu zatreperile.

Budilica se oglasila nizom sve glasnijih, kreštavih bipova. Marcus je posegnuo rukom i pljesnuo po svom satu da ga ušutka. Čekala sam i pritom se osjećala kao Molly Ringwald u filmu *Šesnaest svjećica*⁴ kad je cijela obitelj zaboravila njezin rođendan. Dakako, prošlo je samo nekoliko minuta, dok je Mollyn lik morao zanemarivanje trpjeti cijeli dan, ali nakon svega što sam proteklih tjedana proživjela, cijele one traume i boli, te su mi se minute činile poput sati. Kao da mi nije bilo dosta što sam tridesetu morala navršiti u ponedjeljak i što sam dvaput morala povratiti. Ali sad otac mog djeteta ne može smoći snage ni za običan, iskreni "sretan rođendan" netom nakon seksa što mu je pao s neba.

"Muka mi je", rekla sam, pokušavajući pozornost privući drugom metodom. "Jutarnja mučnina. Dvaput sam povratila."

Otkotrljao se, okrenuvši mi leđa. "Je li ti sad bolje?" pitao je, glasom prigušenim ispod popluna.

"Nije", rekla sam. "Gore."

"Mmm. Žao mi je, srce", rekao je.

Glasno sam uzdahnula i svojim najzajedljivijim tonom rekla: "Sretan mi rođendan".

Očekivala sam da će naglo podići vjeđe, da će mu s usana isti čas poteći isprika. Ali on je samo opet promumljao, s licem i dalje u jastuku: "Sretan rođendan, Darce. Baš sam zaustio da ti to kažem."

"Vraga crnog. *Totalno* si zaboravio!"

"Nisam zaboravio... Upravo sam ti dao dar", rekao je. Nisam mu mogla vidjeti lice, ali znala sam da se smijulji.

Rekla sam mu da nije smiješno i onda objavila da se idem istuširati. "Ne daj se smetati," rekla sam, "samo ti ostani u krevetu i opusti se."

Marcus se pokušao iskupiti nakon što sam se istuširala, ali nije baš imao municije. Bilo je očito da mi još nije kupio ni čestitku ni dar. Niti je kupio moje omiljeno pecivo s cimetom i ružičaste svjećice, iako sam mu rekla da je to moja obiteljska tradicija, tradicija koju je Dex održavao tijekom proteklih sedam godina. Marcus mi je umjesto toga ponudio nekoliko gumenih bombona u obliku medvjedića i bobica, zajedno s kutijom slanih krepera iz dostave koju je iz zalogajnice naručio noć prije. "Izvoli", rekao je.

Za slučaj da te opet uhvati jutarnja mučnina. Čuo sam jednom da ovo pomaže."

Pitala sam se gdje je to već čuo. Je li neka druga djevojka prije zatrudnjela s njime? Odlučila sam tu temu pokrenuti poslije i pograbila krekere iz njegove ispružene ruke, rekavši: "Predobar si prema meni. Stvarno, Marcuse, lakše malo s time. Ne znam kud ću od ovih pustih ekstravagantnih gesta."

"Ma smiri se. Sve sam riješio, Darce. Dobit ćeš svoj dar večeras", rekao je Marcus dok se gol ležerno zaputio prema kupaonici. "A sad se idi igrati s drugom djecom i budi dobra."

"Pa-pa", rekla sam dok sam obuvala svoje najdraže salonke Mare Jacobs i krenula prema vratima. "Dobru zabavu u kupnji mog dara!"

"Kako znaš da ga već nemam?" rekao je.

"Zato što te poznajem, sve radiš u zadnji čas... I ozbiljno ti kažem, Marcuse. Hoću nešto dobro. Koncentriraj se na Pedeset i sedmu ulicu!"

Kad sam došla na posao, Claire me čekala u uredu sa žutim ružama i nečim što je izgledalo poput profesionalno zamotanog dara. "Sretan rođendan, draga!" zapjevušila je.

"Sjetila si se!" rekla sam. "Kakve prekrasne ruže!"

"Naravno da sam se sjetila, šašavice", rekla je i na moj stol stavila okruglu vazu s ružama. "I, kako se osjećaš danas?"

Pogledala sam je, zabrinuta da je primijetila da mi je jutros bilo mučno. "Dobro. Zašto?"

"Samo me zanimalo je li to drukčiji osjećaj kad navršiš tridesetu?" prošaptala je. Claire je još nekoliko tjedana imala dvadeset i osam godina, još je bila u sigurnoj zoni, s tampon- -zonom dvadeset i devete.

"Malo", rekla sam. "Ali nije prestrašno."

"Za nekog tko izgleda tako dobro kao ti, što je takva sitnica kao što su godine?" rekla je Claire. Od mog prekida s Dexom sipala je komplimente. Uživala sam u njima, jasno, ali ponekad sam imala osjećaj da graniče sa sažalnim primjedbama. Nastavila je: "Još bi se bez problema mogla prodati za dvadesetsedmogodišnjakinju."

"Hvala", rekla sam sa željom da joj povjerujem.

Claire se umilno nasmiješila dok mi je predavala dar. "Izvoli! Otvori! Otvori!"

"Mislila sam da ćeš me prisiliti da čekam do ručka!" rekla sam, željno odmjeravajući dar. Claire je imala izvrstan ukus i nikad nije škrtarila kad su darovi bili posrijedi. Strgnula sam papir i ugledala oku ugodnu crvenu Baccaratovu kutiju. Podigla sam poklopac sa zglobnicama i ugledala masivno zeleno srce od kristala ovješeno o crnu svilenu uzicu.

"Claire! Oduševljena sam! Oduševljena!"

"Jesi? Zbilja? Imam račun ako ga želiš zamijeniti za drugu boju. I ljubičasto je bilo jako lijepo, ali mislila sam da će ti ovo lijepo ići uz oči..."

"Ni govora! Savršeno je!" rekla sam, pomislivši kako bi Rachel vjerojatno izabrala neku dosadnu knjigu iz ograničene naklade. "Najbolja si." Zagrlila sam je, povukavši u sebi svaku zlobu koju sam ikad pomislila o njoj, svaki sitničavi prigovor. Na primjer, kako je iritantna i posesivna kad previše popije, i uvijek me po barovima mora pratiti na WC. Kako se hvališe svojim rodnim gradom Greenwichem i svojim danima mlade debitantice. I kako je ostala beznadno zdepasta unatoč svakodnevnim posjetima teretani. Pa što ona radi, znala sam upitati Rachel, jede Cao Cao u svlačionici?

"Zeleno ti ide uz oči", ponovila je Claire ozareno.

"*Oduševljena* sam", rekla sam dok sam se divila ogrlici u svom ogledalu iz pudrijere. Srce je palo na točno pravo mjesto, naglasivši moju tanahnu ključnu kost.

Claire me kasnije tog dana izvela na ručak. Ostavila sam mobitel uključen, za slučaj da Dex ili Rachel zaključče da je stanka za ručak pravi trenutak da nazovu, zaspaju me ispričama, mole me za oprost i požele mi sretan rođendan. Zazvonio je pet puta i svaki bih put rekla Claire: "Ne ljutiš se?", a ona bi odmahнула rukom i rekla: "Naravno da ne. Hajde."

⁴ Molly Kathleen Ringwald, američka glumica, pjevačica i plesačica.

Svaki put (osim *Bliss Spa* otkuda su nazvali da me podsjetu na čišćenje lica u pet) zvali su rođendanski čestitari. Ali ni Rachel ni Dex. Zнала sam da je to i Claire bilo na umu kad bi ustima oblikovala: "Tko?" svaki put kad sam se javila. Nakon petog poziva upitala je: "Je li ti se Rachel javila danas?" "Nije", rekla sam. "Dex?" "A-a." "Baš bezobrazno što nisu nazvali za tvoj rođendan i pokušali se pomiriti." "Pa zar ne!" "Jesi li ih vidjela od Crate and Barrela?" pitala je. "Nisam. Jesi li ih ti vidjela?" "Nisam. *Nitko* ih nije vidio", rekla je Claire - a to je imalo težinu jer se njezina mreža širila na sve strane. Najbolje što sam osim angažiranja privatnog istražitelja (a vjerujte mi, razmišljala sam o tome) mogla poduzeti bilo je da mi nova najbolja prijateljica postane Claire. "Možda su prekinuli", rekla sam. "Vjerojatno jesu", rekla je. "Ako ni zbog čega drugog, onda zbog grižnje savjesti." "Ili su možda samo zajedno otišli na još neko egzotično putovanje", rekla sam. Suosjećajno me potapšala po ruci i naručila mi drugu čašu *chardonnaya*. Zнала sam da ne bih trebala piti - ali doktorica Jan je jasno rekla da mogu piti u posebnim prilikama. Uostalom, mnoštvo se francuske djece rodilo bez oštećenja, a bila sam uvjerena da njihove majke nisu posustale u svakodnevnoj konzumaciji vina. "Ali imam cvebu za tebe", rekla sam duboko udahnuvši, uzbuđena što ću je zaskočiti viješću o Marcusu. Bez spomena trudnoće, dakako. "O, zbilja?" Narukvice su joj zazveketale kad je prekrizila ruke i nagnula se prema meni. "Viđam se s nekime", rekla sam ponosno. "S kime?" upitala je, razrogačivši oči. Uočila sam trunku ljubomore. Claire je, blažena bila, brzopotezno i energično spajala parove, ali nikad joj to nije pretjerano polazilo za rukom u vlastitom slučaju. Zagonetno sam se osmjehnula, otpila gutljaj vode i palcem obrisala ruž s čaše. "S Marcusom", rekla sam ponosno. "S Marcusom?" pitala je zapanjeno. "Misliš, s *Marcusom* Marcusom?" Kimmula sam. "Stvarno?" pitala je. "Aha. Zar nije to ludo?" Licem joj je preletjelo nešto što nisam znala kako bih protumačila. Je li to bila ljubomora što sam tako brzo poslije raskinutih zaruka imala nekog novog? Je li i njoj bio seksi na netipičan način? Ili je to bilo neodobravanje? Steglo me oko srca zbog ove zadnje mogućnosti. Očajnički mi je bila potrebna potvrda da je Marcus prihvatljiv pripadnici manhattanske elite. Bilo mi je potrebno da budem s nekim koga su svi drugi željeli. "Kad se to zbilo?" pitala je. "O, nema davno..." rekla sam neodređeno. "Ja... Pa valjda sam malo iznenađena." "Znam", rekla sam, pomislivši kako bi bila manje iznenađena da nije tako čvrsto spavala one noći tijekom našeg vikenda za Dan nezavisnosti. "Daj zamisli. Ali *stvarno* mi se sviđa." "Stvarno?" Ovaj sam put iz izraza njezina lica nesumnjivo iščitala neodobravanje. "Zašto si tako iznenađena?" "Samo mi je... Ne znam. Jednostavno nisam mislila da je Marcus tvoj tip." "Misliš, zbog izgleda?" pitala sam. "Misliš zbog toga što sam ja ljepša od njega?" "Pa, to", rekla je Claire, s mukom tražeći taktične riječi. "A i, ne znam, jednostavno sve. On je drag, zabavan tip - nemoj me pogrešno shvatiti..." Glas joj je zamuknuo. "Tebi nije seksi?" pitala sam. "Meni je *baš* seksi." Claire me tupo pogledala. Njezin je odgovor bio jasan. Njoj Marcus nije bio seksi. Ni najmanje. "E pa, ja mislim da jest", ponovila sam, shvativši to kao strašnu uvredu. "Onda ništa drugo nije važno", rekla je Claire, potapšavši me svisoka po ruci. "Možeš misliti", rekla sam, svjesna da ima *nešto* drugo što je važno. "Ne mogu vjerovati da tebi nije zgodan." "Valjda jest", rekla je. "Onako... Ne znam... Muškarački." "Pa fenomenalan je u krevetu", rekla sam, nastojeći uvjeriti Claire - i sebe - da je već ta činjenica dovoljna da nadomjesti sve njegove nedostatke.

Do pet sati primila sam desetak ili više rođendanskih e-poruka i telefonskih poziva te lavinu prpošnih posjeta uredskih kolega. A od Rachel ili Dexa i dalje ništa. Preostala je još jedna mogućnost: možda su poslali čestitku, poruku ili dar u moj stan u koji nisam odlazila nekoliko dana. I tako sam poslije tretmana lica taksijem otišla na drugi kraj parka u svoj stan, predviđajući isprike koje su me zacijelo očekivale.

U roku od nekoliko minuta pokupila sam poštu iz predvorja, otključala vrata i pregledala svoju hrpu. Dobila sam čestitke od uobičajene postave: svojih roditelja; svog brata Jeremyja, svog i dalje zaljubljenog dečka iz srednje, Blainea; svoje bake i druge najstarije prijateljice iz rodnoga grada, Annalise. Zadnja nije imala povratnu adresu. Morala je biti od Rachel ili Dexa! Rastrgala sam omotnicu i našla sliku uzvrpoljenih štenaca zlatnog retrivera natrpanih u pletenu bijelu košaru. Iznad košare protezao se natpis "Sretan rođendan", a svako je slovo bilo ispisano drukčijom nijansom ružičaste. Uхватила me malodušnost kad sam shvatila da je čestitka vjerojatno od moje tete Clarice koja se prema meni ponašala kao da i dalje imam deset godina. Osim ako Rachel nije igrala na kartu "prijateljice od djetinjstva". Polako sam otvorila čestitku, a nada je u meni tinjala sve dok nisam unutra ugledala zalijepljenu izdajničku novčanicu od deset dolara i klimavi potpis tete Clarice ispod želje "Nadam se da ćeš na svoj dan imati punu košaru zabave!"

I to je bilo sve. Istini se moralo pogledati u oči - Rachel i Dex prekrizili su moj trideseti rođendan, dan o kojem smo razgovarali bar pet prošlih godina. Rasplakala sam se, sabotirajući tretman za otečene oči koji sam dodala svom uobičajenom paketu za lice. Nazvala sam Marcusa da izvučem neki izraz suosjećanja.

"Gdje si?" pitala sam. "To samo ja znam - a ti ćeš tek doznati", rekao je dok se u pozadini čula buka gustog prometa. Zamislila sam ga kako posrće Petom avenijom, ruku nakrcanih paketima.

Nisu nazvali. Nijedno. Nema poziva, e-poruka, čestitki. Ničega." Znao je na koga mislim. "Neki su bivši dečki baš *bezobrazni*", našalio se Marcus. "Nije smiješno!" rekla sam. "Možeš li ti vjerovati kakvi su?" "Darcy, zar im nisi ti rekla da nikad više ne želiš razgovarati s njima? Da su oni - kako si ono rekla? - 'za tebe mrtvi?'" Svaka mu čast što se sjetio mojih točnih riječi. "Da - ali mogli su se bar pokušati *iskupiti*. Nisu ni pokušali. Ovo mi je trideseti rođendan!" "Znam, srce. I proslavit ćemo. Zato dovući tu mršavu guzu ovamo." Imao je pravo, moja guzica još *jest* bila mršava. Ta me primjedba mrvicu oraspoložila. "Hoću li ja biti cura s košarkaškom loptom?" "Što je cura s košarkaškom loptom?" "Jedna od onih koje izgledaju kao da pod majicom imaju samo košarkašku loptu. Ma znaš, udovi su im tanki, a lice im ostane lijepo? A onda lopta ispadne i ona je, *voila*, opet savršena?" "Naravno da hoćeš. A sada dolazi ovamo!"

Prekinuo je prije nego što sam ga uspjela pitati kamo ćemo na večeru, koliko se moram dotjerati. No nemoguće je previše se dotjerati, rekla sam sebi dok sam birala svoju najpriprijeđeniju crnu haljinu, salonke *Jimmy Choo* s najvišom potpeticom i najprozračniji šal u ormaru, pa sam kombinaciju

položila na krevet. Zatim sam se istuširala, izvukla kosu pod sušilom i nanijela šminku na svoju blistavu kožu, odabravši neutralne usnice i dramatične vamp oči.

"Trideset godina, a ap-so-lut-ni komad", rekla sam naglas zrcalu i pokušala izbjeći pogled na sitne bore oko očiju. Ili zabrinutost što više nisam u dvadesetima pa sam zato na putu da izgubim svoja dva najveća aduta: ljepotu i mladost. Ispunio me nepoznat osjećaj nesigurnosti u sebe koji sam potisnula te pograbila desetaču tete Clarice za taksi i krenula prema vratima

Petnaest minuta kasnije uparadirala sam u Marcusov stan, kao da sam na pisti.

Zazviždao je. "Odlično izgledaš."

"Hvala." Nasmiješila sam se kad sam primijetila da je on u starim smeđim samtericama, olinjaloj sivoj majici i oguljenim cipelama. Sjetila sam se kako je Claire namršteno negodovala kad sam joj rekla za Marcusa. Možda je ovo bio jedan od razloga za to. Bio je šlampav. Ali ne visokomodno šlampav - da recimo nosi traperice Dolce&Gabbana sa spuštenim strukom i frajerskom Hanesovom majicom bez rukava. Samo šlampav u *negativnom* smislu.

"Nemoj se ljutiti, ali ti ne izgledaš baš tako odlično", rekla sam, prisjetivši se kako mi je Rachel jednom rekla da, kad god mi je kao uvod u neku izjavu potrebno "nemoj se ljutiti", vjerojatno namjeravam reći nešto što ne bih trebala.

"Ne ljutim se", rekao je Marcus.

"Molim te, presvući se i potruđi se malo. I, samo da znaš, smeđe i sivo inače ne idu zajedno... iako Mattu Laueru to nekako polazi za rukom."

"Neću se presvući", rekao je tvrdoglavo.

"Ma daj, Marcuse. Zar ne možeš bar obući neke sportske hlače i majicu koju si kupio u posljednjih šest godina?"

"Obući ću ovo", rekao je Marcus.

Nekoliko smo se sekundi natezali pa sam naposljetku popustila. Ionako nitko neće gledati Marcusa. Ne dok pod rukom vodi mene. Kad smo se spremili izaći, čula sam kako je opalio grom. Zamolila sam Marcusa kišobran.

"Nemam ga", rekao je s čudnovatim prizvukom ponosa na samog sebe. "Već godinama."

Rekla sam mu da mi stvarno nije jasno kako je moguće da netko ne posjeduje kišobran. U redu, ljudi kišobrane stalno gube, ostavljaju ih po trgovinama ili taksijima kad kiša stane i to .hvate tek kad sljedeći put padne. Ali kako možeš, a da ga uopće nemaš?

"A što da ja uzmem da ostanem suha?" pitala sam.

Pružio mi je plastičnu vrećicu iz *Duane Readea*. "Evo ti ovo." lako elegantno", rekla sam i istrgnula mu je.

Večer nije počela idealno.

Sve se samo još pogoršalo dok smo stajali na uglu i borili NC da nađemo taksi, što je gotovo nemoguće kad pada kiša. Nema mi veće frustracije u životu na Manhattanu nego kad na pločniku zapneš po kataklizmičkom vremenu i u jako visokim pol peticama. Kad sam to iznijela Marcusu, predložio je da potrcimo do podzemne.

Namrštila sam se i rekla mu da ne mogu trčati u potpeticama. A uostalom, cipele *Jimmy Choo* ne bi trebale kročiti podzemljem. A onda, kad je taksi napokon stigao, lijeva mi je cipela zapela u odvodu; tako se čvrsto zaglavila da sam morala izuti nogu iz cipele, sagnuti se i potegnuti. Dok sam promatrala izgrebenu potpeticu, vrećica iz *Duane Readea* poletjela je u zrak i kiša mi je zalila čelo.

Marcus se zahihotao i rekao: "Te bi cipele bolje prošle u podzemlju, ha?"

Prostrijelila sam ga pogledom kad se uvukao u taksi ispred mene i rekao vozaču adresu. Nisam restoran mogla odrediti prema adresi, ali u sebi sam pomislila kako će nadrapati ako nije izabrao neki dobar, primjeren tridesetom rođendan. Neki čije je ime u Zagatovu vodiču ispisano verzalom, a ja sam ga smetnula s uma.

Ali tek koju minutu poslije otkrila sam da Marcusova predodžba o primjerenom večeri za trideseti rođendan odgovara mojoj predodžbi o primjerenom večeri za dvadeset i šesti rođendan ako je muškarac na rubu bankrota i/ili nije previše zagrijan za curu. Izabrao je talijanski restoran za koji nikad nisam čula u ulici u Villageu kojom se nikad nisam potrudila proći. Razumije se, jedina sam u toj krčmi nosila *jimmy chooice*. A još je i hrana bila grozna. Zamislite, stari, reciklirani kruh pljusnuli su na stol u crvenoj plastičnoj košarici podstavljenoj voštanim papirom, nakon čega je slijedila prekuhana tjestenina. Jedini razlog zbog kojeg sam skupila hrabrosti i naručila desert bio je da vidim je li se Marcus bar sjetio tražiti da mi stave svjećicu na tortu, da učine nešto svečano ili izvanserijsko. Ali naravno, moj je tiramisu stigao bez modnih dodataka. Nikakvih šara od maline, ni traga prezentaciji. Dok sam prevrtala po njemu vilicom, Marcus me pitao želim li svoj dar. "Može", rekla sam, slegnuvši ramenima.

Uručio mi je kutijicu iz Tiffanyja i na trenutak sam se poveselila. Ali kao i u odabiru prostora, potpuno je zakazao i što se dara tiče. Srebrne naušnice Elsa Peretti oblikovane poput zrna graha. Čak niti od platine ili bijelog zlata. Istina, bile su iz Tiffanyja, ali te su grahoraste naušnice bile masovno proizvedeni, provincijski Tiffany. Ponovno, primjerenom dvadeset i šestom, ali ne i tridesetom rođendan. Claire je bila uspješnija. Njezin je dar bar bio u obliku srca, a ne povrća koje izaziva plinove.

Dok je Marcus potpisivao ček, pregrizla sam u sebi zajedljivu primjedbku u slučaju da je ekshibicija s grahorastim naušnicama bila zamišljena da zamete trag dijamantnom prstenu, skrivenom u džepu njegove kožne jakne. Umjesto toga, dražesno sam mu zahvalila na naušnicama, vrativši ih u kutiju.

"Zar ih nećeš staviti?" pitao je Marcus.

"Ne večeras", rekla sam. Nisam imala namjeru zamijeniti svoje dijamante na štift koje mi je, ironično, Dex darovao za moj dvadeset i šesti rođendan.

Poslije večere Marcus i ja otišli smo na piće u *Plažu* (moja ideja), a onda se vratili u njegov stan i seksali (njegova ideja). Prvi prvcati put s Marcusom nisam doživjela orgazam. Čak ni štucavi nagovještaj orgazma. Da stvar bude još i gora, činilo se da on to nije primijetio, čak ni kad sam se namrštila i uzdahnula; slika i prilika frustrirane žene. Umjesto toga, njegovo se disanje produbilo i smirilo. Tonuo je u san. Moj dan je počeo i završio na isti frustrirajući način.

"Očito onda ništa od zaručičkog prstena", rekla sam naglas.

Nije odgovorio pa sam ga podbola još jednom otrovnom strelicom, nešto u stilu kako ne možeš imati i ovce i novce.

Marcus se uspravio, sjeo i rekao: "Što te sad ždere, Darcy?"

I to je bilo dovoljno. Raspirila se prava svađa. Ja sam mu rekla da je bezosjećajan; on meni da sam naporna. Ja sam njemu rekla da je škrt; on meni da sam razmažena. Rekla sam mu da su grahoraste naušnice neprihvatljive. On je rekao da će ih rado vratiti. A mislim da sam onda rekla kako bih voljela da sam i dalje s Dexom. I da se možda ne bismo trebali vjenčati. On na to nije u kao ništa. Samo me hladno odmjerio. Nije to bila reakcija koju sam htjela postići. Sjetila sam se što je Rachel uvijek govorila: *Suprotnost ljubavi nije mržnja nego ravnodušnost*. Marcusov je izraz bio utjelovljenje krajnje ravnodušnosti.

"Ti se želiš izvući!" povikala sam. Okrenula sam se od njega i tiho zaridala u svoj jastuk.

Prošlo je dugo vremena prije nego što se Marcus slomio i obgrlio me. "Daj da se prestanemo svađati, Darce. Žao mi je." Ion mu je bio neuvjerljiv, ali bar se ispričao.

Rekla sam mu da mi je žao zbog ružnih stvari koje sam rekla, pogotovo ono o Dexu. Rekla sam mu da ga volim. On je meni rekao, tek drugi put, da i on voli mene. Ali kad je Marcus ponovno zaspao, s rukom i dalje ovijenom oko mene, znala sam da naša veza nije sasvim onakva kakva bi trebala biti. Štoviše, mislim da sam znala da nikad i nije bila kakva bi trebala biti. Točno, buknuo je između nas strast pod stablom u East Hamptonu. I nekoliko nam je puta poslije toga bilo lijepo, ali što nas je drugo još vezalo? Podsjetila sam sebe da je Marcus otac mog djeteta i zaklela se kako ću dati sve od sebe da uspijemo. Pokušala sam smisliti imena za našu kćer. Annabel Francesca, Lydia Brooke, Sabrina Rose, Paloma Grace. Zamišljala sam naš zajednički život, dočaravala si stranice albuma: ružičaste slike na platnenim stranicama bež boje.

Ali u posljednjim sekundama prije nego što sam utonula u san, u onom razdoblju polusvijesti kad ti misli diktiraju snove pomislila sam na Clairein pogled pun negodovanja i vlastiti osjećaj nezadovoljstva. A onda mi je um odlutao negdje drugdje ukorijenio se u prošlost. Usmjeren na Dexa i Rachel i ono što je zauvijek nestalo.

Trinaest

Tijekom sljedećih tjedana moja se veza s Marcusom nastavila raspadati. Čak se i seks - kamen temeljac naše veze - počeo doimati rutinski. Pokušavala sam sebi reći da je to bilo samo zbog stresa izazvanog životnim mijenama koje su se obrušile na nas: stan koji smo tek morali naći, vjenčanje koje smo tek morali isplanirati i dijete koje je bilo na putu.

Kad sam pitala Marcusa što misli zašto se toliko svađamo, svu je krivnju svalio na moju "fiksaciju" na Rachel i Dexa. Rekao je tla su mu dodijala moja vječna ispitivanja, da misli kako nije zdravo toliko vremena posvećivati nagađanjima o tome što oni rade i da bih se umjesto toga trebala usredotočiti na vlastiti život, zaklela sam se da ću manje govoriti o njima, uvjeren da mi za samo još koji tjedan više neće biti stalo do toga što rade. Ali tištala me briga da to nije tako jednostavno, da smo mi, unatoč mojim naporima da veza s Marcusom uspije, na rubu prekida.

Ono što me izjedalo još i više od ikakvih jada u vezi bilo je popratno kajanje zbog djeteta. Na riječima sam bila jaka, ali u dubini duše nisam bila baš sigurna da želim dijete. Još od puberteta moj se identitet temeljio na tome što sam vitka, lijepa, zabavna i bezbrižna. Dijete je zaprijetilo svemu tomu. Nisam znala tko ću postati. A nipošto se nisam osjećala kao bilo čija majka.

Moja vlastita majka tijekom tih prijelaznih tjedana nazivala me svaka dva sata da provjeri kako sam, glasa otežalog od sažaljenja i brige. Biti bez muškarca za nju je bila sudbina goru od smrti, pa sam joj na kraju skratila muke i rekla kako imam novog dečka.

Bila sam u Marcusovu stanu i razgovarala na njegov telefon dok je on jeo krišku *pizze*. Ja sam večeru preskočila jer sam uvelike premašila svoju porciju ugljikohidrata i masti za taj dan.

Kad sam joj priopćila dobru vijest, rekla je: "To je bilo brzo bez i najmanje natruhe neodobranja. Samo s ponosom što sam opet bila ona stara. "Kako se zove?"

"Marcus", rekla sam, u nadi da se neće sjetiti da je postojao kum s imenom Marcus. Taj sam joj dio priče željela nježno dočarati. Naravno, nisam imala nikakvu namjeru tako skoro objaviti vijest o djetetu.

"Je li crnac? Marcus zvuči kao crnačko ime."

"Nije. Bijelac je", rekla sam.

"Zovu li ga Mark?"

"Ne. Samo Marcus", rekla sam, uz smiješak podigavši pogled prema njemu.

"Marcus i kako još?"

"Marcus Peter Lawson", rekla sam ponosno.

"Sviđa mi se puno ime. Itekako. Nikad mi nije bilo previše drago ime Dexter. A tebi?"

"Ne baš", rekla sam iako sam zapravo obožavala ime Dex. Bilo je efektno. Ali i ime Marcus moglo je proći.

"Kako izgleda? Reci mi sve o njemu. Kako ste se upoznali?"

"A što kažeš na to da ga jednostavno sama upoznaš, majko? Ovaj vikend dolazimo kući. Danas sam rezervirala let."

Marcus je s trzajem podigao glavu prema meni. To je za njega bila novost. Nisam mu još stigla reći za naše putne planove.

"Fantastična vijest!" povikala je.

Čula sam kako moj otac iz pozadine pita jesam li se pomirila s Dexom. Moja je majka prekrila slušalicu, ali svejedno sam čula kako govori: "Ne, Hugh. Darcy ima *novog* dečka."

Marcus je nešto izbezumljeno prošaptao. Podigla sam ruku i ušutkala ga. Podigao je tobožnju palicu za golf i promrmljao da ima planove.

Odmahnula sam glavom i bez glasa rekla: "Otkazi."

Pa daj mi samo kratki uvod", rekla je moja mama. "Kako izgleda?"

Zgodan je", rekla sam. "Oduševit ćeš se. Zapravo, upravo je došao. Moram ići."

"Oh! Daj da ga pozdravim", rekla je.

"Ne, mama. Nećeš morati dugo čekati da ga upoznaš!"

"Jedva čekam", rekla je.

"Svidjet će ti se puno više od Dexa", rekla sam, namignuvši Marcusu. "Znam da hoće."

"Dexa?" Zahihotala je moja majka. "Kojeg Dexa?"

Osmjehnula sam se dok sam spuštala slušalicu.

"Što te spopalo?" htio je znati Marcus.

"Zaboravila sam ti reći", zacvrkutala sam. "Rezervirala sam nam karte za Indy."

Bacio je svoju krišku *pizze* natrag u masnu kutiju i rekao: Ja ne idem u Indy ovaj vikend."

"Pitala sam planiraš li što. Sjećaš se? Rekao si ne."

"Pitala si za petak ili subotu navečer. U subotu popodne idem na golf."

"S kime? Dexom?"

Marcus je zakolutao očima. "Imam ja i drugih prijatelja u ovom gradu, znaš?"

Jako malo, pomislila sam. Još jedan problem u našem odnosu. Kad sam bila s Dexom, putovali smo u čoporu, velikoj grupi prijatelja. Ali Marcus i ja sve smo vrijeme provodili sami, većinom zavučeni u njegov stan. Znala sam da nam moram upriličiti tulum da se predstavimo javnosti, ali nisam još bila posve spremna na to da moje pronicavo društvo sudi o mom novom dečku. A u svakom sam mu slučaju prvo morala kupiti nešto nove odjeće.

Marcus je nastavio: "Darcy, ne možeš tek tako rezervirati takvo putovanje a da mi ne kažeš. To nije u redu."

"Ma daj, Marcuse. Ovo je *stvarno važno*. Budi timski igrač ovaj put", rekla sam, upotrijebivši jednu od mnoštva njegovih sportskih metafora.

Odmahnulo je glavom.

Nasmiješila sam se i svojim najumiljatijim glasom rekla: "Moraš upoznati svog tasta i punicu. Moramo otvoriti sezonu."

Umorno je uzdahnuo i rekao: "Ubuduće me nemoj gurati ni u kakva sranja a da me ne pitaš. Ali ovaj put, pristajem."

Kao da si uopće i mogao birati, pomislila sam.

Prvi put u svojoj dugoj povijesti veza, primijetila sam da moji roditelji zaista žele da im se sviđa momak kojeg sam dovodila kući. U prošlosti je njihova nagonaska reakcija uvijek bila da osuđuju i negoduju. Moj bi se otac držao svoje uloge ispitivača iz dnevne sobe, nepokolebljivog prevoditelja rokova do kojih se smije ostati vani, čuvara moje kreposti. Iako sam sigurna da je uistinu imao neke zaštitničke nagone, uvijek sam imala osjećaj da je to uglavnom predstava. Vidjela sam da moja majka taj scenarij obožava po tome kako bi sve to poslije prepričavala. "Jesi li vidjela kako je tvoj otac otpirio Blainea?" pitala bi jutro poslije spoja. Mislim da ju je to podsjećalo na njezine vlastite tinejdžerske godine, kad je ona bila glavni trofej u svom učmalom gradiću na Srednjem zapadu, a moj djed morao tjerati njezine udvarače.

Dok je moj otac bio tvrd orah prema van, majka je bila stroga nasamo, nakon što bi oči u oči s dječakom bila med i mlijeko. Za mene je postavila visoke kriterije. Konkretno, svaki moj muškarac morao je biti onoliko zgodan koliko sam ja bila lijepa.

I to konvencionalno zgodan. Ekscentričan dobar izgled nije prolazio. Također je morao biti pametan, iako bi mu to progledala kroz prste ako je imao novca. I morao je posjedovati stanovit Ispolirani dobar odgoj. Ja sam to nazivala "reprezentativnošću", faktorom "impresioniranja susjeda". Dex je toga imao na bacanje.

U svakoj je kategoriji imao najviše ocjene.

Marcus je, s druge strane, bio daleko od savršenstva, ali imao je jednu važnu prednost: moji su roditelji osjećali snažnu *potrebu* da im se sviđa. Koju su alternativu imali? Da im kći ima trideset godina i bude sama? Znala sam da ih od toga oboje hvata jeza. No dobro, moju je majku hvatala jeza pa je zato to bio i očev problem. Moja je majka uživala što ja imam glamurozan posao i dobro zarađujem, ali savršeno je jasno dala do znanja kako smatra da se trebam udati, roditi djecu i dokono živjeti. Na takvoj joj strategiji ja sigurno neću prigovarati. Moj je posao znao biti zabavan, ali ne toliko kao masaža u Blissu, kupovanje u Bendel'su i ručak u Bolou.

I tako smo tog petka Marcus i ja odletjeli u Indianapolis na veliko upoznavanje. Zatekli smo mog oca kako na preuzimanju prtljage čeka sa širokim osmijehom. Moj je otac oličen je onog što se smatra uglađenim. Gusta tamna kosa uvijek na mjestu, polo-majice i džemperu uz izglačane sportske hlače, mokasinke s resicama. Fluorescentno sjajni zubi, kao što i priliči najboljem stomatologu u gradu.

"Tata!" ciknula sam dok smo išli prema njemu.

"Zdravo, zlato", rekao je i raskrlio ruke da me zagrlji. Udahnula sam njegov losion poslije brijanja i osjetila da se istuširao netom prije negoli se dovezao.

"Tako mi je drago što te vidim", rekla sam svojim glasom male tatine curice, na granici djetinjeg.

"I meni tebe, srećice."

Moj otac i ja nismo poznavali nijedan drugi način komunikacije. Kad smo bili sami, svejedno koliko dugo, zavlada bi šutnja i nelagoda. Ali na površini, pred publikom, održavali smo svoje izričito tradicionalne uloge - uloge u kojima smo se oboje osjećali ugodno. Mislim da nikad ne bih ni uočila tu interakciju da nisam vidjela Rachel s njezinim ocem. Oni su razgovarali kao pravi prijatelji, ravnopravni ljudi.

Moj otac i ja razdvojili smo se kad sam se ja okrenula prema Marcusu koji se premještao s noge na nogu i izgledao kao da mu je silno neugodno. "Tata, ovo je Marcus."

Moj otac je izravnao ramena, iskoraknuo i žestoko protresao Marcusovu ruku. "Zdravo, Marcuse. Hugh Rhone. Dobro došao u Indianapolis. Drago mi je", zagrmio je svojim živahnim glasom stomatologa u ordinaciji.

Marcus je kimnuo i promrmljao da je i njemu jednako drago. Uputila sam mu pogled, razrogačivši oči kao da želim reći: "Daj se malo potruđi." Zar je zanemario moju prodiku za vrijeme leta, neumorno objašnjavanje da je mojim roditeljima imidž sve? "Prvi su dojmovi i posljednji", bila je jedna od najdražih izreka mog oca. Rekla sam to Marcusu.

Čekala sam da Marcus kaže još štogod, ali on je umjesto toga pogled skrenuo prema vrpci s prtljagom. "Je li to tvoja torba?" pitao me.

"Jest", rekla sam, ugledavši svoj kovčeg iz Louisa Vuittona. "Daj mi ga uzmi, molim te."

Marcus se sagnuo i podigao ga s vrpce. "Ihaj", rekao je ispod glasa, četvrti put da je prokomentirao moju preveliku prtljagu otkad smo krenuli iz New Yorka.

"O, Marcuse, daj, ja ću", rekao je moj otac i posegnuo za torbom.

Marcus je slegnuo ramenima i pružio mu je. "Ako baš želite."

Štrećnula sam se, poželjevši da se bar jedanput usprotivio.

"I to je sve, tata. Marcus ima samo svoju ručnu prtljagu", rekla sam, bacivši pogled na njegov odvrtni zeleni ruksak boje graška s izlizanom naramenicom i zaštitnim znakom neke ugasle

internetske tvrtke utisnutim sa strane. Vidjela sam kako ga je i moj otac odmjerio.

"Takoc. Pokret", zaorio je moj otac, protrljavši ruke energično. A onda, kad smo u garaži našli njegov BMW, rekao nam je kako su ga kaznili zbog prebrze vožnje dok je išao po nas. "Išao sam samo šesnaest iznad."

"Tata, je li to stvarno bilo samo šesnaest?" pitala sam. "Kunem se. Šesnaest iznad. Marcuse, u ovom gradu murjaci nemaju milosti."

"To sam ti ja i govorila u srednjoj školi!" rekla sam i udarila ga po ruci. "Velike sam koristi imala od te isprike."

"Ispijanje votke na parkiralištu Burger Kinga sa šesnaest godina? Ne bih to baš opisao kao prerevno obavljanje policijske dužnosti." Moj se otac nasmijuljio. "Marcuse, imam ti ja hrpu priča o ovoj našoj curi."

Našoj curi. Bio je to velik ustupak. U kombinaciji s njegovim veselim raspoloženjem nakon netom plaćene kazne, bio je to samo daljnji dokaz njegove odlučnosti da mu se moj novi dečko sviđi.

"Mogu misliti", rekao je Marcus sa stražnjeg sjedala, glasom odsutnim, kao da se dosađuje. Jesu li mu šlagvorti mog oca promicali ili jednostavno nije imao volje prihvatiti veseljački ton?

Bacila sam pogled otraga prema njemu, ali lice mu je bilo u sjeni pa nisam mogla razabrati njegov izraz. Cijelo vrijeme dok smo se vozili kući, Marcus nije rekao doslovce ništa, usprkos povelikom trudu mog oca.

Kad smo se uvezli u našu slijepu ulicu, pokazala sam Marcusu Rachelinu kuću. Ispustio je zvuk u znak da ju je registrirao.

"Jesu li Whiteovi otputovali?" pitala sam oca, primijetivši da su kod njih sva svjetla pogašena.

Ispužio je jednu ruku i stisnuo mi koljeno, a onda drugom pritisnuo daljinski za našu garažu. "Nisu. Tu su negdje, čini mi se."

"Možda su znali da dolazim kući pa mi nisu imali snage pogledati u oči?" rekla sam.

"Samo zapamti, nisu oni krivi", rekao je moj tata. "Kriva je Rachel."

"Znam", rekla sam. "Ali ipak su oni odgojili izdajicu."

Moj tata je napravio grimasu kao da želi reći: "Dobro kažeš"

"Misliš da će mami smetati ako uđemo straga?" pitao me. Moja majka smatra da posjetitelje uvijek treba uvesti kroz prednji ulaz - iako Marcus tu razliku uopće ne bi primijetio.

I naravno, moja je mama zavirila u garažu i prošaptala, kao da je Marcus i ja ne možemo čuti: "Hugh, prednji ulaz."

"Djeca imaju prtljagu", rekao je on.

Moja se majka usiljeno nasmiješila i svojim visokovoltaznim glasom namijenjenim posjetiteljima rekla: "No onda uđite! Uđite!" Kao i uvijek, bila je potpuno našminkana - šminkala se čak i kad bi išla po namirnice. Kosu je skupila kopčom sa štrasom koju sam joj ja kupila u Barneysu, a u boju slonovače odjenula se od glave do pete. Izgledala je prelijepo i bila sam ponosna što je Marcus vidi takvu. Ako je vjerovao u onu filozofiju da će kći na kraju izgledati kao majka, morao je biti iznimno zadovoljan.

Marcus i moj otac petljali su oko naše prtljage, manevrirajući njome između našeg auta i kosilice, dok je moja majka oca korila što je auto uparkirao previše ulijevo.

"Dee, savršeno sam centriran", rekao je on, s primjesom razdraženosti u glasu. Moji su se roditelji neprestano čarkali, iz godine u godinu sve više, ali znala sam da će ostati zajedno do samoga kraja. Možda ne iz ljubavi, nego zato što im se oboma sviđao imidž doličnog doma - fine, netaknute obitelji. "Savršeno sam centriran", ponovio je.

Moja se mama suzdržala da ne odgovori i širom nam otvorila vrata. Kad me poljubila, nos mi je ispunio njezin Chanel No. 5 koji je nanijela obilnije nego inače. Onda se okrenula Marcusu, stavila mu po jednu ruku na svaki obraz i svojski mu utisnula poljubac tik desno od usta. "Marcuse! Dobro došao! Tako mi je drago što sam te upoznala!"

"I meni je drago što sam upoznao vas", uzvratio je Marcus mumljanjem.

Moja majka mrzi mumljavce. U sebi sam se nadala da će joj sram što gosta pozdravlja između naše mračne garaže i praonice odvratiti pozornost od loše dikcije mog dečka. Brzo nas je uvela u kuhinju. Sir, masline i njezino slavno lisnato tijesto sa škampima.

Moj brat Jeremy i njegova djevojka Lauren najednom su doskakutali iza ugla poput dvoje zaigranih kućnih ljubimaca. Ni jedno ni drugo nikad nisu bili loše volje. Moj je otac jednom rekao da to dvoje funkcionira u dva režima rada: veselje i spavanje. U skladu s reputacijom, Lauren nakon upoznavanja nije tratila vrijeme te je rasprela priglapu priču o jednom od naših susjeda. Poznajem Lauren od malih nogu - živjela je u istoj ulici i Rachel ju je ponekad čuvala - pa sam znala da je tip djevojke koji razgovorom može dominirati a da ne kaže ama baš ništa, u maniri kakvu bi očekivao od starice u crkvi, a ne od dvadesetpetogodišnjakinje. Vrijeme, velika rasprodaja tekstila u JoAnn Fabrics ili posljednji pobjednik u bingu u Good Havenu, staračkom domu gdje je radila.

Kad je Lauren dovršila svoju priču, moj je otac ponudio Marcusu piće.

"Pivo bi bilo odlično", rekao je.

"Donesi mu rashlađenu čašu, Hugh", rekla je moja majka dok je otac potezao čep s Budweisera.

"Ma ne treba meni čaša. Ali hvala", rekao je Marcus, uzevši bocu od mog oca.

Pogledala sam ga da mu dam do znanja da je trebao uzeti čašu dok smo svi za mojom majkom išli u dnevnu sobu. Lauren je sjela odmah uz mog brata, pograbivši ga za ruku kao da joj o tome život ovisi. I moj je brat bio donekle šmokljan, ali dok sam promatrala majicu njegove djevojke sa znakom Good Havena, isprane traperice tričetvrt dužine, *kedsice* bez čarapa (stil koji nisam mogla podnijeti ni ono malo vremena koliko je bio prihvatljiv u srednjoj školi), po stoti sam put zaključila da bi mogao naći bolju. Marcus i ja sjeli smo na kauče jedno nasuprot drugomu, a moji roditelji u dva naslonjača.

"I tako", rekla je moja majka, prekrivši gležnjeve. Pretpostavljala sam da je spremna ispitati Marcusa. Uхватила me nervoza, ali i uzbuđenje, u nadi da će se on iskazati i osvijetliti mi obraz. Ali umjesto da se usredotoči na Marcusa, moja je majka rekla: "Lauren i Jeremy imaju vijest!"

Lauren se zahihotala i izbacila lijevu ruku, otkrivši ono što se s mog mjesta na kauču nasuprot činilo kao prsten s četverokutnim dijamantom u bijelom zlatu ili platini. "Iznenadjenje!"

Pogledala sam u brata. Bome sam se i iznenadila. Što to nije bio markiza-dijamant u žutom zlatu.

"Vjenčat ćemo se", potvrdio je Jeremy.

Marcus je progovorio prije nego što sam ja uspjela. "Čestitke." Podigao je svoje pivo.

Jeremy je uzvratilo gestu svojom čašom Cole. "Hvala, stari."

Jeremy ne bi trebao govoriti *stari*. Jednostavno mu ne leži. Nema u njemu ni f od frajera.

"Čestitam", rekla sam, ali glas mi je zazvučao namješteno, neprirodno. Ustala sam da odmjerim robu i brzo zaključila da je, iako pristojne veličine, kamen blago žućkast. Procijenila sam da je po boji na J-stupnju.

"Jako lijepo", rekla sam, vrativši Laureninu ruku na koljeno svog brata.

Moja je majka sa zanosom počela opisivati svibanjsko vjenčanje u Indiju i svadbu u našem ladanjskom klubu.

Rekla sam im koliko mi je drago zbog njih, usnica razvučenih u lažan osmijeh, pokušavajući potisnuti žalac zavisti. Pitala sam se kako je moguće da budem ljubomorna na šmokljana od svog mlađeg brata i ovu djevojku s lošim šiškama i širokim bedrima naguranim u isprane traperice. Ali, vjerovali ili ne, bila sam. Smetao mi je polet moje majke. Smetalo mi je što me Lauren smijenila na mjestu buduće mladenke, zjenice oka moje majke.

A apsolutno najviše od svega na živce mi je išlo što će njihovo proljetno vjenčanje odvući pažnju s mog novorođenčeta i mene.

"Da je sad pitam?" Lauren je željno pogledala Jeremyja.

"Izvoli." Jeremy je blistao.

"Da me pita što?"

"Želim da ti budeš kuma", zacvrkutala je Lauren. "Zato što si mi ti uvijek bila kao starija sestra." Pogledala je Marcusa i proširila objašnjenje: "Darcy me čuvala dok sam bila mala."

"Nikad te nisam ja čuvala. Rachel je", rekla sam.

"Pa, istina", rekla je Lauren, a smiješak joj je lagano splasnuo. Spomen Rachel unio je turobnost u sobu. Svidio mi se taj efekt - svidjelo mi se što sam sve podsjetila na svoju patnju. Ali rezultat je bio kratkotrajan. Laurenin široki osmijeh brzo se vratio u punom sjaju. "Ali ti si uvijek bila ondje i pomagala joj. Bila si *tako* zabavna."

"Hvala", rekla sam. "Trudim se."

"Onda, hoćeš li?"

"Hoću li što?" rekla sam, odglumivši zbunjenost.

"Biti kuma?"

"A. Da. Kako ne."

Lauren je pljesnula i ciknula. "Jupi! I želim tvoju pomoć. *Trebam* tvoju pomoć."

U toj je izjavi toliko istine da je komotno možeš i ponoviti, pomislila sam. I naravno da jest. "Trebam tvoju pomoć zato što te stvari tebi tako dobro idu."

"Zašto? Sad sam postala stručnjakinja za vjenčanja jer sam gotovo godinu dana jedno planirala?" Još jedan podsjetnik na moju bol.

Lauren se trznula, ali onda se snašla. "Ne. Ne zato. Jednostavno zato što ti imaš izvanredan ukus." Ponovno se okrenula Marcusu. "Nevjerojatan ukus. Nitko nema ukus kao Darcy."

To je bila istina.

Marcus je kimnuo i otpio još gutljaj piva.

"I zato trebam tvoju pomoć", nastavila je uzbuđeno.

Dobro. Počnimo od tih traperica. I *keďsica*. I tvojih šiški.

Pogledala sam majku, u nadi da i ona misli isto. Obično bi se odmah priključila kritiziranju Lauren; nedavno se razjarila zbog toga kako nanosi rumenilo: dva ružičasta kruga kojima jagodice nije niti zahvatila. Iako Lauren i nije imala bogzna kakve jagodice. Nije u dotu donosila baš vrhunske gene. Ah moja majka očito nije bila u svom uobičajenom kritičkom raspoloženju; hipnotizirao ju je rumeni sjaj novog vjenčanja koje je valjalo isplanirati. Zaljubljeno je pogledala Jeremyja i Lauren. "Lauren je umirala od želje da te nazove. Ali Jeremy i ja smo je nagovorili neka pričekaj da ti osobno kaže."

"Baš mi je drago što jesi", rekla sam ravnodušno.

"Imala si pravo, mama", rekla je Lauren.

Mama? Jesam li ja to dobro čula? Pogledala sam Lauren. "Znači, sad je zoveš mama?" Još malo pa će početi svojatali nakit i porculan moje majke.

Lauren je zahihotala, prislonivši Jeremyjevu ruku na svoj obraz u izrazu nježnosti od kojeg se diže želudac. Izgledalo je poput loše Kodakove reklame, one koja bi te kao trebala rasplakati. "Da. Već je dugo tako doživljavam, ali sad mi se čini primjerenim da je tako i oslovljavam."

"Tako znači", rekla sam s, nadam se, najvećim mogućim neodobravanjem. Onda sam dobacila pogled Marcusu koji je dovršavao svoje pivo.

"Hoćeš još jedno?" pitala sam, ustavši da krenem u kuhinju.

"Može", rekao je.

Odmjerila sam ga. "Dođi sa mnom."

Marcus je za mnom došao u kuhinju gdje sam otvorila paljbu po svojoj obitelji. "Kako su se mogli tako razvezati o tom vjenčanju nakon onog što sam ja upravo proživjela? Možeš li ti vjerovati koliko su svi bezosjećajni? Željela sam im reći da ćemo se *mi* vjenčati. A sad mi se trenutak jednostavno ne čini pravi. Vjerojatno zato što nemam ni prsten", rekla sam. Nisam trebala krivnju tako svaliti na Marcusa, ali nisam se mogla svladati. Okrivljavanje svih oko sebe jednostavno je moj prirodni instinkt kad se uzrujam.

Marcus me samo pogledao, a onda rekao: "Mogu li dobiti još jedno pivo?"

Otvorila sam hladnjak tako silovito da je boca Heinzova kečapa s police u vratima odletjela na pod.

Sve u redu tamo unutra?" upitala je moja majka iz dnevne sobe.

Ma prekrasno!" rekla sam dok je Marcus vraćao kečap i uzimao još jedno pivo.

Duboko sam udahнула pa smo se vratili u dnevnu sobu gdje su moja majka i Lauren razgovarale o popisu gostiju.

Dvjesto mi se čini baš kao pravi broj", rekla je Lauren.

"Mislim da će ti postati jasno kako je dvjesto goli minimum. Brzo se to nakupi. Ako tvoji roditelji pozovu dvadeset parova i mi pozovemo dvadeset parova, to ti je već osamdeset gostiju", rekla je moja majka.

"Istina", rekla je Lauren. "A ja ću sigurno htjeti pozvati mnoge iz Good Havena."

"Onda bi trebala uštedjeti na piću", našalio se Marcus.

Lauren je odmahнула glavom i nervozno se zasmijala. "Iznenadio bi se ti koliko oni mogu istrusiti. Svake se godine na božičinoj proslavi napiju kao letve."

"Zvuči kao ludo divlji provod", rekla sam.

"Zna li se dogoditi... ono... Da se pohvataju?" pitao je Marcus. Njegov prvi značajniji doprinos razgovoru odnosio se na gerijatrijski seks. Krasno.

Lauren je zahihotala, a onda razvezala o Walteru i Myrtle i njihovim nedavnim avanturama u Myrtleinoj sobi. Nakon što je ona iscrplila ljubavne priče iz staračkog doma, moja se majka

napokon okrenula mom dečku i rekla: "I tako, Marcuse. Reci nam nešto o sebi."

"Što vas zanima?" pitao je. Dex bi postavio isto pitanje, ali posve drukčijim tonom.

"Bilo što. Sve. Želim te upoznati."

"Ovako. Iz Montane sam. Pohađao sam Georgetown. A sad imam besmisleni posao u marketingu. To bi bilo otprilike sve."

Moja je majka podigla obrve i prekrizila gležnjeve u obrnutom smjeru. "Marketing? Baš zanimljivo."
"I nije baš", rekao je Marcus. "Ali dade se od toga živjeti Jedva."
"Nikad nisam bio u Montani", komentirao je Jeremy.
"Nisam ni ja", rekla je Lauren.
"Jeste li vi ikad uopće otputovali izvan ove države?" promrsila sam ispod glasa. A onda, prije nego što nam je dospjela prepričati kako je u djetinjstvu išla na izlet u Grand Canyon, rekla sam: "I, što je za večeru?"
"Lazanje. Mama i ja smo ih skupa radile", rekla je Lauren
"Ti i mama, ha?"
Lauren se nije dala smesti. "Da! A ti ćeš mi biti sestra! Kao sestra koju nikad nisam imala! Sve je to pre-predivno."
"A-ha", rekla sam.
"I, Marcuse, imaš li braće i sestara?" pitala je moja majka.
"Da", rekao je. "Jednog brata."
"Starijeg ili mlađeg?"
"Četiri godine starijeg."
"Baš lijepo."
Marcus joj se ukočeno nasmiješio, otpio još gutljaj piva. Najednom sam se sjetila koliko sam ga silno htjela poljubiti oni' noći kad je Rachel slavila rođendan dok sam ga gledala kako pije pivo za šankom. Kamo su nestali ti osjećaji?
Vrijeme za aperitive je na svu sreću završilo i nas se šestero uputilo u blagovaonicu koju je moja majka opremila u Ethan Allenu. Vitrina s porculanom bila je ulaštena do visokog sjaja i prepuna njezina porculana i kristala iz Lenoxa.
"Svi sjednite na svoja mjesta. Marcuse, ti možeš sjesti onamo." Pokazala je na Dexovu staru stolicu. Vidjela sam kako je u pogledu moje majke zaiskrila bol. Nedostajao joj je Dex. A onda joj je licem preletio drugi izraz - izraz odlučnosti.
No unatoč njezinu trudu večera je bila mučna. Moji su roditelji postavljali izvještačena pitanja, a Marcus davao škrte odgovore i nastavljao lokati pivo. A potom je izgovorio primjedbu koja će ući u anale.
Jeremy je počeo razgovor o jednom od svojih pacijenata, starijem muškarcu koji je svoju suprugu upravo ostavio zbog puno mlađe žene. Trideset i jednu godinu mlađe od sebe.
"Kakva šteta", zakokodakala je Lauren.
"Šokantno", dodala je moja majka.
Čak i moj otac, za kojeg sam katkad sumnjala da i sam zna zastraniti, odmahnuo je glavom s očiglednim gađenjem.
Ali iz nekog razloga Marcus jednostavno nije mogao prihvatiti igru i negodovati zajedno s nama ostalima. Ili jednostavno ništa ne reći, što mu je do tog trenutka majstorski polazilo za rukom. Umjesto toga on je odlučio ziniti i reći: "Trideset i jednu godinu, ha? To onda valjda znači da se moja druga žena nije još ni rodila."
Moj otac i Jeremy razmijenili su poglede, podigavši obrve na identičan način. Moja se majka pokunjila i gladila nožicu svoje čaše za vino. Lauren se nervozno nasmijala i rekla: "Stvarno duhovito, Marcuse. Dobra ti je ta!"
Marcus se mlako osmjehnuo, shvativši da njegova šala nije pala na plodno tlo.
Najednom sam izgubila volju da spašavam i večer i imidž svog novog dečka. Ustala sam i odnijela svoje posuđe u kuhinju, držeći se uspravno kao da sam progutala metlu. Čula sam majku kako se ispričava i lupka za mnom u svojim potpeticama.
"Dušo, on je samo htio ispasti duhovit", rekla je majka ispod glasa kad smo bile same u kuhinji. "Ili je možda samo nervozan, tek je upoznao tvoje roditelje. Tvoj otac zna djelovati zastrašujuće."
Ali vidjela sam da ne vjeruje svojim riječima. Smatrala je da je Marcus sirov, niža klasa, ni blizu Dexterovu kalibru.
"Inače nije takav", rekla sam. "Šarmantan je jednako koliko i Dex kad to hoće."
Ali dok sam pokušavala uvjeriti svoju majku, shvatila sam da znam kako Marcus nije ni najmanje nalik Dexu. Ni najmanje, Posljednje su kaplje kave u vrč kapnule točno u trenutku kad je meni sinula jedna jedina pomisao: *Ja. Sam. Izabrala. Krivog*
Vratile smo se u blagovaonicu gdje su se svi pravili kako uživaju u piti s kremom od jagoda iz slastičarnice Crawford's. Majka se dvaput ispričala što ju nije ispekla sama.
"Ja obožavam pite iz Crawford'sa! Kao da jedeš domaće rekla je Lauren.
Moj je otac između zalogaja zviždao glazbenu temu iz Andy Griffith Showa sve dok ga majka nije prostrijelila pogledom da prestane. Nakon još nekoliko mučnih trenutaka rekla saru: "Nisam raspoložena za pitu. Idem u krevet. Laku noć."
Marcus je ustao, zabubnjao prstima po rubu stola i rekao da je i on "krepan". Zahvalio je mojoj majci na večeri i u tišini krenuo za mnom, ostavivši svoj tanjur na stolu.
Popela sam se stubama ispred njega, zatim prošla hodnikom i naglo se zaustavila kod naše gostinske sobe. "Evo tvoje sobe. Laku noć." Bila sam previše iscrpljena da bih se zahuktala za veliku svađu.
Marcus mi je promasirao rame. "Ma hajde, Darce."
"Ponosiš li se sobom?"
Podsmjehnuo se - što me samo dodatno raspirilo.
"Kako si me mogao tako osramotiti?"
"To je bila šala."
"Nije bila smiješna."
"Žao mi je."
"Ne, nije."
"Jest, žao mi je."
"Kako da im kažem da ćemo se vjenčati i da nosim tvoje dijete?" prošaptala sam. "Čovjek koji me za trideset godina namjerava ostaviti zbog druge žene?" Osjetila sam žalac ranjivosti, a to nikad nisam osjetila prije nego što sam zanjela. Bio je to grozan osjećaj.
"Znaš da je to bila šala."
"Laku noć, Marcuse."

Četrnaest

Drugo sam jutro na vratima začula lagano kucanje i majčin glas: "Darcy, jesi li budna?" Od njezina utješnog tona - za nju neprirodnog - osjećala sam se samo još gore.

"Uđi", rekla sam, dok se u mojoj nutrini razlijevao val jutarnje mučnine.

Otvorila je vrata, prešla preko moje sobe i sjela na podnožje kreveta. "Zlato. Nemoj se tako uzrujavati", rekla je i potapšala mi noge preko pokrivača.

"Što mogu. Znam da ti je grozan."
"Sviđa mi se Marcus", rekla je neuvjerljivo.
"Ne, ne sviđa. Kako bi i mogao nakon onog sinoć. Jedva da je i progovorio - osim što je objavio da me jednog dana namjerava ostaviti."
Zbunjeno me pogledala. "Ostaviti tebe?"
"Onaj komentar o 'drugoj ženi'", rekla sam, premjestivši glavu na jastuku.
"Pa ti se ionako nisi namjeravala udati za *tog momka*, zar ne?" prošaptala je.
Način na koji izgovorila "tog momka" sve je rekao.
"Možda", rekla sam plačnim glasom.
Moja je majka izgledala zabrinuto i nastavila šaptati. "Marcusom si vjerojatno samo zato *da preboliš prekid*."
Šmrncula sam i zagledala se u nju, pitajući se bih li joj rekla veliku vijest. *Nekoliko te mjeseci dijeli od toga da postaneš baka*. Umjesto toga rekla sam: "Samo proživljava krizu."
Ta ako se ne dovede u red, jednostavno mu daj nogu i počni iznova", rekla je, pucnuvši prstima. "Možeš dobiti kojega god poželiš."
Da je to bar tako lako. Da se bar mogu vratiti na početak i ispraviti svoju pogrešku. Od spoznaje da ne mogu, da sam zaglavila s Marcusom, uhvatila me još veća mučnina. Rekla sam majci da se ne osjećam baš najbolje i da mislim kako bih trebala odspavati još koji sat.
"Naravno, dušo. Samo se ti odmori... Samo da ti uzmem rublje."
Rublje je uvijek prala naša spremačica, pa je ponuda moje majke samo dodatno potvrdila koliko se sažalila nad mojom trenutačnom životnom situacijom.
"Sve su mi prljave stvari u onoj tirkiznoj mrežastoj torbi", Izdavala sam naputke sklopljenih očiju. "I molim te, ne stavljaš moje grudnjake La Perla u sušilicu. Jako su osjetljivi."
"Dobro, zlato", rekla je.
Čula sam kako povlači smičak na mom kovčegu i vadi odjeću iz njega. A onda sam začula njezin uzdah. Uzdah moje majke jedan je od njezinih zaštitnih znakova. Dramatični udisaj popraćen s više buke nego što bi itko mogao smatrati mogućim. Na trenutak sam pomislila da komentira količinu moje prljave odjeće. A onda sam se sjetila što sam u posljednji čas ubacila u svoju prtljagu: *Što očekivati u trudnoći?*
"Što je, za ime Boga, ovo?"
Nisam imala druge nego da priznam. Otvorila sam oči, uspravila se i rekla: "Mama. Trudna sam."
Ponovno je isпустиła uzdah, pritisnuvši sljepoočnice rukama. "Ne." Odmahnula je glavom. "Ne, nisi"
"Da, jesam", rekla sam.
"Dex?" upitala je puna nade. Očajnički je željela da joj kažem kako je Dex otac. Željela je vjerovati da se mogu pomiriti s idealnim muškarcem. Vratiti se u svoj život pod sretnom zvijezdom.
Odmahnula sam glavom. "Ne. Marcus."
Moja se majka stropoštala na krevet, zabila šake u moj madrac i zaplakala. Nije to bilo baš onakvo "mama, ja sam trudna" kakvo sam zamišljala.
"Majko, molim te *lijepo!* Trebala bi se veseliti zbog mene!"
Njezin se izraz iz tuge preobrazio u ljutnju. "Kako si mogla sebi tako upropastiti život? Taj je momak *grozan*."
"Nije grozan. Zna biti šarmantan i *stvarno* duhovit", rekla sam, shvativši da već jako dugo nije bio ni najmanje duhovit "I udat ću se za njega, majko. Točka."
"Ne. Ne. *Ne!* Ne možeš to učiniti, Darcy!"
"Da, mogu."
"Odbacuješ svoj život. Nije te dostojan. Niti blizu", rekla je, dok su joj suze nanovo navirale na oči.
"Zbog *jednog* komentara?"
"Zbog mnogo toga. Zato što niste jedno za drugo. Zbog njegova ponašanja sinoć. Dex se nikad ne bi ponio tako bijedno..."
"Prestani spominjati Dexa! Ja sam sad s Marcusom!" izderala sam se na nju, ne mareći tko me čuje.
"Upropaštavaš si život!" uzvratila je ona dernjavom. "A tvoj otac i ja nećemo stajati skrštenih ruku i to promatrati!"
"Ne upropaštavam si život, majko. Volim Marcusa, vjenčat ćemo se i dobiti ovo dijete. A tebi je bolje da se s time jednostavno pomiriš. Inače ćeš postati jedna od onih žena koje na *Opri* govore o tome kako nikad nisu upoznale unuke", rekla sam, grubo zbacila pokrivače i odmarširala u gostinsku sobu, u naručje svog budućeg muža.
Na kraju krajeva, da je ono što radiš apsolutno najbolji potez, najviše ćeš povjerovati kad ti majka kaže da si donijela pogrešnu odluku.
U roku od nekoliko minuta Marcus i ja spakirali smo svoje torbe i stajali na uglu naše slijepe ulice, čekajući taksi koji je on naručio. Nitko - čak ni moj bodri mlađi brat - nije nas pokušao spriječiti da odemo. Taksu nas je ostavio u *Holiday Innu* pokraj aerodroma, gdje se Marcus bar pravio da je skrušen. Prihvatila sam njegovu ispriku pa smo se ostatak vikenda seksali i gledali televiziju u zamračenoj sobi koja je zaudarala na izbjeljivač i dim cigareta. Cijeli je taj prizor bio neosporno depresivan, ali djelovao je čudnovato romantično i zbližio nas. Marcus i ja prežvakavali smo svoju svađu s majkom i oboje se složili da je hezdušna, plitka gadura.
A kad smo se vratili kući, između nas je sve i dalje bilo dobro ili bar ne posve loše. Ali mir je bio kratkog daha i za nekoliko tjedana opet smo se zakvačili. Nema toga oko čega se nismo svađali. Moje su se glavne pritužbe odnosile na njegove pretjerano česte pokeraške večeri s novostečenim prijateljima iz manhattanskog polusvijeta, njegovu otrcanu garderobu i nedostatak volje da se ikad uputi do mog stana. Njegovi su se glavni prigovori odnosili na moj nagli nedostatak zanimanja za oralni seks, to što termostat u njegovu stanu namještam prenisko i na moju opsesiju Dexom i Rachel.
A onda, jedne subote ujutro, nakon bisera oko dječjih imena ! (on se udostojao predložiti ime Julie, a ja sam znala da je nevinost izgubio s djevojkom koja se zvala Julie), Marcus me izbacio iz svog stana, rekavši kako mu je potrebno da neko vrijeme bude sam. I tako sam izašla odande i otišla u Barneys, otpisavši to kao jednu u nizu ljubavničkih prepirki. Očekivala sam da me kasnije tu večer nazove i ispriča se. Ali to se nije dogodilo. Umjesto toga, ja sam nazvala njega. I nisam prestala nazivati. Ostavljala sam mu bijesne poruke. Pa sam mu ostavljala prijeteće poruke. A onda sam pribjegla histeričnim, bijednim porukama u kojima sam preklinjala. Kad mij je Marcus napokon uzvratio poziv, moj otrov i suze su iščezli. Osjećala sam samo ledenu neizvjesnost.
"Gdje si bio cijeli vikend?" pitala sam, sva jedna i bijedna.
"Razmišljao sam", rekao je.
"O nama?"
"Aha."
"O čemu si točno razmišljao?" pitala sam. "O tome želiš li biti sa mnom?"
"Više-manje..."
U tom sam trenutku znala da je sva moć u Marcusovim rukama. Sve do zadnje trunke. Sjetila sam se svih onih zgoda kad sam ja nogirala dečke, posebice mi se u pamćenje usjekao govor kojim sam raskinula sa svojim dečkom u srednjoj, Blaineom Sjećam se kako me pitao: "Ja želim da ostanemo zajedno, a ti želiš da prekinemo? Kako to da je ispalo po tvome?"
"Zato, Blaine", rekla sam. "Tako ti to ide. Uvijek ispadne onako kako hoće onaj koji želi raskid veze. To presuđuje."
Tužna istinitost te izjave sad me srušila na koljena. Ako je Marcus želio raskid, nije bilo ama baš ničega čime sam ga mogla zaustaviti. Svejedno sam pokušala dok mi je glas podrhtavao: "Marcuse molim te! Nemoj!"
"Slušaj. Trebamo razgovarati oči u oči. Odmah ću doći" rekao je.
"Hoćeš li prekinuti sa mnom? Odmah mi reci. Molim te! Čekala sam ga cijeli vikend, ali pomisao na to da ću čekati još dvadeset minuta premašila je moje snage.
"Evo me odmah", rekao je. Glas mu je bio jednoličan, bez emocija.

Stigao je sat vremena poslije, u majici iz *Hootersa*⁵.
 "Nogirat ćeš me, je li tako?" pitala sam prije nego što je dospio i sjesti.
 Odrnuo je čep s plastične boce *Spritea*, dobrono potegnulo i dvaput kimnuo.
 "Ajme meni. Jednostavno ne mogu vjerovati da se to događa. Kako mi možeš dati nogu? Nosim tvoje dijete! Kako to možeš?" "Žao mi je, Darcy... ali ja jednostavno ne želim biti s tobom." Nikad nisam čula rečenicu koja me više iznenadila. Bio je to čak još veći šok nego kad je Dex izašao iz ormara. Možda zato što je bilo tako izričito jednostrano. Ja sam Marcusa željela, On nije želio mene. Kraj priče.
 "Zašto?" pitala sam. "Zbog jedne svađe?" Odmahnuo je glavom. "Znaš da to nije ni zbog koje konkretne svađe."
 "Zašto onda?"
 "Zato što ne mogu zamisliti da se ikad oženim tobom."
 "Dobro. Ne moramo se vjenčati. Bit ćemo kao Goldie Hawn i kako se zove onaj?"
 Opet je odmahnuo glavom. "Ne."
 "Ali ja nosim tvoje dijete!"
 "Znam. I to je problem." Podigao je obrve i pogledao me. Problem s nekoliko različitih rješenja."
 "Milijun sam ti puta ponovila, *ne idem na pobačaj!*"
 "To je tvoja odluka, Darcy. Baš kao što je *tvoja* jednostrana odluka bila i da zatrudniš. Sjećaš se toga?" Ljutito je rekao. "I eto nas sad... A ja samo želim da budeš upućena u sve činjenice o budućnosti..."
 Prekinula sam ga. "Što *to* znači?"
 "Znači da ne želim biti s tobom, a pogotovo ne želim klinca.
 Financijski ću ti pomagati da ga uzdržavaš, ako inzistiraš na tome da ga rodiš, ali ne želim biti... uključen", rekao je s izrazom olakšanja. "Uopće."
 "Ne mogu vjerovati u to što čujem!"
 "Žao mi je", rekao je, a izgledao je tako kao da mu je sve samo ne žao.
 Molila sam. Plakala. Kumila. Obećavala da ću se više truditi
 A onda me - prije nego što je otišao iz mog stana uvrijedio da nije mogao više - "Jednostavno se više ne palim toliko na tebe
 Kao da se ono s Dexom opet ponovilo. Samo što ovaj put nisam imala plan B. Nije bilo udvarača koji čeka u prikrajku Prvi put u svom životu bila sam potpuno sama.

Petnaest

Sutradan sam pokleknula i učinila nezamislivo. Nazvala sam Dexa. Bio je to bijedan i očajnički potez, ali nije se moglo poreći: postala sam bijedna i očajna.

"Zdravo, Dexe", rekla sam kad se javio na svoj broj na poslu u Goldman Sachs.
 Ispustio je zvuk koji je bio ili smijeh ili kašalj, nakon čega je uslijedila tišina.
 "Darcy je", rekla sam.
 "Znam tko je."
 "Kako si?" rekla sam, pazeći da mi glas ne zatreperi.
 "Dobro sam. Ti?" rekao je.
 "Ja sam... u redu", rekla sam. "Samo me zanimalo... možeš li razgovarati? Je li ti sad zgodno?"
 "Hm... Pa zapravo se žurim..."
 "A recimo poslije? Možemo li se naći poslije posla?"
 "Ne bi išlo", brzo je odgovorio.
 "Molim te. Zbilja trebam s tobom razgovarati o nečemu", rekla sam.
 Dok sam izgovarala te riječi, shvatila sam da Dexu vjerojatno više nije stalo do toga što ja trebam. Da bi to potvrdio, opet je rekao: "Ne bi išlo."
 "Zašto ne?"
 "Samo mislim da to nije pametno."
 "Zbog Rachel?"
 "Darcy", rekao je izivcirano. "Što želiš?"
 "Samo te trebam vidjeti. Zar se ne možeš naći sa mnom? Molim te? Želim samo razgovarati s tobom. Sigurna sam da će ona shvatiti", rekla sam, u želji da mi kaže kako se više ne vidi Rachel. Da su prekinuli. Umirala sam od želje da čujem te riječi
 Ali umjesto toga on je rekao: "Rachel ne bi imala ništa protiv toga da se vidim s tobom."
 Ta izjava nije ništa pojasnila. To bi moglo značiti da je sigurna u njihovu vezu. Moglo bi značiti da veza ne postoji. Odlučila sam da neću navaljivati. Zasad. "No zašto se onda nećeš vidjeti sa mnom?" pitala sam.
 "Darcy, moraš nastaviti svoj život."
 "I nastavila sam", rekla sam. "Samo moram s tobom o nečem razgovarati."
 Uzdahnuo je, a onda popustio. "Dobro. Kako god hoćeš."
 Razvedrila sam se. Moj će plan uspjeti. Popustio je jer i on potajno želi vidjeti mene. "Daj da se onda opet nađemo na našem mjestu u osam", rekla sam.
 "Našem mjestu?"
 "Znaš što mislim", rekla sam.
 "Ne. Onamo ne idem. Izaberi neko drugo."
 "Koje, na primjer?" upitala sam, pitajući se ima li on kakav zgodni restoran na umu. "Ti izaberi."
 "Može li Session 73?"
 Nije mi promaknula činjenica da je taj bar svega koju ulicu dalje od Rachelina stana. "Zašto ondje?" pitala sam podlo. "To je tvoj novi kvartovski kafić na Upper Eastu?"
 "Darcy. Na skliskom si terenu", rekao je. To mi je prije uvijek govorio u šali. Preplavio me val nostalgije i pitala sam se osjeća li je i on.
 "Zašto se ne možemo naći u stanu?"
 "Ne iskušavaj sreću."
 "Ali moram ti dati neke stvari."
 "Koje stvari? Sve sam uzeo."
 "Samo kutiju stvari koje si ostavio. Stvari iz arhivskog ormarića."
 "Što, na primjer?"
 "Karte, upute za upotrebu, nekoliko pisama..."
 "Te stvari možeš baciti."
 "Zar se ne možeš samo naći sa mnom u stanu? Možemo razgovarati deset minuta. Dat ću ti tvoje stvari pa idi."
 "Ne. Donesi je u *Session 73*."
 "Preteška je", rekla sam. "Ne mogu je podići, a kamoli nositi donde..."
 "A. Točno. Trudna si", rekao je ogorčeno. To je bio dobar znak; ne bi bio ogorčen da mu nije i dalje bilo stalo.
 "Onda ću svratiti k tebi u osam", rekao je. "Molim te, neka stvari budu spremne."
 "Dobro", rekla sam. "Vidimo se večeras, Dexe."

⁵ *Hooters* - restoranski lanac u SAD-u, poznat po oskudno odjevenim konobaricama.
⁶ I Will Survive, I Saw the Sign.

Kasnije tog popodneva otišla sam s posla i skoknula u Bendel's gdje sam kupila fenomenalnu kašmirsku vestu, zelenu poput morske pjene, s dubokim izrezom na leđima. Dexter je bio velik obožavatelj mojih leđa. Uvijek mi je govorio da imam prelijepa leđa i da obožava kako su snažna i kako mi oko naramenica grudnjaka ne visi salo. Rachel na leđima definitivno ima prilično sala, pomislila sam dok sam preko Pete avenije jurila na frizuru u *Louis Licari*. Nakon famozne fen-frizure, presvukla sam se u svoju novu vestu u WC-u salona. Željela sam biti spremna za slučaj da Dex do mog stana stigne prije mene.

I dakako, kad sam se vratila kući, ugledala sam njega kako sjedi ispod naše nadstrešnice i lista neki dokument. Izgledao je fantastično. Srce mi je zakucalo baš kao i kad sam ga prvi put ugledala kako ulazi u onaj bar u Villageu prije toliko godina. Preplanuli je ten malo izbljedio, ali koža mu se i dalje presijavala. Imao je maslinastu kožu na kojoj bi pozavidjela svaka žena. Savršene, ujednačene boje, nikad ni prištića. Zalisci su mu bili dulji nego inače - što mu je davalo seksi štih. Svidjela mi se suptilna promjena. Ali sa zaliscima ili bez njih, Dex je bio fantastičan. Morala sam ga vratiti.

"Zdravo, Dexe", rekla sam, polagano se smiješeći. "Uranio si.

Dex je napravio grimasu i ubacio dokument u aktovku. A onda ju je uz škljocaj zatvorio i ustao pa me pogledao ravno u oči. "Zdravo, Darcy."

"Dođi gore", rekla sam, hodajući što sam zamamnije mogla uza stube do našeg stana na drugom katu. Dex je mrzio kad sam se dva kata vozila dizalom pa sam mu htjela pokazati da se ljudi mogu promijeniti. Bez riječi je hodao za mnom, a onda stao i s mrkim izrazom lica čekao dok sam ja otključavala vrata. Ušla sam unutra, ali on je čekao tik ispred vrata.

"No? Zar nećeš ući?" pitala sam, otputivši se prema kauču.

"Gdje su moje stvari?" upitao je, odbivši zakoračiti makar korak dalje.

Zakolutala sam očima. "Možeš li, molim te, lijepo ući i sjesti?" Želim s tobom načas porazgovarati."

"Imam dogovor u devet", rekao je.

"Pa tek je osam."

Nervozno je bacio pogled oko sebe. A onda je uzdahnuo, pošao prema meni i ukočio se na samom rubu kauča, a aktovku stavio između stopala. Sjetila sam se koliko je samo puta pljusnuo na isto to mjesto, zbacio cipele i zavalio se. Na tom smo kauču pojeli bezbrojne večere, pogledali stotine filmova i televizijskih emisija, nekoliko puta u samom početku čak i vodili ljubav. A sad je izgledao izvan elementa i ukočeno. Čudno.

Nasmiješila sam mu se, u pokušaju da promijenim raspoloženje.

"Prihvatimo se posla, Darcy. Moram krenuti."

"Kamo ideš?"

"Ne tiče te se."

"Izlaziš s Rachel? Kako ti je s njome?" pitala sam, u nadi da i u čuti kako je njihova nerazborita romanca - utemeljena na povrijeđenim osjećajima i zbunjenosti - ugasla, uništivši usput i njihovo prijateljstvo.

Dex je rekao: "Nemoj da glumatamo interes za život onog drugog kao da smo prijatelji."

"Što bi to trebalo značiti?" pitala sam.

"Koji dio ti nije jasan?" rekao je.

"Onaj o tome da nismo prijatelji?"

"I nismo prijatelji", rekao je.

"Hodali smo sedam godina, a sad nismo čak ni prijatelji? Tek lako?" pitala sam.

Nije ustuknuo. "Točno. Tek tako."

"Dakle. Bez obzira na to jesmo li prijatelji, zašto mi ne možeš reći jesi li i dalje s Rachel? U čemu je problem?" zastala sam, moleći se da će reći: *Ne budi luda. Rachel i ja nismo u vezi. Ono popodne se, eto, dogodilo...* Ili još bolje: gotovo dogodilo. Možda sam njihovu preplanulost u *Crate and Barrelu* čak umislila.

"Nije problem", rekao je. "Samo mislim da je najbolje da ne raspravljamo o svom privatnom životu." Držao je aktovku za dršku i ljuljao je amo-tamo.

"Zašto? Ja to mogu podnijeti. Ti ne?"

Duboko je izdahnuo, odmahnuo glavom i rekao: "Dobro. Ako baš navaljuješ. S Rachel mi je jako dobro. Odlično, zapravo."

"Znači, vi stvarno hodate?"

"Vidiš? Upravo zato ne želim o svom životu raspravljati s tobom", rekao je Dex, trljajući šakom duž čeljusti.

"Dobro", otpuhнула sam. "Idemo onda po tvoje stvari. U spavaćoj su sobi. Sjećaš se gdje je to, zar ne?"

"Idi ti po njih. Ja ću čekati ovdje."

"Dexe, molim te", rekla sam. "Daj dođi sa mnom."

"Ne", rekao je. "Onamo ne idem."

Uzdahnula sam, dugim se koracima zaputivši prema našoj spavaćoj sobi gdje sam ga namjeravala zavesti nakon čaše-dvije vina. To se očito neće dogoditi. Pa sam dohvatila kutiju od cipela, istresla par *jimmy chooica* na krevet i kopala po svom stolu dok nisam našla nekoliko uputa za upotrebu. Jedne su bili za šminkerski kalkulator koji je kupio za svoj kućni ured. Drugi za našu liniju. I nekoliko karata šire okolice Washingtona gdje je živio njegov otac. Stavila sam papire u kutiju od cipela. A onda sam, tek toliko da povećam težinu, ubacila našu sliku sa zaruka iz fotostudija, zajedno sa skupim srebrnim okvirom. Znala sam da je to jedna od mojih slika koje Dex najviše voli, pa me iznenadilo kad je odnio naše druge slike, a tu ostavio. Odlepršala sam natrag u dnevnu sobu, gurnula kutiju prema njemu i rekla: "Eto."

"To je ta teška kutija koju nisi mogla nositi?" pitao je s gade njem. Ustao je, spreman na odlazak.

Tad mi je puknulo pred očima, pa sam se rasplakala. Dex je s Rachel mislio ozbiljno. Ostavljao me da se ode naći s njom, Preklinjala sam kroz suze. "Nemoj ići. Molim te, nemoj ići", rekla sam, pitajući se koliko sam puta izgovorila te riječi.

"Darcy", rekao je kad je ponovno sjeo. "Zašto to radiš?"

"Ne mogu si pomoći", rekla sam dok sam ispuhivala nos. "Tako sam tužna."

Glasno je uzdahnuo. "Ponašaj se kao da sam ti ja to učinio."

"Ti mi i jesi to učinio."

"I ti si učinila isto. Sjećaš se?" Upro je prstom u moj trbuh.

"Dobro. U redu. I ja sam. Ali..." upirala sam se da smislim kako bih ga još malo zadržala uza se. "Ali trebam neke odgovore prije nego što nastavim sa svojim životom. Moram podvući crtu. Molim te, Dexe."

Bezizražajno se zagledao u mene. Njegove su oči govorile: "Nemaš ti što birati hoćeš li nastaviti ili ne. Ja odoh."

Svejedno sam postavila svoje pitanje. "Kad ste točno počeli hodati? Istog onog dana kad smo mi prekinuli?"

"Darcy, to je potpuno sporedno u ovom trenutku."

"Reci mi. Jesi li tražio utjehu? Jesi li zato otišao k Rachel?"

"Darcy, daj prestani. Želim da budeš sretna. Želim da ti i Marcus budete sretni. Zar ne možeš ti meni poželjeti isto?"

"Marcus i ja smo prekinuli", izletjelo mi je. Sav je ponos sad otišao u vjetar.

Dex je podigao obrve, usnice su mu se izvile u početak pitanja *kada* ili možda *zašto*. Ali reakciju je izmijenio u: "O. Žao mi je što to čujem."

"Nedostaješ mi, Dexe", rekla sam. "Želim da ponovno budemo zajedno. Zar ne postoji nikakva mogućnost?"

Odmahnuo je glavom. "Ne."

"Ali ja te još volim." Provukla sam ruku kroz njegovu. "I mislim da između nas i dalje nešto postoji..."

"Darcy." Grubo se otrgnuo, a lice mu je poprimilo prijekoran izraz. Taj sam izraz dobro poznavala. Njime je davao do znanja da mu je ponestalo strpljenja. Taj bi mu se izraz na licu pojavio nakon što bih ja deset puta postavila isto pitanje. "Ja sam sad s Rachel. Žao mi je. Nema izgleda da nas dvoje ikad više budemo zajedno. Nikakvih."

"Zašto si tako okrutan?"

"Nije mi namjera da budem okrutan. Ti to jednostavno moraš znati."

Zarila sam lice u ruke i jače zaridala. A onda mije, najednom, sinula ideja. Bio je to grozan, nizak potez, ali zaključila sam da nemam izbora. Prestala sam plakati, dobacila mu pogled iskosa i rekla: "Dijete je tvoje."

Dex nije ni trepnuo. "Darcy. Da se nisi usudila izvoditi ta sranja s testiranjem DNK kao da smo na *talk-showu*. To dijete nije moje i oboje to znamo. Čuo sam što si rekla Rachel. Znam kad smo se zadnji put seksali."

"Trudnoća je u višem stupnju nego što sam mislila. Tvoje je. Zašto misliš da smo Marcus i ja prekinuli?"

"Darcy", rekao je Dex, podigavši glas. "Nemoj."

"Dexe. Dijete je tvoje. Moja je doktorica napravila ultrazvuk da potvrdi starost ploda. Dogodilo se ranije nego što sam mislili Tvoje je", rekla sam, šokiravši čak i sebe tom sramotnom taktikom. Rekla sam sebi da ću istinu priznati poslije. Morala sam samo dobiti na vremenu s Dexom. Mogla bih ga ponovno pridobiti da samo imam vremena pokazati svoje draži. Ne bi mi mogao odoljeti kao što nije ni Marcus. Na kraju krajeva, Marcus je bio nemoguć, uvrnut što se vezivanja tiče. Ali Dex je moj bio oduvijek. Neki su osjećaji morali još tinjati.

"Ako lažeš za ovo, to je neoprostivo." Glas samo što mu nije podrhtavao, a oči su mu bile širom otvorene. "Želim istinu. Smjesta."

Zadržala sam dah, polagano izdahnula i nastavila ga gledati u oči dok sam opet slagala. "Tvoje je", rekla sam, osjetivši se posramljeno.

"Znaš da ću tražiti dokaz."

Obliznula sam usnice i ostala smirena. "Da. Apsolutno. Želim da napraviš krvnu pretragu. Vidjet ćeš da je tvoje."

"Darcy."

"Što je?"

Dex je položio glavu u šake, a onda ih provukao kroz svoju gustu, tamnu kosu. "Darcy... Čak i da *jest* moje, želim da shvatiš kako to dijete neće ništa promijeniti između nas. Ama baš ništa. Je li ti to jasno?"

"Što to točno znači?" pitala sam, iako je bilo prilično očito na što cilja. Uostalom, Marcus mi je upravo poručio isto to noć prije. Naučila sam lekciju.

"S nama je gotovo. Kraj. To između tebe i mene neće se nikad više ponoviti. S djetetom ili bez njega. Ja sam sad s Rachel."

Zurila sam u njega, osjetivši kako gnjev navire u meni. Sve je to bilo potpuno nevjerojatno! Toliko krajnje nepojmljivo! Kako on može biti s Rachel? Ustala sam i otišla do prozora, pokušavajući doći do daha.

"Dakle, smjesta mi reci istinu. Je li moje?" pitao je.

Okrenula sam se i pogledala ga. Nije se namjeravao slomiti. U sedam godina dobro upoznao čovjeka - i znala sam da, čim se Dex odlučio, nisu postojale apsolutno nikakve riječi kojima sam mu mogla promijeniti mišljenje. Čeljust mu se zategla. Ništa nisam mogla okrenuti u svoju korist. Osim toga, ma koliko besramna bila, znala sam da nikad ne bih uistinu mogla ustrajati u varci poput ove, čak ni kao u privremenoj mjeri. Bila je jednostavno prestrašna i samo sam se još gore osjećala što sam uopće pokušala.

"Dobro", rekla sam, odmahnuvši rukama. "Dijete je Marcusovo. Jesi li sretan?"

"Zapravo i jesam, Darcy. Sretan sam. Ne, prije bi se moglo reći *ushičen*." Ustao je i ljutito upro prstom u mene. "A činjenica da možeš slagati takvo što potvrđuje mi..."

"Žao mi je", rekla sam prije nego što je uspio dovršiti rečenicu.

Opet sam plakala. "Znam da je to bilo *stvarno* nisko... Jednostavno ne /nam što da radim. Sve mi se raspada. A - a - ti si s Rachel. Odveo si je na naš medeni mjesec! Kako si je mogao odvesti na naš medeni mjesec? Kako si to mogao?"

Dex nije ništa rekao.

"Jesi, je li tako? Otišao si na Havaje s njome?"

"Karte nisam mogao vratiti, Darcy. Čak je i hotel već bio plaćen", rekao je s izrazom krivnje.

"Kako si mogao to učiniti? Kako? A onda sam vas dvoje vidjela u Crate and Barrelu kako kupujete kauče. Tako sam doznala za Havaje. Bili ste skroz preplanuli. Kupovali kauče... Tako preplanuli i sretni i kupovali kauče." Sad sam već bulaznila, potpuno izvan sebe. "Živjet ćete zajedno?"

"Ne još..."

"Ne još?" rekla sam. "Znači, jednom hoćete? To s vama je *ozbiljno*?"

"Darcy, molim te. Prestani s time. Rachel i ja nismo to učinili da te povrijedimo. Baš kao što ni ti nisi zatrudnjela da bi povrijedila mene. Je li tako?" pitao je onim svojim "molim te, budi razumnu tonom."

Opet sam kroz prozor pogledala u hrpu smeća uz rubnjak. A onda sam pogled ponovno uprla u Dexa. "Molim te, budi opet sa mnom", rekla sam blago. "Molim te. Daj mi još jednu priliku. Zajedno smo proveli sedam dobrih godina. Bilo nam je dobro. Oprostit ćemo jedno drugom i nastaviti dalje." Ponovnu sam mu prišla i pokušala ga zagrliti. Ukočio se i ustuknuo kao štene koje se opire stisku pretjerano zaigranog djeteta.

"Dex? Molim te?"

"Ne, Darcy. Mi nismo par. Nismo jedno za drugo."

"Voliš li je?" pitala sam ispod glasa, iskreno očekujući da kaže ne ili da ne zna ili da neće odgovoriti na pitanje.

Ali umjesto toga rekao je: "Da. Volim je." U očima sam mu vidjela da to ne govori iz zlobe; rekao je to iz osjećaja odanosti prema njoj. Bio je to onaj njegov predani, odrješiti pogled. Bila je to gesta Dexa, dobrog čovjeka, privrženog svojoj novoj djevojci, začudila sam se kako je moguće stare odanosti, one koje su SE gradile godinama, razoriti i zamijeniti tako brzo. Zнала sam da sam ga izgubila, ali osjećala sam očajničku potrebu da za sebe opet pridobijem maleni dio njegova srca. Da ga natjeram da osjeti makar trunčicu onog što je nekad osjećao. "Više nego što si ikad volio mene?" pitala sam, tražeći tek jednu mrvu.

"Okani se toga, Darcy."

"Moram znati, Dexe. Zaista moram znati odgovor na to", rekla sam, s mišlju kako nije moguće da je nju u nekoliko tjedana zavolio više nego što je volio mene kad me nakon dugogodišnje veze zaprosio. To jednostavno nije bilo moguće.

"Zašto moraš to znati, Darce?"

"Jer moram. Reci mi."

Dobru je minutu zurio u stolić, onako ošamućeno kako on već zna, ne trepćući. Onda se osvrnuo po stanu, a pogled mu se zaustavio na uljenoj slici oronule kuće s kolonadom, okružene terasastim poljima i osamljenim hrastom. Tu smo sliku zajedno kupili u New Orleansu na samom početku svoje veze. Za nju smo dali gotovo osamsto dolara, što se u to vrijeme doimalo kao pozamašna svota jer je Dex studirao pravo, a ja sam tek počela raditi. Bila je to naša prva velika kupnja u paru - implicitno priznanje naše uzajamne predanosti. Slično kao da smo zajedno kupili psa. Sjećam se kako smo stajali u toj galeriji i divili se našoj slici i kad mi je Dex rekao da mu je predivno to kako ranovečernje sjenke padaju preko trijema pred kućom. Sjećam se kako je rekao da mu je sumrak najdraži dio dana. Sjećam se kako smo se nacerili jedno drugom dok je prodavač našu sliku zamatao u plastiku s mjehurićima. Potom smo se vratili u hotel gdje smo vodili ljubav i naručili banana split s jelovnika za posluhu u sobi. Zar je sve to zaboravio?

Ja sam valjda takve trenutke zaboravila kad je počela moja avantura s Marcusom. Ali sad sam se prisjetila svake takve prilike. Proželo me pokajanje. Što bih samo dala da mogu krenuti ispočetka, da mogu izbrisati sve s Marcusom. Pogledala sam Dexa i ponovila pitanje. "Voliš li je više nego što si ikad volio mene?"

Čekala sam.

A onda je kimnuo i tako tiho, gotovo šaptom, rekao: "Da. Volim. Stvarno mi je žao, Darcy."

Zurila sam u njega u nevjerici, pokušavajući u glavi posložiti što mi govori, kako je moguće da toliko voli Rachel. Nije bila osobito lijepa. Nije bila osobito zabavna. Što je ona imala, a ja nisam, ako zanemarimo nekoliko bijednih bodova na testu inteligencije?

Dex je opet progovorio. "Vidim da ti je ovaj čas loše, Darcy. Dio mene volio bi ti pomoći, ali to jednostavno neće ići. Ne mogu ja to preuzeti na sebe. Imaš prijatelje i obitelj kojima se moraš okrenuti... Sad stvarno moram ići." Glas mu je bio dalek, pogled odsutan. Za nekoliko će sekundi izaći, pozvati taksi i prijeći park da se vidi s Rachel. Ona će ga dočekati na svojim vratima, u smeđim će joj se očima ogledati suosjećanje, ispitivat će ga o pojedinostima našeg sastanka. Već sam čula kako pita: "Kako je prošlo?" i gladi Dextera po kosi dok joj on sve prepričava. Kako sam lagala za dijete, a onda preklinjala pa plakala. Prema meni će istodobno osjećati sažaljenje i prijezir.

"Dobro. Gubi se. Ni s tobom ni s njom ne želim nikad više progovoriti", rekla sam, shvativši da sam otprilike isto to izgovorili u Rachelinu stanu. Ovaj su put moje riječi ostavile razvodnjen, slab dojam.

Dex je zagrizao donju usnicu. "Molim te, čuvaj se", rekao je, pokupivši svoju aktovku i kutiju od cipela sa smećem koje nije želio, baš kao što nije želio ni mene. Zatim je ustao i izašao iz svog starog stana, ostavivši me zauvijek.

Šesnaest

Bilo je to neshvatljivo. Cijeli moj život - tijekom srednje škole, koledža i u mojim dvadesetima - nikad me muško nije otpililo. Ni nogiralo. Ni iznevjerilo dogovor. Čak ni podcijenilo. A eto me sad - dva promašaja od dva pokušaja u samo jednom tjednu. Bila sam sama samcata, nisam čak nikog imala ni u vidu.

Nisam imala ni Rachel, svoju pouzdanu utjehu kad bi se ostale, za ljubav nevezane, stvari u mom životu rasule. Niti sam Imala vlastitu majku - kojoj sam odbijala uzvratiti poziv i čuti neku varijaciju na temu "rekla sam ti ja". I tako mi je preostala Claire, koja je u moj stan došla nakon što sam na posao tri dana zaredom javila da sam bolesna. Iznenađila sam se što joj je tako dugo trebalo da mi pohita upomoć, ali valjda nije imala po čemu naslutiti dubinu mog očaja. Do tog trenutka u svom životu ja sam pod utučenošću podrazumijevala jaki PMS.

"Što te spopalo?" zapitala je Claire, bacivši pogled po mom slanu, neurednijem nego inače. "Silno sam se zabrinula za tebe. Zašto mi nisi odgovarala na pozive?"

"Marcus me nogirao", rekla sam turobno. Prenisko sam pala tla bih se trudila činjenice prikazati slavadobitno.

Podigla je rolete u mojoj dnevnoj sobi. "Marcus je prekinuo s tobom?" pitala je, primjereno šokirana.

Šmrcnula sam i kimnula.

"To je smiješno! Je li se on pogledao u ogledalo? Gdje mu je pamet bila?"

"Ne znam", rekla sam. "Jednostavno ne želi biti sa mnom."

"E pa, cijeli je svijet poludio. Prvo Dex i Rachel, a sad ovo! Pa mislim - molim te lijepo! Ovo je *munjeno*. Jednostavno mi nije jasno. Ovo kao da je epizoda *Zone sumraka*."

Osjetila sam kako mi je niz obraz kliznula suza.

Claire je pohitala da me zagrlji i osmijehom mi poruči "glavu gore, dušice". Zatim je žustro rekla: "E, to je sreća u nesreći Marcus je bio totalna *bofl roba*. Bolje ti je bez njega. A Rachel i Dex su živa dosada." Krenula je prema mojoj kuhinji, podigavši plastičnu vrećicu natrpanu svim potreštinama za pripravu margarita "I vjeruj mi, nekoliko pića pravi su lijek za cijelu tu situaciju. Uostalom, naciljala sam ja puno finijeg muškarca za tebe."

Ispuhala sam nos i pogledala je s nadom. "Koga?"

"Sjećaš se Josha Levinea?"

Odmahnula sam glavom.

"Dakle, samo dvije riječi. Seksi i pun love", rekla je, protrljavši palac uz prste. "Nos mu je poveći, ali ne toliko da se zgroziš Tvojim bi kćeri mogla zatrebati manja operacija nosa, ali to je jedini problem", rekla je vedro. Zasukala je rukave i uhvatila se pranja mog suda na kojem se su se skorili jučerašnji makaroni sa sirom. "Nakratko ste se sreli u onoj kući u Hamptonu s *jacuzzi*em za osamnaestero ljudi? Sjećaš se? Prijateljuje s Ericom Kieferom i cijelom tom klikom?"

"A, da", rekla sam, dozvavši u pamćenje dobro odjevenog, trideset i nešto godišnjeg bankara valovite smeđe kose i velikih, četvrtastih zubi. "Zar on nema djevojku koja je manekenka ili glumica ili tako nešto?"

"*Imao* je djevojku. Neka Amanda. I da, manekenka je... ali ona iz jeftinih kataloga. Mislim da je nosila neke plisirane hlače iz kataloga *Chadwick's of Boston* ili tako nešto. Ali Josh ju je nogirao prije dva dana." Claire je samozadovoljno podigla pogled. "Što kažeš na tu brzinu izvještavanja?"

Claire je uživala u tome da prva dozna vijest.

"Zašto su prekinuli?" pitala sam. "Je li Josh ulovio svog najboljeg prijatelja kako se skriva u Amandinu ormaru?"

Claire je zahihotala. "Nije. Govorka se da je jednostavno bila preglupa za njega. Šupljoglava da ne povjeruješ. Pazi, molim te, sad *ovo*... Čula sam kako je ona stvarno mislila da je *paparazzi* prezime nekog konkretnog talijanskog fotografa. Navodno je rekla nešto u stilu: 'Tko je taj Paparazzi i zašto ga nisu uhitili još prije toliko godina nakon što je ubio princezu Dianu?'"

Nasmijala sam se prvi put nakon toliko tjedana.

"No uglavnom, Josh je *slo-bo-dan*", zapjevušila je Claire i zavrtjela se poput balerine.

Na trenutak me uhvatila sumnjičavost. "Zašto ga ti ne želiš?"

"Znaš da mi moji uštogljeni roditelji episkopci nikad ne bi dopustili da se upustim sa Židovom, inače bih ga rezervirala za sebe... Ali moraš reagirati brzo zato što su cure u ovom gradu spremne *za lov*."

"Da. Nemoj da Jocelyn načuje za to", rekla sam.

Jocelyn Silver radila je s Claire i sa mnom, i iako sam je u malim dozama simpatizirala, bila je apsolutna alfa-ženka, previše sklona natjecanju da bih ikad imala povjerenja u nju. Također je jako nalikovala Umi Thurman, i da sam morala gledati kako se pretvara da joj ide na živce dok joj još jedan neznanac prilazi i pita ju je li ona Uma, povratila bih. što je, usput budi rečeno, Jocelyn radila nakon svakog obroka.

"Kao da ne znam... Njoj nisam spomenula ništa o prekidu. Čak i da jesam, Josh bi *definitivno* prije izabrao tebe, a ne nju."

Nasmiješila sam se s lažnom skromnošću.

Nastavila je: "Može li onda ovako? Pobrinut ću se da Josh dođe na naše otvorenje kluba sljedeći tjedan - ono koje će Jocelyn propustiti jer joj se sestrlična udaje..." Namignula mi je. "Zato prestani sad cmizdriti zbog Marcusa. Pa, Isuse Bože, u čemu je tu uopće bila kvaka? Znao je biti zabavan, ali sigurno nije vrijedan tugovanja na razini makarona sa sirom."

"Imaš pravo", rekla sam. Osjetila sam kako mi se raspoloženje poboljšava kad sam pomislila na to kako su Židovi navodno odlični muževi. "Josh zvuči božanstveno. Sigurna sam da ga mogu uvjeriti da za Božić stavi jelku, zar ti se ne čini?"

"Ti svakog možeš uvjeriti u sve", rekla je Claire.

Ozarila sam se. Ta je teorija proteklih dana nekoliko puta srušena, ali moja će sretna zvijezda sigurno zablistati starim sjajem.

"A dok sam dolazila, sinulo mi je još nešto..." Claire se tajanstveno osmjehnula, spremna da otkrije još jedno čudesno iznenađenje.

"Što to?"

"Pa", rekla je dok je vadila čep iz boce Patrona, naše najdraže vrste *tequile*. "Što kažeš na to da opet stanujemo skupa? Meni istječe najam, a ti imaš spavaću sobu viška. Mogle bismo uštedjeti i pravo bogatstvo na stanarini i ludirati se zajedno. Što kažeš?"

"To je fantastična ideja", rekla sam, sa zadovoljstvom se prisjetivši dana kad smo bile cimerice, prije nego što sam se doselila k Dexu. Claire i mene povezivao je isti broj cipela, isti glazbeni ukus i ista ljubav prema voćnim miješanim pićima koje smo konzumirale u velikim količinama dok smo se dotjerivale za svoje burne noćne izlaske. Osim toga, bilo bije odlično imali pri ruci kada dijete dođe. Promatrala sam kako razrezuje limetu i kvači savršeno uvijene kriške na naše čaše. Imala je fini osjećaj za primanje gostiju, još jedna povlastica života s njom. "Može! "

"*Izvršno!*" ciknula je. "Moj najam istječe sljedeći mjesec."

"Samo bih ti jedno trebala reći", rekla sam dok je ona preko dnevne sobe prilazila mom kauču s pićima u ruci.

"Što to?"

Progutala sam knedlu, smirujući sebe da je Claire, unatoč tomu što zna biti snob i gledati druge svisoka, prema meni tijekom godina pokazivala isključivo osjećaj apsolutne odanosti. Morala sam vjerovati da će mi priskočiti upomoć u mojoj nevolji.

I dok mi je tako pružala zamamno savršenu margaritu s ledom i solju ravnomjerno raspoređenom uz rub čaše (zaručnički dar Dexterove tete Suzy), iz mene je izletjela moja velika tajna. Nosim Marcusovo dijete." A onda sam otpila majušan gutljaj svog pića, udahnuvši slatki miris *tequile* i liznuvši sol s usnica.

Ma daj ne zezaj", rekla je, a njezine su se kruškaste kristalne naušnice zanjihale kad se zavalila pokraj mene i podvukla noge pod svoju pozamašnu stražnjicu. "O - nismo nazdravile. U ime toga što ćemo ponovno biti cimerice!"

Očito je mislila da se šalim. Kucnula sam čašu o njezinu, otpila još jedan gutljajčić i rekla: "Ne. Istina je. Zbilja sam trudna. Pa vjerojatno ne bih ovo trebala piti. Iako još koji gutljaj neće biti i zgorega. Nije valjda tako jaka, je li?"

Pogledala me iskosa i rekla: "Ti se to zezaj, je li tako?"

Odmahnula sam glavom.

"Darcy!" Ukipila se, a na licu joj se zaledio zastrašen osmijeh.

"Ne šalim se."

"Zakuni se."

"Kunem se."

I tako je to potrajalo još neko vrijeme prije nego što sam je uspjela uvjeriti da ne zbijam šalu s njom, da uistinu nosim dijete tog čovjeka kojeg je procijenila tragično neprimjerenim. Dok me slušala kako raspredam o svojoj jutarnjoj mučnini, terminu, problemima s majkom, srkala je svoju margaritu - što je za Claire bilo iznimno čudno. Njezine su manire bile po bontonu čak i kad je bila mrtva pijana. Nikad ne bi zaboravila prekrižiti noge na barskoj stolici ili maknuti laktove sa stola i nikad nije srkala. Ali u tom je času bila izbačena iz kolosijeka.

"I onda, što kažeš?" upitala sam je.

Otpila je još jedanput, a onda se zakašljala i zapljuckala: Hopa! Ispričavam se! Mislim da je otišlo krivim putem."

Čekala sam da kaže još nešto, ali samo je zurila u mene sa zaleđenim osmijehom, kao da više nije posve sigurna s kime to pije piće. Pretpostavljam da sam očekivala da će se iznenaditi, ali željela sam da to bude *zanesena* vrsta iznenađenja, a ne *izbezumljena* varijanta. Smirivala sam sebe da sam je samo uhvatila na krivoj nozi. Trebalo joj je malo da sredi dojmove o toj vijesti. Ja sam u međuvremenu održala kratak, uznositi govor o tome kako nijedan put nisam pomislila na pobačaj ili da dijete dadem na posvojenje. Istini za volju, u proteklih četrdeset i osam sati razmatrala sam obje mogućnosti, ali nešto me ponukalo da ne skrenem s puta. Voljela bih reći da je to bila snaga karaktera i visoka moralnost, ali imalo je to i velike veze s tvrdoglaviim ponosom.

"Čestitam. To je fantastična vijest", rekla je naposljetku Claire, metalnim, neiskrenim glasom voditeljice kviza koja gubitničkog natjecatelja obavještava da kući neće otići baš po sve praznih ruku, nego s darovnim bonom za odreske Omaha Steaksa. "Znam da će ti to sjajno ići od ruke... A računaj na to da ću ti ja pomoći kako god budem mogla."

Bilo mi je jasno da je posljednju rečenicu dodala naknadno, u njezinoj se općenitosti osjećala više obveza nego ikakva iskrena želja da sudjeluje u životu mog djeteta. Pa čak i u mom.

"Hvala ti", rekla sam, a mozak mi se užario od analiziranja trenutka. Jesam li bila previše kritična prema njoj? Previše paranoična? Što sam točno željela da kaže? Idealno bi bilo da pita može li biti kuma djetetu ili da se ponudi da mi organizira veliko babinje. U najmanju ruku željela sam da ponovno spomene kako će se doseliti k meni ili da kaže nešto o Joshu, o tome kako moramo brzo djelovati dok mi tijelo još fenomenalno izgleda. Claire se samo nervozno nasmijala i rekla: "Sve je to tako.. *tako* uzbudljivo."

"Da", rekla sam, braneći se. "Stvarno i *jest*. I ne vidim nikakvog razloga zašto ne bih i dalje mogla izlaziti na spojeve.

"Naravno da ćeš ići na spojeve", rekla je, hrabreći me podignutom pesnicom. Ali mog židovskog princa iz bajke nije više spomenula.

"Misliš da će Josh imati nešto protiv?" pitala sam.

I opet nervozan smijeh. "Protiv toga što si trudna?"

"Da. Nešto protiv toga što sam trudna?"

"Pa, sad... Nisam sigurna... Ne poznajem ga *toliko* dobro."

Bilo je savršeno jasno da je bila potpuno sigurna kako će Josh itekako imati nešto protiv toga. Otprilike onoliko koliko bi i ona imala nešto protiv toga da živi sa mnom i novorođenčecom. Strusila je ostatak svoje margarite, rasklepetavši se o tome kako će se cure u uredu razveseliti. Bi li im ona mogla reći? Je li to već izašlo u javnost?

Rekla sam da nije, ne još, nisam bila posve spremna da svijet to dozna.

"Shvaćam. Šutjet ću kao zalivena, majke mi", rekla je Claire, uštupnuvši usnice palcem i kažiprstom. Zahihotala je. "Oprosti na igri riječi."

Inzistirala sam na tome kako se ne sramim svoje trudnoće. Nije uopće u tome bila stvar. Razvezala sam se o tome kako ću zadržati svoje ja, pozivajući se na Rachel iz *Prijatelja* i Mirandu iz *Seksa i grada*. Njih su dvije uspjele zadržati netaknut život i Izgled, prigrlivši pritom samohrano majčinstvo. Nisam vidjela zašto to ne bih mogla i ja.

"A, ma znam", rekla je Claire superiornim tonom. "Nema razloga zašto ne bi sve to mogla, sve to imala. Budi moderna žena!"

Dok sam proučavala njezin široki, namješteni osmijeh, jasno sam sagledala precizne gabarite našeg plitkog prijateljstva. Nema sumnje, Claire sam bila draga, ali bila sam joj draga zato što je sa mnom bilo zabavno izlaziti i zato što sam bila magnet za muškarce, čak i dok sam nosila Dexov zaručnički prsten. Bila sam joj draga zato što sam bila presudan adut. S njezinim pedigreom i mojim izgledom i osobnošću nije nam bilo kraja. Glamurozni duet iz odnosa s javnošću koji su svi poznavali ili željeli upoznati.

Ali u roku potrebnom da se istrusi margarita moje su dionice u njezinim očima pale. Prometnula sam se u najobičniju samohranu majku koja krpa kraj s krajem. Jednako sam tako mogla imati uvijače u kosi i ček socijalne pomoći u žuljevitoj šaci. Njoj više nisam bila ni od kakve koristi.

Kad je dovršila svoje piće, odmjerila je moje. "No? Mogu li? pitala je.

"Samo izvoli", rekla sam.

Otpila je nekoliko gutljaja iz moje čaše, a onda bacila pogled na svoj sat. "Ajoj meni. Kako to vrijeme leti!"

"Jesi li imala neki dogovor?" upitala sam. Claire je inače bilo nemoguće smesti.

"Jesam", rekla je. "Rekla sam Jocelyn da ću je nazvati. Htjela bi izaći večeras. Nisam ti to spomenula?"

"Ne", rekla sam. "Nisi mi to spomenula."

Claire se nasmiješila stisnutih usnica i rekla: "Da. Večera i pokoje piće. Naravno, dođi i ti ako hoćeš. Bez obzira na to što ne možeš piti. Bilo bi nam drago da nam radiš društvo."

Claire je meni, Darcy Rhone, upućivala poziv iz samilosti Bila sam u napasti da dođem, da dokažem kako i dalje mogu biti zabavna. Ali bila sam previše bijesna da bih poziv tako laku prihvatila. Pa sam joj rekla da neću, da moram uzvratiti neke telefonske pozive. Čekala sam da me malo moljaka, ali ona je samo ustala, odnijela čašu do sudopera, prebacila svoju torbicu Prada preko ramena i veselo da nije mogla veselije rekla: "Onda takoc, draga... Još jedanput čestitam. Lijepo se zabavi večeras Dobro mi se čuvaj, može?"

Izlišno je napomenuti da je sljedeći tjedan prošao, a Claire. više nikad nije spomenula da bi se uselila k meni. Umjesto toga od druge sam djevojke iz ureda čula da Claire i Jocelyn traže stan po Villageu. A od same sam Jocelyn još čula, u uredskom toaletu, nakon što sam se poslije ručka ispo vraćala, da je upoznala sjajnog tipa - Joshua Levina - poznajem li ga ja? To je bila kap koja je prelila čašu, dodala sol na moju otvorenu, raskrvarenu, upaljenu ranu. Čak se i pouzdana Claire, koja me idolizirala, odmetnula i izdala me. Pohitala sam natrag u svoj ured, ošamućena i uplakana, dok mi je mozak ključao od razmišljanja što sada. Nisam čak o tome do kraja ni promislila, a nešto me nagnalo niz hodnik do Calova ureda, gdje sam svog šefa obavijestila kako moram uzeti slobodne dane, istog časa. Rekla sam mu da imam nekih privatnih problema. Pitao me može li on ikako pomoći. Rekla sam da ne može, da mi je samo potrebno da se na neko vrijeme maknem. Rekao mi je kako trenutačno ionako imaju previše zaposlenika i da su zbog ekonomskog stanja odnosi s javnošću na koljenima, pa da mogu uzeti slobodno koliko god želim i vratiti se kad god budem spremna. A onda je sasvim jasno pogledom obuhvatio predio mog trbuha. Znao je moju tajnu.

Claire, najveća trač-baba na Manhattanu, dodala je mene na popis svojih ekskluzivnih aktualnosti. Pa sam ja nju dodala na svoj sve dulji popis neprijatelja - ljudi koji će požaliti što su mi stali na žulj.

Sedamnaest

Sljedećih nekoliko dana do daske sam odvtala "Preživjet ću "Ugledala sam znamen"⁶ od Ace of Base i druge inspirativne pjesme dok sam mozgala u pokušaju da smislim plan, neki način da izbjegnem sramotu zbog tolikog odbijanja. Bilo mi je potrebno da okrenem novi list, promijenim sredinu, okružim se novini ljudima. Pretraživala sam svoj popis kontakata u gradu, ali svi su na ovaj ili onaj način bili povezani s Dexom, Claire ili s mojom tvrtkom. Činilo se da nemam izlaza. A onda, upravo u času kad me stao obuzimati istinski očaj, na displeju mog telefona prikazao se broj iz Indianapolis. Bila je to Annalise, moja posljednja preostala prijateljica.

"Zdravo, Annalise!" javila sam se, s osjećajem grižnje savjesti zbog svih onih prilika u prošlosti kad sam je otpisala kao dosadnu, propustila odgovoriti na njezine pozive, čak se izrugivala njezinu životu vrtičke odgojiteljice iz predgrađa. Osobito sam se grizla što nisam upoznala njezino tek rođeno dijete, Hannu, kad sam posjetila Indy.

"Tako mi je drago što si nazvala!" rekla sam joj. "Kako si ti? Kako je Hannah?"

Strpljivo sam slušala dok je Annalise ushićeno opisivala svoje dijete i žalila se na neispavanost. A onda je ona pitala kako sam ja, a po tonu joj se osjećalo da već zna moju tužnu priču. No za slučaj da su joj neke pojedinosti promaknule, ja sam je izvijestila u svemu. "Život mi se raspada i ne znam što da radim", plakala sam u telefonsku slušalicu.

"O joj, Darce", rekla je Annalise sa svojim izraženim naglaskom stanovnice Srednjeg zapada. "Ne znam što bih ti rekla. Samo sam... stvarno zabrinuta za tebe."

"Pa i *trebala* bi biti zabrinuta", rekla sam. "Na apsolutnom sam rubu snaga. A za sve je to kriva Rachel, znaš."

Gorjela sam od želje za jednom pogrdom primjedbom o Rachel, njezinoj drugoj najboljoj prijateljici. I najmanji žalac meni bi bio melem na ranu. Ali Annalise nije bila zlobne naravi, pa je samo zabrinuto coknula jezikom u telefon i onda rekla: Ta zar ne možete ti i Rach pokušati izgladiti stvar? Ovo je jednostavno pretužno."

"Ma ni govora!"

Annalise je pripomenula još nešto o praštanju, jednu od onih iritantnih vjerskih primjedbi koje su joj postale zaštitni znak nakon što se udala za Grega, bogomoljca iz Kentuckyja.

"Nikad", rekla sam. "Nikad joj neću oprostiti."

Annalise je uzdahnula dok je Hannah Jane cendrala u pozadini, ispuštajući iritantan i sve glasniji *ehh, ehhh, ehhhhhh* koji u meni nije baš raspirio majčinski instinkt.

"No uglavnom, mislim da mi je jednostavno potrebna promjena sredine, znaš? Razmišljala sam o tome da volontiram u zemljama u razvoju ili o nekoj avanturi u prirodi, ali to baš i nije moj stil. Ja volim svoju komociju. Pogotovo sad kad sam trudna..."

Tad je Annalise predložila da se vratim kući na nekoliko mjeseci, živim sa svojim roditeljima i rodim dijete u Indianapolisu.

"Bila bi takva uživancija da si ovdje", rekla je. "Učlanjena sam u fenomenalnu grupu za dječje aktivnosti u crkvi. Ti bi se oduševila. To bi te fino moglo spustiti na zemlju."

"Ne treba mene spuštati na zemlju. Meni treba baš suprotno. Meni treba *bijeg*. Uostalom, ne mogu se vratiti u Indy. To mi se jednostavno čini kao prava degradacija. Ono, kao da se prodajem, sklapam kompromis, daj što daš, priznajem poraz."

"Dobro!" zahihotala je Annalise dobroćudno. "Jasno mi je. Znamo mi da smo sitne ribe, je li tako, Hannah?"

Hannah je zatulila u znak odgovora.

"Ma znaš što hoću reći. Tebi se ondje sviđa i zato budi sretna Ali ja jednostavno nisam tip cure iz provincije..."

"Daleko si ti od provincije", rekla je Annalise.

"A uostalom, ne razgovaram s majkom", rekla sam, objasnivši kako se ponijela kao gadura kad je čula moju vijest.

"Zašto ne odeš u London k Ethanu?" rekla je, misleći pritom na Ethana Ainsleyja, našeg srednjoškolskog prijatelja koji je bio u Londonu, pisao neku knjigu.

Čim je to izgovorila, znala sam da je to rješenje. Bilo je toliko očito da me začudilo da ga se nisam prva sjetila. Iznajmit ću svoj stan i zaputiti se u dobru staru Englesku.

"Annalise, to je izvanredna ideja", rekla sam, zamišljajući kako će se za moju selidbu preko Atlantika proćuti među svima. Claire, koja je sebe smatrala takvom svjetskom putnicom, požderat će se od zavisti. Marcusa, koji još nije nazvao i pitao kako sam, obuzet će grižnja savjesti i sumnja u sebe kada dozna da će se njegovo dijete roditi tisuće kilometara odavde. Rachel, koja je s Ethanom uvijek bila bliskija nego ja, bit će ljubomorna zbog mog dubokog zbližavanja s njezinim dragim prijateljem iz djetinjstva. Dex će se pitati kako je uopće iz svojih ruku mogao pustiti takvu samostalnu, pustolovnu, smionu ženu.

Ta je zamisao došla u pravi čas. Trebala sam samo nagovoriti Ethana da me primi k sebi.

Poznavala sam Ethana od četvrtog razreda, kad se u naš grad doselio usred školske godine. Dolazak novog učenika uvijek je bio ovijen velom tajnovitosti, a pomisao na svježu krv svima je bila uzbudljiva. Dobro se sjećam Ethanova prvog dana. Još vidim našu učiteljicu, gospođicu Billone, kako s rukom položenom na njegovo mršavo rame objavljuje: "Ovo je Ethan Ainsley. K nama dolazi s Long Islanda. Molim vas da mu zajedno sa mnom poželite dobrodošlicu."

Dok smo svi mrmljali: "Dobro došao, Ethane", uhvatila sam sebe kako se pitam gdje je smješten taj njegov otok - u Atlantiku ili Pacifiku? - i kako dječak iz tropa može imati tako blijedu put i svijetlu kosu. Zamislila sam Ethana kako trčkara uokolo napola gol i za sve se svoje obroke vere uza stabla da nabere kokose. Je li ga spasila neka ekipa za potragu? Poslala ga udomiteljima u Indiani? Možda mu je ovo bio prvi dan u pravoj odjeći. Naslućivala sam tla mu je živa muka što je tako sputan.

Tog je dana za vrijeme odmora Ethan sam sjedio na rubnjaku pokraj prečki za penjanje, pišući granom po prašini dok smo mu svi mi dobacivali znatiželjne poglede. Svi su se drugi previše sramili tla razgovaraju s njime, ali ja sam okupila Rachel i Annalise i nas smo mu tri prišle. "Zdravo, Ethane. Ja sam Darcy. Ovo je Rachel, a ovo Annalise", rekla sam smjelo, pokazavši na svoje plahe kompanjonke.

"Zdravo", rekao je Ethan, zaškiljivši u nas preko svojih prevelikih, okruglih naočala.

"I koliko je daleko tvoja domovina?" pitala sam ga, prešavši ravno na stvar. Željela sam svaki detalj o njegovu egzotičnom djetinjstvu.

"New York je oko tisuću tristo kilometara odavde." Naglasio je svaku riječ, zbog čega je zazvučao jako pametno. Nije to bio glas koji sam očekivala od rođenog otočanina.

"New York?" bila sam zbunjena. "Ali gospođica Billone je rekla da si s nekog otoka?"

On i Rachel razmijenili su podrugljiv pogled - prvi od njihovih mnogih superiornih trenutaka.

"Što je tako smiješno?" pitala sam gnjevno. "Sto posto je rekla da si s nekog otoka. Zar nije, Annalise?"

Annalise je smrknuto kimnula.

"S Long Islanda⁷", rekli su Ethan i Rachel uglas, s identičnim podsmijehom.

Znači, otok je bio *dug*, a ne kratak? To nije ništa pojasnilo.

"Long Island je dio New Yorka", rekla je Rachel svojim sveznalačkim tonom.

"A. Da. Točno. Znala sam to. Samo nisam čula da je rekla *Long*", slagala sam. "Jesi li ti, Annalise?"

"Ne," rekla je Annalise, "ni ja nisam čula taj dio."

Uz Annalise se nikad nisi morao osjećati glupo. Bila je to jedna od njezinih najvećih vrlina. To i činjenica da je uvijek bila spremna sve dijeliti. Zapravo sam baš tog dana nosila njezini blijedoružičaste plastične sandale.

"Long Island je istočni dio države New York", nastavio je Ethan. Po njegovoj superiornoj poduci bilo je jasno kako nije povjerovao ono da nisam čula riječ *long*. To mi je zbilja diglo živac i istog sam časa požalila ikakav pokušaj da budem ljubazna prema novom učeniku.

"I zašto si se preselio ovamo?" naglo sam upitala, pomislivši kako je trebao ostati na svom lažnom otoku.

Izvijestio me da su mu se roditelji upravo rastali i da se njegova majka, podrijetlom iz Indiane, doselila natrag da bude bliže svojim roditeljima, njegovu djedu i baki. Tu se priču nije baš moglo nazvati glamuroznom. Annalise, čiji su roditelji također bili rastavljeni, pitala ga je živi li mu otac i dalje u New Yorku.

"Da. Živi", rekao je Ethan, a pogled mu se vratio na njegovu žvrljotinu u prašini. "Viđat ću ga za svake druge blagdane i preko ljeta."

Bila bih se sažalila na njega - rastava se činila gotovo pa najgore što se klincu može dogoditi - otprilike bok uz bok s time da moraš nositi periku nakon terapije zračenjem zbog leukemije.

Ali teško se sažaliti nad nekim zbog koga se osjećaš glupo jer ne znaš neku beznačajnu zemljopisnu činjenicu.

Rachel je skrenula temu s rastave i postavljala Ethanu pitanja o New Yorku, kao da se ona prva sjetila razgovarati s njime. Njih su se dvoje razbrbljali o Empire State Buildingu i muzeju Metropolitan i Svjetskom trgovačkom centru, svim mjestima koja je Ethan posjetio, a Rachel o njima čitala.

"Imamo mi velikih zgrada i muzeja i u Indianapolisu", rekla sam u obrani, procijenivši Ethana kao jednog od onih iritantnih ljudi koji uvijek govore: "U mom kraju." Zatim sam Annalise ml njihova uobraženjačkog razgovora odgurala do partije *four square*⁸.

⁷ Long Island - otok u saveznoj državi New York, dio grada New Yorka, u prijevodu "dugi otok".

⁸ *Foursquare* - igra na terenu podijeljenom u četiri polja gdje četiri igrača pokušavaju jedan drugog iz igre izbaciti dodavanjem lopte prema određenim pravilima.

Poslije tog dana nisam na Ethana obraćala previše pozornosti sve dok na početku sljedeće školske godine njega i Rachel nisu uvrstili u obrazovni program za nadarene zvan "T.N.", što je značilo "talentirani i nadareni". Ja sam mrzila program T. N., mrzila sam taj osjećaj isključenosti, osjećaj da nisam zadovoljila. Nisam mogla podnijeti samodopadnost polaznika T. N.-a i bila sam toliko kivna da me u prsima zapeklo svaki put kad bi hodnikom veselo odskakivali u svoju zagonetnu učionicu, pa se onda vratili, žamoreći o svojim glupim pokusima-kao što je gradnja čamaca od gline u pokušaju da u njih stave maksimalan broj čavlića. Usput budi rečeno, u tom je natjecanju pobijedio Ethan, konstruiravši plovilo u koje je stalo devetnaest čavlića prije nego što je potonulo. "Vrlo važno", sjećam se kako sam rekla Rachel. "Plastelinom i glinom sam se prestala igrati kad sam imala četiri godine." Uvijek sam je nastojala spustiti na zemlju, nisam odustajala od toga da T. N. zapravo znači "totalne nule". A da to slučajno ne ispadne kiselo grožđe, često sam Rachel podsjećala da mi je do donje granice na testu za T. N. nedostajao samo jedan bod i da je to bilo samo zato što sam imala streptokoknu upalu grla pa se nisam mogla usredotočiti ni na što drugo, osim na to što ne mogu gutati. (Dio o streptokoknoj upali grla bio je istina; dio o jednom bodu vjerojatno nije - iako nikad nisam pouzdano doznala koliko mi je nedostajalo za prolaz, zato što mi je majka rekla da nije važno koliki sam rezultat imala, da im ne treba program T. N. da bih bila posebna.)

I tako je s obzirom na moju razdraženost zbog Ethanove superiornosti bilo iznenađenje što je spletom okolnosti on poslao moj prvi pravi dečko. Bilo je to iznenađenje i zato što je Rachel u njega bila zatreskana od dana kad je došao, dok sam ja gorljivo navijala za Douga Jacksona. Doug je bio najpopularniji dječak u našem razredu i bila sam sigurna da ćemo on i ja postati turbo seksi par, sve dok on nije u svoj fascikl zaljepio sliku Heather Locklear i objavio da su mu plavuše draže od brinete. Od tog me stava uhvatila huja pa sam odlučila potražiti drugog kandidata možda čak iz šestog razreda. Mršavi, blijedi Ethan nije mi hm ni nakraj pameti.

Ali jednog dana, dok sam ga promatrala kako u knjižničkom katalogu traži Peru, najednom sam u Ethanu ugledala ono u čemu je Rachel uvijek bajala. Bio je prilično sladak. Pa sam tako odlepršala do njega i namjerno se sudarila s njime pod izlikom da pokušavam naći karticu o Paragvaju, jednu ladicu dalje. Čudno me pogledao, nasmiješio se i otkrio svoje rupice na obrazima Istog sam časa zaključila da će mi se Ethan svidjeti.

Kad sam tu vijest kasnije tog tjedna priopćila Rachel, pretpostavila sam da će joj biti drago, da će se veseliti što se napokon slažem s njome i što će nam to biti još jedan zajednički interes. Na kraju krajeva, najbolje se prijateljice trebaju slagati o svim temama, pogotovo tako krupnima kao što je ona tko će ti biti simpatija. Ali Rachel se uopće nije veselila. Zapravo je bila bijesna, postala je neobično posesivna, kao da ona *posjeduje* Ethana. Annalise je istaknula da smo ona i ja mjesecima dijelile Douga kao simpatiju, ali to Rachel nije uvjerilo. Samo je ponavljala da je Doug po nečemu drukčiji slučaj i nastavila se držati nakostriješeno i oholo, mrmljajući kako se Ethan prvo svidio njoj.

To je doduše bila istina; Ethan se zaista prvo svidio njoj. Ali evo kako sam ja na to gledala - ako joj se već toliko silno svidio, trebala je nešto poduzeti. Baciti se u neku konkretnu akciju. A pod akcijom me podrazumijevam ispisivanje njegovih inicijala po zaparenom prozoru auta svoje majke. Ali Rachel nikad nije bila tip od akcije. Tu sam glavna bila ja.

I tako sam nekoliko dana poslije napisala Ethanu poruku i pitala ga želi li hodati sa mnom, s uputom da stavi križić u kućicu pokraj *da, ne* ili *možda*. Da budem poštena, uključila sam Rachelino ime kao četvrtu opciju. Ali u posljednji sam čas otrgnula taj dio poruke, prosudivši da se ona ne bi trebala okoristiti mojom poduzetnošću. Uostalom, nisam željela da me Rachel potuče kad sam već od nje trpjela poraze na toliko drugih fronta. Ipak je ona bila u T. N.-u. I tako sam prosljedila poruku, a Ethan je označio da, i dok si rekao keks, postali smo par. Razgovarali smo preko telefona i očijukali pod odmorom i od svega su me toga nekoliko tjedana prolazili žmarci uzbuđenja.

Ali onda se Doug predomislio, objavivši da su mu brinete ipak draže od plavuša. Pa sam ja nogirala Ethana i ponovno se pustila u cirkulaciju među petašima. Nasreću, naš se prekid poklopio s Ethanovom opsjednutošću čudovištem iz Loch Nessa; tjednima je samo p tome govorio, čak je na ljeto planirao otputovati u Škotsku ili Švicarsku ili gdje već taj stvor navodno živi. Tako mu je pozornost odvušlo nešto drugo pa me relativno brzo prebolio. Nedugo poslije toga i Rachel je preboljela Ethana. Rekla je da je dečki više ne zanimaju, ta joj je odluka išla na ruku zato što je nijedan nije baš opsjedao.

I tako smo svi sebi prokrčili put u više razrede osnovne i srednju školu. Annalise, Ethan, Rachel i ja bili smo malena klika (iako sam se ja kretala i u popularnijim krugovima) i nitko od nas nikad više nije spomenuo sagu o ljubavnom trokutu iz petog razreda. Nakon mature ja sam ostala u kontaktu s Ethanom, ali to je uglavnom išlo preko Rachel. Njih su dvoje ostali vrlo bliski, posebice za vrijeme njegove rastave. Ethan je tijekom svoje krize često dolazio u New York, i to u tolikoj mjeri da sam se zapitala bi li se on i Rachel mogli spetljati. Ali Rachel je uporno tvrdila da između njih nema nikakve romance.

"Misliš da bi mogao biti homoseksualac?" upitala sam je aludirajući na njegova prisna prijateljstva sa ženama, njegovu senzibilnost i ljubav prema klasičnoj glazbi. Ona je rekla kako je sigurna da je hetero, objasnivši jednostavno da su oni isključivo prijatelji.

I dok sam tako okretala Ethanov broj u Londonu, brinula sam se da će me odbiti iz odanosti prema Rachel, osjećaja da mora stati na njezinu stranu. Annalise nas je obje voljela podjednako, ali Ethan je očigledno favorizirao Rachel. I, naravno, kad mi napokon uzvratio poziv više od tjedan dana poslije, nakon što sam mu ostavila dvije telefonske poruke i poslala spretno sročenu, pomalo očajničku e-poruku, njegov je pozdrav bio ukočen i kolebljiv.

Smislila sam kako ću mu dramatično izbiti adut iz ruke. "Ethane, neću podnijeti ako me otpiliš. Jednostavno neću. Moraš mi uskočiti. Znam da si bolji prijatelj s Rachel - znam da si na njezinoj strani..." zastala sam, čekajući da on kaže kako nije ni na čijoj strani. Kad nije, nastavila sam. "Ali preklinjem te, Ethane Moram se maknuti odavde. Trudna sam. Dečko me napucao. Uzela sam slobodno na poslu. Ne mogu kući, Ethane. To bi bilo preveliko poniženje. Preveliko." Sve sam to izgovorila svjesna rizika - da će nazvati Rachel i reći joj kakva sam ja jadnica. Ali u taj sam se rizik morala upustiti. Izgovorila sam još jedno *molim te* za kraj, a onda pričekala.

"Darce, to nema nikakve veze s Rachel. Stvar je u tome da se meni sviđa što živim sam. Ne želim cimericu."

"Ethane, molim te. Samo nekoliko tjedana. Samo da te posjetim. Nemam inače kamo otići."

"Što je s Indyjem? Mogla bi biti kod svojih."

"Znaš da to ne mogu. Bi li se ti mogao odvući u Indy nakon rastave od Brandi?"

Uzdahnuo je, ali osjetila sam da sam u njemu pobudila su osjećanje. "Nekoliko tjedana? Koliko, na primjer?"

Tri? Četiri? Najviše šest?" rekla sam i u očekivanju zaustavila dah.

"Dobro, Darce", rekao je naposljetku. "Možeš se smjestiti ovdje. Ali samo privremeno. Moj je stan stvarno malen... A kao što sam i rekao, stvarno uživam u samoći." "O, hvala ti. Hvala ti. Hvala ti!" rekla sam, osjetivši kako pobjeđujem kao u dobra stara vremena. Jednostavno sam znala da su moji problemi riješeni i da time što je pristao, kao da mi je podario priliku da svoj život dovedem u red, udahnem mu europski glamur. "Nećeš požaliti, Ethane. Bit ću savršena gošća", rekla sam.

"Samo zapamti - kratki posjet."

"Kratki posjet", ponovila sam kao jeka. "Dogovoreno."

Spustila sam slušalicu i zamislila svoj novi život...

Šećem nogu pred nogu potaracanim ulicama Notting Hilla, kroz sumaglicu i maglu, dok košarkaška lopta mog trbuha proviruje između kratkog pulovera s rol-kragom i trendovskih hlača puštenog struka. Na glavi mi se kočoperi karirana Burberry kapa, lagano naherena u stranu. Prekrasno razbarušena kosa s pramenovima boje kestena, djelo najboljeg londonskog salona, prosipa se niz moja ramena. Zastojem pokraj dražesne slastičarnice gdje pomno biram pitu punjenu pjenom od buče. Dok plaćam na blagajni, za oko mi zapne moj budući kavalir. Kad je pogled podigao s novina prema meni, licem mu se razlio seksi osmijeh. Zgodan je da ne povjeruješ, s Dexterovim markantnim crtama lica i Lairovim svijetlim očima i dobrim tijelom. (Otac mu je sa sjevera Italije - otud plave oči; majka mu je Britanka - otud besprijekorna dotjeranost, profinjeni maniri i oxfordsko obrazovanje.) Zove se Alistair i opako je pametan i sofisticiran i ultrabogat. Mogao bi čak biti vojvoda ili eri Nadmašit će Dexa u svim kategorijama. I bit će seksepilniji od Marcusa. Naravno, u mene će se ludo zaljubiti na prvi pogled. Moja mu trudnoća neće ni najmanje zasmetati. Dapače, to će ga uzbuditi - kao što sam čula da se događa s nekim visoko evoluiranim muškarcima. Za nekoliko tjedana od našeg prvog susreta Alistair će me zaprositi. Iz Ethanova šarmantnog stana preselit ću se u Alistairov golemi i savršeno uređen dom u kojem neće nedostajati ni dvorkinja, ni kuhar, ni batler, ništa

A onda, jedne noći krajem travnja, kad u London već dotle proljeće, dok budemo goli spavali u njegovu drvenom izrezbarenom krevetu s baldahinom koji se četiri generacije prenosio s koljena na koljeno, na njegovim plahtama od najfinijeg tkanja, ja ću osjetiti prve lagane naznake trudova. "Mislim da je vrijeme", prošaptat ću, nježno protresajući Alistaira. On će strelovito skočiti iz kreveta, pomoći mi da odjenem svoju kašmirsku pidžamu, provučem srebrnu četku kroz kosu i dozvati svog vozača pa ćemo pohitati u londonsku noć. Zatim se neće micati od mog bolničkog kreveta, gladit će mi čelo, sitnim poljupcima obasipati crtu mog vlasništva i pritom mrmoriti "Tiskaj, draga. Tiskaj, zlato moje."

Ljubav na prvi pogled ponovno će se dogoditi kad ugleda moju kćer koja će izgledati navlas kao ja. Kćer koju će željeti posvojiti. "Naša kći", govorit će ljudima. Dok njoj nikne prvi zubić, oboje ćemo zaboraviti da je biološki otac neotesani Amerikanac. A ja se dotad zacijelo više uopće neću sjećati Rachel i Dexa. Bit ću previše zaokupljena svojim životom iz bajke, da bih na njih makar i letimično pomislila.

Osamnaest

Sljedeća dva tjedna bila sam obuzeta samo pripremama i akcijom, sve sam podredila svojoj misiji da zaključim poslove po New Yorku i dokopam se Londona. Objavila sam oglas i našla mladi par kojem sam iznajmila svoj stan. Zatim sam svoj okaljani zaručnički prsten prodala u draguljarskoj četvrti, a vjenčanicu na eBayu. Kad sam prihod pribrojila stanju na svom računu, izračunala sam da imam dovoljno novca da trudnoću u Londonu izguram, a da ne moram raditi niti jedan dan.

Napokon sam bila posve spremna, s torbama do vrha napunjenim mojom najprobranijom imovinom, na putu do aerodroma JFK na noćni let za London. Dok sam se ukrcavala u avion, preplavio me osjećaj apsolutnog zadovoljstva jer sam znala da napuštam grad bez ijedne riječi ljudima koji su me izdali. Zavalila sam se u svoje sjedalo u poslovnom razredu, navukla kašmirske papuče i utonula u dubok i miran san.

Sedam sati poslije probudila sam se dok je avion lebdio nad zelenim tratinama, a vijugava plavetna vrpca morala je biti Temza. Srce mi je zabubnjalo od spoznaje da je moj novi život počeo. Moje je uzbuđenje samo još poraslo kad sam se probila kroz kontrolu putovnica (neistinito prikazavši duljinu svog boravka, baš kao i Ethanu), podigla britanski novac na bankomatu i sjela u crni taksu s Heathrowa do Ethanova stana. Vožnja do Londona me okrijepila, odmah sam se osjetila sofisticiranije. Uspravnije sam sjedila, pristojno razgovarala s taksistom i u naše čavrljanje upletala priličan broj kurtoaznih izraza, umjesto da prosikćem naredbe kao što sam običavala i njujorškim taksistima. Ovo je bila civilizirana zemlja, a u njoj će moj život postati lagodan. Životni stil kultiviraniji. Ljudi poput Madonne i Gwyneth Paltrow, koji su mogli živjeti bilo gdje na svijetu, za život su odabrali London, umjesto dosadnog starog New York Cityja i Los Angelesa. S tim sam ženama imala značajan broj dodirnih točki. Stil. Ljepotu. Onaj stanoviti faktor x. Možda se čak i sprijateljim s Madge i Gwynnie. Kao i s Kate Moss, Hughom Grantom i Ralphom Fiennesom.

Nakon četrdeset minuta uljudnog razgovora stigla sam u Ethanovu ulicu. Moj je taksist izašao iz auta, zaobišao ga da dođe do suvozačke strane i pomogao mi oko torbi, posloživši moju prtljagu iz Louisa Vuittona uz rubnjak. Dala sam mu dvije ljubičaste dvadesetice i jednu lijepu zelenu petaću - svi predimenzionirane, šarene novčanice koje je resila mlada kralju a Elizabeta. U Engleskoj je čak i novac bio zanimljiviji i ljepši "Izvolite, gospodine. Molim vas, zadržite ostatak. Hvala vam najljepša na pomoći", rekla sam, sa sasvim laganom naznakom kniksa. To mi se učinilo kao prava britanska gesta.

Moj se taksist nasmiješio i namignuo mi.

Dobro mi je krenulo. Duboko sam udahnula i izdahnula, promatrajući kako mi se dah pretvara u maglu tog prohladnoj', jutra u studenom. Zatim sam se preko šest trošnih mramornih stuba odrješito popela do Ethanove zgrade, našla broj njegov a stana i stisnula brončano puče pored njega. Čula sam anemično zvono nakon kojega je preko interfona uslijedilo "Da?"

"Ethane! Ovdje sam! Požuri se! Smrzavam se!"

Nekoliko sekundi poslije Ethan mi se iscerio kroz koso izbrušeno okno na ulaznim vratima. Sa zamahom je otvorio vrata i čvrsto me zagrlio. "Darcy! Kako si?"

"Divno!" rekla sam, podijelivši mu dva europska poljupca, po jedan u svaki njegov rumeni obraz. Provušla sam ruku kroz njegovu kosu boje meda. Bila je dulja nego obično, uvojci su mu sr kovrčali poput lavlje grive. "Odlična ti je frizura, Ethane."

Zahvalio mi je, rekao da nije imao vremena za šišanje. A onda se osmijehnuo i tonom koji se činio iskren rekao: "Drago mi je što te vidim, Darce."

"Ja sam *presretna* što vidim tebe, Ethane."

"Kako se osjećaš?" Rukom je utješno kružio po mojim leđima.

Rekla sam mu da ću biti dobro čim se sklonim s hladnoće i očistim pore. "Znaš kako letovi poharaju kožu. Sav taj grozni zrak koji cirkulira", rekla sam. "Ali bar nisam zaglavila otraga u stočnom vagonu. Gnusno je ondje straga s običnim svijetom."

"Daleko si ti od običnog svijeta", rekao je, a osmijeh mu se i/gubio kad je pogledao iza mene i spazio moje torbe uz rub pločnika. "Ma daj me ne zezaj. Sve to za nekoliko tjedana?"

Još mu nisam rekla da moj plan uvelike premašuje nekoliko tjedana i da na umu prije imam nekoliko mjeseci, možda i trajnu promjenu. Ali s time ću ga polako upoznati. Dok mu kažem istinu, naše će prijateljstvo već potisnuti njegovu povezanost s Rachel. Uostalom, ja ću svog Alistaira naći dok si rekao keks.

Ethan je zakolutao očima. Zatim je moja dva najveća kovčega doteglio uza stube pred ulazom. "Kvragu, Darce. Nosiš truplo u ovoj torbi?"

"Da. U ovoj je Rachel", rekla sam ponosno, uperivši prst u jednu torbu. "A u onoj je Dex."

Odmahnuo je glavom i pogledao me u znak upozorenja, kao da mi želi reći kako nema namjeru pljuvati po svojoj ljubljenoj Rachel. "Ozbiljno. Kakva su ti sve to sranja?"

"Samo odjeća, cipele. Puno kozmetičkih potrepština, parfema, takvih stvarčica", rekla sam, pokupivši laganije torbe, uz objašnjenje da trudnice ne bi smjele dizati ništa teže od deset kilograma.

"Kužim", rekao je Ethan, koprcajući se da prođe kroz ulazna vrata. Nakon što je četiri puta išao tamo-amo, sve je moje torbe unio u zgradu. Pošla sam za njim u mračno predvorje što je vonjalo po kuglicama protiv moljaca, sa zelenim sagom iz sedamdesetih kao točkom na i. Očito sam napravila grimasu zato što me Ethan pitao što ne valja.

"Kuglice protiv moljaca", rekla sam, nabraivši nos.

"Bolje nego moljci", rekao je Ethan. "Ne bi valjda htjela da ti unište tvoje skupe džempere."

"Džempere?"

"Veste."

"Moje džempere. Aha", rekla sam, veseleći se što ću se izražavati britanskim slengom. Možda čak pokupim engleski naglasak.

Ethan me poveo do kraja tamnog, hladnog predvorja, a onda. na moje razočaranje, niza stube. Nisam podnosila podrumске stanove. Od njih me hvatala klaustrofobija. Osim toga, pod time se podrazumijevalo nedostatan svjetlo i nedostatak terase ili pogleda. Možda će unutrašnjost to nadomjestiti, pomislila sam kad je Ethan gurnuo vrata da se otvore. "Eto, stigli smo. Dome. slatki dome", rekao je.

Osvrnula sam se, nastojeći prikriti svoje razočaranje.

"Rekao sam ti da je malen", kazao je i poveo me u nonšalantan obilazak. Sve je bilo čisto, uredno i ukusno uređeno, ali ništa me se nije dojmilo kao osobito europsko osim sasvim pristojnog ukrasnog vijenca duž poprilično visokih stropova. Kuhinja je bila bezlična, a kupaonica upravo tmurna - sa sagom od zida do zida (bizarno za kupaonicu, ali ništa neuobičajeno, ako je vjerovati Ethanu), dok je zahod bio apsolutno minijaturan.

"Sladak stan", rekla sam s lažnim poletom. "Gdje je moja soba?"

"Strpljenja, draga moja. I to će doći na red", rekao je Ethan dok me vodio u sobu pokraj kuhinje. Bila je manja od sobe za sluškinju u njujorškom stanu, a njezin jedini prozor preuzak da bi se kroz njega itko provukao, no svejedno ga je prekrivao niz zahrđalih željeznih rešetki. Jedna bijela komoda u kutu nekako se tukla s bijelim zidovima, tako da je jedno uz drugo ispadalo bljedunjavo sive boje. Uza susjedni zid bila je malena policica, također bijelo obojena, ali s nje se boja gulila, razotkrivajući tamnozelenu utrobu. Police su joj bile prazne izuzev nekoliko meko ukoričenih izdanja i divovske ružičaste spiralne školjke. U morskim školjkama pokupljenim s plaže ima nešto što me oduvijek deprimiralo. Mrzim šuplji, osamljeni zvuk koji ispuštaju kad ih pritisneš uz uho, iako nikad ne mogu odoljeti a da ne osluhnem. I naravno, kad sam uzela školjku i začula tu tupu jeku, preplavila me tuga. Odložila sam je natrag na policu, zatim ..mi prišla prozoru i zaškiljila prema razini ulice. Moj pogled ni po čemu nije odavao da sam u Londonu. Jednako sam tako mogla biti i u Clevelandu.

Ethan je očito pročitao moju reakciju jer je rekao: "Slušaj, Darce. Ako ti se ne sviđa soba, mnogo je hotela..."

"Molim?" upitala sam nedužno. "Nisam ni riječ rekla!"

"Poznajem te."

"E pa, onda bi trebao znati da sam ti beskrajno zahvalna i izvan sebe od sreće što sam ovdje. Oduševljena sam svojom komfornom ćelijicom." Nasmijala sam se. "Hoću reći, sobicom."

Ethan je podigao obrve i dobacio mi pogled preko svojih naočala uokvirenih kornjačevinom.
"Šalila sam se! Nije to ćelija", rekla sam, pomislivši kako je John Hinckley mlađi vjerojatno imao udobniji smještaj.
Odmahnuo je glavom, okrenuo se i dovukao moje torbe u sobu. Kad je završio, jedva da je ostalo mjesta za stajanje, a kamoli za spavanje.
"A gdje ću ja spavati?" upitala sam ga užasnuto.
Ethan je otvorio vrata ormara i pokazao na zračni madrac. "Kupio sam ti ovo jučer. Luksuzni luftić. Za luksuznu curu."
Nasmiješila sam se. Bar je moja reputacija ostala netaknuta.
"Smjesti se. Istuširaj se ako želiš."
"Naravno da želim. *Skrooz* sam gnusna."
"Dobro. Baci se pod tuš pa ćemo otići nešto pojesti."
"Savršeno!" rekla sam, pomislivši kako njegov stan možda i nije onakav kakav sam se nadala, ali sve će ostalo nadmašiti moja očekivanja.
Londonska će scena biti i više nego dovoljna kompenzacija za vonj kuglica protiv moljaca i moj skučeni smještaj.
Istuširala sam se, nezadovoljna pritiskom vode i time kako mi plastični zastor na tušu udara o noge na propuhu u kupaonici. No Ethan je bar imao lijep izbor uniseks proizvoda za kupanje. Hrpu *Kiehl'sovih* stvarčica, uključujući i piling za lice od ananasa koji sam oduvijek voljela. Upotrijebila sam ga, pazeći da ga na kadu vratim točno na mjesto na kojem je i bio da se ne bih odala. Nitko ne voli gosta koji troši najbolju kozmetiku.
"Nešto nije u redu s tvojom vodom?" pitala sam Ethana kad sam iz kupaonice izašla u svom najfinijem ružičastom ogrtaču, češljajući mokru kosu prstima. "Kosa mi je nekako odvratna. Ispucana."
"Ovdje je voda jako tvrda. Naviknut ćeš se... Iritantno je jedino što od nje ostaju mrlje po odjeći."
"Ti to ozbiljno?" pitala sam, pomislivši kako ću sve morati davati na kemijsko ako je to tako. "Zar ne možeš nabaviti omekšivač vode?"
"Nikad se nisam pozabavio time. Ali ti se slobodno možeš upustiti u taj pothvat."
Uzdahnula sam. "A pretpostavljam da sušilo za kosu nemaš?"
"Točna pretpostavka", rekao je.
"Dakle. Očito mi preostaje samo prirodan izgled. Danas se nećemo družiti s nekim drugim, je li tako? Želim biti u najboljem izdanju kad me predstaviš svom društvu."
Ethan je bio zaokupljen hrpom računa za svojim blagovaoničkim stolom, leđima okrenut prema meni. "Ja zapravo i nemam društvo. Samo šačicu prijatelja. I nisam ništa isplanirao."
"Sva sreća. Želim ostaviti dobar prvi dojam. Znaš kako se kaže - prvi su dojmovi i posljednji!"
"A-ha."
"Onda ću danas kupiti sušilo za kosu u Harrodsu", rekla sam.
"Ne bih išao u Harrods po sušilo za kosu. Ima drogerija na uglu. Boots."
"Boots! Baš slatko!"
"Obična drogerija, ništa posebno."
"Idem se ja onda obući."
"Dobro", rekao je Ethan, ne podigavši pogled.
Nakon što sam se presvukla u svoju najtopliju vestu, a kosa mi se donekle osušila, Ethan me odveo na ručak u pub blizu svoje kuće. Izvana je bio dražestan: malena zgrada od opeke prekrivena bršljanom ostavljala je dojam starine. Mjedeni lonci prepuni sićušnih crvenih cvjetova uokvirivali su dovratnik. Ali, kao i u Ethanovu stanu, iznutra je bila druga priča. Lokal je bio otrcan i zaudarao po dimu, prepun neprivlačnih radničkih tipova u prljavim čizmama i s još prljavijim noktima. Ta je opservacija bila osobito znakovita zato što sam na ulaznim vratima pročitala natpis koji je glasio: OBAVEZNA ČISTA RADNA ODJEĆA. Spazila sam i malenu pločicu pokraj šanka na kojoj je pisalo: MOLIM VAS, PRIJAVITE VLASNIKU BILO KAKVE SUMNJIVE TORBE ILI PAKETE.
"Što im to znači?" pitala sam Ethana, pokazavši prema natpisu.
"IRA", rekao je Ethan.
"Tko?"
"Irska republikanska armija?" rekao je Ethan. "Zvuči poznato?"
"A, to", rekla sam, prisjetivši se kao kroz maglu nekih terorističkih incidenata iz prošlih godina. "Naravno."
Kad smo sjeli, Ethan je predložio da naručim ribu i krumpiriće.
"Nekako mi je mučno. Od trudnoće ili od putovanja. Mislim da mi treba nešto neutralnije. Sendvič s topljenim sirom, možda?"
"Imaš sreće", rekao je. "Imaju odlične *croque monsieurs*."
"*Croque misters*?" rekla sam. "Što je to?"
"Šminkersko francusko ime za šunku i sir."
"Zvuči prefino", rekla sam, s mišlju kako bih trebala obnoviti svoj francuski iz srednje. Dobro će mi doći kad Alistair i ja budemo vikendom skoknuli do Pariza.
Ethan je našu hranu naručio na šanku, što je uobičajena praksa u engleskim pubovima, rekao je, dok sam se ja zadubila u novine koje je netko ostavio na našem stolu. Victoria i David Beckham ili, kako ih Britanci zovu "Posh i Becks", šepirili su se naslovnicom. Znala sam da je David Beckham velika faca u Engleskoj, ali meni to jednostavno nije išlo u glavu. Nije bio posebno zgodan. Upali obrazi, kosa u rezancima. A i mrzila sam naušnice u oba uha. Iznijela sam svoje primjedbe Ethanu, koji je stisnuo usnice, kao da mu je David osobni prijatelj.
"Jesi li ga ikad vidjela kako igra nogomet?" pitao me Ethan,
"Nisam. Tko još gleda nogomet?"
"Cijeli svijet gleda nogomet. Samo da znaš, to je najpopularniji sport u svakoj zemlji osim Amerike."
"E pa, što se mene tiče, ovaj tu David", rekla sam, kucnuvši prstom po njegovoj slici, "nije George Clooney. To je sve što želim reći."
Ethan je preokrenuo očima baš u času kad nam je nemarno počeljana konobarica donijela hranu za stol i svakom pružila jedaći pribor umotan u papirnati ubrus. Nakratko je pročavrljala s Ethanom o njegovu pisanju. Očito je često objedovao ovdje. Primijetila sam da ima grozne, krive, žute zube. Kad je otišla, nisam izdržala a da ne prokomentiram: "Znači, istina je što kažu o njezi zuba ovdje?"
Ethan je posolio svoju ribu i krumpiriće i hrpu zelenog pire- -krumpira. "Kiley je baš simpatična", rekao je.
"Nisam ni rekla da nije. Samo sam rekla da ima loše zube. *Uff*," rekla sam, pitajući se hoće li na sve biti tako osjetljiv. "A kakav je to zeleni pire-krumpir?"
"To je grašak. Zove se kaša od graška."
"Fuj."
Ethan nije reagirao. Odgrizla sam komadić svog *croque monsieur*a. Dok sam žvakala, zatekla sam sebe kako pucam od želje da izgovorim Rachelino ime, da mi Ethan kaže cijelu priču, da doznam sve što on zna o njezinoj vezi s Dexom. Ali znala sam da moram biti oprezna. Ako dadem jeziku na volju, Ethan će zamuknuti. Nakon što sam tako nekoliko minuta u tišini smišljala strategiju, spomenula sam je pod izlikom zajedničke uspomene iz srednje škole, kad smo nas troje išli na utakmicu *Cubsa* ono ljeto poslije srednjoškolske mature. Zatim sam naherila glavu i rekla, vrlo nonšalantno: "Kako je inače Rachel?"
Ethan nije zagrizao. Podigao je pogled sa svoje kaše od graška i rekao: "Dobro je."
"Samo dobro?"
"Darcy", rekao je; moj djetinje nedužan pogled nije ga ni najmanje zavarao. Ethana je teško navući na tanak led.
"Ma što?" pitala sam.
"Neću se s tobom u to upuštati", rekao je.
"Upuštati u što?"
"Raspravu o Rachel."
"Zašto ne? Ne razumijem", rekla sam, ispustivši svoj sendvič na tanjur.
"Rachel mi je prijateljica."

"Ti si i moj prijatelj, znaš."
Polio je octa po svojoj ribi i rekao: "Znam to."
"Annalise nam je objema prijateljica, a sa mnom je voljna razgovarati... o onome što se dogodilo", rekla sam, pomno birajući riječi. "Zašto mi ti ne želiš reći što misliš? Neću se uvrijediti. Hoću reći, očito je da si na njezinoj strani." Uvijek se isplatilo pokušati s obrnutom psihologijom, čak i s nekim tako inteligentnim poput Ethana.
"Čuj, Darcy, od cijele me te teme hvata nelagoda. Zar nemaš ni o čemu drugom razgovarati osim o Rachel?"
"Vjeruj mi. O koječemu", rekla sam, kao da u mom svijetu glamurozne intrige frcaju na sve strane, kao što uvijek i jesu prije nego što su me snašle brige.
"No onda... prestani me obrađivati da je ogovaram."
"Uopće to ne radim. Samo sam htjela razgovarati s tobom svojim prijateljem iz djetinjstva, o našoj drugoj prijateljici iz djetinjstva o... trenutačnom stanju stvari. Zar je to tako strašno?"
Odmjerio me dugim pogledom, a onda dovršio ručak u tišini. Kad je završio, zapalio je cigaretu, povukao dugačak dim i ispuhnuo ga više-manje prema meni.
"Hej! Pazi! Nosim dijete!" zakriještala sam.
"Oprosti", rekao je, okrenuvši stolicu i otpuhnuo u drugom smjeru. "Ali nećeš se dobro provesti u ovoj državi. Svi puše."
"Vidim", rekla sam, osvrnuvši se. "Ovdje sve smrdi."
Slegnuo je ramenima.
"I tako. Mogu li samo postaviti nekoliko pitanja?"
"Ne ako se tiču Rachel."
"Daj, Ethane, to su apsolutno bezazlena pitanja. Molim te?"
Nije odgovorio pa sam postavila prvo pitanje. "Jesi li razgovarao s njom u zadnje vrijeme?"
"Relativno nedavno."
"Zna li ona da sam ovdje?"
Kimnuo je.
"I to joj ne smeta?" upitala sam, u nadi da joj to itekako *smeta*. Željela sam da bude ljubomorna što sam ja ovdje u Londonu s njezinim dragim Ethanom. Željela sam da je podbode žalac posesivnosti. Jedva sam čekala da joj Ethan pošalje razglednice s naših zajedničkih putovanja - izleta u Beč, Amsterdam, Barcelonu. Možda ću ja na pokoji razglednicu naškrabati nehajni P. S. "Da si bar ovdje", napisat ću. Da joj pokažem kako sam *skroz* preboljela cijelu stvar s Dexom. Da moj život ide dalje sve u šesnaest.
"Nema ništa protiv. Ne."
Zafrktala sam u znak kako ozbiljno sumnjam da je to baš tako.
Ethan je slegnuo ramenima.
"I što je kod nje novoga?"
"Malo toga."
"Je li još s Dexom?"
"Darcy. Dosta je bilo. Ozbiljno."
"Ma što? Samo mi reci! Nije me briga jesu li zajedno. Samo sam znatiželjna, to je sve..."
"Najozbiljnije", rekao je. "Nema pitanja o Dexu."
"Dobro. Dobro. Mislim da je sranje to što mi - dvoje prijatelja ne možemo otvoreno razgovarati. Ali briga me. Tvoj problem."
"Kako da ne. Moj problem", rekao je Ethan, s iscrpljenim izrazom lica.

Nakon ručka ja sam se raspakirala, a Ethan se povukao u svoju spavaću sobu da bi pisao. Nekoliko sam puta odlazila u njegovu sobu da zatražim još vješalica, i svaki put kad bih svratila, on bi s laptopa podigao razdražen pogled, kao da jedna mala molba za vješalicu nekako remeti cijeli tijek njegovih misli.

Do sredine popodneva svoju sam sobu organizirala koliko sam mogla, s obzirom na nedostatak prostora. Ormar sam do vrha natrpala odjećom, svoje najdraže cipele nanizala u dva reda uz dno, a svu svoju šminku, kozmetičke potrepštine i donje rublje poslagala na policu za knjige. Nije bilo lijepo, ali funkcionalno jest. Baš kad sam bila raspoložena da posao privedem kraju i dovedem Ethana na malo razbibrige, uhvatila sam ga kako u dnevnoj sobi papire i kutiju cigareta trpa u veliku poštarsku torbu.

"Zar ideš nekamo?" pitala sam ga.
"Da."
"Kamo?"
"Van. Pisati."
"Što ti ono točno pišeš?"
"Poglavlje u knjizi o londonskoj arhitekturi. I nedavno sam počeo pisati i roman. A imam i rokove za hrpu članaka koje pišem kao slobodnjak. Onako, da imam čime platiti stanarinu."
"O čemu je tvoj roman?" pitala sam, pomislivši kako bi moj život bio odlično štivo. Bila sam sigurna da mu mogu pružiti dobrog materijala.
"O tipu koji cijelu obitelj izgubi u nezgodi s ugljičnim monoksidom i ode živjeti sam u šumu da zacijeli rane."
"Zvuči veselo."
"U svojoj je biti optimističan."
"Ako ti tako kažeš... Ali moraš li raditi kad sam ja prvi dan ovdje?"
"Da. Moram", rekao je neumoljivo.
Namrštila sam se, pitala ga zašto ne može ostati kod kuće pisati. Rekla sam mu da ću biti posebno tiha. "Kao bubica" prošaptala sam.
Osmjehnulo se. "Ti? Bubica?"
"Ma daj, Ethane. Molim te", rekla sam. "Bit ću osamljena ovdje."
Odmahnulo je glavom. "Ovdje ne mogu razmišljati."
Nije ni čudo. Tijesna ti je ova rupetina, pomislila sam u sebi. Umjesto toga odmahнула sam rukama i rekla: "Dobro. Dobro, Ali samo da znaš... Naočale i sportske kape ne idu zajedno. Izaberi jedno ili drugo. To ti je kao da... Po sebi natrpaš modne dodatke, tako nekako. Uskladi svoj imidž."
Odmahnulo je glavom dok sam ga pratila do vrata.
"Gdje te mogu naći ako te zatrebam?" pitala sam.
"Nigdje", rekao je.
"Ozbiljno, Ethane! Gdje ćeš biti?"
"Ne znam. Jednostavno lutam dok ne nađem kavanu s dobrom vibrom. Ne pretihu. Ne prebučnu. Samo da je fina jednolična galama. Ostavio sam broj svog mobitela u onom notesu", rekao je pokazavši na blok na stolu u hodniku. "Zovi samo ako je apsolutno nužno." Zar ne mogu ja s tobom?" "Ne."
Uzdahnula sam. "A što da ja radim ostatak dana bez tebe? Nisam mislila da ću svoj prvi dan ovdje biti sama samcata."
Prebacio je torbu na suprotno rame i pogledao me, s bukvicom na vrh jezika.
Dobro. Dobro. Oprosti... Snaći ću se." Dao mi je komplet ključeva i spiralno uvezanu knjižicu s kartom na naslovnici. "Maleni ključ otvara ulazna vrata. Mjedeni ide u gornju bravu. Ključ s lubanjom u donju. Svi se okreću ulijevo. I ponesi ovaj plan grada. To ti je biblija za londonske ulice."
"Mrzim karte", rekla sam, listajući knjižicu. "A ova izgleda nemoguće. Ima previše stranica."
"Ti si nemoguća", rekao je Ethan.
"Samo mi reci kamo da idem u šoping", rekla sam.

"Imaš popis na poleđini plana. Potraži Knightsbridge. Na tom potezu možeš svuda kupovati. U Harrodsu. I Harvey Nicholšu, To je više u tvom stilu."

"Kako to?" pitala sam, očekujući kompliment.

"Više pomodno elitistički."

Nasmiješila sam se. Ako ja nisam pomodna elita, ne znam tko jest. "Koliko je daleko Knightsbridge?"

"Duga šetnja. Ili kratka vožnja taksijem. Neki ću ti drugi dan objasniti podzemnu. Sad nemam vremena."

"Hvala, Ethane", rekla sam, poljubivši ga u obraz. "Vidimo se večeras. A ja ću u međuvremenu naći neku zgodnu odjeću!"

"Zvuči kao sjajan plan", rekao je, osmjehnuvši se u znak podrške. Ethan kao da je shvaćao da ako već namjeravam početi novi život, trebam i kompletnu novu garderobu.

Devetnaest

Pokazalo se da je Ethan imao pravo. Harvey Nichols bio je *točno* u mom stilu. Počela sam u Harrodsu, ali bio je prevelik i prepun turističke rulje, baš kao i Macy's kod kuće. Harvey Nics, kao što sam čula da ga je jedna mlada Britanka nazvala tik pred ulazom s Ulice Sloane, bio je otmjeniji i više nalik butiku, pa me podsjetio na Henrija Bendela ili Barneys u New Yorku. Bila sam u sedmom nebu, išla od police do police, skupljajući razne dragulje *Stelle McCartney*, *Dolcea&Gabbane*, *Alexander McQueen*a, *Jeana Paula Gaultiera* i *Marca Jacobsa*. Zatim sam tomu dodala neka nova imena, otkrivši izvanredne, zimski odjevne predmete kreatora za koje nikad nisam čula.

Jedini mi je loš trenutak tog popodneva bio kad sam otkrila da se više ne mogu ugurati u broj 38. Bila sam u sedamnaestom tjednu trudnoće i s onih mojih početnih nekoliko kilograma trudničke težine već sam nabujala u odnosu na svoj uobičajeni broj 36, ali kad nisam stala ni u 38, uhvatila me panika. Proučila sam svoju guzicu i bedra u zrcalu u garderobi, a onda simulirala stari test s olovkom; kad staneš sa skupljenim stopalima i staviš olovku između nogu da vidiš hoće li ostati između bedara ili pasti na pod. S olakšanjem sam vidjela daje mjesta još bilo dovoljno olovka bi definitivno pala na pod. Kako je onda moguće da se moj broj tako znatno promijenio, takoreći preko noći? Pomolila sam glavu iz garderobe i dozvala atraktivnu prodavačicu odjevenu u otkačenu kožnu suknju i narančaste vinilne čizmice.

"Oprostite, ali jesu li veličine *Driesa Van Notena* malo pomaknute?" pitala sam je.

Melodiozno mi se nasmijala. "Amerikanka?"

Kimnula sam.

"Veličine su ovdje drukčije, draga. Nosite li kod kuće 36?"

"Da", rekla sam ponosno. "Inače nosim. Ali u zadnje mi vrijeme kod kuće pristaje 38."

"Ovdje je to inače 40."

"O, kakvo olakšanje!" rekla sam.

"Hoćete da vam donesem neke nove veličine?"

Kimnula sam zahvalno, predala joj svoju lovinu i zamolila je da hrpici doda i suknju kao što je njezina. Zatim sam čekala, napola gola, u garderobi, proučavajući malenu nabreklinu koja mi je stršila na trbuhu. Kao da je iskočila takoreći preko noći, ali moje je tijelo inače i dalje bilo u formi i dobrog tonusa. Zapustila sam svoj rigorozni vježbački režim od prije vjenčanja, ali računala sam, dok god budem pazila što jedem, svoju liniju mogu zadržati bar još nekoliko mjeseci.

Kad se prodavačica napokon vratila, ciknula je: "Ajme meni, pa vi ste trudni! U kojem ste mjesecu?"

"Četiri i nešto mjeseca", rekla sam, prešavši rukom duž svoje nabreklinae.

"Izgledate *fenomenalno* za četiri mjeseca", zagugutala je sa svojim šik naglaskom.

Zahvalila sam joj dok sam se micala u stranu da moje brojeve 40 može objesiti u garderobu. Sat vremena poslije kupila sam pet fantastičnih kombinacija nad kojima bi Claire zaslinila. Dok sam peglala svoju Visu, sjetila sam se da me moje pustošenje koštalo puno više dolara nego funti, ali rekla sam sebi da si ne razbijam glavu tečajem. Jednostavno ću se praviti da trošim dolare. A uostalom, što je nekoliko tisuća dolara kad se sve zbroji i oduzme? Ništa. Ne ako ih shvatim kao impuls kojim ću pokrenuti svoj novi život. Bila je to investicija.

A kad sam već investirala u sebe, zaključila sam da bih komotno tu mogla ubaciti i dva para *jimmy chooica*, koje su, na kraju krajeva, bile jako praktične jer sam ih mogla nositi za vrijeme cijele trudnoće, možda čak u njima otapkati kući iz bolnice ruku pod ruku s Alistairom.

Izašla sam iz Harvey Nicsa i uspjela se vratiti natrag na bajnu Ulicu Sloane, pa posjetila stare prijatelje - *Christian Dior*, *Valentino*, *Hermes*, *Prada* i *Gucci* - otkrivši s oduševljenjem da je svaka trgovina imala ponešto drukčiji asortiman od onog koji se mogao nabaviti u njujorškim prodavaonicama. Pa sam se tako počastila predivnom *Guccijevom* vrećastom torbom boje meda s apsolutno pogođenim metalnim detaljima od mjedi.

Nakon što sam obavila posljednju kupnju, pozvala sam taksi i vratila se u Ethanov stan, iscrpljena, ali oduševljena onim što sam kupila, izgarajući od želje da mu pokažem što sam otkrila osvojila i pokorila. Ethan se još nije vratio u stan pa sam se poslužila čašicom sorbeta od malina i uključila televizor. Otkrila sam da Ethan ima samo pet programa pa sam na kraju odgledala niz fascinantno neduhovitih britanskih humorističnih serija i televizijski *reality show* smješten u frizerski salon. Ethan je na vratima napokon osvanuo nešto poslije deset sati.

"Gdje si ti dosad?" pitala sam s rukama na bokovima.

Odmjerio me dok je svoju veliku torbu bacao na pod. "Pisan sam", rekao je.

"Cijelo ovo vrijeme?"

"Da."

"Jesi li siguran? Zaudaraš po baru", rekla sam, zabivši nos u njegovu jaknu. "Nemoj misliti da nisam sposobna tulumarili samo zato što sam trudna."

Istrgnuo je ruku, a plave su mu se oči suzile. "Nisam tulumario, Darce. Radim u kavanama. Zadimljenim kavanama, rekao sam ti to."

"Ako ti tako kažeš... Ali samo da znaš da sam se ja ovdje nasmrta dosađivala. I umirem od gladi. Cijelu sam večer pojela samo malo sorbeta. Stvarno ne bih smjela tako preskakati obroke dok sam trudna."

"Mogla si jesti bez mene", rekao je. "Imam ovdje svašta - a na High Streetu možeš jesti gdje god hoćeš. Da znaš za ubuduće, ima jedan dobar libanonski lokal, zove se *Al Dar*... Nemaju dostavu, ali možeš telefonski naručiti za van."

Malo me izivciralo što ne pokazuje veću brigu, ali odlučila sam da se neću duriti. Umjesto toga izvela sam mini modnu reviju, pokazala Ethanu sve što sam kupila, vrtjela se i pozirala dok je on gledao vijesti. Dobila sam puno usputnih komplimenata, ali uglavnom se činio nezainteresiran za moje stvarčice. Za vrijeme jednog priloga o bombašu-samoubojici u Jeruzalemu čak me ušutkao, podigavši dlan svoje ruke koji centimetar od mog lica. U tom sam si trenutku oprostila od sna o produbljenju prijateljstva i povukla se u svoju sobu da napušem zračni madrac. Ethan se na pragu pojavio s plahtom, pokrivačem i malenim, plosnatim jastukom.

"Znači, shvatila si kako funkcionira?" pitao je, uperivši prstom u moj madrac na podu.

"Da", rekla sam, dok sam sjedila na rubu i lagano federirala. Imao je malu pumpu. Puno lakše od napuhivanja."

"Rekao sam ti da je luksuzan."

Nasmiješila sam se, zijevnula i pristojno zatražila pusu za laku noć. Ethan se sagnuo i dao mi je u čelo. "Noć, Darcy."

"Laku noć, Ethane."

Nakon što je zatvorio vrata, isključila sam svjetlo i s mukom pokušala naći udoban položaj na svom madracu; jastuk i pokrivač slagala sam i preslagivala. Ali nisam mogla zaspati bez obzira na umor i posljedice vremenske razlike. Nakon što sam se jedan sat prevrtala, uzela sam pokrivač i jastuk i odvušla se u dnevnu sobu, u nadi da će Ethanov kauč biti udobniji. Nije bio. Bio je nekoliko centimetara prekratak, od čega me hvatala ona očajnička potreba da ispružim koljena. Pokušala sam stopala pružiti niz rub kauča, ali nasloni za ruke bili su mrvicu previsoka i nakon nekoliko minuta s podignutim nogama, imala sam osjećaj da mi sva krv šiklja u glavu. Sjela sam, zacviljela i zabuljila se u mirnu, mračnu sobu.

Preostala je samo jedna mogućnost. I dalje umotana u svoj pokrivač, na vršcima sam prstiju otapkala niz hodnik do Ethanove sobe i prislonila uho na njegovu vrata. Čula sam njegov radio i shvatila da bi dio problema mogla biti tišina u mojoj sobi. Bila sam naviknula na to da me uspava zvuk njujorškog prometa. Lagano sam pokucala, u nadi da je još budan i ima volje za nekoliko minuta razgovora. Ništa. Pokucala sam opet,

glasnije. I dalje ništa. Pa sam uhvatila kvaku. Bilo je otključani i Odgurnula sam vrata i prošaptala Ethanovo ime. Bez odgovora Prišla sam krevetu i navirila se prema njemu. Usta su mu bila blago otvorena, ruke je gurnuo pod jedan kerubinski obraz.

Zastala sam, a onda normalnim tonom rekla: "Ethane?"

Kad se ni tad nije pomaknuo, prišla sam krevetu s druge strane. Bilo je i više nego dovoljno mjesta za mene pa sam legla u krevet pokraj njega, na pokrivače, još zamotana u vlastitu deku Iako bi mi draži bio dugi razgovor, istog sam se časa osjetila manje osamljeno već zato što sam bila blizu prijatelju kojeg sam poznavala od doma. Baš kad me počeo hvatati san, osjetila sam kretanje. Otvorila sam oči, a Ethan je škiljio u mom smjeru.

"Što ti radiš u mom krevetu?"

"Molim te, pusti me da ostanem", rekla sam. "Previše je samotno spavati u onoj sobi s rešetkama na prozorima. A mislim i da zračni madrac škodi mojim leđima. Smiluj se trudnoj curi. Molim te?"

Iživcirano se oglasio, ali nije se bunio. I naravno da meni vrug nije dao mira. *Ne traži kruha preko pogače* savjet je kojeg se nikad nisam znala držati. "Mogu li leći ispod pokrivača s tobom molim te? Treba mi ljudski dodir. Umirem iznutra."

"Ne drammatiziraj toliko." Ethan je malaksalo zagundao, ali onda se malo pomaknuo, podigavši mi pokrivače.

Zbacila sam svoju deku i zavukla se ispod pokraj njega, ugnijezdivši se pokraj njegova tanahnog, žilavog tijela.

"Nema pipkanja", promumljao je.

"Nema pipkanja", rekla sam veselo, pomislivši kako je to lijepo imati muškarca za dobrog prijatelja. Bila sam zahvalna što se nikad nismo spetljali - tako da uopće nije bilo nelagodno što smo zajedno u krevetu. Zapravo, ako se ne računa osnovna škola, svih ovih godina samo smo se jedanput našli u škakljivoj situaciji. Bili smo na tulumu nakon desete godišnjice naše mature. Ja sam bila malo pripita i nešto me spopalo - možda je to bila spoznaja da je Ethan, iako je u srednjoj školi bio lagani štreber, postao najpopularniji muškarac u našem razredu. Svi su se gurali da razgovaraju s njime. Zbog tog sam ga dodvoravanja počela cijeniti iz posve nove perspektive. Zato sam se valjda na nekoliko sekundi malo zaniijela pa mi je na pamet palo kako bi bilo zabavno pohvatati se s njime. Detalji su mi u magli, ali sjećam se kako sam rukama prošla kroz njegovu kovrčavu kosu i predložila da me odveze kući. Nasreću, Ethan je pokazao nadljudsku suzdržanost u ime našeg prijateljstva. Ili je možda *stvarno* bio homoseksualac. Bilo kako bilo, granice našeg prijateljstva sad su bile jasne - na svu sreću.

"Drago mi je što sam ovdje", radosno sam prošaptala.

"Da. I meni", rekao je neuvjerljivo. "Spavaj sad."

Nekoliko sam minuta bila mirna, ali onda sam shvatila da moram piškiti. Pokušala sam to ignorirati, ali onda nisam mogla zaspati od premišljanja hoću li ustati ili ne. Pa sam naposljetku ustala i spotaknula se preko hrpe knjiga pokraj Ethanova kreveta.

"Darcy!"

"Oprosti. Što ja mogu kad *moram* piškiti. Trudna sam. Sjećaš se?"

"Ti možda i jesi trudna, ali mene muči nesanica", rekao je. I teško ti ne budem li opet mogao zaspati poslije svih tvojih kerefeka. Sutra imam *hrpu* posla."

"Žao mi je. Obećavam da ću biti tiho kad se vratim", rekla sam. Zatim sam hodnikom otrčkarala do zahoda, popiščila se i vratila u krevet. Ethan mi je opet podigao pokrivače, ne otvarajući oči. "A sad budi tiho. Inače ćeš natrag u svoju ćeliju Ozbiljno ti kažem."

"Dobro. Bit ću tiho", rekla sam i opet se privila uz njega "Hvala, Ethane. Ovo mi je bilo potrebno. Stvarno mi je bilo potrebno."

Sljedeća dva tjedna moja se kolotečina nije mijenjala. Po cijele sam dane kupovala, otkrivši veliku ponudu modnih butika: Amanda Wakeley i Betty Jackson na Fullham Roadu, Browns na South Molton Streetu, Caroline Charles na Beauchamp Placeu, Joseph u Old Bond Streetu i Nicole Farhi u New Bond Streetu. Kupovala sam famozne dizajnerske komade: razigrane šalove, prelijepe, veste, elegantne suknje, neobične torbice i seksi cipele. Potom sam potražila mjesta s povoljnim cijenama na Oxford Streetu - Next River Island, Top Shop, Selfridges i Marks&Spencer - zato što sam uvijek tvrdila da je apsolutno efektno kad se takvi jeftini komadi uklope u visokomodnu garderobu. Čak i očigledne kopije mogu izgledati upravo fantastično ako se spare s luksuznim komadima i nose sa samopouzdanjem.

Svaku bih se večer vratila kući s onim što sam kupila i čekala i Ethana da završi svoj radni dan. Zatim bismo zajedno pojeli nešto iz dostave ili bi nam on na brzinu složio obrok, nakon čega je slijedilo malo televizije i razgovora. Kad bi došlo vrijeme za krevet, ja sam se uvijek prva povukla u svoju sobu, pretvarajući se da svoj zračni madrac iskušavam u dobroj vjeri prije nego što bih se premjestila u njegov krevet. Ethan se držao kao da ga to živcira, ali vidjela sam da potajno uživa u mom društvu.

Treće srijede mog boravka u gradu, nakon što sam mu ja nisam prestala kvocati, Ethan je napokon obećao da će sutradan uzeti slobodno i družiti se sa mnom.

"Genijalno! Kojim to posebnim povodom?" pitala sam.

"Hm. Dan zahvalnosti? Sjećaš se tog praznika? Ili si već predugo u Engleskoj?"

Ajme meni. Skroz sam zaboravila Dan zahvalnosti", rekla sam, shvativši da već danima nisam pogledala na kalendar ili se čula s ikim od doma. Još nisam nazvala svoje roditelje ni brata i obavijestila ih da sam otputovala iz New Yorka, a pomisao da ću biti tema razgovora za večerom sljedećeg dana pričinjala mi je zadovoljstvo.

"Što bi htjela raditi?" pitao me Ethan.

"Pa trgovine će biti otvorene, je li tako?" pitala sam. "Budući da ovdje nije praznik?"

Napravio je grimasu. "Ti bi još kupovala?"

"Mogli bismo kupovati tebi", rekla sam, pokušavajući ga namamiti. "Obožavam mušku odjeću." Sjetila sam se koliko sam amo puta kupovala Dexu - kako je fenomenalno izgledao u odjeći koju sam ja iskombinirala. Sad kad je imao samo Rachel da mu pomaže, bila sam sigurna da se oblači u *Banana Republicu*. Bez mene će njegova garderoba svakako trpjeti.

"Ja sam više na umu imao recimo lijepu dugu šetnju uz Temzu. Ili da se promovamo malo po Regent's Parku. Jesi li već bila ondje?"

"Nisam", rekla sam. "Ali vani je led ledeni. Stvarno želiš dan provesti na otvorenom?"

"Dobro. Što kažeš onda na muzej? Jesi li bila u Nacionalnoj galeriji?"

"Jesam", izmislila sam, djelomice zato što nisam željela da me odvuče onamo. Muzeji me zamaraju, a prigušeno osvjetljenje deprimira. Ali slagala sam i zato što nisam željela nikakve prodike o broju dana koje sam provela po trgovinama umjesto u muzejima. Ako me zbog toga pozove na red, imala sam spremno obrazloženje - muzeji i katedrale neće nikamo otići, dok se moda mijenja iz sekunde u sekundu.

"A je li? Nisi spomenula da si bila ondje", rekao je s natruhom sumnjičavosti. "Kako ti se čini Sainsburyjevo krilo?"

"A. *Oduševila* sam se. Zašto? Kako se tebi čini?" Skretanje s leme uvijek je dobra taktika ako o nečemu upravo lažeš.

"Obožavam ga... Napisao sam članak o njemu."

Zauzela sam zamišljenu pozu. "O čemu je bio taj članak "

"O, pisao sam o tome kako ga modernisti kritiziraju zato što im je draža stilizirana jednostavnost u arhitekturi. Ono, 'više je manje'... Dok postmodernisti, uključujući Roberta Venturija, Amerikanca koji ga je projektirao, smatraju da struktura treba biti u skladu sa svojom okolinom... stoga prostorije u tom krilu odražavaju kulturološki kontekst renesansnih djela koja su u njemu smještena." Ethan je usprkos dosadnoj temi govorio sa zanosom

Nastavio je. "I otuda taj velebnii interijer u kojemu nema čega nema, poput te perspektivne iluzije gdje se oni nanizani lukovi u daljini smanjuju, baš kao što se smanjuju u Scali Regiji, u Vatikanskoj palači... zato što je, kako to Venturi kaže, 'manje dosadno'."

"Hmmm", rekla sam kimajući. "Manje i *jest* dosadno. U tome se moram složiti s Venturijem."

Ethan je popravio svoje naočale i rekao: "Kao i princ Charles Nakon što je vidio prvotne nacрте za puno jednostavniji projekt modernista, komentirao je da bi to krilo bilo 'monstruozan karbunkul na licu vrlo dragog prijatelja.'"

Nasmijala sam se. "Ne znam što je karbunkul, ali ne zvuči ugodno. Da bar jedan hoće izrasti na Rachelinu nosu."

Ethan je zanemario primjedbu i pitao me koje su mi se slike u Nacionalnoj galeriji najviše svidjele.

"O, nikako ne bih mogla izabrati samo jednu."

"Jesi li vidjela Večeru u Emmausu?"

"Jesam. Briljantno."

"A portret Arnolfa Jana van Eycka?"

"O, ma i ta mi je bila predivna."

"Jesi li uočila natpis na stražnjem zidu na slici?" pitao je.

"Podsjeti me malo?"

"Natpis iznad ogledala... Prijevod na engleski je 'Jan van Eyck je bio prisutan', a njegov se odraz bome i vidi u ogledalu, zajedno s parom koji se vjenčava i još jednim gostom. Uvijek sam se pitao zašto je Jan van Eyck želio uklopiti vlastiti lik u tu sliku. Što misliš, što je pokušavao reći?"

Najednom me obuzeo osjećaj da sam opet na koledžu, gdje me u kut stjerao profesor povijesti umjetnosti. "Hmm. Ne znam."

"Ni ja... Ali natjera te da se zamisliš... A zar nije apsolutno predivno kako je golema ta slika? Kako onako dominira prostorijom?"

"A-ha", rekla sam. "Baš je golema."

Ethan je odmahnuo glavom i nasmijao se. "Sereš sto na sat, Darce. Ta je slika majušna. Nikad nisi bila u Nacionalnoj galeriji, je li tako?"

Zabacila sam kosu s lica i plaho se osmjehnula. "Dobro. Nisam. Uhvatio si me. Znaš da ne volim muzeje, Ethane! Radije ću osjetiti život nego hodati po nekim mračnim sobama s lupom bezveznih američkih turista." To je zvučalo kao dobra i/lik. Otrprilike kao kad ljudi kažu da ne čitaju novine zato što su vijesti previše depresivne. To je u prošlosti bila i moja krilatica.

"Složio bih se da kad posjetiš neki novi grad ne trebaš svaki trenutak provesti u muzeju, ali mnogo ćeš toga propustiti ako otpišeš sve muzeje... U svakom slučaju, volio bih ti pokazati nešto u Londonu. Nešto drugo osim Harrodsa i Harvey Nicholasa. Što kažeš?"

U sebi sam pomislila kako se zapravo želim vratiti u Joseph po kožnu jaknu kojoj sam se othrvala dan prije. Koštala je više od četiristo funti, ali bila je dovoljno klasična da potraje vječno, onaj tip stvari koje kupiš i nikad ne požališ. Bila sam sigurna da će se prodati ako se sutra ne vratim onamo. Ali razgalila me pomisao što ću preko dana imati društvo, pa ako Ethan već želi londonsku kulturu, udovoljit ću mu.

Sutradan me Ethan probudio u osam, rascvrkutavši se uzbuđeno o danu koji nam je do kraja isplanirao. Brzo smo se istuširali i obukli, a do devet smo se već probijali uz Kensington High Street. Danje bio leden, siv, i dok sam navlačila svoje ljubičaste kožne rukavice opšivene zečjim krznom, pitala sam Ethana zašto se čini da je u Londonu uvijek hladnije nego što prema temperaturi zapravo jest.

"To je zbog vlage u zraku", rekao je. "Prodire kroz svaki sojl odjeće."

"Da", rekla sam drhtureći. "Ravno do kosti. Drago mi je što sam obula čizmice."

Ethan se oglasio u znak odobravanja pa smo ubrzali korak da se zagrijemo. Za koji trenutak bili smo na ulazu u Holland Park, oboje lagano zadihani.

"Ovo mi je najdraži od svih parkova u Londonu", rekao Ethan ozareno. "Ima baš intiman, romantičan ugođaj."

"Pokušavaš li ti to meni nešto reći, Ethane?" našalila sam se, provukavši ruku kroz njegovu.

Nasmiješio se, zakolutao očima i otresao me. "Da. Spremam se zaprositi te. Kako si znala?"

"Nadam se da u džepu imaš dijamant smaragdno reza Dojadio mi je briljantni rez", rekla sam mu dok smo hodali šumovitom stazom što je zavijala oko velikog, otvorenog polja

"Briljantni rez je onaj okrugli?" pitao je.

"Da."

"Kvragu. Kupio sam ti debeli, okrugli dijamant. Očito ćemo onda morati ostati prijatelji."

Zahihotala sam. "Očito."

"No uglavnom, ovo se", rekao je pokazavši na polje, "zove Cricket Lawn."

"Ovdje se igra kriket?"

"U povijesti se igrao. Znao sam ovdje gledati pokoju utakmicu kriketa, ali češće je to nogomet - obični. A ljeti je to golemi prostor za izležavanje. Na sve strane ljudi ispruženi na dekama. Dovoljno je samo otrprilike 15 stupnjeva da se Britanci ovamo

izađu sunčati... Moje je mjesto ondje", rekao je, uperivši prstom u sjenoviti dio na rubu polja. "Pod tim sam stablom puno puta slatko zadrijemao."

Zamislila sam Ethana s njegovim raznim bilježnicama kako pokušava pisati, ali svlada ga san. Pomislila sam kako bi lijepo bilo s njime ovamo doći ljeti s mojom bebom i ručkom za piknik. Kad smo zaokrenuli oko vrha polja pokraj kazališta na otvorenom, prošlo mi je glavom kako se spokojno osjećam u Ethanovu društvu. Zatim sam se sjetila Rachel i poželjela da vidi fotografiju nas kako zajedno šetkaramo londonskim parkom, u jutro Dana zahvalnosti. Pitala sam se što rade ona i Dex, jesu li za praznike posjetili Indianapolis. Možda su sad u Rachelinoj kuhinji, sjede pokraj njezina prozora na doksatu sa šalicom kave i pogledom na moju kuću.

Rekla sam sebi da si ne kvarim dobro raspoloženje i pozornost ponovno usmjerila na Ethana, koji je deklamirao najrazličitije činjenice, kao što to često čini. Rekao mi je da se park prostire nekadašnjim posjedom Holland House, koji je nekoć bio društveno i političko žarište grada. Objasnio je da je za vrijeme Drugoga svjetskog rata bio bombardiran i oštećen. Rekao je da trenutačno pruža utočište nekolicini paunova koje ćemo sigurno vidjeti.

"O, obožavam paunove."

Pogledao me iskosa i zasmijuljio se. "Ti me pomalo na jednog i podsjećaš."

Rekla sam da ću to shvatiti kao kompliment.

"I mislio sam da hoćeš", rekao je, a onda pokazao na restoran / van Belvedere. Rekao mi je da poslužuju izvanredno elegantnu ušinu, i da ako budem dobra, možda me odvede onamo.

Iza restorana bio je prekrasan, formalan vrt, za koji mi je Ethan rekao da ga je lady Holland 1790. zasadila prvim dalijama u Engleskoj. Pitala sam ga kako može zapamtiti tolika imena, datume i činjenice, i ima li ikad osjećaj da mu u mozgu vlada kaos od beskorisnih informacija.

Rekao mi je da povijest nije kaos. "Kaos je kad znaš sve ono stvari koje ti pokupiš iz svojih modnih časopisa. Kaos je kad znaš koja je zvijezda prekinula s kojom i zašto."

Počela sam objašnjavati da će današnje zvijezde sutra biti povijesne ličnosti, ali Ethan me prekinuo. "Baci oko. Paun!"

I točno tako, veličanstvena ptica blistavih plavih i zelenih tonova šepirila se ograđenim komadom tratine, a perje je raširila baš kao NBC-ova maskota. "Joj. Kako lijepo", rekla sam. Ne bih se bunila da imam kaput tih boja."

"Imat ću to na umu kad ti budem kupovao darove za Božić", rekao je Ethan. Iako sam znala da se šali, bila sam sretna što čujem da spominje Božić. Nadala sam se da ću svoj boravak uspjeti bar toliko produljiti. Ako dotad izdržim, do rođenja svog djeteta bit ću izvan opasnosti. Sigurno me neće izbaciti dok se približavam trećem tromjesečju. "Dobro. Ovo što sad slijedi moj je najdraži dio parka. Kyoto Garden, sagrađen za vrijeme Japanskog festivala."

Popeli smo se uz nekoliko stuba i prošli pokraj plakata dok smo išli prema vrtu.

"Zar nije prekrasan?" pitao je Ethan, zastavši na ulazu u vrt.

Kimnula sam. I bio je. Taj je majušni vrt bio mirna oaza s jezercem, stablima nalik na bonsaije, drvenim stazama i vodopadima. Rekla sam Ethanu da me cijeli prizor podsjeća na vrt g. Miyagija u *Karate Kidu*. Ethan se smijao dok me vodio preko jednog mostića. Zastao je na drugoj strani i sjeo na drvenu klupu. Zatim je zažmirio, potiljak naslonio na dlanove i rekao: "Ovo je najmirnije mjesto u Londonu. Nitko nikad ne dolazi ovamo. Čak i kad je toplo, nekako ga uvijek imam samo za sebe."

Sjela sam pokraj Ethana i pogledala ga, a on je duboko udahnuo, i dalje sklopljenih očiju. Obrazi su mu bili rumeni, a kosa se izvila uvis oko ruba njegove mornarske vunene kape, i u meni je najednom, kao grom iz vedra neba, zapalucala iskra privlačnosti prema njemu. Nije to bila onakva tjelesna privlačnost kakvu sam osjetila prema Marcusu, niti je to bilo objektivno divljenje koje sam osjećala prema Dexteru. Bio je to više val dragosti prema jednom od rijetkih prijatelja koje sam još imala u životu. Ethan je bio veza s mojom prošlošću, a ujedno i most prema mom novom životu; i ako je moguće da te od zahvalnosti uhvati želja da nekog poljubiš, onda nije bilo sumnje da je u meni proradio nagon da

to učinim njemu. Naravno da sam se suzdržala i rekla sebi da prestanem ludovati. Ethan nije bio moj tip, a uostalom, nipošto nisam željela poremetiti našu organizaciju stanovanja (i spavanja).

Trenutak poslije Ethan je naprasno ustao. "Gladna?"

Rekla sam mu da jesam, pa smo otpješačili natrag do Kensington High Streeta, pokraj njegova stana pa do čajane na Wright's Laneu zvane Muffin Man. Interijer je bio trošan, ali ugodan, prepun malenih stolova i stolica te konobarica u cvjetnim pregačama. Sjeli smo za stol pokraj

prozora i naručili tostirane sendviče, čaj i pogačice. Dok smo čekali svoje slastice, razgovarali snio o mojoj trudnoći. Ethan me pitao za moj posljednji posjet liječniku. Rekla sam mu da je to bilo netom prije nego što sam došla živjeti s njime i da uskoro trebam ići na još jedan.

Ethan je uočio moju omašku i podigao obrve. "Živjeti sa mnom?"

"Hoću reći, posjetiti", rekla sam, a onda sam brzo promijenila temu da se ne stigne raspitati o mom odlasku i otkrije kako sam kupila kartu u jednom smjeru. "A na svom sljedećem pregledu doznat ću spol djeteta... Ali jednostavno *znam* da je curica."

"Kako to?" pitao je Ethan kad je konobarica stigla s našim slasticama.

"Imam baš jak predosjećaj. Bože, nadam se da je curica."

U zadnje vrijeme nisam baš luda za muškarcima. Osim za tobom, naravno. I za homoseksualcima."

Nasmijao se.

"Ti nisi homoseksualac, je li tako?" pitala sam. Učinilo mi se da je ovo pravi čas ako tu temu već kanim načeti.

"Nisam." Osmjehnuo se i odmahnuo glavom. "Jesi li mislila da jesam?"

"Pa nemaš djevojku", rekla sam. *I nikad se nisi upucavao meni*, pomislila sam.

Nasmijao se. "Ni ti nemaš dečka."

"Dobro kažeš... Ne znam. Imaš ukusa, toliko toga znaš o tim umjetničkim stvarima. Valjda sam mislila da ti je Bradi možda ogadila žene."

"Nije mi ogadila *sve* žene."

Proučavala sam mu lice, ali nisam mogla pročitati njegov izraz. "Jesam li te uvrijedila?"

"Ni najmanje", rekao je Ethan dok je maslacem mazao pogačicu

"O, sva sreća", rekla sam. "Požderala bih se da sam uvrijedila svog najboljeg prijatelja na cijelom svijetu."

Željela sam da se osjeća polaskano, možda da mi se čak revanšira riječima: "Joj, pa i ti si meni najbolja prijateljica." Ali on se samo nasmiješio i odgrizao komad svoje pogačice. Nakon užine Ethan nas je odveo natrag na Kensington High Street pa do stanice za podzemnu.

"Idemo podzemnom?" pitala sam. "Zašto ne taksijem?" Nisam baš ljubila podzemnu u New Yorku; uvijek sam prednost davala taksijima, a taj običaj nisam promijenila ni u Londonu

"Stisni zube, Darce", rekao je Ethan dok mi je davao ružičast u kartu. "I nemoj izgubiti kartu. Trebat će ti da izadeš na drugom kraju."

Rekla sam mu kako mislim da to nije baš dobar sistem.

"Meni se čini da ima užasno puno ljudi koji bi svoju kartu za vrijeme putovanja mogli zagubiti pa zapeti na drugom kraju."

Ethan je gurnuo svoju kartu u prorez, prošao kroz križnu rampu i spustio se niz neke stube. Krenula sam za njim i našla se na jako hladnom vanjskom peronu. "Smrzavam se", rekla sam, trljajući rukavice jednu o drugu. "Zašto nemaju zatvorene perone?"

"Dosta je bilo prigovora, Darce."

"Ne prigovaram. Samo komentiram da je danas baš zima."

Ethan je smičak na svojoj jakni od flisa povukao sve do brade i pogledao niz tračnice. "Stiže vlak na liniji Circle Line", rekao je.

Koji trenutak kasnije sjedili smo u vlaku, a ženski je glas najavljuvao sljedeću stanicu s vrlo civiliziranim britanskim naglaskom.

"Kad će reći 'pazi na razmak'?" pitala sam. "Ili to zapravo ne govore?"

Ethan se osmjehnuo i objasnio da to upozorenje puštaju na samo nekim stanicama gdje između vlaka i perona postoji poveći razmak.

Podigla sam pogled prema planu podzemne iznad nas i pitala ga kamo točno idemo.

"Na stanicu Charing Cross", rekao je. "Proći ćemo ono osnovno, uključujući i Nacionalnu galeriju. Znam da nisi ljubiteljica muzeja, ali tko te pita. To se ne propušta. Vidjet ćeš ti ponešto Turnera, Seurata i Botticellija, svidjelo se to tebi ili ne."

"Sviđa mi se", rekla sam, a tako sam i mislila. "Molim te, prosvijetli me."

I tako smo to poslijepodne obišli još neke londonske znamenitosti. Motali smo se oko Nelsonova spomenika nasred Trafalgar Squarea među svim onim ljudima i golubovima, dok sam ja slušala predavanje o pomorskoj pobjedi lorda Horatija Nelsona nad Francuzima. (Ethan se osupnuo kad sam priznala da nisam pojma imala da su Francuzi i Britanci ikad bili u sukobu.) Obišli smo Ethanovu najdražu crkvu, St. Martin-in-the-Fields, za koju je rekao da se proslavila svojim društvenim aktivizmom. Zatim smo još jedanput užinali u Cafe-in-the-Crypt, smještenom u podrumu crkve. Poslije toga uputili smo se prema Nacionalnoj galeriji. Ethan mi je pokazao pregršt svojih najdražih djela i, moram priznati, baš sam uživala. Uz njegove komentare slike umalo da mi nisu postale zanimljive. Bilo je to kao da sve vidim njegovim očima, uočavala sam detalje u boji i obliku koji meni inače ne bi ništa značili.

Kući smo se vratili netom nakon što je pao mrak i od lososa, šparoga i kus-kusa pripremili svoju netradicionalnu večeru za

Dan zahvalnosti. Kad smo jeli, zavukla sam se u krevet pokraj Ethana i zahvalila mu što me poveo u obilazak Londona.

Okrenuo se licem prema meni i čudno me, ozbiljno pogledao

"Nema na čemu, Darcy."

"Nikad mi nije bilo ljepše za Dan zahvalnosti", rekla sam iznenađena što osjećam kako mi srce brže kuca. I dalje smo se netremice gledali, a ja sam se u mislima vratila na onaj trenutak na klupi u parku. Pitala sam se osjeća li i Ethan povremeno neku neodređenu privlačnost prema meni. Osjeća li je ovaj čas.

Ali kad se naprasno okrenuo, pridigavši se da ugasi svoju svjetiljku, pa se namjestio dalje od mene, rekla sam sebi da ludujem. Vjerojatno sam samo zbog svojih trudničkih hormona svašta umišljala.

Nekoliko minuta poslije Ethan je rekao tiho, glasa prigušenog jastukom: "I meni je bilo lijepo, Darce."

Osmjehnula sam se za sebe. Ethanu to možda i nije bio najljepši Dan zahvalnosti koji je ikad proveo, ali bila sam prilično sigurna da mi je taj dan osigurao još nekoliko tjedana u Londonu. Nije me imao namjeru tako skoro potjerati kući.

Dvadeset

Jedno sam jutro sljedećeg tjedna rekla Ethanu kako umirem od želje za noćnim provodom i za malo društvene interakcije. Navalila sam da me izvede nekamo drugamo osim u svoj pub i upozna me sa svojim prijateljima.

"Na kraju krajeva," rekla sam, "trudnica ne bi trebala biti prisiljena ići u bar sama, je li tako?"

"Pa valjda ne", rekao je, a onda nevoljko obećao da će u subotu navečer nekoliko ljudi pozvati van na večeru.

"Daj da odemo na *neko fenomenalno* mjesto!"

"Ja općenito zazirem od fenomenalnog. Bi li se zadovoljila gastro-pubom s naznakom luksuza?" upitao je, te uzeo cigarete i upaljač i krenuo van na cigaretu.

Nisu mi bili dragi pubovi, gastro ili ikakvi drugi, ali bila sam spremna prihvatiti što god mi se nudi pa sam veselo povikala za njim: "Kako god hoćeš. Samo pozovi prijatelje koji su face. Po mogućnosti muške!"

I tako sam se u subotu navečer uparadila u svoje najdraže traperice iz *Sevena* (koje sam još mogla zakopčati točno ispod pupka), sako boje slonovače od svilenog brokata, novi par *Moschinovih* kožnih salonki i savršene viseće naušnice od turmalina.

"Kako izgledam?" pitala sam.

Okrenuo me pogledom i rekao: "Lijepo."

"Vidi li se da sam trudna?" pitala sam, krenuvši za njim u predvorje ispred njegova stana. "Ili mi ovaj sako donekle skriva trbuh?"

Ponovno me pogledao. "Ne znam. Ja znam da si trudna, pa ga valjda i vidim. Zašto? Pokušavaš li ga skriti?"

"Pa naravno", rekla sam. "Ne želim da se svi slobodni muškarci prestraše pa pobjegnu prije nego što me upoznaju."

Uхватиła sam Ethana kako koluta očima prije nego što otrčao na ugao da dozove taksi koji je prolazio. Ja se nisam žurila da ga sustignem, odlučivši da ću mu to kolutanje očima progledati kroz prste. Umjesto toga rekla sam mu da i on jako lijepo izgleda. "Baš mi se sviđaju tvoje *levisice*", rekla sam.

"Hvala. Prastare su."

Kimnula sam, a onda rekla: "Muškarci se svrstavaju u dvije kategorije, znaš."

"Kako molim?" upitao je sa zbunjenim izrazom lica.

"One koji nose dobre traperice i one koji ih ne nose... A nije stvar u marki kao takvoj. Važniji su kroj, boja, duljina. Sve te nijanse. A ti si, prijatelju moj, majstor u umijeću traperica." Poljubila sam palac i kažiprst i u zraku napravila znak za O. K

Ethan se nasmijao i zapešćem prešao preko čela. "A već sam se bio zabrinuo."

Nasmiješila sam se, stisnula mu bedro i rekla: "Ovo je baš zabavno... Kamo ono idemo?"

"The Admiral Codrington, u Chelseaju."

Zabrinula sam se kad sam čula demodirano ime restorana, ali atmosfera je bila odlična kad smo ušli unutra. Nije bio nimalo nalik Ethanova odvratnom kvartovskom pubu. Dio oko šanka bio je krcat elegantno odjevenim ljudima od karijere, i odmah sam ugledala dva potencijalna kandidata; jedan je bio naslonjen na šank i pušio, drugi je nešto pripovijedao. Nasmiješila sam se tipu koji je govorio. Namignuo mi je i nastavio govoriti svom prijatelju pušaču. Onda se prijatelj pušač okrenuo da vidi komu se to isplatilo namignuti, ugledao mene i podigao obrve kao da se slaže s procjenom svog prijatelja. Osmjehnula sam se i njemu. Neka svi Britanci imaju ravnopravne izgleda.

Je li ijedan od njih dvojice tvoj prijatelj Martin?" pitala sam, pokazavši na zgodni par.

"Nije", rekao je Ethan, preletjevši ih pogledom. "Moji prijatelji nisu više u pubertetu."

"Ti tipovi nisu pubertetlije!" rekla sam, ali kad sam bolje pogledala, vidjela sam da su vjerojatno u ranim dvadesetim.

To je jedan od problema kad stariš. Postoji znatan vremenski

raskorak između toga kako vidiš druge i kako doživljavaš sebe. Ja sam za sebe i dalje mislila da izgledam kao da imam otprilike dvadeset i četiri godine. "Dakle," pitala sam Ethana, "gdje su Martin i Phoebe?"

"Vjerojatno već za stolom", rekao je Ethan, bacivši pogled na sat. "Mi kasnimo."

Ethan je mrzio kasniti i vidjela sam da ga je izivciralo što sam malo oduljila s dotjerivanjem za naš izlazak. Dok smo se probijali u stražnji dio restorana, sjetila sam se jedne večeri u drugom srednje, netom nakon što je Ethan dobio vozačku dozvolu, kad je povezao Rachel, Annalise i mene na premijernu vožnju do kina. Pretpostavljam da sam se kao i večeras malo predugo lickala, tako da cijelim putem do kina Ethan nije prestao zvocati, nešto u stilu: "Tako mi svega, Darcy, teško tebi ako zaglavimo na nekoj glupavoj ženskoj limunadi zato što je sve drugo bilo rasprodano!" Naposljetku mi je njegovo verbalno zlostavljanje dodijalo pa sam mu rekla da smjesta zaustavi auto i pusti me van, bez obzira na to što smo se spuštali Ogden Avenue, prometnom ulicom s vrlo uskim zaustavnim trakom. Rachel i Annalise pokušale su zagladiti stvar sa stražnjeg sjedala, ali i Ethan i ja smo se previše ražestili. Onda je, u sve većem žaru naše bitke, Ethan prošao kroz crveno i umalo se nije zabio u kombi. Vozačica je izgledala kao fina majka iz predgrađa s dobrom frizurou, ali to je nije spriječilo da jednom rukom sjedne na trubu, a drugom Ethanu pokaže srednji prst baš u trenutku kad ga je prometni policajac zaustavio da mu izda njegovu prvu prometnu kaznu. Usprkos incidentu, ipak smo u kino stigli na vrijeme da vidimo film koji je bio Ethanov prvi izbor, ali on je svejedno često spominjao tu noć, tvrdeći da je "simptomatična za moju neobzirnu samoživu prirodu."

Prisjećala sam se te večeri s mješavinom nostalgije i plahom kad je Ethan ugledao svoje prijatelje. "Ono su Martin i Phoebe", rekao je, pokazavši prema dvoje svojih najbližijih prijatelja u Londonu. Uхватила me malodušnost dok sam ih proučavala jer ruku na srce, ja knjigu sudim prema koricama, a nijedno od njih dvojice nije bilo impresivno. Martin je bio mršav, pročelav muškarac s izbočenom Adamovom jabučicom. Nosio je bljedunjavi samteni sako s tamnim zakrpama na laktu i traperice s posuvratkom (što ga je, usput budi rečeno, svrstalo u kategoriju onih u lošim trapericama). Phoebe je bila krupna, jedra žena s muškim rukama i frizurou poput Julije Roberts u *Zgodnoj ženi* (prije nego što postane profinjena).

Na mome se licu moralo odraziti razočaranje, zato što je Ethan ispustio zvuk gađenja, odmahnuo glavom i pokraj mene prošao prema svojim neuglađenim drugovima. Krenula sam za njim, sa širokim osmijehom, u nakani da večer iskoristim sto bolje mogu. Možda jedno od njih ima seksi, slobodnog brata

"Martine, Phoebe, ovo je Darcy", rekao je Ethan kad smo stigli do stola.

"Darcy. Drago mi je", rekao je Martin, pridigavši se malo da mi pruži ruku. Nastojala sam pogled skrenuti s njegove Adamove jabučice i pritom mu se smjerno nasmiješila pa u stilu Jackie O., kao da sam pohađala privatnu žensku školu, rekla: "Također glasom koji sam usavršila uz Claire.

Phoebeno je lice međutim bilo sleđeno u znalački podsmijeh zbog kojeg mi je istog časa postala antipatična, i to jako.

"Darcy. *Puno* smo toga čuli o tebi", rekla je, glasom nabijenim sarkazmom i aluzijama.

Mozak mi je radio sto na sat. Što im je Ethan rekao a da je moglo izazvati Phoeben podsmijeh? Razmatrala sam mogućnosti: *Trudna i sama?* Ne. To nije opravdavalo podsmijeh, pogotovo ne od kao od brda odvaljene žene s narančastom kosom čija je najveća nada za potomstvo počivala u petrijevki u banci sperme. *Cimerica muktašica?* Ne. U ovoj državi nisam bila dovoljno dugo da postignem taj status. Uostalom, još sam se (jedva) mogla brinuti sama za sebe. *Plitka Njujorčanka?* Možda je to bio razlog, ali nisam se imala namjeru osjećati posramljeno zato što sam njegovana i nosim finu odjeću.

A onda mi je sinulo. Phoebe se podsmjehivala zbog Rachel i Dexa. Ethan im je sigurno ispričao cijelu priču. I, dakako, dok sam govorila o tome koliko uživam u svom posjetu Londonu, Phoeben se smiješak razvio u pravi šakalski cerek, što me uvjerilo da nju moja muka zabavlja, da je zabavlja što moja nekadašnja najbolja prijateljica ševi mog bivšeg zaručnika.

"Što je tu tako smiješno? Zar mi je nešto promaknulo?" napokon sam zapitala, prešavši pogledom oko stola.

Martin je promrmljao da ništa nije smiješno. Ethan je slegnuo ramenima, s izrazom zbunjenosti i grižnje savjesti. Phoebe je svoj osmijeh sakrila čašom pjenušavog Guinnessa, pića primjerenog ljudeskari od žene. *Moji udovi bar nisu debele kobasice. Ja sam bar lijepa i ne nosim mucastu smečkastu dolčevitku.* Kako joj nije bilo jasno da sam u svemu ispred nje? Dok sam gledala Phoebe kako grohoće vlastitim lošim vicevima i naručuje pivo za pivom da joj lakše klize svinjski kotleti umočeni u gusti umak s okusom luka, bila sam fascinirana obiljem njezina pogrešno usmjerenog samopouzdanja. Kako bih svoje negodovanje obznanila Ethanu, uglavnom sam šutjela.

A onda, dok smo čekali na račun, Phoebe je potvrdila moju slutnju kad se okrenula prema meni i proprtljala: "Prije koji mjesec upoznala sam tvoju prijateljicu Rachel. Bila je slatka."

Oštro sam uvukla zrak i zagledala joj se u oči, s mukom zadržavajući mir. "A, upoznala si Rachel? Pa to je stvarno slatko... Ethan mi nije to spomenuo." Probola sam Ethana pogledom, a on se štrečno, nanovo prekrizio ruke i skrenuo pogled na obližnji razuzdani stol.

"Da", rekao je. "Martin i Phoebe upoznali su Rachel kad me posjetila..."

Srce mi se uzbunjalo od bijesa i osjetila sam kako mi se lice zateže i iskrivljuje u pokušaju da ne zaplačem. Kako se Ethan usuđuje izvesti me van s tim ljudima nakon što im je predstavio Rachel - a da me uopće nije upozorio? I što je još gore, prema tomu kako se Phoebe ponašala, jednostavno sam znala da je Rachel prema Dexu nešto osjećala za vrijeme svog posjeta Londonu i da je svoja razmišljanja podijelila s Ethanom i njegovim prijateljima. Prije ove večeri bila sam sigurna da Rachel Ethanu nije priznala baš puno. Ili bar ništa što bi je previše inkriminiralo. To sam pretpostavila zato što mi je jednom kad smo bile klinke Rachel rekla da čak ni vlastitom dnevniku ne povjerava ništa odveć sramotno ili kontroverzno zato što strahuje od prerane smrti u slučajnoj nezgodi - nekoj ponižavajućoj, kao da joj na primjer sušilo za kosu upadne u kadu ili da se uguši *hol dogom*. A ne bi mogla podnijeti pomisao da nakon njezine smrti roditelji pročitaju neku primjedbu zbog koje bi je manje cijenili. "Ali ti ćeš biti mrtva", sjećam se kako sam joj rekla. "Još gore", rekla bi. "Zato što ako budem mrtva, neću moći promijeniti mišljenje svojih roditelja o sebi. To će biti njihov konačni dojam."

Zbog Racheline dotad nepoljuljane moralnosti, isprepletene sa strahom od toga što bi ljudi mogli pomisliti o njezinu karakteru, pretpostavila sam da, ako je prije našeg prekida nešto i osjećala prema Dexu, zasigurno to nije nikomu povjerila. Mislim da sam također željela vjerovati da je Ethan, iako bliskiji s Rachel, bio i moj prijatelj, te da mi stoga nije ništa bitnije zatajio. Uхватила me muka kad sam shvatila da ne samo da vjerojatno zna mnogo više nego što daje naslutiti - nego i da potpuni neznanci u Londonu znaju sve. Osjećala sam se kao budala - a nema ničega goreg nego kad se osjećaš blesavo. Najednom sam se zažarila, lice sam rashlađivala svojom malenom *Chanelovom* torbicom, u panici da su se Rachel i Dex možda spetljali čak i prije onog dana kad sam ih uhvatila zajedno.

U pokušaju da iznušim istinu, pogledala sam Phoebe ravno u oči i dobrano glasnije nego što je bilo potrebno, čak i u bučnom restoranu prepunom pijanih Britanaca, upitala je: Kad si upoznala moju prijateljicu Rachel, je li ti ona slučajno spomenula da ima želju pošečiti mog zaručnika? Ili ga je u tom trenutku već bila pošečila?"

Martin je izgledao uzrujano dok je pomno proučavao naš račun. Ethan je odmahivao glavom. Phoebe je ispod glasa ispustila razdragan hihot.

"Drago mi je da se bar netko ovdje zabavlja", rekla sam, ustavši gnjevno od stola. Potpetica mi je zapela za rub stolice i sa štropotom je srušila na pod. Svi - uključujući ona dva zgodna dečka od dvadeset i nešto kojima su se sada pridružile dvije zgodne djevojke od dvadeset i nešto - okrenuli su se i zabuljili, a umjesto na mom, nelagoda se pojavila na njihovu licu. Pročeprkala sam po torbici ne bih li našla novac, shativši da sam

novčanik ostavila na podu pokraj svog zračnog madraca. Baš sam imala peh, zato što bih daleko jači dojam ostavila da sam prije izlaska na stol pljusnula svežanj novčanica. Umjesto toga, morala sam Ethanu promrmljati da ću mu poslije vratiti. Zatim sam otutnjila van, pitajući se hoću li uspjati naći put kući i koliko će me noge boljeti dok cijelim tim putem budem pješačila u svojim novim cipelama. Kad sam izjurila na mračnu ulicu, shvatila sam da nemam pojma gdje sam. Uputila sam se u jednom smjeru, pa u drugom, i neizmjereno mi je laknulo kad se Ethan pojavio na vratima restorana.

"Darcy, samo pričekaj tu. Moram platiti naš dio računa", rekao je kao da je on taj koji se ima pravo živcirati.

"Duguješ mi ispriku!" povikala sam.

"Samo čekaj tu. Ja se odmah vraćam. Dobro?"

Prekrižila sam ruke, presjekla ga pogledom i rekla u redu, pričekat ću. Kao da sam imala nekog izbora. Minutu kasnije Ethan je opet izašao na ulicu, usnica stisnutih u ljutitu crtu. Pozvao nam je taksi i grubo otvorio vrata. Kako se usuđuje ljutiti na mene! Meni je tu nanesena nepravda. Nagonski mi je došlo da si dam oduška, ali ugrizla sam se za usnicu, doslovce, čekajući

da on progovori prvi. Nekoliko minuta nije rekao ništa, a onda se ironično oglasio. "I tako ste se ti i Phoebe izvrsno složile

"Ona je takva bezobrazna krava, Ethane!"

"Smiri se."

"Nemoj ti meni da se smirim!" viknula sam. "Kako me se usuđuješ izvesti van s njima kad znaju sve o meni! Trebao SI mi reći da su već upoznali Rachel! Ne mogu vjerovati da ste se slatko nasmijali na moj račun! Mislila sam da si mi prijatelj!"

"I *jesam* ti prijatelj", rekao je.

"Onda mi reci što si rekao njima, Ethane! A usput mi onda reci i *sve* što znaš o Dexu i Rachel!"

Zatrzali su mu mišići na vratu. "O tome ćemo razgovarati kod kuće, dobro?"

"Nije. Razgovarat ćemo o tome *sada*" povikala sam, ali Ethan je izgledao nepokolebljivo, a ja sam se bojala iskušavati sreću. Previše sam željela istinu a da bih riskirala da mu dignem tlak. Bila mi je potrebna sva moja čvrstina, ali uspjela sam držati jezik za zubima sve dok se nismo vratili kući.

Kad smo Ethan i ja stigli natrag u njegov stan, on je nestao u svojoj spavaćoj sobi, vjerojatno da nazove Rachel i zatraži dopuštenje da razotkrije njezine prljave sitne tajne. Ja sam hodala amo-tamo po dnevnoj sobi, pitajući se što će mi reći. Koliko je istina ružna. Nakon nekoliko minuta vratio se u dnevnu sobu i stao prekopavati po svojim CD-ima. Ja sam skinula sako i potpetice i prekriženih nogu sjela na pod, zadržavši spokojan izraz lica dok sam čekala istinu. Cijelu istinu. Ethan je mirno odabrao CD Coldplaya, pojačao zvuk više nego što sam ja smatrala primjerenim i zavalio se na svoj kauč. Čeličnim se pogledom zagledao u mene. "Dobro. Ovako", rekao je kroz glazbu. "Stvarno mi je dosta tog sranja, Darcy. *Stvarno* mi je, ali *stvarno*, muka od toga."

"I meni isto", rekla sam, posegnuвши da stišam njegovu liniju.

Podigao je ruku kao da me želi upozoriti da prekidanje ne dolazi u obzir.

"Zato ćemo o tome razgovarati večeras, a onda nikad više, može?"

"Dobro", rekla sam. "Samo sam to i željela."

"U redu. Kad me Rachel došla posjetiti ovdje, rekla mi je da... osjeća nešto prema Dexu."

"Znala sam!" rekla sam, uperivši prst u njega.

"Hoćeš li slušati ili nećeš?"

S mukom sam progutala slinu i kimnula.

"I da to osjeća već neko vrijeme, ali ne baš jako dugo."

"Koliko dugo?"

"Nekoliko tjedana... možda nekoliko mjeseci."

"Nekoliko *mjeseci*!" viknula sam.

Pogledao me u znak upozorenja, kao da se sprema povući iz razgovora.

"Oprosti. Nastavi."

"Nemam što više reći."

"Kad su prvi put spavali?" upitala sam, skamenivši se od straha zbog odgovora, ali morala sam znati kolika sam točno budala bila.

Zastao je, a onda rekao da ne zna.

"Vidim da lažeš", rekla sam. "Znam da znaš!"

"Evo što znam", rekao je Ethan, izbjegavši pitanje. "Rachel nije željela osjećati ono što je osjećala. Zbog svega je toga bila na mukama. Imala je najbolju namjeru vratiti se u New York poslije svog posjeta ovdje i biti tvoja kuma. Bila je spremna krenuti dalje, prisiliti sebe da preboli Dexa i da ti bude prijateljica. Što je više nego što bi većina ljudi učinila na njezinu mjestu."

Srce mi je tuklo u ušima. Za mene je postojalo samo jedno. Jedna činjenica. "Reci mi datum, Ethane. Kad su spavali prvi put?"

Prekrižio je ruke i glasno izdahnuo.

"Je li to bilo prije ili poslije Rachelina rođendana?" pitala sam. Zaista ne znam što me natjeralo da izaberem taj datum. Možda zato što je Rachelin rođendan krajem svibnja, uvijek se poklopi s početkom ljeta. Jednako sam tako mirne duše mogla reći Dan sjećanja. Ali nisam. Rekla sam: "Rachelin rođendan a po izrazu Ethanova lica znala sam da sam pogodila ravno u metu. Misli su mi poletjele natrag na tu noć, na to kako sam je iznenadila proslavom. Najednom sam se s užasom prisjetila kako je bilo već gotovo sedam ujutro kad se Dex vratio kući. Kako je rekao da je bio s Marcusom. I kako ga je Marcus podržao. Svi su mi oni lagali! Moj je zaručnik noć proveo s mojom najboljom prijateljicom! I to mjesecima prije nego što sam ja prevarila njega!"

Sve mi je najednom puklo pred očima: kako je Dexter navečer ostajao na poslu dulje nego obično, kako je Rachel otezala s planiranjem mog vjenčanja, i onaj vikend za Dan nezavisnosti¹ Bože moj, ni Rachel ni Dex nisu otišli u Hampton! Cijeli su taj vikend bili zajedno! Bilo je to prestrašno da bi bilo istinito, ali bila sam uvjerenja da jest.

Sve sam to izložila Ethanu koji nije ama baš ništa zaniijekao. Samo me gledao, bez trunke suosjećanja ili pokajanja.

"Kako si mogao, Ethane? Kako si mogao?" ridala sam.

"Kako sam mogao što?"

"Kako si joj mogao biti prijatelj? Kako si me mogao izvesti s onim ljudima koji su znali cijelu priču? Zbog tebe sam ispala budala! Svi ste mi se vi vjerojatno smijali iza leđa!"

"Nitko ti se nije smijao iza leđa."

"Da, baš. Ona luda krava smijala se sve u šesnaest."

"Phoebe je bila malo nepristojna. To priznajem."

"A priznaj i ostalo! Priznaj da vam je Rachel svima rekla što mi radi."

Oklijevao je, a onda rekao: "Njezin odnos s Dexom *jesmo* spomenuli. Ali naravno da nisam mislio da ćeš ti ikad upoznati Martina i Phoebe. I, uostalom, o toj situaciji nismo raspravljali u stilu 'ha, ha, kako je Darcy blesava'. Bilo je to više u stilu 'joj, baš je sranje kad osjećaš nešto prema zaručniku svoje najbolje prijateljice'."

"Ma *kako da ne*. Ona se *baš* napatila."

"Pa zar nisi ti patila kad si se počela viđati s Marcusom? Dok si još bila s Dexom?"

"To nije isto, Ethane."

Kako to da je svima tako teško shvatiti bjelodanu razliku između toga da prevariš svog zaručnika i smjestiš svojoj najboljoj prijateljici na svijetu?

"Ne radi se tu o meni i Dexu. Radi se o meni i Rachel. A ja to njoj nikad ne bih učinila", nastavila sam, u šoku što je moja neugledna prijateljica bila za to sposobna.

Pogledao me, prekrižio ruke i naherio glavu sa znakovitim smiješkom. "*Ma je li?*"

"Nikad", rekla sam, prebirući u glavi po inventaru Rachelinih potpuno neprivačnih bivših dečki. Dečko s kojim je bila na studiju prava i najznačajniji među njezinim bivšim, Nate, imao je spojene obrve, spuštenu ramena i ženskast glas.

"Ako ti tako kažeš", rekao je Ethan skeptično.

"Što time želiš reći? Ja nisam nikad, *ama baš nikad*, pokušavala preoteti nekog Rachelina dečka."

Osmjehnuo se pritajeno, za sebe. Znala sam na što cilja: spetljala sam se s Marcusom iako je Rachel bila zainteresirana /a njega.

"Ma molim te ja lijepo, Ethane. Marcus nije bio Rachelin dečko! Poljubili su se, ono, jedanput. Nikad od toga ne bi bilo ništa."

"Nisam mislio na Marcusa."

"Na što onda *jesi* mislio?"

"Pa... Samo mislim da bi ti Rachel učinila isto to da su se i okolnosti poklopile. Da si se zaljubila u nekog od njezinih dečki, ništa te ne bi spriječilo da navališ na njega. Ni Rachelini osjećaji ni stigma zbog toga što otimaš muškarca svojoj najboljoj prijateljici. Ništa."

"Ne", rekla sam čvrsto. "To nije istina."

Ethan je nastavio. Krenulo ga je sad, nagnuo se naprijed na kauču, upirući u mene kažiprst dok je govorio. "Mislim da si ti za sobom posijala jako, *jako* dug niz primjera toga kako znaš navaliti točno na ono što želiš, Darcy. Ma što to bilo. Pa kud puklo da puklo. Rachel je dosad uvijek bila tvoja druga violina. A ti si je besramno puštala da obavlja cijelu tu ulogu dvorske danu Tijekom cijele srednje škole bilo je, kud ti okom, ona skokom, puštala je tebe da se razmećeš. Tebi je to tako odgovaralo. A sad kad je sve to palo u vodu, ti to ne možeš podnijeti."

"To jednostavno... nije istina!" zapjenila sam se, osjetivši kako mi obrazi gore. "Uopće nisi pošten!"

Ethan me ignorirao i nastavio dalje, koračajući sad amo-tamo pred svojom imitacijom kamina. "Ti si bila glavna zvijezda u srednjoj školi. Glavna zvijezda na koledžu. Glavna zvijezda na Manhattanu. A Rachel te puštala da blistaš. I ti se sad ne možeš povući i veseliti se zbog nje."

"Veseliti se zbog nje što mi je *ukrala* zaručnika? Ma ti to mene zezaš!"

"Darce - *ti* si učinila isto to. Bila bi to druga priča da si ti bila preko ušiju zaljubljena u Dexa, da nisi i ti njega prevarila."

"Ali oni su to učinili prvi!"

"To nema veze", rekao je.

"Kako to možeš reći?"

"Zato. Zato što, Darcy, ti nikad ne preispituješ vlastito ponašanje. Ti samo gledaš kako ćeš okriviti sve druge."

Nakon toga prešao je na čeprkanje po onim prehistorijskim danima iz srednje škole. Kao recimo, zašto sam se prijavila na Notre Dame kad sam znala da je Rachelin san da studira ondje i kako je shrvana bila kad su mene primili, a nju nisu.

"Nisam znala da je Notre Dame njezino vlasništvo!"

"To je bio njezin san. Ne tvoj."

"Dakle, da vidim jesam li shvatila, ona se može baciti na mog zaručnika, ali ja se nemam pravo prijaviti na glupi koledž?"

Izignorirao je moje pitanje i rekao: "Kad već raspravljamo o loj temi, Darcy, daj mi reci jednu stvar... Jesi li se *zaista* upisala onamo?"

"Upisala kamo?" upitala sam.

"Jesu li te ili nisu primili na Sveučilište Notre Dame?"

"Da. Jesu", rekla sam, gotovo uvjereni u laž koju sam prije toliko godina ispričovijedala svim svojim prijateljima. Notre Dame je bio Rachelin prvi izbor, ali i ja sam se prijavila, s mišlju kako bi sjajno bilo da budemo cimerice. Sjećam se kako sam dobila tu odbijenicu, kako sam se osjećala kao propali slučaj. I kako sam svojim prijateljima rekla bezazlenu izmišljotinu, a onda se izvukla rekavši da ću ja ionako na Indianu.

Odmahnuo je glavom. "Ne vjerujem ti", rekao je. "Ti se *nisi* upisala na Notre Dame."

Počela sam se preznojavati. Kako je znao? Je li vidio moje pismo? Je li upao u računalni sustav referade na Notre Dame?

"Zašto je sad tu bitan moj odabir koledža?"

"Reći ću ti zašto je bitan, Darcy. Reći ću ti točno zašto. Ti si se uvijek natjecala s Rachel. Još od davnih dana pa sve do danas. Tebi je sve uvijek bilo nadmetanje. A iznutra te izjeda djelomice i to što je Dex izabrao Rachel. Izabrao je nju, a ne tebe."

Pokušala sam progovoriti, ali on se nije zaustavljao, riječi su mu bile okrutne, nesmiljene i glasne. "Dex je želio biti s njom, a ne s tobom. Pusti sad to što ni ti nisi željela biti s njime. Pusti sad to što si i ti njega prevarila. Pusti sad to što ti i on očito niste uopće bili jedno za drugo i što ste se oboje spasili od rastave time što ste podvukli crtu. Ti pozornost možeš usmjeriti na samo jedno: činjenicu da te Rachel nekako porazila. I to te uništava, Darce. Ja ti kažem, kao tvoj prijatelj, da se toga moraš okaniti i krenuti dalje", završio je svojim tonom člana debatnog kluba.

Odmahivala sam glavom. Rekla sam mu da se vara. Rekla sam mu da nikomu, nikomu na mome mjestu, ne bi moglo biti drago zbog Rachel. Osjećala sam kako počinjem kriještati, u očajničkoj želji da ga natjeram da sagleda situaciju iz moje perspektive, baš kao što sam pokušala učiniti i s Marcusom.

"Ovako stoje stvari, Ethane... Čak i da nisu ništa učinili meni iza leđa, čak i da je ta veza počela *nakon* što smo mi prekinuli, to bi svejedno bilo... jednostavno *nedopustivo*. U to se s prijateljičinim bivšim jednostavno ne upuštaš. I točka. Kako se to muškarcima nikako ne da objasniti? To je temeljno životno načelo."

"Ona ga *voli*, Darce. *To* je temeljno životno načelo."

"Daj mi prestani to nabijati na nos! Nikad više ne želim čuti riječ *ljubav*. *Vole* li se oni ili ne, to nema apsolutno nikakve veze. Ti nemaš *pojma* o prijateljstvu."

"Darcy. Nemoj se ljutiti - i ne kažem ti to iz zlobe, jer mi je do tebe stalo, a zbog toga sad i jesi ovdje u ovom navodnom *posjetu*", rekao je, ocrtavši u zraku navodnike dok je izgovarao riječ *posjet*. "Ali..."

"Ali što?" upitala sam snuždeno, u strahu od onog što će sad reći.

"Ali mislim da *ti* nemaš pojma o prijateljstvu", ispalio je on u šubu. "Ama baš nikakvog. I zato sjediš ovdje praktički bez prijatelja. Zaraćena s Rachel. Zaraćena s Claire. Zaraćena s ocem svog djeteta. Zaraćena sa svojom *vlastitom majkom*, koja, koliko je poznato, nema blage veze gdje si ti! A sad si bijesna i na mene."

"Nisam ja kriva što ste me svi vi izdali."

"Ti se moraš dugo i dobro zamisliti nad sobom, Darce. Moraš shvatiti da tvoj u principu plitki način života ostavlja posljedice."

"Ja *nisam* plitka", rekla sam, tek napola uvjereni u to.

"*Jesi*, plitka si. Potpuno si sebična i bez kompasa, a tvoj sustav vrijednosti otišao je kvragu dokraja."

Prevršio je mjeru. Ja možda i jesam malo sklona plitkosti, ali ostale njegove optužbe bile su smiješne. "Kog bi ti vraga to trebalo značiti? Bez kompasa?"

"To znači da si, koliko već, u petom mjesecu trudnoće? \ koliko ja vidim, ne poduzimaš ništa da se za to dijete pripremiš. Ništa. Došla si u London u taj nazoviposjet, ali ne vidim nikakve naznake da ćeš se vratiti u New York - a u međuvremenu se nisi nimalo potrudila potražiti bilo kakvu prenatalnu skrb ovdje u Londonu. A povrh svega toga, ne jedeš bogzna kako pravilno, vjerojatno jer nastojiš ostati vitka nauštrb rasta svog djeteta. Večeras si popila dvije čaše vina. I umjesto da štediš za dijete koje moraš podizati sama, ti bacaš novac u vjetar na kupnju potpuno frivolnih stvari. Upravo je fascinantno promatrati koliko se krajnje neodgovorno i apsolutno egocentrično ponašaš."

Sjedila sam ondje bez ijedne riječi. A što uopće i možeš reći kad ti netko više-manje kaže da si govno od prijatelja, grozna, neodgovorna buduća majka i isprazna, sobom zaokupljena žena? Ako izuzmem neke optužbe koje sam čula od prezrenih ljubavnika (a koje nisu pretjerano vjerodostojne), ovaj napad nije imao presedana. Izgovorio je toliko toga zlobnog, napao me s toliko strana da ni sama nisam znala kako da se obranim. "*Ipak* pijem prenatalne vitamine", rekla sam krotko.

Ethan me pogledao kao da želi reći: *Ako ti ništa pametnije od toga ne pada na pamet, ja tu više nemam što dodati*. Zatim je izjavio da ide u krevet. Izraz na njegovu licu govorio mi je da ne idem za njim, da me ne želi u svojoj sobi.

Ali, za svaki slučaj, nakon što sam dugo sjedila u dnevnoj sobi, lizala svoje rane i u glavi vrtjela njegov govor, odlučila sam poći hodnikom i provjeriti njegova vrata. Nije da sam išla s namjerom da ta vrata otvorim - nekog sam ponosa ipak imala - jednostavno sam morala znati je li me zaobiljno stavio u izolaciju. Je li se pokajao zbog svojih grubih riječi? Je li se njegovo mišljenje o meni smekšalo kad mu je pivo izvjetrilo iz glave? Obuhvatila sam šakom staklenu kvaku i okrenula je. Nije se pomaknula. Ethan me isključio. Bilo je nešto u tim vratima nešto hladno i kruto, od čega me u isti mah uhvatila i ljutnja i tuga i odlučnost.

Dvadeset jedan

Slijedeće sam se jutro probudila na zračnom madracu i prvi put osjetila svoje dijete kako se rita. Bilo je i drugih prilika kad sam pomislila da sam je osjetila - no na kraju bih shvatila da su to vjerojatno bile samo probavne smetnje, grčevi od gladi ili živci. No onaj čudni, nepogrešivi osjećaj majušnih nožica što se pokreću u meni, muteći pjenu među mojim organima i kostima, nije ostavljao mjesta sumnji. Stavila sam ruku na to mjesto, točno ispod svojih rebara, i čekala da je ponovno osjetim. A tako je i bilo, još sam jedanput osjetila lagano ali primjetno gurkanje i trzanje. Znam da zvuči suludo, osobito s obzirom na to da mi je trbuh brzo dostizao veličinu košarkaške lopte, ali mislim da je to treperenje dječjih nožica bio preduvjet da moja trudnoća preraste teoriju i postane stvarnost. U meni je bilo dijete, maleni čovjek koji će se roditi za tek koji mjesec. Ja ću postati majka. U neku sam ruku to već i bila.

Sklupčala sam se u fetusni položaj i stisnula oči dok je mnome šibao kovitlac osjećaja. Prvo sam osjetila eksploziju čiste radosti. Bila je to neopisiva sreća, kakvu nikad prije nisam doživjela, kakvu ne možeš iskusiti kupnjom *Gucci*jeve torbe ili cipela *Manolo Blahnik*. Osmijeh mi se razlio licem i malo mi je nedostajalo da se naglas ne nasmijem.

Ali s mojom se srećom brzo pomiješala uznemirujuća melankolija kad sam shvatila da nemam s kime podijeliti tu golemu prekretnicu u svom životu. Nisam mogla nazvati oca svog djeteta ili njezinu baku. Nisam bila raspoložena za razgovor s Ethanom nakon svih onih zloča koje mi je izgovorio. I, što je najvažnije, nisam mogla nazvati Rachel. Otkad sam zatekla Dexa u njezinu ormaru, prvi mi je put uistinu nedostajala. Još sam imala Annalise, ali s njom to nije bilo to i gotovo. Prisjetila sam se svih onih prilika iz prošlosti kad sam imala dobre vijesti, loše vijesti, vijesti negdje između jednog i drugog. Jedva da su mi stigle doprijeti do svijesti prije nego što bih otrčala u susjednu kuću ili okrenula Rachelin broj na brzom biranju. Dok smo bile klinke u Indiani, Annalise je uvijek bila na drugome mjestu, uvijek i naknadno uključena, uvijek bi sve čula druga. Sad kad Rachel i nije više u igri, prirodno bi bilo da je Annalise jednostavnu zamijeni. Ali sve mi je jasnije bilo da to tako ne ide. Rachel nije bilo moguće zamijeniti. Claire je nije zamijenila. Nije to mogla ni Annalise. Pitala sam se zašto je to tako. A znala sam da će Annalise reći sve što treba, da će biti ljubazna da ne može biti ljubaznija. Ali nikad neće moći zadovoljiti onu duboko usađenu želju za povjerenjem.

Kad sam se na svome madracu okrenula prema prozoru začula sam Ethanove riječi: ono kako sam loša prijateljica, kako sam sebična i egocentrična i plitka. Oblio me vreo val stida kad sam spoznala da u njegovim optužbama ima natruha istine. Suočila sam se s činjenicama: nisam imala liječnika, prihoda, bliskih prijateljica i kontakta s obitelji. Samo što nisam potrošila cijelu svoju ušteđevinu, a jedino što sam stekla bio je ormar krcat prekrasnom odjećom, u koju većinom nisam više mogla stati. Preselila sam se u London da doživim promjenu, ali zapravo se uopće nisam promijenila. Moj je život stagnirao. Morala sam poduzeti nešto više. Radi sebe i radi svog djeteta.

Kroz svoj prozor s rešetkom zagledala sam se u tmurno londonsko jutro i zaklela da ću dan kad sam prvi put osjetila svoje dijete kako se rita pretvoriti u prekretnicu u svom životu. Dokazat ću Ethanu da nisam osoba kakvu je opisao večer prije. Osočila sam se na noge (što je postajalo sve teže i teže, pogotovo iz vodoravnog položaja na mekanom zračnom madracu) i našla blok na dnu jednog od svojih kovčega. Istrgnula sam stranicu i napisala: "Koraci da postanem bolja Darcy". Trenutak sam razmišljala, dok sam u glavi vrtjela Ethanov govor. A onda sam zapisala:

1. Posjetiti opstetričara u Londonu i pripremiti se za majčinstvo!
2. Biti zdravija, to jest, jesti kvalitetnije, bez kofeina ili alkohola.
3. Steći nove prijateljice (ne natjecati se s njima!).
4. Javiti svojoj obitelji da sam u Londonu i da sam dobro.
5. Naći posao (po mogućnosti nešto u stilu "dobro je činiti dobro").
6. Prestati kupovati odjeću (i cipele itd.) i početi štedjeti novac!

A onda, budući da mi se učinilo da nešto tu još nedostaje, ubacila sam opće mjesto:

7. Pročistiti svoj karakter (to jest, biti pažljivija, manje sebična itd.).

Dok sam nanovo čitala svoj popis, uhvatila sam sebe kako se pitam što bi Ethan rekao da ga vidi. Bi li pohvalio moj trudi ili bi se narugao: "Ne budi tako naivna, Darcy. Ne možeš tek tako sastaviti popis i popraviti sebe preko noći! Ne ide to tako."

Zašto mi je uopće toliko stalo do toga što Ethan misli? Dio mene želio ga je mrziti. Mrziti ga što je stao na Rachelinu stranu. Mrziti ga što mi je lagao. Mrziti ga zbog grozota koje je izgovorio o meni. Ali nisam ga mogla mrziti. Na neki bizarni, iznenađujući način, željela sam ga samo vidjeti ili se, u najmanju ruku, prihvatiti posla pa promijeniti njegovo mišljenje o meni.

Jedanput sam se zanjihala da uhvatim zalet prije nego što sam opet ustala. Zatim sam se zaputila niz hodnik do Ethanove sobe. Nakon što sam vidjela da je već izašao svojim poslom, otišla sam u kuhinju i istukla zdravi omlet od bjelanjaka. Potom sam provjerila svoj popis i odlučila pospremiti njegov stan. Obrisala sam i usisala prašinu, oribala zahod, iznijela smeće, oprala dvije mašine rublja u njegovoj smiješno malenoj kombiniranoj perilici/sušilici (Britanci imaju bijedne kućne aparate iz Trećeg svijeta), pomno poslagala njegove časopise i novine i oprala kuhinjski pod.

Nakon što je sve zablistalo, na brzinu sam napisala poruku svojoj majci, da joj kažem kako sam kod Ethana u Londonu "Znam da se ovaj čas ne slažemo baš najbolje", napisala sam, 'ali ipak ne želim da se ti i tata brinete zbog mene. Meni je dobro" Potom sam u P. S.-u zapisala Ethanov broj ako me slučajno poželi nazvati. Zapečatila sam svoje pismo i zalijepila marku u istuširala se i izašla na londonsku rosulju, šetkajući se uz Ulicu Kensington Church prema Notting Hillu. Oduprla sam se nagonu da uđem u bilo koju trgovinu, crpeći snagu iz svog popisa koji sam uredno presavila na trećine i gurnula u džep kaputa. Čak sam svratila u dobrotvornu trgovinu rabljenom robom da pitam za posao. Nisu trebali zaposlenike, ali bila sam ponosna na sebi što sam pokušala.

Na putu kući sklonila sam se u kavanu na kratak predali naručila beskofeinsku kavu s mlijekom i zavalila se u veliki meko tapecirani naslonjač. Na kauču pokraj mene sjedile su dvije žene - plavuša i crnka - izgledom otprilike mojih godina. Plavuša je najednom koljenu balansirala novorođenče i pritom se mučila da slobodnom rukom pojede *brownie*. Obje su djevojke na lijevim prstenjacima nosile slične dijamante, a ja sam se prisjetila kako je Ethan spomenuo da se Britanci zaručničkim prstenjem razmeću manje nego Amerikanci. Možda je to bio tip stvari zbog kojih se Ethanu sviđao London. Diskrecija kojom su odisali Britanci bila je suprotnost onomu što je rekao za mene - da sam više-manje besramna hvalisavica.

Krajičkom oka nastavila sam proučavati žene. Plavuša je imala uvučenu bradu, ali dobre pramenove; crnka je nosila pripijenu trenirku od velura, ali držala je *Pradinu* torbicu na kojoj bi joj svatko pozavidio. Osjetila sam žalac zabrinutosti da se ponašam plitko, ali umirila sam sebe da nije loše imati moć zapažanja; samo ne smijem izvlačiti zaključke o tome kakve su te žene kao ljudi. Prisjetila sam se koliko sam puta ljude procijenila prema njihovim cipelama, i zaklela se da to više nikad neću učiniti. Na kraju krajeva, nije zločin obuti četvrtastu cipelu u sezoni špičoka. Da bih sebi to i dokazala, oduprla sam se napasti da spustim pogled na njihova stopala. Osjetila sam kako već postajem solidniji karakter pa mojoj sreći nije bilo kraja.

Dok sam pijuckala svoju kavu i listala časopis *Hello*, slušala sam one žene kako razgovaraju, i pritom uočila kako njihov razgovor zvuči puno zanimljivije s britanskim naglaskom. Njihovo se čavrljanje vrtjelo oko bračnih zavjeta - obje su imale problema sa svojim muževima. Plavuša je rekla da se sve pogorša kada dobiješ dijete. Crnka se požalila da otkad su ona i njezin muž počeli raditi na tome da začnu, seks se pretvorio u obavezu. Svakih nekoliko sekundi ja bih okrenula stranicu svog časopisa, prepunog holivudskih zvijezda, kao i ljudi koje nikad nisam vidjela, valjda britanskih televizijskih glumaca. Plus još fotografija *Posh* i *Becks*a.

Plavuša je uzdahnula dok je premještala dijete koje se uzvrpoljilo. "Ti se bar seksaš", rekla je svojoj prijateljici pa spustila ruku da izvuče dudu iz postraničnog džepa na kolicima i gurnula je djetetu u usta. Dijete je nekoliko sekundi energično cucalo prije nego što je pustilo dudu da padne na pod. Plavuša, koja je očito vjerovala u ono pravilo da je hrana s poda jestiva ako na njemu ne ostane dulje od tri sekunde, podigla ju je, prevukla preko rukava i ponovno turila u usta svog djeteta.

"Koliko je već prošlo?" pitala je crnka, tako otvoreno da mi je bilo jasno da ove dvije nisu nedavne ili površne poznanice. U meni je to pobudilo čežnju za Rachel, za starim vremenima.

"Ne znam ti više ni reći", odgovorila je plavuša. "Čitava vječnost."

Crnka je zacoktala jezikom u znak suosjećanja, namotavši pritom vrećicu svog čaja oko plastične žličice, pa je istisnula palcem i kažiprstom. Zatvorila sam svoj časopis i uhvatila plavušin pogled. Nasmiješila mi se i omogućila priliku.

"Jako je slatka", rekla sam, zagledavši se u njezino dijete, a potom u panici shvatila da bi dijete moglo biti dječak. Nije bilo moguće razaznati. Žuto odijelce, ćelava glava, bez spolno definiranih modnih detalja.

"Hvala", rekla je plavuša.

Dobro je. Pogodila sam. "Kako se zove?"

"Natalie."

"Zdravo, Natalie", rekla sam visokim, raspjevanim glasom Natalie me ignorirala i nastavila se naprezati da dohvati *brownie* svoje majke.

"Koliko je stara?"

"Dvadeset i dva tjedna." Plavuša se nasmiješila dok ju je cupkala gore-dolje na jednom koljenu.

"Znači... to je koliko? Pet mjeseci?"

Nasmijala se. "Da, tako je. Oprostite. Sjećam se da sam se prije nego što sam rodila Natalie pitala zašto mame dob svoji djece navode u tjednima. Valjda to ostane iz trudnoće."

Kimnula sam i primijetila kako me crnka znatiželjno odmjerila kao da želi reći: "Koja je tvoja priča, Amerikanko, kad tu sama sjediš radnim danom?"

"Da, razumijem vas. Ja sam već u osamnaestom tjednu..

"Trudnoće?" ciknule su obje žene istodobno kao da sam im upravo rekla da hodam s princem Williamom. Bilo je sjajno osjetiti kako moja vijest napokon izaziva neko oduševljenje.

"Da", rekla sam, odmaknuvši svoj kaput i protrljavši trbuh lijevom rukom bez prstena. "Zapravo sam baš jutros prvi put osjetila da se rita."

Pomislila sam kako je otužno što takvu monumentalnu vijest dijelim s neznankama, ali rekla sam sebi da su one moje potencijalne nove prijateljice. Možda mi čak postanu doživotne kumpice do groba.

"Čestitam!" vrisnula je plavuša.

"Izgledate izvrsno za osamnaest tjedana!" rekla je crnka.

Nasmiješila sam se sa skromnošću koja mi se učinila iskrena. "Hvala."

"Dečko ili curica?" pitala je crnka.

"Ne znam još sigurno, ali prilično sam sigurna da je curica."

I ja sam bila", rekla je plavuša, protrljavši Natalienu paperjastu glavu. "Jednostavno sam znala je da je curica."

"Jeste li doznali prije roka?"

"Nisam, htjela sam se iznenaditi", rekla je. "Ali moj muž je."

Podigla sam obrve. "On je znao, a vi niste?"

Kimnula je. "Naš mu je liječnik pokazao relevantnu anatomiju na sonogramu dok sam ja žmirila. Moj se muž zakleo da neće reći nikom živom. Čak ni našim mamama, koje su upravo umirale od želje da doznaju."

"Ne mogu vjerovati da je uspio sačuvati tajnu! To je fantastično", rekla sam.

"Njezin je muž u tome vješt", rekla je crnka.

"Hmmm." Kimnula je plavuša. Upalo mi je u oči da se Britanci često oglase tim *hmm*, umjesto da kažu *da* ili *a-ha* ili *je*. Nastavila je: "Nijedanput mu nije izletjela zamjenica. Uvijek je jako pazio da kaže 'on ili ona' ili samo 'dijete'."

"Što je s dječjim imenima? Zar nije izašlo na vidjelo kad biste razgovarali o imenima?"

"Ma kakvi. Ravnomjerno se angažirao oko oba... Zapravo, toliko je inzistirao na Gavinu da sam baš mislila kako ćemo dobiti dječaka."

"Dakle. Čini se da imate divnog muža", rekla sam.

Okrenula se da pogleda svoju prijateljicu pa su obje prasnule u smijeh. "Ovaj čas smo ga tračale sve u šesnaest. U zadnje se vrijeme ponaša malo pizdunski."

Nisam bila sigurna što znači *pizdun*, ali suosjećajno sam kimnula i rekla: "Znam kako je to!"

Nekoliko je sekundi proteklo u tišini i vidjela sam da je djevojke opet zaintrigirala moja životna situacija.

"Inače, ja sam Darcy", rekla sam, sa smiješkom za koji sam se nadala da razoružava i poručuje "neću se nadmetati s vama".

"Ja sam Charlotte", rekla je plavuša.

"A ja sam Meg", rekla je crnka.

"Baš mi je drago što sam vas obje upoznala. Jedva sam dočekala malo kontakta sa ženama otkad sam se ovamo doselila", rekla sam. To je bila istina, iako mislim da mi do svijesti nije doprla sve do tog trenutka.

"Kad ste se doselili u London?" pitala je Meg.

"Prije otprilike mjesec dana."

"Jeste li se ovamo doselili sami?" pitala je. To je bilo najzravnije i< što je mogla pitati za oca mog djeteta.

"Da, uzdam se u se i u svoje kljuse", rekla sam.

I Meg i Charlotte u mene su se zagledale s onim što sam identificirala kao divljenje. Uputila sam im srdačan, otvoren smiješak; prešutno dopuštenje da nastave ispitivati, što su oprezno i učinile. Odgovorila sam na svako njihovo pitanje i tek povremeno uljepšala stvar. Na primjer, rekla sam im da sam uhvatila Rachel u krevetu s Dexom - a Marcusa sam u potpunosti izostavila i natuknuvši time da je otac Dex. Tako se jednostavno činilo lakše, a iskreno, u ovom trenutku bilo je i svejedno. Oba su muškarca ispala iz igre. Moja dvočlana publika pratila je bez daha. Charlotte je čak ignorirala Natalie koja je desnim žvakala vrhove *Evening; Standarda*. Nastavila sam svoju priču, rekavši im da sam na poslu dala otkaz i došla u London kako bih živjela sa svojim prijateljem iz djetinjstva, Ethanom. "Hetero je, ali samo smo prijatelji", rekla sam im. Prijatelj homoseksualac možda je zanimljiviji, i svakako zabavniji, ali iskreno, heteroseksualno muško-žensko prijateljstvo imalo je neku magnetsku moć. Uostalom, time sam potkrijepila sliku o sebi kao simpatičnoj curi. Već sam ih čula kako poslije govore: "Prelijepa je, ali ne vreba svakog slobodnog muškarca na kojeg naiđe."

Charlotte je pitala jesam li imalo zainteresirana za Ethana Energično sam odmahнула glavom. "Nipošto... Mi smo isključivo prijatelji. Premda smo hodali u petom razredu!"

Nasmijale su se.

"Dakle, potpuno sam slobodna... ako nekog poznajete?" rekla sam, zabrinuvši se na trenutak da mi nalaženje muškarca ne bi trebalo biti važno. Odbacila sam tu zabrinutost; dečko me ne mora omesti u mojim ostalim, višim ciljevima.

Meg i Charlotte razmijenile su zamišljen pogled kao da u glavi provode inventuru svih svojih znanaca.

"Simon?" sugerirala je Charlotte Meg.

Meg je napravila grimasu.

"Ne sviđa ti se Simon?" upitala ju je Charlotte.

"Ma nemam ja ništa protiv Sija..." rekla je Meg, slegnuvši ramenima.

Oduprla sam se napasti da se raspitam o Simonovu izgledu, ili Meg kao da mi je pročitala misli jer se zahihotala i rekla: Sumnjam da Darcy privlače mrkve!"

"Meg", rekla je Charlotte, podsjetivši me na Rachel. Rachel je istim tim glasom valjda milijun puta izgovorila "Darcy!" Uostalom, ja bih rekla da je Si više plavokos s primjesom riđe."

"Mrkva je, dobro to znaš!" rekla je Meg, pijuckajući svoj čaj.

"Što je mrkva?" pitala sam.

"Ma znaš, narančasta kosa? Mislim da vi to zovete 'ridokos'?" rekla je Meg.

Nasmijala sam se. "A. Točno."

"Dakle? Sviđaju li ti se mrkve?" pitala je Charlotte.

"Ne bih baš rekla da ih preferiram", rekla sam diplomatski, racionalizirajući da se kemijom ne može upravljati. A da bi veza uspjela, mora postojati kemija.

"Mrkve očito nisu tražene ni na jednoj strani bare", zaključila je Meg.

Charlotte je izgledala razočarana pa sam rekla: "Ali ima iznimaka. Pogledajte recimo slatkog malog princa Harryja. Sviđa mi se njegov obješenjački smiješak. To ovisi isključivo o ličnosti."

To me odmah podsjetilo na Marcusa. Odluka da započnem vezu s njime bila je bez kompasa (da se poslužim Ethanovom riječju), bila je to odluka koja se temeljila uglavnom na intrigi, požudi i nadmetanju s Rachel. Ali bar se nisam povodila za izgledom. Marcus nije izgledao ni izbliza savršeno. Po tome sam znala da sam sposobna uočiti više od puke vanjštine.

Charlotte mi se nasmiješila. "Upravo tako", rekla je zakimavši A onda se okrenula prema Meg. "Zašto ne pozoveš Darcy na svoju zabavu? Si će doći, zar ne?"

"Kakva famozna ideja! Moraš doći, Darcy. Ovu sam subotu navečer k sebi pozvala nekoliko prijatelja. Hoćeš li nam se pridružiti?" upitala je Meg.

"Bilo bi mi drago", rekla sam, pomislivši s kolikim ću zadovoljstvom reći Ethanu da su me na zabavu pozvale žene. U glavi sam prešla svoj popis. U samo jednom kratkom danu već sam prekrizila nekoliko stavki. Pomogla sam Ethanu (pospremila sam mu stan i razmišljala sam o zdravlju (nisam naručila kofeinski napitak i stekla dvije nove prijateljice. I dalje sam morala naći posao i liječnika, pa sam nakon nekoliko minuta uljudnog razgovora od Meg i Charlotte zatražila preporuke na oba plana.

"O, znam savršenog čovjeka za tebe. Gospodin Moore rekla je Charlotte, zavirila u rokovnik i naškrabala mi njegov broj na poleđini jedne od svojih posjetnica. "Izvoli. Nazovi ga Stvarno je krasan."

"Kako to da se titulira s 'gospodin', a ne 'doktor'?" pitala sam, osjetivši laganu skepsu prema britanskom sustavu zdravstvene skrbi.

Meg je objasnila da u Engleskoj samo neaktivne liječnike nazivaju doktorima - to potječe iz srednjega vijeka, kad su svi kirurzi bili mesari, a samim time tek obična gospoda.

"A što se posla tiče," rekla je Charlotte, "čime si se bavila u New Yorku?"

"Radila sam u odnosima s javnošću... Ali ovdje tražim nešto drukčije. Nešto gdje bih pomagala siromašnima, starima ili bolesnima", rekla sam ozbiljno.

"To je baš lijepo", rekle su Charlotte i Meg uglas.

Osmjehnula sam se.

Meg mi je rekla da je odmah iza ugla starački dom. Na ubrusu je načrkala neke upute, a onda zapisala svoju adresu i telefonski broj na drugoj strani. "Svakako svrati u subotu", rekla je. "Bilo bi nam drago da te vidimo. A i Siju." Namignula je.

Nasmiješila sam se, otpila zadnji gutljaj svoje kave i oprostila se od svojih novih prijateljica.

Te večeri, kad se Ethan vratio kući, dočekala sam ga s domaćom grčkom salatam, čašom crnog vina i klasičnom glazbom što je potihom svirala.

"Dobro došao kući!" rekla sam, smješkajući se nervozno dok sam mu pružala njegovu čašu.

Oprezno ju je uzeo od mene, otpio, a onda se osvrnuo po svom stanu. "Ovo ovdje izgleda odlično. A fino i miriše. Jesi li pospremala?"

Kimnula sam. "A-ha. Sve sam oribala. Pospremila sam čak i tvoju sobu", rekla sam, a onda nisam mogla odoljeti a da ne dodam: "I dalje misliš da sam loša prijateljica?"

Otpio je još gutljaj i sjeo na kauč. "Nisam baš to rekao."

Sjela sam pokraj njega. "Da, jesi."

Uputio mi je mlačan osmijeh. "Znaš ti biti dobra prijateljica kad se potruđiš, Darce. Danas si se potrudila. Hvala ti."

Ona stara ja inzistirala bi na cifrastoj isprici popraćenoj potpunim demantijem i malenim darom. Ali Ethanovo jednostavno "hvala ti" nekako mi je bilo dovoljno. Samo sam se željela pomiriti i krenuti dalje.

"Pogodi što se dogodilo jutros", rekla sam, izgarajući od želje da podijelim s njime svoju novost. Prije nego što je uspio pogoditi, meni je izletjelo: "Osjetila sam svoje dijete kako se rita!"

"Oho-ho", rekao je Ethan. "Je li to prvi put da si ga osjetila?"

"Da. Ali otad je više nisam osjetila. Trebam li se zato zabrinuti?"

Ethan je odmahnuo glavom. "Ne. Sjećam se kad je Brandi bila trudna... Jedan bi dan osjetila udarac, a onda nekoliko dana ništa. Liječnik joj je rekao da kad si aktivna, manje je vjerojatno da će se dijete micati zato što ga ti u principu uljuljuješ u san rekao je s pomalo ožalošćenim izrazom lica, kao da ga još boli pomisao na Brandinu izdaju.

"Rastužiš li se kad pomisliš na nju?" pitala sam.

Zbacio je s nogu svoje *pumice*, strgnuo čarape i podigao noge na stolić. "Nisam tužan zbog Brandi, ali katkad sam tužan kad se sjetim Mila."

"Milo? Je li to tip s kojim te Brandi prevarila?"

"Nije. Milo je dijete."

"A", rekla sam plaho, svjesna da sam tu pojedinost trebala zapamtiti. Pogledala sam Ethana, pitajući se kojim bi mu riječima Rachel izrazila suosjećanje. Ona je nekako uvijek znala pogoditi što treba reći, kako nekog oraspoložiti. Ništa mi zgodno nije palo na pamet pa sam samo čekala da Ethan nastavi.

"Devet sam mjeseci mislio da ću postati otac. Išao sam na svaki termin kod liječnika i zaljubio se u one snimke s ultrazvuka... Čak sam izabrao ime Milo." Odmahnuo je glavom. "A onda kad smo dijete dobili, shvatio sam da nije moje."

"Kad si bio siguran da nije tvoje?"

"Čim se rodio. Pa bio je tamne puti s crnim očima, a na sve mu je strane stršala čupa crne kose. Neprestano sam mislio na svoje slike dok sam bio novorođenče. Čelav i ružičast. I Brandi je plavooka plavuša. Nije trebalo biti genij da skopčaš što se događa

"I što si učinio?"

"Mislim da sam prvih nekoliko dana bio u šoku. Pravio sam se da to nije istina, da su se to samo geni poigrali... A cijelo mi je vrijeme u podsvijesti bilo sjećanje na onu tabelu o recesivnim i dominantnim genima iz biologije u srednjoj školi... Dvoje plavookih roditelja jednostavno nisu mogli napraviti Mila."

Lagano sam mu dotaknula ruku. "To te sigurno jako pogodilo."

"Bilo je grozno. Pa volio sam tog dječčića. Toliko da sam čak gotovo ostao s njome. Na kraju... no... ostatak znaš." Glas mu je puknuo. "Otišao sam. Osjećao sam se kao da je netko umro."

Sjetila sam se kako mi je Rachel govorila o Ethanovoj rastavi i djetetu koje nije bilo njegovo. Mislim da sam u to doba bila zaokupljena nekom svojom krizom pa nisam osobito suosjećala s njegovom patnjom.

"Dobro si postupio", rekla sam sad, uzevši njegovu ruku u svoju.

Nije ju istrgnuo. "Da. Valjda jesam."

"Misliš li da sam ja dobro postupila? Što sam zadržala svoje dijete?"

"Apsolutno."

"Iako misliš da sam dosad bila loša majka?" pitala sam, oduprijevši se porivu da mu kažem za svoj popis. Željela sam postići veći napredak prije nego što mu se povjerim.

"Sabrat ćeš se ti", rekao je Ethan, stisnuvši mi ruku. "Vjerujem u tebe."

Pogledala sam ga i osjetila isto što i na Dan zahvalnosti, dok smo sjedili na svojoj klupi u Holland Parku. Željela sam ga poljubiti. Ali naravno da nisam. Zapitala sam se zašto sam se suzdržala kad sam se u prošlosti uvijek povodila za svojim impulsima, ne razmišljajući previše o posljedicama. Možda zato što mi s Ethanom nije bilo stalo do igre, onako kako mi je bilo stalo s Marcusom i tolikim muškarcima prije njega. Možda zato što sam više toga mogla izgubiti. Relativiziranjem granice između prijateljstva i privlačnosti prijatelja češ sigurno izgubiti. A bilo je dovoljno što sam ove godine već izgubila jednu dobru prijateljicu.

Kasnije te večeri, nakon što smo Ethan i ja pogledali vijesti, okrenuo se prema meni i rekao: "Hajde, Darce. Idemo u krpe."

"Krpe u tvojoj sobi?" upitala sam ga s nadom.

Ethan se nasmijao. "Da. U mojoj sobi."

"Znači, sinoć sam ti falila?" pitala sam.

Ponovno se nasmijao. "Ne bih išao baš *tako* daleko."

Ali prema izrazu njegova lica vidjela sam da mu *jesam* falila. Vidjela sam i da mu je malo žao zbog naše svađe, iako je većina onog što je rekao o meni bila istina. Ethanu sam bila draga unatoč svojim manama, a dok sam pokraj njega tonula u san pomislila sam koliko li će mu samo draža biti Darcy u novoj i poboljšanoj verziji.

Dvadeset dva

Sljedeće jutro, nakon što me moje dijete podbilo još jednim šutačkim nizom, odlučila sam da ću se otići prijaviti za posao u staračkom domu za koji su mi rekle Meg i Charlotte. Ethan je već otišao raditi pa sam se poslužila njegovim računalom da natipkam svoj životopis i brzinsku molbu, u kojoj sam rječito objasnila da je za moj uspjeh u svijetu odnosa s javnošću apsolutno zaslužan moj otvoreni karakter, i da će ta odlika primjeren izraz svakako naći u kontekstu grupnog binga. Nakon što sam pravopisno pregledala pismo, odabravši britanski pravopis za riječi *šarolik* i *organiziran*, istuširala sam se, obukla i izašla na londonsku studen.

Kad sam stigla u starački dom, zapahnuo me snažan i deprimirajući vonj starih ljudi i institucijske hrane, pa sam prvi put od kraja svog prvog tromjesečja osjetila val jutarnje mučnine. Našla sam pepermint u torbici i duboko udahнула na usta, dok sam proučavala dvije sitne starice u jednaki kućnim ogrtačima s cvjetnim uzorkom kako parkiraju invalidska kolica u predvorju. Dok sam ih promatrala kako se smiju, i to zajedno, sjetila sam se Rachel i kako smo ono govorile da kad ostarimo i ostanemo udovice, želimo da nas zajedno smjeste u starački dom. Prisjetila sam se kako je ona rekla da ću ja biti magnet za muškarce i duboko u devedesetima, pa ću joj moći pomagati oko spojeva s najzgodnijim starcima u domu. Očito je tu kartu odlučila odigrati šezdeset godina prerano, pomislila sam, kad je muškarac gnomskog stasa za kojeg sam pretpostavljala da je stanovnik doma, izašao na vrata i predstavio se kao direktor.

"Ja sam Darcy Rhone", rekla sam, rukujući se s njime.

"Bernard Dobbs", rekao je. "Kako vam mogu pomoći?"

"Pitanje je, gospodine Dobbs, kako *ja* mogu pomoći *vama*? Znaite, danas sam došla u potrazi za poslom u ovoj časnoj instituciji", rekla sam, u mislima već preuređujući otrcano, loše osvijetljeno predvorje.

"Kakvo iskustvo imate?" upitao je.

"Bavila sam se odnosima s javnošću", rekla sam, uručivši mu svoj životopis. "A to je vrlo interaktivna i na ljude orijentirana branša." Potom sam parafrazirala svoju molbu i zaključila "I što je najvažnije, ja samo želim pomoći da se dobra volja proširi među starijim stanovnicima vaše lijepe zemlje."

G. Dobbs me skeptično pogledao i pitao imam li radnu dozvolu

"Hm... Nemam", rekla sam. "Ali sigurna sam da bismo se mogli 'prijateljski sporazumjeti' pa riješiti taj problem, je li tako?"

Tupo se zagledao u mene, a onda me pitao jesam li ikad radila u staračkom domu. Razmišljala sam bih li slagala. Na kraju krajeva, iskreno sam sumnjala da će obaviti međunarodni poziv kako bi provjerio moje preporuke. Ali u zadnji sam čas zaključila kako se laganje kosi s novom Darcy i da mi obmana nije nužna da dobijem posao. I tako sam rekla ne, nisam, a onda dodala "Ali vjerujte mi, gospodine Dobbs, mogu se nositi s bilo čime ovdje. Moj posao na Manhattanu bio je poprilično zahtjevan. Radila sam prekovremeno i bila vrlo uspješna."

"Hram. E pa, jako mi je žao, Dicey", rekao je, bez i najmanje primjese isprike u glasu.

"Darcy", rekla sam.

"Da. E pa, žao mi je, Darcy. Ne možemo dopustiti da s našim korisnicima radi baš *svatko tko se sjeti*. Morate imati kvalifikacije." Vratio mi je moj životopis.

Baš svatko tko se sjeti? Je li se on to šalio? Zamislila sam svoju buduću šogoricu kako briše staračku slinu dok pjevuši "Oh, Susanna". Nije da je za njezin posao bila potrebna neka posebna vještina.

"Shvaćam što želite reći, gospodine Dobbs... Ali kakvo iskustvo čovjeku zapravo treba da bi dobro komunicirao s drugima? Hoću reći, taj dar imate ili ga nemate. A ja ga imam na bacanje", dala sam sobi oduška, primijetivši ženu u zastrašujućem stadiju osteoporoze kako se niz hodnik vuče prema nama. Istegnula je vrat ukoso i pogledala me. Nasmiješila sam joj se i visokim, vedrim glasom rekla "Dobro jutro", tek toliko da dokažem kako imam pravo.

Dok sam čekala da mi uzvрати osmijeh, zamišljala sam kako se zove Gert i kako ćemo ona i ja sklopiti divno prijateljstvo, poput onog iz *Morrie utorkom*, jedne od Dexterovih najdražih knjiga, jedne od mnogih koje nikad nisam stigla pročitati. Gert će mi se povjeravati, reći mi sve o svom djetinjstvu, svojim uspomena iz rata, svom mužu, kojeg je s tugom nadživjela nekoliko desetljeća. A onda će jedne noći tiho otploviti u noć dok je ja budem držala za ruku. Poslije ću doznati da je meni ostavila sva svoja zemaljska dobra, uključujući svoj najdraži smaragdni broš vrijedan desetine tisuća funti. Na njezinu pogrebu ja ću tu iglu nositi iznad svog srca i održati joj posmrtno slovo pred malobrojnim, ali prisnim skupom. *Gertrude je bila osebjuna žena. Upoznala sam je jednog zimskog dana...*

Još sam se jedanput osmjehnula Gert dok nam je prilazila. Ona je zauzvrat nešto promrmljala, a loše uglavljeno umjetno zubalo lagano joj se zaljuljalo.

"Kako molim?" upitala sam je da pokažem g. Dobbsu kako sam ne samo ljubazna i srdačna nego i da je moje strpljenje neiscrpno.

"Odlazi i ne vraćaj se", promrsila je razgovjetnije.

Široko sam se nasmiješila, praveći se da je ne razumijem. A onda sam pogled vratila na g. Dobbsa. "No eto. Kao što sam rekla, mislim da ćete, nakon što pomno nanovo razmotrite, vidjeti da sam ja zapravo doista kvalificirana za bilo kakav posao koji biste mi mogli ponuditi."

"Nažalost, nisam zainteresiran", rekao je g. Dobbs.

Kad je prošla pokraj nas, Gertine su oči slavodobitno zaigrali Bila sam u napasti da odbrusim njoj i g. Dobbsu. Otrprilike nešto u stilu "nađite si neku zanimaciju u životu", što sam smatrala osobito primjerenim za Gert kojoj su, kako se činilo, dani bili odbrojani. Umjesto toga pristojno sam zahvalila g. Dobbsu na njegovu trudu i okrenula se da odem.

Našavši se ponovno vani, s oduševljenjem sam dočekala hladni dan, čisteći svoj nos od trpkog vonja staračkog doma. "No. Natrag na početak", rekla sam sebi naglas te krenula prema High Streetu u da kupim novine. Pregledat ću oglase i smisliti novu taktiku za doručkom u *Muffin Manu*. Neću dopustiti g. Dobbsu ni Gert da me obeshrabre.

Kad sam došla do čajane, gurnula sam vrata da uđem i pozdravila poljsku konobaricu koja je Ethana i mene poslužila na Dan zahvalnosti. U prolazu mi se nasmiješila i rekla da mogu sjesti bilo kamo. Odabrala sam maleni stol pokraj prozora, na jednu sam stolicu sjela, a na drugu odložila svoju torbicu, novim i kožni fascikl. Zatim sam proučila ljepljivi plastificirani jelovnik i naručila biljni čaj, kajganu i pogačicu.

Dok sam čekala svoju hranu, bacila sam pogled po cvjetnoj sobi ukrašenoj Monetovim grafikama, a pogled mi se zaustavio na gracilnoj djevojci koja je pijuckala kavu za stolom blizu moga, imala je nevjerojatno široko razmaknute oči, kestenjastu paž. frizuru i porculansku kožu. Nosila je kanarinski žut šešir široka oboda. Podsjetila me na Madeline, lik iz dječjih knjiga koje sam običavala čitati s Rachel prije dvadeset i pet godina. Kad je djevojci zazvonio mobitel, javila se, progovorivši hrapavim glasom s francuskim naglaskom. Taj se francuski uklapao u predodžbu o Madeline, hrapavost nije, zato što se doimala previše krhko za tako dubok glas. Napregnula sam se da čujem što govori nešto o tome kako se ne bi trebala žaliti na vrijeme u Londonu zato što je u Parizu još hladnije i kišovitiije. Nakon još nekoliko minuta čavrljanja o Parizu rekla je: "Vidimo se uskoro, *mon petit chou*." A onda se s ljubavlju nasmijala, zaklopila telefon i tako se sanjarski zagledala kroz prozor da sam pomislila kako je upravo razgovarala s novim ljubavnikom. Pokušala sam se prisjetiti što *chou* znači na francuskom. Je li to bilo štene? Ne, bila sam prilično sigurna da je pas *chien*.

Ponovno sam se osvrnula po Muffin Manu, u nadi da ću naći Alistaira, svog *choua*. Ali nije bilo slobodnih muških gostiju, ni Zgodnih ni ikakvih. Samo Madeline i jedan američki par koji je čitao Fodor'sov vodič po Velikoj Britaniji. Njih su dvoje nosili iste nabrekle ljubičaste torbice oko pojasa i blistavo bijele *reebokice*. Nisam mogla a da se ne zapitam zašto tolikim Amerikancima (osim Njujorčanima) tako bolno nedostaje smisao za modu, ali nova Darcy nije im to zamjerila.

Nakon što mi je konobarica donijela doručak, proučila sam cjediljku za čaj i u srebrnom se čajniku zagledala u plutajuće mrvice čaja, pokušavajući se prisjetiti kako nam ga je Ethan pripremio. Kavopiji se sve to činilo prilično komplicirano. A onda, baš kad sam poželjela da je ovdje, sa mnom, da mi naliže šalicu čaja i sasluša moju pripovijest o g. Dobbsu, ušetao je ravno unutra, presladak u crvenoj kapi i prugastom džemperu veselih boja. Obrazi su mu bili rumeni, kao i uvijek na hladnoći - od čega su mu oči izgledale još plavije.

"Ethane!" progovorila sam normalnim glasom, ali u malenoj, tihoj prostoriji doimao se glasno. "Hej, tu sam!"

Uhvatila sam Madeline kako me gleda, možda s negodovanjem zbog mog izljeva. Načas sam požalila što sam ispala tipična glasna Amerikanka.

"Hej, Darce", rekao je Ethan dok je prilazio mom stolu. "Kako je bilo u staračkom domu?" Očito se bio vratio u stan, zato što sam mu ostavila poruku da krećem u lov na posao.

"Ne baš dobro. Ali kupila sam novine da pogledam oglase. Sjedni", rekla sam, maknuvši svoju torbicu i fascikl da mu oslobodim stolicu. "Tako mi je drago što si došao. Baš sam mislila na tebe. Kako se ono barata ovom napravom?" pitala sam, rukom pokazavši na cjediljku za čaj. Nagnuo se preko mog stola a da nije ni sjeo, jednom rukom spretno stavio cjediljku iznad moje šalice, a drugom naliio iz srebrnog čajnika.

"Sjedni", ponovila sam.

Pročistio je grlo i pritom izgledao kao da mu je neugodne "Hm... Zapravo se ovdje nalazim s prijateljicom."

"A... S kime?" pitala sam, zabrinuvši se da će Phoebe doći

"Eno je ondje." Ethan je pokazao prema Madeline, a onda kad je ona podigla pogled prema njemu, namignuo joj - ne onako zavodnički ljigavo kao što neki muškarci namiguju - bilo je tu više simpatično, prijateljsko namigivanje. Kao što bi namignuo Djed Mraz da je vitak i mlad.

Madeline je Ethanu domahnula malim prstom kad je srknula *cappuccino* iz visoke staklene šalice. Potom mu je dobacila lagan, intimni osmijeh. Povezala sam njezin osmijeh s onim *mon petit chou*, odvažujući implikacije... *Ethan ima djevojku. A ne samo da je privlačna nego je povrh svega još i Francuskinja!*

Ethan je Madeline uzvratilo osmijehom, a onda spustio pogled prema meni. "Slobodno nam se možeš pridružiti, Darce."

Ali vidjela sam da nije tako mislio. "Nema veze. Samo ti hajde", rekla sam brzo, posramljena što sam pretpostavila da je vječno na raspolaganju meni.

"Jesi li sigurna?" Kradomice mi je dobacio gotovo pa sažalan pogled.

"Da. Da. Ionako uskoro jurim dalje. Da vidim hoće li biti išta od oglasa iz mojih novina. Slobodno idi... stvarno", rekla sam.

"Dobro onda. Vidjet ćemo se malo poslije, može?"

"Aha. Dogovoreno", rekla sam bezbrižno.

Dok sam promatrala Ethana kako ležernim korakom prilazi Madelininu stolu, uhvatila me čudna posesivnost. Gotovo ljubo mora. Taj me osjećaj zatekao nespremnju. Pa zašto bi mene bilo briga ima li Ethan curu? Zainteresirana za njega sigurno nisam bila. Naravno, pomišljala sam na to da ga poljubim, ali to nije značilo da sam u njega zaljubljena ili nekakvu takvu ludost. Možda me od toga što sam ga s nekim vidjela uhvatila čežnja da i ja imam svog pratioca. Možda sam se zabrinula za svoj status u njegovu stanu. Za svoja prava na njegov udobni krevet.

Krajičkom oka vidjela sam kako je Madeline ustala i poljubila svog *choua* prvo u jedan, a onda u drugi obraz. Znam da je to europski običaj, ali svejedno mi se činio pretenciozan, pa sam se zaklela da više nikad neću dijeliti dvostruke poljupce. Ethan je skinuo kapu, razotkrivši svoje raskuštrane uvojke. Onda je sjeo i pomaknuo stolicu prema njoj. Koljena su im se dodirivala.

Skrenula sam pogled i brzo jela, osjetivši mučninu i povrijeđenost što mi Ethan nije rekao za svoju vezu. Pitala sam se što se to točno zbiva između njih. Je li se uvijek odlazio naći s njom pod izlikom da dovršava svoju knjigu? Jesu li kod nje mahnito vodili ljubav dok sam ga ja svake noći čekala da se vrati kući? Zašto mi nije rekao za nju? Dok sam ustajala da platim račun, vagala sam trebam li se pozdraviti na odlasku. S druge strane, bila sam znatiželjna da upoznam tu djevojku i steknem nekakav uvid u njihovu propupalu (ili je već bila uhodana?) vezu. A istodobno mi je bilo neugodno, najradije bih samo nezamijećeno šmugnula kroz vrata. Ja sam inače uvijek bila društvena, pa sam se opet zapitala zašto je to što Ethan ima djevojku na mene ostavilo takav dojam.

Dok sam stajala pokraj blagajne, nekoliko metara od stola golupčića, začula sam Madelinin grleni francuski naglasak nakon kojeg je uslijedio Ethanov veseli grohot. Konobarici sam svoj račun predala zajedno s novčanicom od deset funti. Ona mi je dala ostatak koji sam ubacila u malenu posudu za napojnice. A onda, baš kad sam krenula prema vratima, čula sam kako je Ethan doviknuo: "Hej, Darce. Dodi malo ovamo."

Okrenula sam se, odglumivši da sam načas izgubila orijentaciju i tobože posve smetnula s uma da je on ondje s nekom ženom. Zatim sam se srdačno osmjehnula i prešla tih nekoliko koraka do njihova stola.

"Pozdrav", rekla sam nehajno.

"Ovo je Sondrine", rekao je Ethan. "Sondrine, ovo je Darcy."

Sondrine? Pa kakvo je to ime? Pomno sam je proučila. Imala je kožu bez pora, a lukovi njezinih obrva bili su besprijeekorni. Ja svoje vlastite obrve nisam dala počupati otkad sam otišla iz New Yorka.

"Drago mi je, Sondrine", rekla sam, uhvativši sebe u položaju tipičnom za trudnice: koljeno do koljena, dlanovi položeni na trbuh. Spustila sam ruke niz tijelo, zauzevši privlačniju pozu.

"I meni", zaprela je Sondrine glasom sa seksifona.

Razmijenili smo još nekoliko doskočica, a zatim, samo za slučaj da je Ethan podcijenio moju važnost u svom životu - ili me zaboravio ikako spomenuti - rekla sam mu da se vidimo kod kuće. Potražila sam na Sondrininu licu trag iznenađenja ili nesigurnosti, ali nisam ugledala nijedno. Samo ugodnu ravnodušnost. Dok sam izlazila iz Muffin Mana i iza ugla skretala natrag prema Ethanovu stanu, osjetila sam neobjašnjivu sjetu, gotovo tugu. Opet sam osjetila svoje dijete kako se rita i povjerala joj se šaptom: "Ethan ima curu. A ja ne znam zašto me to uzrujava."

Ethana sam vidjela tek puno kasnije te večeri kad se napokon vratio u stan, bez Sondrine. Razbaškarila sam se na njegovu kauču, napola utonuvši u san, dok sam ga čekala s grčem u želucu i slušala CD Nore Jones.

"Koliko je sati?" zapitala sam.

"Oko deset", rekao je, zastavši iznad mene. "Jesi li jela?"

"Jesam", rekla sam. "Ti?"

Kimnuo je.

"Gdje si bio?" upitala sam i pritom se osjećala poput sumnjičave žene koja je upravo našla mrlju od ružičastog ruža na uškrobljenoj bijeloj košulji svog muža.

"Pisao."

"Aha, kako da ne", rekla sam, trudeći se da zvučim ležerno i šaljivo.

"Što želiš time reći?" pitao je, pokazavši mi rukom da se pomaknem i napravim mu mjesta.

Odigla sam noge toliko da stigne sjesti, a onda svoja stopala položila na njegova bedra. "Želim reći, jesi li *zbilja* pisao ili si radio društvo Sondrine?" Postavila sam pitanje pjevušeći onako kao što djeca kažu: "*Ethan i Sondrine zaljubljeni par, grlili se, ljubili se sve do pola dva!*"

"Zbilja sam pisao", rekao je nedužno. Onda je pokušao promijeniti temu pa me pitao kako sam ja provela dan.

"Tražila sam posao. Nazvala neka mjesta. Surfala po netu."

"I?"

"Nikakve koristi", rekla sam. "Jako frustrirajuće... Dakle, što je sa *Son-drine*?" Izgovorila sam njezino ime što sam nefrancuski mogla, tako da riječ ispadne nezgrapna i neprivilačna.

"Super je ona. Zabavno se s njom družiti."

"Nemoj mi se praviti glup, Ethane."

Pogledao me zbunjeno.

"Je li ti ona cura ili nije?"

Zijevnuo je i protegnuo se. "Ne, nije mi cura."

"Ali ti si njezin *petit chou*." Nacerila sam se.

"Što?"

"Čula sam je kako s tobom razgovara na telefon netom prije nego što ćeš se pojaviti u *Muffin Manu*. Nazvala te svojim *petit chouom*."

"Ti nemaš granica", rekao je Ethan uz smiješak.

"Inače, znaš li ti da je *chou* glavica kupusa?" upitala sam, preokrenuvši očima. Potražila sam tu riječ na internetu čim sam se vratila u stan, i nisam mogla vjerovati da je upotrijebila tako glupavo ime od milja.

Ethan je slegnuo ramenima. "Pojma nisam imao. Ja sam učio španjolski. Sjećaš se?"

"Baš imaš peh."
"Zašto?"
"Zato što ti je cura Francuskinja, eto zašto."
"Nije mi cura, Darce", rekao je Ethan neuvjerljivo. "Samo smo nekoliko puta izašli."
"Kad je to bilo?"
"Jedanput prošli tjedan... pa danas."
"Jeste li to prošli tjedan bili na večeri?" pitala sam, nastojeći se prisjetiti noći kad se Ethan vratio kasno.
"Nismo. Našli smo se na ručku."
"Gdje?"
"U bistrrou na Notting Hillu."
"Jeste li platili popola?"
"Ne. Ja sam platio... Jesi li pri kraju s inkvizicijom?"
"Pa valjda. Nije mi jasno samo zašto mi nisi rekao za nju."
Slegnuo je ramenima. "Ne znam zašto je nisam spomenuo To stvarno nema nikakve veze", rekao je dok mi je masirao lijevu pa desnu petu. Ne pamtim kad mi je zadnji put netko izmasirao stopala. Osjećaj je bio bolji od orgazma. Rekla sam to Ethanu. Uputio mi je ponosan osmijeh koji sam prevela kao "Nikad nisi doživjela orgazam sa mnom." Pred očima mi se stvorila slika Ethana i Sondrine, golih i znojnih. Zamislila sam ih poslije koitusa, kako dijele cigaretu. S onakvim hrapavim glasom, morala je biti pušačica.
"No, reci mi nešto o njoj", ispipavala sam.
"Nema se tu bogzna što reći... Upoznao sam je u galeriji Tate. Oboje smo onamo otišli pogledati tu jednu izložbu", rekao je i savio šaku u pesnicu pa je zakotrljao duž lukova svojih stopala.
"I onda, jeste li se upoznali pred nekom slikom?" pitala sam dok sam razmišljala o vlastitom odlasku u Nacionalnu galeriju s Ethanom, i pitala se zašto mene nije pozvao u Tate.
"Nismo. Upoznali smo se u kavani muzeja. Bila je u redu iza mene. Ja sam sjeo za posljednji slobodni stol. Pitala je može li mi se pridružiti", rekao je. Već sam čula kako tu priču poslije prepričavaju kad god ih netko upita kako su se upoznali. Mogla sam zamisliti Sondrine kako svoju ruku provlači ispod njegove i pripovijest zaključuje sa smjernim: "Uhvatio je zadnju salatu Caesar i zadnji stol!"
"Baš slatka priča", rekla sam.
Ignorirao je moj sarkazam. "A zatim smo zajedno poslije šetali muzejom."
Sve je to skupa nelagodno podsjećalo na moju maštariju o Alistairu. Progurala sam slinu, pokušavajući identificirati kakav me to osjećaj tišti u prsima. Imala sam dojam da su se u njemu ispreplele i zavist i zabrinutost i osamljenost.
Složila sam još desetak pitanja, ali odlučila da nijedno neću postaviti. Čula sam dovoljno. Umjesto toga samo smo slušali Noru Jones. Ethanove su oči bile sklopljene, a ruke još na mojim stopalima kad je napokon progovorio. "Danas si u Muffin Manu izgledala baš trudno", rekao je.
"Hoćeš reći, debelo?" pitala sam, pomislivši na Sondrinina krhka ptičja zapešća. Pokraj nje sam izgledala ni manje ni više nego korpulentno.
"Ne debelo. Trudno."
"Trudno i debelo", rekla sam.
Odmahnuo je glavom, otvorio oči i čudnovato me pogledao.
"Ne. Trudno i *blistavo*."
Cijelu su me prošli žmarci i znala sam da se smiješim od uha do uha. Zahvalila sam mu, osjetivši sramežljivost.
Ethan me nastavio gledati koncentrirano, onako kao što proučavaš nekog kad ga pokušavaš nekamo smjestiti, sjetiti se kako se zove. Naposlijetku je rekao: "Stvarno si nekako ozarena."
"Hvala ti", ponovila sam. Pogledi su nam se na trenutak sreli, a onda smo ih oboje skrenuli u isti čas.
Dugo poslije toga nije bilo nikakvog razgovora. Potom se Ethan najednom okrenuo prema meni i rekao: "Darce, nešto sam razmišljao... Zašto si danas otišla u starački dom?"
"Rekla sam ti - da nađem posao", rekla sam.
"Znam. Ali zašto starački dom kad si radila u odnosima javnošću?"
"Zato što želim pomagati ljudima. Imati više suosjećanja i to
Ethan se nasmijuljio i odmahnuo glavom. "Baš si prava mala ekstremistica, je li?"
"Kako to misliš? *Ti* si mi rekao da se moram promijeniti Biti manje plitak karakter i tako to", rekla sam, shvativši koliko silno želim da prepozna trud koji ulažem.
"Ne moraš promijeniti sve na sebi, Darce. A pogotovo ne moraš otići raditi u starački dom da bi bila dobar čovjek."
"E pa, onda sva sreća. Zato što me nisu primili." Nasmiješila sam se. "A i, da budem iskrena, nemam baš volje raditi sa starcima."
"Da. Ne moraš biti mučenica. Samo nađi posao koji li je ugodan i skucaj nešto novca. Ako svijetu usput uspiješ pridonijeti nekim dobrom, utoliko bolje. Ali moraš biti vjerna sebi."
"Vjerna sebi, ha?" rekla sam s podsmijehom.
"Da", rekao je, iscerivši se, pa ustao i krenuo prema svojoj spavaćoj sobi. "Nije kod tebe baš *sve* loše."
Ustala sam da krenem za njim, a onda sam zastala. Znala sam da se ništa ne mijenja preko noći, ali sad kad sam Ethana vidjela s djevojkom, spavanje u krevetu s njime činilo se čudno, nekako naopako. Smirila sam sebe da smo unatoč povremenoj, prolaznoj privlačnosti s moje strane mi bili isključivo prijatelji. A prijatelji mogu dijeliti krevet. Prije sam često znala prespavali kod Rachel.
No ipak, za svaki slučaj, čekala sam da se Ethan okrene i kaže: "Ideš li?", prije nego što odskakućem (koliko uopće trudna cura može skakutati) za njim niz hodnik.
Nisam znala koliko još vremena imam prije nego što Sondrine obznani svoju prisutnost u stanu, ali imala sam namjeru uživati u svakoj minuti.

Dvadeset tri

Drugo sam jutro nazvala g. Moorea, liječnika kojeg su preporučile Meg i Charlotte. Ispostavilo se da mu se u jutarnjem rasporedu oslobodio jedan termin, pa sam se Circle Lineom odvezla do Ulice Great Portland, a s pomoću svoga plana grada stigla do njegove ordinacije u Ulici Harley, četvrti s prekrasnim, starim kućama u nizu, koje su, kako se činilo, uglavnom bile prenamijenjene u liječničke ordinacije.

Otvorila sam teška crvena vrata ordinacije g. Moorea i ušla u mramorni foaje gdje mi je recepcionarka uručila formular da ga ispunim i uputila me u čekaonicu s kaminom. Nekoliko trenutaka poslije punašna, bakici nalik žena koja se predstavila kao Beatrix, primalja g. Moorea, došla je po mene u čekaonicu i uz spiralno glavno stubište odvela me u još jednu sobu koja je izgledala kao da joj je mjesto u muzeju iza užeta.

Beatrix me predstavila mom liječniku, a on je ustao iza stola od mahagonija, zaobišao ga i graciozno pružio ruku. Stisnula sam je i proučila mu lice. S visokim jagodicama, razmaknutim smeđim očima i zanimljivim rimskim nosom, bio je prilično naočit. A bio je i elegantno odjeven u skladno mornarski plavo odijelo i zelenu kravatu. Glavom je kimnuo prema dubokom naslonjaču pred svojim stolom, ponudivši mi da sjednem.

Oboje smo sjeli, a meni je iz nekog razloga izletjelo: "Očekivala sam bijelu kutu."

Uputio mi je sjenu osmijeha i rekao: "Bijelo nije moja boja." Njegov profinjeni naglasak srdačnu pošalicu kao daje preobrazio u stih ravno iz Shakespeareova komada.

Beatrix je promrmljala da će se odmah vratiti, a g. Moore mi je postavljao uljudna pitanja za upoznavanje: na temu toga odakle sam, kad sam stigla u Englesku i kad mi je termin. Odgovorila sam mu na pitanja, rekavši mu mrtvo hladno da sam zanjela neočekivano, prekinula s dečkom i preselila se u London da okrenem novi list. Rekla sam mu i da mi je termin drugog svibnja i da kod liječnika nisam bila nekoliko tjedana.

"Jeste li bili na ultrazvuku?" pitao je.

Posramljeno sam priopćila da nisam, prisjetivši se da sam preskočila svoj termin za ultrazvuk u desetom tjednu u New Yorku.

"No danas ćemo napraviti ultrazvuk i sve pregledati", rekao je g. Moore, unijevši bilješku u moj karton.

"Hoćete li moći vidjeti spol?"

"Hoću... Pod pretpostavkom da vaše dijete surađuje."

"Stvarno? Danas?"

"Hmmm", rekao je, zakimavši.

Srce mi je lupalo od uzbuđenja i trunčice straha. Uskoro ću prvi put ugledati svoju kćer. Najednom sam poželjela da je Ethan sa mnom.

"Počnimo onda", rekao je g. Moore. "Možemo li?"

Kimnula sam.

"Otiđite samo iza onog paravana, svucite se od struka nadalje i ispružite na stol. Ja ću se odmah vratiti s Beatrix."

Ponovno sam kimnula i otišla se svući. Dok sam svlačila suknju, požalila sam što nisam izdepirala prepone prije svog termina. Ostavit ću loš prvi dojam na bespriječno njegovanog g. Moorea. Ali dok sam se penjala na stol i oko sebe uredno zamatala papirnati pokrov, uvjerala sam sebe da je on zacijelo vidio i puno gore. Nekoliko minuta poslije g. Moore se vratio Beatrix, pokucavši na zaslون koji je prostoriju za preglede razdvajao od njegova salona.

"Spremni?" pitao je.

"Spremna", rekla sam.

G. Moore se nasmiješio dok se penjao na maleni stolac pokraj mene, dok se Beatrix čedno vrzmala u pozadini.

"Dobro onda, Darcy", rekao je g. Moore. "Molim vas, spustite se prema meni i stavite stopala u držače. Uštipnut ću vas za grlić maternice. Osjetit ćete lagan pritisak."

Navukao je gumene rukavice i s dva prsta pregledao moj grlić. Lecnula sam se, a on je promrmljao: "Grlić vaše maternice zatvoren je i dugačak. Krasno." Potom je skinuo rukavice, odložio ih u maleni koš za otpatke, povukao moj papirnati pokrov nadalje i na trbuh mi istisnuo grudnu gela. "Ispričavam se ako vas ovo malo hladi."

"Nema problema", rekla sam, zahvalna na njegovoj obzirnosti.

Ultrazvučnom sondom kliznuo je preko mog trbuha, a na ekranu se pojavila mutna crno-bijela slika. Isprva je izgledala kao obična mrlja od tinte, onakva kakvom se koriste psihijatri, a onda sam razabrala glavu i šaku.

"Ajme!" viknula sam. "Ona to cucla svoj palčić, je li tako?"

"Hmmm", rekao je g. Moore, a Beatrix se nasmiješila.

Jedva sam suzdržala suze dok sam im govorila da nikad nisam vidjela nešto tako čudesno. "Savršena je", rekla sam. "Zar nije apsolutno savršena?"

G. Moore se složio. "Prekrasno. Prekrasno", promrsio je. Zatim je zaškiljio prema ekranu i pažljivo sondom milio preko mog trbuha. Slika je na sekundu nestala pa se opet pojavila.

"Što?" pitala sam. "Što vidite? Ona *jest* djevojčica, zar ne?"

"Dajte mi samo časak... Moram bolje pogledati. Zatim ću uzeti neke mjere."

"Što morate izmjeriti?" pitala sam.

"Glavu, trbuh i bedrenu kost. Onda ćemo pogledati razne strukture. Mozak, srčane klijetke i tako dalje."

Najednom mi je sinulo kako je *moгуće* da nešto nije u redu s mojom kćeri. Zašto mi to nije prije palo na pamet? Pokajali sam se zbog sveg vina koje sam pijuckala, kava kojima ujutro nisam mogla odoljeti. Što ako sam joj naškodila nečime što sam učinila? S tjeskobom sam na ekranu i licu g. Moorea tražila znakove. On je smireno pregledavao razne dijelove mog djeteta. i iščitavao brojeve dok je Beatrix unosila bilješke u moj karton "Je li to normalno?" pitala sam svaki put.

"Jest. Jest. Sve je to strašno, prekrasno normalno."

U tome je trenutku *normalno* bilo najljepša riječ na engleskom jeziku. Moja kći nije morala biti ljepotica poput mene. Ni po čemu se nije morala isticati. Željela sam samo da bude zdravo.

"Tako. Jeste li spremni za veliku vijest?" upitao me g. Moore

"A, ma znam da je djevojčica", rekla sam. "Nikad nisam ni na trenutak posumnjala, ali umirem od želje da čujem potvrdu pa da mogu početi kupovati ružičasto."

G. Moore je zacoktao i rekao: "Ahhh. E pa, ovako. Trebao bih vas upozoriti da ružičasto možda nije najbolji izbor."

"Što?" pitala sam, naprežući se da razaberem sliku na ekranu. "*Nije* djevojčica?"

"Nije. *Nećete* dobiti djevojčicu", rekao je, okrenuvši se prema meni s ponosnim smiješkom čovjeka koji pretpostavlja da je muško uvijek favorizirani spol.

"*Dečko* je? Jeste li sigurni?"

"Da. Siguran sam. Dobit ćete dječaka..." rekao je, uperivši u ekran svojim desnim kažiprstom, dok je drugom rukom i dalje držao sondu uz moj trbuh. "I još *jednog* dječaka."

Okrenuo se od ekrana i ozareno mi se nasmiješio, očekujući reakciju.

Mozak mi je mahnito ključao, suočen s nekoć uobičajenom riječi koja je sada odisala suludim novim značenjem: *blizanac*. Smogla sam snage da istisnem pitanje. "Dva djeteta?"

"Da, Darcy. Nosite muške blizance." Osmijeh g. Moorea još se šire razlio. "Čestitam!"

"To mora biti neka pogreška. Pogledajte ponovno", rekla sam. Sigurno je pogriješio. U mojoj obitelji nije bilo blizanaca. Nisam uzimala nikakve lijekove za plodnost. Nisam *željela* blizance. A pogotovo ne *muške* blizance!

G. Moore i Beatrix pogledali su se znakovito, a onda ispustili svoje suzdržane engleske hihote. Tad sam pomislila da me možda samo zafirkavaju. Izvode sa mnom neku okrutnu malu psinu. Neudanoj Amerikanki govore kako će roditi blizance. Dobra fora. Ethan mi je rekao da je u Engleskoj smisao za humor drukčiji. "Vi se šalite, je li tako?" pitala sam, potpuno ošamućena. "Ne", rekao je g. Moore. "Posve sam ozbiljan. Dobit ćete dva dječaka. Čestitam, Darcy."

Uspravila sam se u sjedeći položaj, moj papirnati pokrov kliznuo je s mene i odlepršao na pod. "Ali ja sam željela djevojčicu. Jednu *djevojčicu*. Ne *dva dječaka*", rekla sam, ne hajući što sam se od struka nadalje potpuno razotkrila.

"No dakle. Te se stvari ne mogu naručiti kao burek s mesom", rekao je g. Moore sarkastično, sagnuvši se da podigne moj pokrov, pa mi ga dodao.

Ošinula sam ga pogledom. Nije mi se ni najmanje svidjela njegova analogija niti to što se očito dobro zabavljao.

"Prevarite li se ikad u tim stvarima?" zapitala sam očajnički. "Čula sam da se to zna dogoditi. Hoću reći, jeste li ikad pogriješili?"

G. Moore je rekao kako je posve siguran da ću roditi blizance. Potom je objasnio da povremeno od djevojčica misle da su dječaci, ali rijetko se kada dogodi obrnuto. "Znači, *uvjereni* ste?"

Sa strpljenjem Annie Sullivan dok je poučavala Helen Keller, upro je prstom u plutajuće slike na ekranu. Otkucaji dva srca. Dvije glave. I dva penisa.

Rasplakala sam se dok su moje ružičaste vizije o mašnicama i volanima odlazile u dim, a njihovo mjesto zauzimale grozomorne uspomene na mog mlađeg brata Jeremyja. Njegove usnice koje su vibrirale dok je beskrajnim, monotonim zvukovima imitirao buldožer. To me čekalo pomnoženo s dva. Nisam to mogla pojmiti Naslutivši moj sve veći očaj, g. Moore prešao je na suosjećajni ton, objasnivši kako vijest o blizancima često ne dočekaju baš s entuzijazmom.

Progutala sam suze. "To je preblago rečeno."

"Samo će vam trebati neko vrijeme da se na to priviknete", rekao je.

"*Dva dječaka*?" ponovno sam pitala.

"Dva dječaka", rekao je. "Jednojajčani blizanci."

"Kako se, zaboga, to dogodilo?"

G. Moore je pitanje shvatio doslovno zato što mi je na brzinu održao sat iz biologije, pokazujući na ekran i objašnjavajući kako se čini da moja dječica dijele jednu posteljicu, ali dvije vrećice. "To jest, blizanci su s dvije amnijske vrećice i jednom korionskom ovojnicom", rekao je. "Što znači da se vaša oplodena jajna stanica podijelila između četiri i sedam dana poslije začeća"

"*Smanje*", prošaptala sam.

Pritisnuo je gumb, objasnivši da mi radi ultrazvučnu snimku. Zatim je pomaknuo sondu, ponovno okinuo. Pružio mi je dvije fotografije, jednu označenu s Čedo A, drugu s Čedo B. S oklijevanjem sam ih uzela od njega. G. Moore je pitao želim li se odjenuti i opustiti uz šalicu čaja od metvice s Beatrix koja se malo-pomalo primaknula stolu i nasmiješila mi se odozgo.

"Ne. Ne, hvala. Moram ići", rekla sam, pa ustala i obukla se sam što sam brže mogla.

G. Moore me pokušao slatkorječivo nagovoriti da se vratim na stol i nastavim raspravu, ali ja sam se morala maknuti odande u iracionalnom uvjerenju da su njegova ordinacija i uznosila viktorijanska formalnost moju djevojčicu preobrazili u dječacića.

a onda je pomnožili s dva. Ako pobjegnem, možda će se to srediti samo od sebe. Ići ću potražiti drugo mišljenje. Zacijelo u Londonu postoji dobar američki liječnik. Neki koji nosi titulu *doktora*, za ime Boga.

"Žao mi je, g. Moore", izmucala sam. "Ali moram ići."

G. Moore i Beatrix promatrali su dok sam ja dovršila oblačenje i pokupila torbicu, a kad sam krenula prema vratima, rekla da mi naplati pregled i da mu hvala lijepa. Zatim sam se oputila natrag do Ulice Harley, gdje me uhvatila obamrlost zbog vijesti Moorea i studena londonska rosulja.

Cijelim sam gradom hodala ošamućena dok mi je riječ *blizanci* bubnjala u lubanji. Spustila sam se do Bond Streeta, pa prema Marble Archu, zatim preko do Knightsbridgea. Hodala sam dok me križa nisu zaboljela, a šake i nožni prsti utruli. Nisam zastala ni u jednoj trgovini, ma kako primamljivo aranžiran i/log bio. Nisam uopće zastajkivala, osim na nekoliko minuta u *Starbucksu* za vrijeme najvećeg pljuska. Mislila sam da će mi dobro poznati zagasiti narančasto-ljubičasti interijer ponuditi neku vrstu utjehe. Nije. Nisu ni vruća čokolada i puž koje sam gladno progutala. Bojazan me hvatala već od pomisli da ću roditi jedno dijete. A sad sam premirala od straha. Kako ću se ja skrbiti o blizancima - ili ih makar samo razlikovati? Sve mi je to bilo nadnaravno.

Oko tri sata, baš kad se počeo hvatati mrak, stigla sam kući, promrzla i iscrpljena.

"Darcy? Jesi li to ti", čula sam Ethana kako doziva iz svoje spavaće sobe.

"Jesam", doviknula sam mu, skinuvši jaknu i zbacivši čizme s nogu.

"Dođi otraga!"

Otputila sam se hodnikom i otvorila Ethanova vrata. Bio je ispružen na krevetu s otvorenom knjigom položenom na prsima. Svjetiljka pokraj kreveta bacala je topao, blag sjaj na njegovu plavu kosu, stvarajući pritom efekt aureole.

"Mogu li sjesti? Malo sam mokra", rekla sam.

"Naravno da možeš."

Sjela sam prekrivenih nogu na podnožje njegova kreveta, protrljala tabane i stresla se.

"Je li te uhvatila kiša?" pitao je.

"Da. Tako nekako. Cijeli sam dan hodala", rekla sam kukavno "Kišobran sam ostavila kod kuće."

"Njega u Londonu ne valja zaboraviti."

"I tako... Nećeš vjerovati što mi se danas dogodilo..."

"Opljačkali su te?" pitao je, bubnjajući prstima po hrptu svoje knjige.

"Nisu. Gore od toga."

Ethan se iscerio. "Gore nego da ti je netko ukrao Guccijevu torbicu?"

"Ovo nije smiješno, Ethane." Glas mi je zadrhtao.

Njegov je smiješak nestao, a knjigu je zatvorio i bacio je na krevet pokraj sebe. "Što se dogodilo?"

"Jutros sam otišla k liječniku..."

Uspravio se sa zabrinutim izrazom lica. "Je li sve u redu s djetetom?"

Rasplela sam noge i privukla ih na prsa, položivši bradu na koljena. "Sve je dobro... s *dje-com*."

Ethan je razrogačio oči. "Djecom?"

Kimnula sam.

"Blizanci?"

"Da. Blizanci. Jednoajčani *muški* blizanci."

Ethan je nekoliko sekundi zurio u mene. "Ti se to šališ?"

"Izgledam li kao da mi je zabavno?"

Kutovi usnica su mu poigravali, kao da suspreže smijeh.

"Nije smiješno, Ethane... I molim te, da mi nisi rekao ni da sam to zaslužila. Jer, vjeruj mi, već sam razmišljala o tome da bi mi ovo mogla biti kazna. Možda sam se na Manhattanu frivolno ponašala. Možda sam previše kupovala", rekla sam. "Ili se rugala nečijem izgledu. Ili se s Marcusom seksala Dexu iza leđa. Pa se Bog razgnjevio na mene i *cap*, raspolovio moj embrij... I dao mi jednoajčane muške blizance." Rasplakala sam se. Sad mi je doprlo do mozga. Blizanci. Blizanci. *Blizanci*.

"Darcy. Opusti se, srce. Nisam namjeravao reći ništa slično."

"Zašto se onda smješkaš?"

"Smješkam se jer se... Veselim."

"Veseliš se što sam ja naježila?"

"Ne, Darce. Veselim se *zbog* tebe. Ako je jedno dijete blagoslov, onda ti imaš duplu sreću. Dvoje djece! To je pravo malo čudo. A ne kazna." Njegove su riječi bile uvjerljive, njegov ton i izraz lica još i više.

"Misliš?"

"Znam... To je divno."

"Ali kako ću ja to?"

"Jednostavno *hoćeš*."

"Ne znam mogu li."

"Naravno da možeš... Ovako. Idi ti pod vreli tuš, obuci toplu pidžamu, a ja ću ti spremi nešto za večeru."

"Hvala, Ethane", rekla sam, osjetivši kako mi je laknulo čak i prije nego što sam svukla svoju vlažnu odjeću. Kod Ethana sam između ostalog najviše voljela njegovu brižnost. Njemu i Rachel to je bila zajednička crta. Prisjetila sam se kako mi je Rachel doma donosila pistacije kad me je trebalo temeljito oraspoložiti. Znala je da su pistacije moje najdraže grickalice, ali najbolje je bilo to kako bi ona uvijek preuzela ulogu drobilice pa mi dodavala oblutak za oblutkom. Sjećam se kako mi je glavom prolazilo da su bile utoliko ukusnije bez smetnje i gnjavaže ljuštenja.

Ethanova ponuda da mi skuha večeru podsjetila me na te dane pistacija.

"Hajde pod taj tuš i počni smišljati imena za dječake. Wayne i Dwayne bi mogli biti baš prava stvar. Što kažeš?"

Zahihotala sam. "Wayne i Dwayne Rhone... Sviđa mi se"

Kasnije, nakon što smo Ethan i ja večerali njegov domaći goveđi gulaš i puno vremena posvetili divljenju slatkim, identičnim profilima mojih dječaka na ultrazvučnim snimkama, otišli smo na spavanje.

"Kako to da nikad ne provedeš noć sa Sondrine?" pitala sam dok sam se zavlačila pod pokrivače.

Ethan je isključio svjetlo, legao u krevet pokraj mene i rekao: "Još to nije tako ozbiljno."

Od *onog još* osjetila sam lagani žalac, ali samo sam rekla "A", i okanila se teme.

Nakon dugačke tišine Ethan je prošaptao: "Ponovno čestitam, Darce. Dečki blizanci. Ludnica."

"Hvala ti, Ethane", rekla sam, osjetivši kako se jedan od mojih momčića rita.

"Je li ti se malo popravilo raspoloženje što se toga tiče?"

"Možda mrvičicu", rekla sam. Još nisam bila oduševljena zbog te vijesti, ali bar je više nisam doživljavala kao prokletstvo ili kaznu. "Hvala ti što se praviš da si veseo zbog toga."

"Ja zbog toga i *jesam* veseo."

Osmjehnula sam se za sebe i nogom kliznula preko prohladnih plati, pronašavši Ethanovo ozeblo stopalo. "Volim te, Ethane. Zaustavila sam dah, zabrinuta da sam, unatoč tomu što sam ispustila *ja iz ja te volim* (što tom osjećaju uvijek prida sigurnu i platonsku primjesu), svejedno previše rekla. Nisam željela da stekne dojam da želim više od njegova prijateljstva.

"I ja tebe volim, Darce", rekao je Ethan, promigoljivši nožne prste uz moje.
Nasmiješila sam se u mraku, oterecena od svih svojih briga, i utonula u jako dubok i spokojan san.

Dvadeset četiri

Drugo sam se jutro probudila u novom valu panike. Ma kako ću ja zaboga izaći nakraj s blizancima? Hoće li nam Ethan dopustiti da živimo s njime? Hoće li dvije kolijevke uopće stati u moj sobičak? Što ako ne nađem posao? Na računu mi je ostalo manje od dvije tisuće dolara - jedva dostatno da pokrije moje bolničke troškove, a gdje su još potreštine za djecu, hrana, stanarina. Rekla sam sebi da se smirim, ostanem koncentrirana na svoj popis i stvari rješavam od dana do dana.

I tako sam se ostatak tjedna bacila u potragu za poslom. Ni pred čim nisam ustuknula, marljivo sam tražila bilo kakvo radno mjesto: intelektualne poslove, poslove u odnosima s javnošću, čak i manualne poslove. Pregledavala sam novine, obavljala telefonske pozive, obijala pragove. Ništa nije iskrusnulo - osim nekih razočaravajućih spoznaja u vezi s poteškoćama u dobivanju radne dozvole. Što je još i gore, shvatila sam da sve zaposlene žene u Engleskoj imaju pravo na dvadeset i šest tjedana porodiljskog dopusta. Ne baš optimistična vijest. Tko će me zaposliti u tako podmakloj trudnoći a da zna da me neće biti šest mjeseci? Počela sam se zabrinjavati da ću se morati vratiti u New York. Svom starom poslu i starom životu. To je bilo zadnje što sam željela.

Do subote uvečer bila sam potpuno iscrpljena i obeshrabrena, i zrela da si dadem oduška na Meginoj zabavi, da na jednu noć zaboravim brige. Nisam se žurila oko uređivanja, isprobala sam nekoliko trudničkih kombinacija koje sam kupila u H&M-u (što se ne broji kao frivolno kupovanje zato što u svoju normalnu garderobu više nisam mogla stati), prije nego što sam se odlučila za jednostavnu crnu haljinu. Stala sam pred ogledalo, diveći se kako mi prijanja uz trbuh i bokove i naglašava moju izbočinu. Dodala sam mrvu maskare i sjajila, zaključivši da svoj trudnički sjaj neću skrivati iza vela teške šminke. Zatim sam navukla par jednostavnih crnih salonki i stavila dijamantne naušnice na štift od Dexa. Rezultat je, bez lažne skromnosti, bio decentna elegancija.

Ethan se vratio kući upravo kad sam ja krenula na vrata

Zazviždao je, položivši svoj otvoreni dlan na moj trbuh a onda ga potapšao. "Odlično izgledaš. Kamo si to pošla?"

Podsjetila sam ga da sam pozvana na večeru. "Sjećaš se? Cure koje sam upoznala u kavani prošli tjedan?"

"A, da. Engleskinje", rekao je. "Impresioniran sam što su te pozvale. Većinu Amerikanaca Britanci u svoje domove pozovu samo da proslave njihov odlazak." Nije to bila prva njegova primjedba na račun zatvorenosti britanskog društva, jedna od rijetkih stvari koje mu se u toj zemlji nisu svidale.

"Baš se veselim", rekla sam. "Nadam se da će mi biti kao da sam izašla van s Bridget Jones."

"Hoćeš reći, s hrpom neurotičnih žena što pale cigaretu za cigaretom, govore o skidanju kila i ševi sa šefovima?"

"Tako nekako", rekla sam uza smijeh. "A čime ćeš se ti večeras zabaviti?"

"Nisam ti rekao?... Idem na večeru sa Sondrine." Osjetila sam žalac zavisti, a on me plaho pogledao. Itekako je dobro znao da mi nije spomenuo svoj spoj s njom. Zapravo je nije uopće spominjao od onog dana kad sam je upoznala u Muffin Manu

"Ne. Nisi mi rekao." Kimnula sam prema plastičnoj vrećici koju je držao, iz *Oddbinsa*, vinoteke blizu nas. "A ti očito ima planove i za poslije večere?"

Rekao je možda, da će vidjeti kako će večera proći.

"E pa, dobru zabavu. Idem ja", rekla sam, govoreći sebi da se prestanem baviti razmišljanjem o njegovoj vezi.

Kad sam zakoračila kroz vrata, Ethan je pitao idem li taksijem.

"Ne. Podzemnom", rekla sam, podigavši svoj pokaz za podzemnu. "Ovih sam dana jako štedljiva - ako to slučajno nisi primijetio."

"Prekasno je da bi sama išla podzemnom."

"Zar nisi rekao da je podzemna noću sigurna?" pitala sam.

"Jest. Ali... Ne znam. Ti si trudna. Evo." Otvorio je novčanik, i/vadio nekoliko novčanica i pokušao mi ih dati.

"Ethane, ne trebam tvoj novac. Savršeno dobro funkcioniram i u okvirima vlastitog budžeta", rekla sam, makar su mi to jutro jednu karticu odbili u *Marks&Spenceru* kad sam pokušala kupiti novi grudnjak da poduprem svoje nabujale trudničke četvorke.

Vratio je novac natrag u novčanik i rekao: "Dobro... ali molim te, idi taksijem."

"Hoću", rekla sam, dirnuta što se postavio tako zaštitnički. "I ti se čuvaj." Namignula sam.

Pogledao me zbunjeno.

"Stavi kondom."

Zakolutao je očima i rukom mi omalovažavajuće odmahnuo, što sam prevela kao: "Ne luduj. Neću ja tako skoro spavati s njome." Potom me za oproštaj poljubio u obraz, a mene je zapahnuo njegov losion poslije brijanja. Miris je bio ugodan i od njega me uhvatila čudna melankolija. Podsjetila sam sebe da me Simon Mrkva čeka na engleskoj zabavi na Mayfairu.

Ali dok sam sjedila na stražnjem sjedalu taksija na putu do Megina stana, hrabreći sebe za večer koja me čekala, nisam se mogla riješiti grča u želucu. Nije to bila samo moja prividna ljubomora zbog Ethanova i Sondrinina spoja ili sveobuhvatna zabrinutost što ću postati majka blizanaca. Sasvim sam jednostavno nervozna bila i zbog zabave. Ne pamtim da sam tjeskobu osjetila ikada dok sam izlazila u New Yorku, pa sam se pitala zašto se večeras osjećam toliko drukčije. Možda je to bilo zato što više nisam imala dečka ili zaručnika. Najednom sam postala svjesna da kad imaš nekoga, to donosi sigurnost, a osim toga nisi ni pod pritiskom da moraš zablistati. To je, ironično, raspirilo stanovitu lakomislenost koja mi je pak dopuštala da budem dežurna zabavljačica i magnet za naklonost *dodatnih* muškaraca.

Ali ni sa kim više nisam bila u vezi niti sam više bila u svojoj zoni sigurnosti na Manhattanu i Hamptonu, gdje sam točno znala što mogu očekivati u svakom baru, klubu, na zabavi ili druženju. Gdje sam znala da, bez obzira na lokal, mogu popiti nekoliko pića i da ću biti ne samo najljepša žena u prostoriji (osim onaj jedan put kad sam se zatekla u Lotusu, a unutra ušetala Gisele Bundchen), nego obično i najiskričavija.

Ali i to se promijenilo. Nisam se mogla osloniti na dečka savršenu liniju ili alkoholom podjarenu neobuzdanost. Stoga me svladala prilična trema kad smo se zaustavili pred Meginom kućom u nizu. Izašla sam iz taksija, a vozaču platila kroz prednji prozor (običaj koji mi je bio draži od njujorške navike da novčanice dodaš preko sjedala). Zatim sam duboko udahnuo, prišla vratima i stisnula zvono.

"Zdravo, dušo! Baš mi je drago što te opet vidim", rekla je Meg kad je otvorila vrata. Poljubila me u obraz, a meni je pao omanji kamen sa srca kad sam primijetila da i ona nosi crnu haljinu. U najmanju sam se ruku bar primjereno odjenula.

"I ja se veselim što vidim tebe! Hvala ti lijepa na pozivu", rekla sam, osjetivši kako se opuštam.

Meg se osmjehnula i predstavila me svomu mužu, Yossiju, žgoljavom tamnoputom tipu s neobičnim naglaskom (kasnije sam doznala da je Izraelac, ali da se školovao u Parizu). Uzeo je moj kaput i ponudio mi piće. "Čašu pjenušca možda?"

Položila sam ruku na svoj trbuh i pristojno odbila.

"Može li Perrier?" pitao je.

"To bi bilo krasno", rekla sam, a Meg me uvela u svoju dnevnu sobu koja je izgledala kao iz fotoreportaže u časopisu. Stropovi su bili viši nego u ijednoj privatnoj kući koju sam vidjela - bili su visoki sigurno pet metara. Zidovi su bili oličeni zagasitom, romantičnom crvenom. U kaminu je pucketala vatra, bacajući blago svjetlo na orijentalni čilim u tonovima dragulja, i na tamni, antikni namještaj. Izbljedjele tvrdo ukoričene knjige ispunjavale su police koje su jedan cijeli zid sobe prekrile od poda do stropa. Nešto mi je u tim pustim knjigama ulijevalo strah, kao da bih poslije mogla odgovarati književnost.

Gosti su mi također nekako ulijevali strah. Nisu nalikovali mom homogenom njujorškom društvu. Umjesto toga, tih po prilici desetak ljudi u sobi činilo se toliko kulturno i rasno raznoliko da su izgledali poput Benettonove reklame. Kad se Yossi vratio s mojom mineralnom vodom u kristalnoj kupi, Meg me pitala jesam li imala sreće u potrazi za poslom.

"Zasad nisam imala sreće", rekla sam. "Ali uspjela sam otići k liječniku."

"Jesi li doznala spol?" upitala je radoznalo.

"Jesam", rekla sam, shvativši da sam se zaboravila pripremiti na to pitanje.

"Djevojčica?"

"Ne. Dječak", rekla sam, odlučivši u posljednji čas da joj zasad ne kažem za blizance. Biti neudana i trudna s jednim djetetom činilo mi se prihvatljivim, možda čak i u koraku s trendom, ali to što sam neudana i trudna s blizancima doimalo se nekako sramotno, gotovo vulgarno; vijest kakvu ni u kojem slučaju ne želiš objaviti na elegantnoj zabavi.

"O! Dječak! Baš krasno!" rekla je Meg. "Čestitam!"

Nasmiješila sam se, osjetivši natruhu griznje savjesti što nisam Meg ispričovijedala cijelu priču. Ali ona me u međuvremenu već stala voditi po sobi, predstavljajući me ostalim gostima. Bili su tu Henrik, Švedanin, i Cecilia, njegova žena Francuskinja, oboje čelisti. Tumi, dizajnerica nakita iz Kameruna. Beata, naočita žena koja se rodila u Pragu, odrasla u Škotskoj, a sad je glavninu svog vremena provodila radeći s oboljelima od side u Africi. Uli, kršni Nijemac koji je s Yossijem radio u bankarskoj branši.

Stariji Arap u čijem je imenu bilo toliko čudnovatih suglasnika da ga nisam uhvatila niti nakon što ga je dvaput ponovio. Šačica

Britanaca, uključujući Charlotte i njezina muža Johna. I Simon Mrkva, čije su bezbrojne pjegice išle u kompletu sa šokantno crvenom kosom. Laknulo mi je što me ignorirao u korist Beate koja je, usput budi rečeno, također bila ridokosa (što uvijek potakne zanimljivo pitanje o tome naciljaju li ridokosi druge ridokose zbog narcizma ili jednostavno zato što nemaju drugog izbora, s obzirom na to da ne-ridokosi nisu zainteresirani).

Bilo kako bilo, ja sam bila žena viška. Jedina osoba koja na toj UN-ovoj minikonvenciji nije imala čime doprinijeti geopolitičkom razgovoru. Nisam pojma imala je li Azija precijenjeno ili i dalje podcijenjeno tržište. Nikakvo mišljenje o tome kako će teroristička prijetnja i razni izbori izazvati srozavanje cijena dionica. Nisam ništa znala o sukobu u Sudanu koji je stotine tisuća izbjeglica primorao da preko granice prijeđu u Čad. Ni o prelasku s funte na euro. Ni o francuskim izgledima na sljedećim svjetskom nogometnom prvenstvu. Kao ni o ragbiju (nešto o Pet nacija?) i *Doručku s Frostom* (što god to bilo). A nisam bila svjesna ni da je ostatak svijeta Tonyju Blairu toliko zamjerao "besramno ljubakanje s Amerikom".

Čekala sam da netko spomene kraljevsku obitelj, jedinu temu o kojoj sam ponešto znala. Ali kad su temu obitelji napokon potegnuli, nisu to učinili da bi komentirali Fergiene dijete s jo jo efektom, teoriju urote oko smrti princeze Di, Williamovu novu ljubav ili Charlesa i Camillu. Umjesto toga čavrljali su o tome bi li Engleska uopće trebala zadržati monarhiju. A ja nisam znala čak ni da se o tome debatira.

Nakon bar dva sata koktela za sve osim mene, sve su nas po sjeli za marokansku gozbu, gdje je piće i dalje teklo u potocima Sama količina konzumiranog alkohola zapravo je bila jedina stvarna sličnost između mog starog i ovog svijeta. Ali za razliku od New Yorka, gdje što si više pio, to si glupiji bio, ovi su ljudi

10 Politički *talkshow* koji je na BBC-u sir David Frost vodio do 2005. godine

bili samo sve pametniji. Čak ni Dex i Rachel nisu o tako teškim temama razgovarali kad su bili pijani. Uхватила sam sebe kako sam u mislima odlutala, pitajući što Ethan radi sa Sondrine.

A onda je, potkraj večere, pristigao jako zakašnjeli gost. Sjedila sam leđima okrenuta prema ulasku u blagovaonicu kad je Meg podigla pogled i rekla: "Ohoho, pa zdravo, Geoffrey, dušo. Opet kasnimo sa stilom, je li?" U tom sam trenutku začula Geoffreyja kako se ispričava, objašnjavajući da su ga na dojavljivač pozvali zbog hitnog carskog reza. Tad sam se okrenula i ugledala ni manje ni više nego svog g. Moorea, nevjerovatno naočitog u sportskom sakou od tvida, kašmirskoj dolčeviti i sivim hlačama od tvida.

Promatrala sam svog liječnika kako pozdravlja prijatelje, i rukuje se sa ženama i saginje da poljubi žene. A potom mu je pogled pao na mene. Čudno me pogledao i nakon nekoliko časaka osmijehnuo se s prepoznavanjem. "Darcy, je li tako?"

Charlotte i Meg su pogledale jedna drugu, kao da im je sinulo otkud ta veza.

"A, točno! Zaboravila sam da ste se vas dvoje upoznali", rekla je Meg. "Darcy nam je rekla svoju fantastičnu, uzbudljivu vijest!" Mislila je, naravno, na mog *jednog* dječaka.

G. Moore me pogledao, a ja sam s užasom spoznala što se sprema. Pokušala sam to spriječiti rekavši: "Da, rekao mi je da ću roditi *dječaka*", ali prije nego što sam dospjela, g. Mooreu je izletjelo: "Da. Blizanci! Izvanredno, zar ne?"

Prvi put tijekom cijele večeri sobom je zavladao tajac. Svi su me pogledali. S obzirom na to da sam tri desetljeća uživala biti centar pažnje, tim sam se trenutkom trebala naslađivati, ali umjesto toga posramljeno sam priznala: "Hm... Zapravo nosim blizance."

"*Blizance!*" zaorilo se uglas oko stola.

"Joj", rekao je Geoffrey s užasnutim izrazom lica dok je sjedao na praznu stolicu pokraj mene. "Meg je rekla 'fantastična vijest'. Jednostavno sam pretpostavio... Iskreno mi je žao."

"Nema problema", rekla sam tiho, ali došlo mi je da u zemlju propadnem kad je Meg ustala i nazdravila: "Za našu novu prijateljicu Amerikanku i njezina *dva* djeteta! Čestitke, Darcy!"

I tako sam ispala ne samo glupa Amerikanka nego i neudana lažljiva majka dvoje djece. Uputila sam skupini širok, namješten osmijeh, a onda što sam elegantnije i dostojanstvenije mogla rekla: "G. Moore - Geoffrey - prošli me tjedan dobrono stresao kad mi je rekao da ću roditi dva dječaka... Vjerojatno mi to nije još dokraja sjelo..."

Potom sam pričekala da se grupa okrene drugim stvarima - sin je iznenađujuće dugo potrajalo, s obzirom na njihovo zanimanje za daleko rafiniranije teme. Ali kad se napokon jesu, moja nelagoda nije jenjala. Vrlo sam malo govorila. Samo sam se usredotočila na jedenje svoje strane hrane s previše aroma. Činilo se da je i Geoffreyju neugodno pa je glavninu večeri proveo izbjegavajući me. Kad mi se i obratio, bilo je to formalno i nezgrapno, da bi mi postavio pitanja poput: "Ide li vam u tek *tagine* od janječeg buta i kus-kus od marelica?"

Stoga me jako iznenadilo kad je na kraju večeri, dok su svi zahvaljivali Meg i Yossiju i oblačili kapute na odlasku, Geoffrey ponudio da me odveze kući. Prihvatila sam, pretpostavljajući da se želi iskupiti. Očito je to bio njegov način da se ispriča što me odao. Ali po tome kako je nježno položio ruku na moja leđa dok smo išli prema njegovu autu, dalo se naslutiti daje tu moguće i nešto više. I unatoč nezgodnoj činjenici da su njegovi prsti bili u mojoj vagini, oplahnulo me uzbuđenje kad je otvorio vrata svog lovački zelenog *Jaguara*. Na kraju krajeva, on je zaista i *bio* najpoželjniji muškarac kojeg sam upoznala u Londonu. Rekla sam sebi da novog liječnika uvijek mogu naći.

Spustila sam se u brončano kožno sjedalo, uhvativši Geoffreyja kako je pogledom preletio preko mojih gležnjeva prije nego što se okrenuo da zaobide auto i spuzne pokraj mene. Pokrenuo je motor, a dok je manevrirao da izađe iz uskog parkirališnog mjesta, rekao je: "Stvarno mi je grozno zbog ovog večeras, Darcy. Silno mi je žao. To je bilo nevjerovatno neprofesionalno od mene."

Jednostavno sam pretpostavio da ste svima rekli. Uistinu užasna pretpostavka."

"Bez brige, gospodine Moore", rekla sam, iskušavajući teren. Dopusti li da ostanem pri g. *Mooreu*, onda me i dalje doživljava samo kao pacijenticu kojoj je učinio nepravdu. A ja ću znati da je moja vožnja motivirana isključivo samilošću.

Ali umjesto toga rekao je: "Geoffrey. Molim vas, zovite me Geoffrey." Pogledao me svojim smeđim bademastim očima, obrubljenim gustim, tamnim trepavicama.

"Geoffrey", rekla sam s koketnom primjesom u glasu. "Oprošteno vam je."

Pogledao je prema meni, kimnuo i nacerio se. A onda, nakon što je prešao distancu ekvivalentnu trima njujorškim ulicama, zapitao je: "I kako se osjećas zbog... svega?"

"Privikavam se na tu pomisao. Možda se čak mrvicu i veselim."

"E pa, ja mislim da su dječaci upravo čudesni", rekao je ozbiljno. "Ja imam jednog. Zove se Max."

"O, zbilja? Koliko je star?" pitala sam, odvažujući ima li Geoffrey i ženu.

"Upravo je navršio četiri godine. Tako brzo rastu", rekao je Geoffrey. "Jedan čas mijenjaš pelene. A drugi gledaš kako odlaze u školu, previše ponosni čak i da te uhvate za ruku." Nasmijao se, a onda ponešto nespretno nadodao kako "više nije s Maxovom mamom".

Pogledala sam kroz svoj prozor, smiješeći se za sebe, svjesna sada da je Geoffrey *nesumnjivo* zainteresiran. I nisam mogla a da ne čestitam samoj sebi. Još sam bila u formi - čak i trudna s blizancima.

Kad smo stigli do Ethanova stana, pitala sam Geoffreyja bi li htio ući na piće pa da još malo razgovaramo.

Zastao je i rekao: "Bilo bi mi jako drago."

I tako, nekoliko minuta kasnije, nakon što sam utvrdila da se Ethan još nije vratio kući, zauzela sam provokativnu pozu na kauču i s Geoffreyjem zapodjenula ugodan razgovor. Razgovarali smo o New Yorku i Londonu. O mojoj potrazi za poslom. Njegovu zanimanju. Jednojajčanim blizancima. Roditeljstvu. Zatim smo prešli na intimnije teme. Dotaknuli smo se Maxove majke i njihova prijateljskog razlaza. Pretresli smo

Marcusa. Čak i skraćenu verziju Rachel i Dexa. Geoffrey je bio pomalo ukočen, ali s njime se svejedno dalo lijepo razgovarati. A pogotovo ga je lijepo bilo gledati.

A onda, baš negdje oko ponoći, upitao je bi li mi smetalo da svog partnera, g. Smitha, angažira kao mog novog liječnika. Osmjehnula sam se i rekla da se isto to i meni motalo glavom.

"No onda... Sad kad smo izgledali onaj mali sukob, mogu li te poljubiti?" pitao je, nagnuvši se bliže prema meni.

Rekla sam da može. Pa i jest. I bilo je lijepo. Usnice su mi bile meke. Dah mirisan. Ruke nježne. Svi uvjeti zadovoljeni. Bas kao da se zove Alistair.

No u punom žaru prvog pravog poljupca koji sam doživjela nakon tolikih mjeseci, s Geoffreyjem, britanskim liječnikom, koji je petljao oko mog netom nabujalog dekoltea, moje su misli bile odsutne, usredotočene na Ethana i Sondrine. Je li on svoje lice zaronio njoj u vrat ili neko slično mjesto? Je li se počeo zaljubljuvati u nju? Je li nju u jednakoj mjeri očarao njegov pikantni, a opet suptilni losion poslije brijanja?

Dvadeset pet

Geoffrey me nazvao sljedeći dan prije podneva, dokazavši kako je dovoljno muško da ne igra ni na kakvu šašavu kartu čekanja. Ili te možda samo američki muškarci prisiljavaju da čekaš. Bilo kako bilo, rekao mi je da je uživao u mom društvu i da bi me volio ponovno vidjeti. Njegova mi je iskrenost bila beskrajno privlačna, što je zauzvrat u meni probudilo osjećaj da sam sazrela.

Tu sam opservaciju podijelila s Ethanom kasnije te večeri, dok je stajao za štednjakom i pekao nam jaja i slaninu za večeru. Oboje smo obožavali hranu za doručak u bilo koje doba dana. Zapravo, jedna od rijetkih stvari oko kojih smo se Ethan i ja u srednjoj školi slagali bilo je to da je poslije nogometnih utakmica bolje otići u Međunarodnu kuću palačinki nego u neizmjereno popularniji Taco Bell.

"Da", rekao je. "Čini se da bi mogla biti spremna za pravu, zdravu vezu."

"Umjesto da trčim za nekime kao što je Marcus?" pitala sam.

Kimnuo je. "Sve to s Marcusom bila je pobuna." Okrenuo je jedno jaje lopaticom, a onda nježno opipao žumanjak na drugom. "Podsvjesno si znala da Dex nije za tebe pa si ga prevarila da se izbaviš iz svojih zaruka."

Odvagnula sam tu izjavu i rekla mu kako mislim da ima pravo. A onda sam rekla: "A što je s tobom i Sondrine?"

Ethan se večer prije nije vratio kući, a ja sam dugu, nemirnu noć provela pogledavajući na sat i pitajući se što se događa između njih.

Ethan se zacrvenio, a pogled je zadržao na svojim jajima.

"No? Kako je sinoć bilo?" pitala sam.

Trzajem zgloba ugasio je plinski plamen i rekao: "Bilo nam je lijepo."

Odlučila sam prijeći na stvar. "Jesi li spavao s njome?"

Rumenilo na njegovim obrazima za nijansu se produbilo. Očito jest. "Ne tiče te se", rekao je. "Napravi sad tost, molim te"

Ustala sam od stola i stavila dvije kriške pšeničnog kruha u njegov toster. "*U neku me se ruku* i tiče."

Odmahnulo je glavom i pitao: "Odakle ti to?"

"S tobom dijelim stan... I krevet... Moram znati je li moj status na bilo koji način ugrožen", pitala sam kao da hodam po jajima.

"Tvoj status?"

"Moje mjesto u tvom krevetu?" rekla sam tonom u stilu "kako ne kužiš".

"Možeš ostati u mom krevetu", rekao je.

"Mogu? Kako to?" pitala sam, možda s trunkom nade da je Ethan zaključio kako Sondrine na duge pruge nije žena za njega

"Zato što ne namjeravam trudnu ženu baciti vukovima. Ja ću jednostavno biti kod nje", rekao je brzo, kao da je o tome pitanju već dugo mozgao.

Možda je čak zaključio kako više nije primjereno da spavamo jedno pokraj drugoga. Bar sam kratkoročno još imala svoj krevet, ali što ako veza Ethana i Sondrine postane ozbiljnija pa počnu zajedno živjeti? Što onda? Pri pomisli na to hvatala me tjeskoba - a možda čak pomalo i tuga. Svidalo mi se koliko smo bliski Ethan i ja bili i nisam željela da se to promijeni.

Zaključila sam da se moram pripremiti za najgore. Ako to s Ethanom i Sondrine stvarno postane ozbiljno, sigurno ću i ja

htjeti vezu, kvragu sve. S emocionalnog stajališta (pa tko još želi biti sam?) i, ma koliko mi to bilo mrsko priznati, s financijskoga također. Silno sam svom popisu željela dodati "biti samostalna i neovisna", ali, praktično gledano, koliko sam mogla ostati u Londonu, bez posla, trudna s dvoje djece?

I tako sam se bacila na izlaske s Geoffreyjem, hvatajući sebe kako sanjarim o velikoj svadbi i blaženom životu poslije, s naša

tri dječaka i dva španijela pasmine Cavalier King Charles. Već sam čula sebe kako mnogo godina kasnije kažem, svaki put dok pripovijedam zamršenu priču o tome kako smo se upoznali: "Vidiš? Sve se događa s razlogom. Moj je život bio pakao, a onda se sve uredno, čarobno posložilo na mjesto."

Rekla sam Charlotte i Meg čemu se u budućnosti nadam dok smo jedno popodne s Natalie šetale Hyde Parkom. Pomisao da bismo Geoffrey i ja mogli biti skupa kao da ih je obje oduševila. Kovale su ga u zvijezde, nazivale "krasnim ocem", "briljantnim liječnikom" i "rijetkim, visoko evoluiranim muškarcem koji se nije prepao trudnoće".

"A", rekla je Charlotte dok je Natalienim kolicima manevrirala oko jata japanskih turista koji su okidali fotografije kipa Petra Pana, "povrh svega je još prelijep i bogat!"

Nasmijala sam se. "Da. A ti si mi htjela namjestiti vražju mrkvu!"

Meg se nasmijala. "Ne znam zašto se nismo prvo sjetile Geoffreyja. Valjda zato što smo o njemu razmišljale kao o tvom liječniku."

Charlotte se složila. "Ma da! Ali sad je to toliko očito. Nema sumnje da si savršeno odgovarate."

Meg je kimnula. "Obožava te... A zajedno čak i izgledate fenomenalno."

Na trenutak me prožela nelagoda. Dexu i meni ljudi su stalno govorili nešto u stilu "fenomenalno izgledate zajedno", a eto kako smo mi završili. Ali potisnula sam tu usporedbu iz misli i uz hihot rekla: "Da. Eto. Sad samo moram doznati je li dobar u krevetu. Ako jest, onda je ovo svršena stvar!"

I tako sam nekoliko noći kasnije naumila to i doznati. Naša večer počela u Ivyju, jednom od najpopularnijih restorana u Londonu. Glavni je kuhar bio Geoffreyjev prijatelj pa su posebno za nas pripravili cijeli jelovnik u malim porcijama, nakon čega je za desert slijedila veličanstvena kriška čokoladne torte bez brašna i vrlo skupi porto za Geoffreyja.

Dok smo čekali račun, Elle MacPherson i njezin muž ušetali su s kasnom rezervacijom. Sjeli su stol dalje od nas. Uхватili sam Geoffreyja kako je mjerka, a onda pogled vraća na mene kao da nas uspoređuje crtu po crtu. Kad sam ga pitala o čemu razmišlja, rekao je: "Ti si uistinu ljepša od nje. Tvoje mi se oči puno više sviđaju."

Nasmiješila sam se i rekla mu da je i on pristaliji od Elleina muža. *Pristao* je bio pravi izbor riječi za Geoffreyjev izgled. Posegnuo je preko stola i stavio svoju ruku preko moje. "Što kaže, na to da odemo k meni?"

Zavodnički sam se nagnula preko stola i rekla: "Mislila sam da nikad nećeš pitati."

Izašli smo iz Ivyja i otišli u Geoffreyjev stan, moj prvi dolazak k njemu. Zamišljala sam da živi u tradicionalnoj kući u nizu, poput Megine, ali umjesto toga bilo je to rafinirano, minimalističko potkrovlje dekorirano zanimljivim kipovima, monokromatskim slikama i suvremenim namještajem. Sjetila sam se Marcusova šlampavog stana, razgaljena odsutnošću videoigrica, akvarija, prljavih tenisica i pivskih limenki.

"Oduševljena sam tvojim stanom. *Točno* takav ukus ja imam" rekla sam.

Izgledao je kao da mu je drago zbog komplimenta, ali priznao je da je angažirao arhitekticu za unutrašnje uređenje. "Stvarno je dobra. Ja nemam strpljenja za to."

Ponovno sam bacila pogled oko sebe, primijetivši maleni crveni stol i stolice prekrivene bojicama, komadima papira i napola sastavljenom slagalicom s likom iz crtića kojeg nisam prepoznala. "Maxov prostor za igranje?" pitala sam.

Kimnuo je. "Iako se njegove stvari obično rasprostiru od njegove spavaće sobe do svakog kuta stana."

Nasmiješila sam se.

"Mogu li vidjeti njegovu sliku?"

Pokazao je na policu iznad kamina. Na njoj je bila fotografija Maxa kako hoda po šljunčanoj plaži i škilji pogleda podignuta prema suncu. "Na toj slici ima dvije i pol godine. Snimljena je kod mog ljetnikovca u St. Mawe'su.

"Kakav prekrasan dječacić. Malo ti sličić", rekla sam, vrativši pogled sa slike ponovno na Geoffreyja.

"Zapravo više sličić svojoj mami", rekao je Geoffrey. "Ali ima moj nos. Jadničak."

Nasmijala sam se i rekla da se meni sviđa njegov nos. "Ima karakter", rekla sam i pritom samu sebe podsjetila na Rachel. Ona je uvijek govorila o karakteru na nečijem licu, tvrdeći da su joj lijepi nosovi na muškarcima odbojni. Donekle sam shvatila što želi reći. Meni se sviđao dojam čvrstine koji je ostavljao Geoffreyjev nos.

Obuhvatio me rukama i poljubio mi nos. "A meni se sviđa tvoj."

Ta je razmjena bila jedna od onih vrlo ranih uvoda u *volim te*. Znae već - kad par svako malo kaže kako vole neke stvari jedno kod drugoga. *Volim tvoje oči. Volim provoditi vrijeme s tobom. Volim osjećaje koje u meni budiš. A onda s neba pa u rebra - ni manje ni više nego volim te.*

Geoffrey me ponudio pićem. "Sok? Vodu? Čaj?"

"Ništa, hvala", rekla sam, premjestivši Tic-Tac s jednog kraja usta na drugi.

Promatrala sam ga kako korača do svog šanka i toči si *bourbon* u čašu. Zatim je uključio liniju. Afrička glazba koja me podsjetila na pomoćne vokale iz Gracelanda Paula Simona razlegla se stanom. Sjeli smo na njegov moderni kožni kauč, on mi je ovio ruku oko ramena pa smo razgovarali. Dok sam slušala njegov šarmantni naglasak, podcrtan ugodajnim kuckanjem leđa u njegovoj čaši od brušenog stakla, pokušavala sam dokučiti na koga me podsjeća. Na kraju sam zaključila da je on zreli Hugh Grant, heteroseksualni Rupert Everett i engleski Dex Thaler. Bio je krojen upravo po mojoj mjeri: apsolutni džentlmen - bez imalo momka ili dječaka u sebi.

Kao i uvijek, čekao je taman koliko treba prije nego što me poljubio; nije se obrušio prebrzo. Bili smo napola ispruženi, ali svakih nekoliko minuta Geoffrey bi zaustavio plimu, uspravio se, otpio svog *bourbona* i nekako se potihno sabrao. Onda bi me opet poljubio. Posljednji takav segment okončao je tako što je ustao i uputio mi službeni poziv u svoju spavaću sobu. Prihvatila sam ga, razmišljajući o tome koliko silno želim seks. Jako mi je nedostajao. Bila je to moja najdulja suša bar u zadnjem desetljeću a možda i ikada. A što je još i važnije, željela sam s Geoffreyjem otići korak dalje. Željela sam u naš pomalo službeni odnos. udahnuti žar i prisnost.

Nekoliko trenutaka poslije moja se želja ostvarila. Geoffrey i ja stajali smo pokraj njegova kreveta i polako svlačili jedno drugo. Gledali smo se, naizmjenice svlačeći komad po komad odjeće, kao u partiji pokera na skidanje gdje se ne možeš odlučiti bi li htio biti onaj goli i ranjivi ili onaj koji dirigira. Ja sam željela sve odjedanput. Ali bila sam strpljiva, pustila sam napetost da raste. Naposljetku smo oboje bili goli. Prvi sam put bila . muškarcem i osjećala nesigurnost zbog svog tijela, ali Geoffrey je brzo rastjerao svaku brigu koja me još morila da će ga moja trudnoća odbiti. Kleknuo je pred mene i poljubio mi pupak. Od te sam se putene geste osjetila bujno i prelijepo.

Zatim me uzeo za ruku i legli smo na krevet. Prijelaz je bio gladak, poput prizora iz filma u kojem sve teče baš kako treba

Nakon malo kvalitetne predigre, ponešto trapavog izvlačenja kondoma, i Geoffreyjeva uvjerenja da je seks savršeno siguran u ovoj fazi moje trudnoće, ušao je u mene straga, što je bilo praktično s obzirom na stanje mog trbuha, ali svejedno prilično

ugodno. Geoffrey je izdržao jako dugo. Jako, *jako* dugo. Povrh svoje impresivne izdržljivosti, u krevetu je definitivno bio manje rezerviran. U jednom sam trenutku prestala promatrati i jednostavno se prepustila.

Potom, dok smo ožnojeni zbrajali dojmove i slušali plemenski *a cappella tu lu lu*-refren, svoje je tijelo svio oko moga, poljubio me u potiljak i rekao: "Bila si fantastična."

Zahvalila sam mu i uzvratila kompliment. I *bio* je fantastičan.

Oboje smo zaspali i sve ponovili usred noći, a onda ponovno jako rano ujutro. Nakon što smo zajedno bili treći put, pogledala sam mu u oči i ugledala nešto. Ugledala sam pogled koji sam prepoznala. Trebao mi je trenutak da ga identificiram, ali kad jesam, bila sam sigurna što je. Bila je to ovisnost. Geoffrey je bio ovisan o meni. A već se sama ta činjenica doimala poput vrlo značajnog trijumfa u razdoblju teških poraza.

Nedugo potom upoznala sam Geoffreyjeva sina Maxa. Geoffrey je otišao po njega u kuću Maxove majke u Wimbledonu, dok sam ja čekala u njegovu stanu, odolijevajući velikoj napasti da mu pronjuškam po ladicama. Prije se ne bih mogla obuzdati, ali mislim da sam prije *željela* naći neki povod za svađu. Fotografiju druge žene, staro ljubavno pismo, kondom prije moje ere. Nešto da me razjari, raspiri ljubomorne nagone, dolije ulje na vatru moje želje za nadmetanjem. Nisam bila sigurna jesam li to zbog svoje trudnoće sazrela, je li me ona omekšala ili tek iscrplila moju snagu. Ali u svakom slučaju uživala sam u lagodnosti svoje nove, spokojne veze. Nisu me zanimale zapreke, samo da mi sve ide kao po špagi i sretno završi.

Kad su se Geoffrey i Max vratili, ustala sam da ih pozdravim, a lice mi se istegnulo u širok osmijeh. Max je bio predivan - toliko sladak kao da je iz Gapove reklame, u svom malom mornarski plavom kombinezonu i žarko crvenoj dolčeviti. Osjetila sam svoj prvi val veselja što ću imati sinove a ne kćeri.

"Zdravo, Max", rekla sam. "Kako si?"

"Dobro", rekao je, izbjegavajući pogled oči u oči, pa se spustio na koljena i zakotrljao svoj kamiončić po broskom podu. Uočila sam da ima plave oči, ali trepavice tamne poput Geoffreyjevih.

Ponovno sam pokušala uvući Maxa u razgovor, spustivši se na pod gdje sam se sjela na pete. "Baš mi je drago što sam te upoznala."

Geoffrey je bez glasa rekao: "Sramežljiv je", prije nego što je nježno ponukao Maxa: "Možeš li reći Darcy da je i tebi drago što si upoznao nju?"

"Drago mi je što sam te upoznao, Darcy", promrmljao je Max, okrznuvši me sumnjičavo pogledom.

Najednom sam poželjela da imam više iskustva u razgovoru s djecom. Na trenutak sam se mučila, a onda rekla: "Krasan to kombi - kamion - imaš." Još sam se dublje spustila i sjela prekriženih nogu.

Max mi je ponovno dobacio pogled, ovaj put trunčicu dulji. Uhvatio je svoj kamion za kabinu i gurnuo ga nekoliko centimetara prema meni. "Ima velike gume. Vidiš?" rekao je, gotovo kao da me iskušava.

"Itekako. Baš su mu velike, *velike* te gume."

Max se nije doimao previše impresioniran mojim odgovorom. Pokušavala sam iščeprkati bilo kakvu informaciju o kamionima koju sam pohranila u pamćenje. "Moj brat Jeremy imao je isti takav crveni kamion", napokon sam rekla. "Samo što je upravljač bio na drugoj strani!"

"Na ovoj strani?" pitao je, pokazavši na suvozačku stranu.

"Točno!" rekla sam, nježno položivši svoje ruke preko njegove pokušavajući se prisjetiti grlenih zvukova kojima me Jeremy živcirao dok se igrao svojim kamionima. Pročistila sam grlo, u nadi da ću ih uspjjeti skinuti.

"Brrm", počela sam, shvativši da taj zvuk više odgovara sportskom autu. Pokušala sam ponovno. "Grrrrrr. Grrrrrr zarezala sam, prešavši lagano prednjim kotačima preko svog desnog koljena. Osjećala sam se pomalo šašavo, kao što se zacijelo osjeća muškarac kad ga kći traži da se igra s lutkom Kena.

Nasreću, činilo se da Max ima pohvalno mišljenje o mojim zvučnim efektima. Vidjela sam kako mu kutovi usnica podrhtavaju u najblažoj naznaci osmijeha. To mi je ulilo samopouzdanje. \a sam nastavila imitirati buku pogonskog stroja, nakon čega je slijedio zvuk motora u praznom hodu. "Pa. Pa. Pa. Pa." Taj je Jeremyju bio jedan od najdražih.

"Daj opet", ciknuo je Max.

I jesam, zaboravivši da Geoffrey gleda, možda me čak i kritizira.

"Grrrrrr", rekla sam odrješitije dok su stražnji kotači dovršavali skakutavi uspon preko moje noge. A onda sam svukla svoje čarape, smotala ih u klupko i gurnula u kabinu kamiona. "Evo. Malo... tereta da ga odvezeš... u tvornicu u... Liverpoolu", rekla sam. Sve je to zvučalo uvjerljivo, pa sam s olakšanjem pomislila da bi dječake igre mogle biti lakše i zabavnije negoli sam nekoć mislila.

"Tvornicu u Liverpoolu", ponovio je Max sretno.

Od tog trenutka nadalje Max i ja smo se brzo prijateljili. Nije prestao ponavljati moje ime sa svojim preslatkim engleskim naglaskom, vodio me uokolo za ruku, pokazivao mi svoje igračke, inzistirao čak da obidem njegovu spavaću sobu. Ja sam uživala u njegovu prihvaćanju, ushićena što smo Geoffrey i ja svladali posljednju zapreku.

Kasnije te noći, nakon što je Geoffrey stavio Maxa na spavanje, pridružio mi se u spavaćoj sobi, s osmijehom od uha do uha. "Dakle. Uspjela si! Zavolio te."

"Jest?" upitala sam, razmišljajući voli li me i njegov otac.

"Da", rekao je Geoffrey, iscrivši se.

"Jesi li ti zato sretan?" pitala sam, privivši se uz nj.

"U sedmom sam nebu", rekao je Geoffrey dok mi nježno odmicao kosu s lica. "Ma u milijuntom."

Dvadeset šest

Geoffrey me pozvao da s njime i Maxom odem na Maldive za Božić, čak je ponudio da mi kupi avionsku kartu.

Oklijevala sam prije nego što sam upitala: "A gdje su točno Maldivi?"

Pogledao me onako s ljubavlju kao što me u početku gledao Dex kad god bih priznala neznanje. "Zamisli bijele pješćane plaže, kristalno čistu vodu, palme što se njišu na povjetarcu."

Ma koliko da je odmor na suncu bio primamljiv i ma koliko da sam ja silno željela našu vezu pogurati još dalje, pristojno sam odbila poziv, rekavši mu kako mislim da bi se trebao posvetiti očinsko-sinovskom druženju s Maxom. A, istini za volju, nisam željela Ethana ostaviti samog samcatog u Londonu. Nije mu preteklo novca da odleti kući za blagdane, a Sondrine je taj tjedan provodila u Parizu, pa mislim da je računao na to da će vrijeme provoditi sa mnom. Dio mene čak se veselio što ćemo biti samo nas dvoje. Činilo mi se kako bi to mogli biti naši zadnji trzaji - i naš zadnji val zajedničkih noćenja - prije nego što nam se oboma zahukta na ljubavnom polju.

Mislim da je i Ethan osjećao isto, zato što je ujutro na Badnjak otišao k Sondrine da se oprosti, a kući se vratio dobro raspoložen, s prijedlogom da odemo zajedno kupiti drvce. "Bolje ikad nego nikad!" zacvrkutao je. I tako smo obukli svoju najtopliju odjeću i odšetali u rasadnik blizu njegove kuće. Naravno, najbolja drvca bila su odavno rasprodana, pa smo se morali zadovoljiti malenom jelom sa zgnječanim granama i nekoliko ćelavih mjesta oko dna. Dok smo drvce vukli kući, izgubilo je još i više iglica.

Ali, uz Ethanovu zbirku ukrasa i nekoliko pari mojih najblještavijih visećih naušnica, naše je drvce postalo i više nego pristojno. Ethan je rekao kako ga ta preobrazba podsjeća na drvce iz Božića Charlieja Browna. Složila sam se i rekla mu da nikad ljepše nisam imala, unatoč tomu što sam Dexa uvijek tjerala da kupuje grandiozne dvoipolmetraše za naš stan u New Yorku.

Prigušili smo svjetlost u dnevnoj sobi, a onda uključili bijela svjetla na drvcu i beskrajno dugo samo zurili u drvce, slušali Harryja Connicka Jr.-a kako pjevuši božićne pjesme i pili vreli jabučnjak. Nakon dugog, ugodnog vremena provedenog u tišini, Ethan se okrenuo prema meni i pitao me jesam li smislila kakva imena za djecu.

Rekla sam mu da imam kratki popis, ali ništa konkretno. Odverglala sam neka. "Trevor. Flynn. Jonas. Kako ti se čini?"

"Iskreno?"

Kimnula sam.

"Hmmm... Da vidimo... Tipa koji se zvao Trevor uhvatili su kako krade odjeću iz sušilica u mom studentskom domu na Stanfordu. Flynn zvuči kao *flegma*, a Jonas me asocira na kitove..."

Nasmijala sam se i rekla da ću morati sve ispočetka.

"Nemoj mijenjati zbog mene."

Odmahnula sam glavom. "A-a. Hoću da te moja imena oduševе."

Nasmiješio se, a onda predložio da razmijenimo darove.

"Dobro", rekla sam, uzbuđeno zapljeskavši.

Ustao je s kauča, prekrizanih nogu sjeo na pod pokraj drvca i uručio mi veliku kutiju zamotan u srebrni papir. "Ti prva", rekao je.

Spustila sam se i sjela uz njega pa oprezno razrezala papir onako kao što je to uvijek radila moja baka, kao da ga kanim sačuvati poslije upotrijebiti. Zatim sam otvorila bijelu kutiju i raskrilila svileni tirkizni papir unutra i našla prekrasan sivi kašmirski kaput iz Brore, trgovine pokraj koje sam puno puta prošla na King's Roadu

"Strogo uzevši, nije trudnički model, ali prilično je komotan a gospođa iz trgovine rekla je da ih mnoge trudnice kupuju objasnio je.

Ustala sam i isprobala ga preko svoje trenirke. Pristajao je savršeno, ostavljao prostora za rast, a kašmir je bio ni manje ni više nego luksuzan. "Oduševljena sam, Ethane!"

"Vidiš? Ima pojas", rekao je Ethan ozbiljno. "Pa možeš samo olabaviti pojas kako se budeš širila... Mislio sam da bi ga mogla obući kad doneseš dečke kući iz bolnice. Baš će lijepo izgledati na slikama."

"Bome i hoću", rekla sam, oduševljena što je Ethanu bilo stalo do slika. Poznavala sam tek šačicu muškaraca koji su ih stavljali u albume poput njega. Pogledala sam ga i pitala hoće li biti ondje da snimi te slike.

"Ne bih htio stati Geoffreyju na žulj... Ali volio bih biti ondje. Ti odluči."

"Geoffrey shvaća naše prijateljstvo", rekla sam, iako nisam znala je li to baš istina, ali u nadi da je tako. Bio je to jedini način da naša veza uspije.

Ethan se osmjehnuo i rekao: "Ispod toga je još jedan dar." Pokazao je na bijelu omotnicu. Na njoj je napisao: "Za Darcy, čedo A i čedo B". Unutra je bio maleni kvadrat plavog papira. Proučavala sam ga, zbunjena. "Što je to?"

"To je uzorak boje", rekao je. "Želim tvoju sobu oličiti u tu boju. Da bude dječja. Htio sam te iznenaditi pa to napraviti i gotovo, ali onda sam se zabrinuo da je plavo za tebe preočito. Bi li radije nešto... nepredvidivije?"

"*Obožavam* ovu nijansu plave", rekla sam, osjetivši navalu topline iznutra i oduševljenje što je Ethan želio da ostanem s njime čak i nakon što mališani stignu. Tu sam temu već tjednima htjela načeti, a sad sam dobila odgovor. Bacila sam mu ruke oko vrata i poljubila ga u obraz.

Ethan mi je nakon toga rekao da je izmjerio kolijevku u *Peteru .lonesu* i zaključio da će dvije stati uz dulji zid. I da možemo staviti jastuk na onu policu za knjige i koristiti je kao stolić za presvlačenje.

Široko sam se osmjehnula i rekla mu da je to izvrstan plan. "A sad otvori svoj dar!" rekla sam, uručivši mu njegov paket.

Otvorio ga je s poletom, strgnuo papir, bacio ga ustranu, pa podigao kožnu poštarsku torbu koju sam našla kao zamjenu za njegovu pohabanu najlonsku. Tjednima se nisam ni na što drugo istrošila. Vidjela sam da je oduševljen, zato što je odmah otišao u svoju sobu i iznio staru torbu, istrpao sve papire i fascikle pa ih premjestio u novu. Zamahom ju je prebacio preko ramena, a zatim lagano podesio naramenicu. "Genijalna je", rekao je. "Sad izgledam kao pravi romanopisac."

U posljednje je vrijeme često davao takve komentare. Vidjela sam da se izjeda oko toga kako napreduje - ili ne napreduje - njegova knjiga.

"Još ti ne dolazi inspiracija za pisanje?" pitala sam suosjećajno.

"Da. Osjećam se kao Snoopy kad je zapeo na onom jednom retku: 'Noć je bila mračna i olujna'."

Nasmijala sam se i umirila ga da je sve velike pisce zasigurno povremeno mučio nedostatak inspiracije, i da znam kako će u novoj godini odvaliti velik komad posla.

"Hvala, Darce. Cijenim to", rekao je iskreno.

Potom smo se sklopčali pod veliku deku na kauču i na videu gledali *Divan život*. Baš negdje u onom dijelu kad stric slučajno omotnicu s novcem dade g. Potteru, Ethan je stisnuo pauzu i pitao može li premotati na kraj. "Ne podnosim ovaj dio. Previše me frustrira."

Složila sam se. Dok smo promatrali kako se tmurni prizori pretapaju jedan u drugi, nisam mogla a da ne pomislim na vlastiti život - konkretno, na raskol sa svojom majkom. Nijedanput nije stupila u kontakt sa mnom otkad sam joj poslala poruku iz Londona. Bila sam čvrsto uvjerena da je na potezu bila ona ali do kraja filma, dok smo gledali sretan obiteljski prizor gdje najmlađa kći Georgea Baileyja kaže: "Kad god zazvoni zvonu jedan anđeo dobije krila", odlučila sam zaboraviti svoj ponos i nazvati kući.

Ethan je podupro tu zamisao, i tako sam ja nervozno otipkala svoj kućni broj u Indyju. Kad je telefon zazvonio, malo je nedostajalo da spustim slušalicu, ali umjesto toga zgrabila sam Ethana za ruku. Majka se javila nakon što je odzvonilo pet ili šest puta.

"Zdravo, mama", rekla sam, ustrašeno i kukavno.

Ona je leđeno izgovorila moje ime, a zatim je žicama zastrujala tišina. Majka je zlopamtilo kakvog nema. Sjetila sam kakvo sam ja zlopamtilo prema Rachel, zaključivši da takve stvari ne pokupiš od neznanaca.

"Jesam li prekinula večeru?" pitala sam.

"Pa i nisi. Baš smo bili pri kraju. Jeremy i Lauren su ovdje"

"A", rekla sam. "Kako napreduju planovi za njihovo vjenčanje?"

"Sasvim lijepo."

Čekala sam da ona pita kako sam ja, jesam li još u Londonu. Kad nije, sama sam to nespretno spomenula. "Ja sam još ovdje u Londonu... Dobila si moju poruku, je li tako?"

Rekla je da je već znala da sam u Londonu, čak i prije nego što je dobila poruku, zato što je sreća Annaliseinu majku u trgovačkom centru. Dometnula je kako ju je posramilo što od nekog drugog doznaje gdje sam ja, što sam ja smatrala sitničavom primjedbom, s obzirom na to da sam ja njoj napisala poruku i prva nazvala. Ali nisam dopustila da me to omete u namjeri da joj kažem koliko mi je žao što sam je razočarala. Rekla sam joj da je razumljivo koliko se šokirala kad je čula moju vijest. Da nijedna majka ne bi željela da joj kći zatrudni tako brzo nakon što razvrgne zaruke s drugim muškarcem. Rekla sam joj i da je imala pravo za Marcusa. "On je bio obična budala, mama.

Nemam više nikakve veze s njime. Sad shvaćam da si mi samo željela najbolje."

Ethan mi je stegnuo ruku i kimnuo kao da želi reći: "Nemoj stati. Odlično ti ide."

Progutala sam, duboko udahnula i rekla: "No uglavnom, bila sam na ultrazvuku ovdje u Londonu... I doznala što ću roditi."

"Djevojčicu?"

"Ne. Ne djevojčicu. I ja sam mislila da će biti djevojčica. Ali nije djevojčica."

"Znači, dječak? To je krasno", rekla je bez emocija.

"Pa, da. Ali... to su zapravo... dva dječaka. Rodit ću blizance. Jednoajčane muške blizance! Zar ne da je to nešto *skroz najšašavije* što si ikad čula?"

U glavi sam začula Rachel kako me poučava da se kaže "najšašavije" ili "skroz šašavo" - a ne "skroz najšašavije". Ali ovaj mi se trenutak činio primjeren za kršenje toga gramatičkog pravila. To što ću roditi muške blizance za mene i *jest* bilo *skroz najšašavije*. "Možeš li ti to vjerovati, mama?"

Pripremila sam se za najgore, ali nije ništa manje boljelo kad sam upravo to i dobila. Nije mi čestitala. Nije pitala za imena. Nije pitala kako se osjećam. Nije rekla da joj je drago zbog mene. Samo me pitala kako li ću se zaboga ja snaći s blizancima. Suze su me zapekle u očima dok sam je smireno uvjerala kako imam namjeru srediti svoj život u Londonu. Rekla sam joj kako tražim posao i kako sam sigurna da će nešto iskrsnuti. Rekla sam joj za naše planove da uredimo dječju sobu u Ethanovu stanu, nasmiješivši mu se zahvalno. Rekla sam joj koliko mi se sviđa London, bez obzira na kišu. Zatim sam joj poželjela sretan Božić i rekla da je volim. Rekla sam joj da poruči tati i Jeremyju, pa čak i Lauren, da volim i njih, i da ću sigurno ponovno nazvati. Ona je rekla da i ona mene voli, ali izgovorila je to tako brzo, bez ikakve topline.

Kad sam poklopila slušalicu, spustila sam glavu među ruke i rasplakala se. Ethan mi je gladio kosu i potihom rekao: "Svaka čast, Darce. Dobro si učinila što si je nazvala. Ponosim se tobom."

"Nisam je trebala nazvati. Bila je grozna!"

"Jesi. Trebala si... Nemoj joj dopustiti da te ubije u pojam Upravljanje možeš samo vlastitim postupcima. A ne reakcija MI I drugih ljudi."

Ispuhala sam nos i rekla: "Što mogu kad se tako osjećam Ona mi je *majka*."

"Roditelji te često iznevjere", rekao je. "Jednostavno ćeš morati biti bolja majka svojim dječacima. Znam da ćeš to i biti"

"Kako to znaš?"

"Zato, Darce, što si u zadnje vrijeme pokazala svoje pravo lice."

Opet sam ispuhala nos. "Kako to misliš, 'pravo lice'?"

"Hoću reći... dobra si osoba." Ethan mi je nježno dodirnuo ruku. "Jaka osoba. I bit ćeš predivna majka."

Tijekom godina od bezbrojnih sam se muškaraca naslušala beskrajnih komplimenata i riječi što laskaju egu. *Preljepa si. Seksi si. Nevjerojatna si. Želim te. Udaj se za mene*. Ali ovo Ethanovo mišljenje bilo je nešto najljepše što sam ikad čula od muškarca Položila sam mu glavu na rame, sva blažena.

"Trudit ću se, Ethane. Stvarno ću se potruditi."

Drugo smo se jutro Ethan i ja probudili i pospano jedno drugom poželjeli sretan Božić.

"Što ćemo danas raditi?" pitala sam ga.

"Kuhati ćemo kao veliki", odgovorio je Ethan razdragano.

Dva dana prije otišli smo kupiti namirnice i njegov je maleni engleski hladnjak bio do vrha nakrcan svim našim sastojcima.

"I što još?"

"Na kuhanje božićne večere otpast će nam veći dio dana", rekao je.

Pitala sam bi li mu bilo draže da smo pričekali s otvaranjem darova. Znala sam da darovi nisu bit Božića, ali atmosfera uvijek malo splasne kad taj dio blagdana prođe. Iako mi je ovaj put za promjenu veće zadovoljstvo bilo davati nego primati.

Ethan je rekao da mu je draže otvarati darove na Badnjak, a onda dodao: "Ali mogao bih ti dati nešto drugo..."

Pogledala sam ga, i mislim da mi se iznenađenje ogledalo na licu. Jesam li ja to umislila ili je on svojim tonom na nešto aludirao? Je li se to Ethan meni nabacivao? Prije nego što sam uspjela odgovoriti, nastavio je bezazleno: "Može pjesma?"

"A. Da. Naravno", rekla sam, s osjećajem olakšanja što nisam neumjesno reagirala i osramotila se. "Koji je naslov te pjesme?"

Trenutak je razmišljao, a onda rekao: "Seksi mama".

Nasmiješila sam se i rekla mu da nastavi, prisjećajući se njegovih improviziranih rima iz srednje škole. Nakašljao se i počeo repati, ubacujući kratke ritmičke praskove i usput klataći glavom gore-dolje:

*U trudničkoj haljini opakoj ti si jedna seksi mama,
najslađa trudnica u gradu, znaš to i sama.
Mislila si da kupovat ćeš igračke za curice.
Al u tvom se trbuhu dva dečka igraju lovice.
Na tu vijest okom trepnula nisi, nije bilo suza ni spora,
zato što znaš kakva prava majka biti mora.
I nitko bolja mamica od tebe bit neće.
tvoj klinac jedan, a i drugi, imaju sreće!*

Oboje smo umirali od smijeha. On je zatim jednu ruku ovio oko mene i privukao me u zagrljaj upravo u času kad se jedno moje dijete žestoko ritnulo.

Ethanovo je lice zablistalo.

Nasmijala sam se. "Osjetio si to?"

"Da. Uf."

"Dohvatio te."

"I to dobro", promrmljao je Ethan. Položio je ruku na moj trbuh i lagano gurnuo.

Jedno je dijete odgovorilo impresivnim udarcem. Ethan je zahihotao. "Ludilo. Još ne mogu vjerovati da ti unutra imaš dva djeteta!"

"Meni kažeš", rekla sam. "Osjećam se kao da mi nestaje prostora. Postaje baš tijesno."

"Boli li te?"

"Tako nekako. Osjećam taj neki čudni pritisak ondje dolje. A u leđima me hvata iritantna bol."

Ethan me pitao želim li masažu.

"Masiraš li leđa jednako tako dobro kao stopala?"

"I bolje", rekao je.

"U tom slučaju, itekako", rekla sam i otkotrljala se na bok

Ethan je protrljao ruke. Zatim mi je podigao kućni ogrtač razotkrivši moja gola leđa i tange zelene poput jabuke. Osjetila sam kako mi srce tuče od spoznaje da me Ethan prvi put vidi praktički голу. Zadržala sam dah kad je svoje tople dlanovi pritisnuo posred mojih leđa pa polagano krenuo prema gore između mojih lopatica. Potom mi je čvrsto izmasirao ramena. "Je li ovo prejako?" tiho je upitao.

"Neee. Fenomenalno je", zastenjala sam, osjećajući kako sva zategnutost i napetost iščezavaju iz mog tijela. Dok je on masirao ja nisam mogla prestati zamišljati seks s Ethanom. Pokušala sam odbaciti tu pomisao, podsjetiti sebe da bi to upropastilo naše prijateljstvo, a da i ne spominjem kako bi nam se to oboma odrazilo na veze - veze koja su začudo funkcionirale. Ma što da bude, nikad više nisam željela varati. Pitala sam se motaju li se neke slične misli Ethanovom glavom dok mi je rukama klizio niz leđa, a palčevima usput mijesio moje mišiće. Dugo se zadržan na mojim križima, a onda spustio još i niže, do gornjeg ruba mojih tangi, tik iznad trtice. Dodir mu se smekšao kad je ruke raskrilo preko mojih bokova. Njima se podulje bavio, a onda primirio, u znak da je masaži kraj.

"Eto", rekao je i dvaput me pljesnuo po bokovima.

Okrenula sam se prema njemu, čudno zadihana. "Hvala. To je bilo genijalno."

Nije odgovorio, samo me pogledao onim bistrim, plavim očima. I on je nešto osjećao. Bila sam gotovo sigurna u to. Mislim da sam čak vidjela kako mu se prsa dižu i spuštaju ispod majice, kao da je i njemu ponestalo daha.

Zatim, nakon dugog, čudnovatog trenutka, baš kad sam pomislila da se sprema zaustiti nešto značajno, možda me čak i poljubiti, duboko je udahnuo, glasno izdahnuo i rekao: "A da mi zapalimo u kuhinju?"

Ethan i ja glavninu smo dana proveli u pidžamama, kuhajući svoju božićnu večeru. Ja sam imala ulogu zamjenice kuhara i revno slušala njegove upute. Rezala sam i gulila povrće, dok se Ethan koncentrirao na puricu i kompliciranije priloge. Osim što sam ja opekla prst u guščjoj masti kad sam vadila pastrnjak iz pećnice, sve je proteklo fascinantno glatko. Gotovo kao u kulinarskoj emisiji, pohvalio se Ethan u jednom trenutku.

Potom, taman kad se počeo hvatati mrak, ja sam otišla pod tuš. Pod vrućom sam vodom dopustila sebi da se prisjetim njegove masaže to jutro, osupnuta što je Ethan u meni uspio pobuditi takve osjećaje. Uхватила sam sebe kako mozgam o tome što se njemu vrzmalo glavom. Nakon što sam izašla ispod tuša, čak sam istegnula vrat da si pogledam leđa u ogledalu, osjetivši olakšanje kad sam vidjela da mi je guzica i dalje prilično mala i - da kucnem o drvo - bez strija i celulita. Preplavio me val grižnje savjesti i zbunjenosti. Jesam li bila zahvalna što imam lijepu guzicu zbog Geoffreya, Ethana ili sebe? Dok sam se presvlačila u čistu trenirku, rekla sam sebi da ludujem, vjerojatno čak i umišljam erotsku komponentu cijele masaže.

Kad sam se vratila u dnevnu sobu, vidjela sam da je Ethan pomaknuo kuhinjski stol pred drvice, i na njega postavio svoje najbolje posude i prosto damastni stolnjak boje slonovače.

"Baš lijepo", rekla sam, poljubivši ga u obraz, s olakšanjem što nisam osjetila ništa više od dragosti prema dobrom prijatelju.

Nasmiješio se, podesio glasnoću svoje klasične glazbe i izvukao mi stolicu. "Prionimo na gozbu." A kakva je to samo gozba bila. Na restoranskoj razini, bez sumnje. Za predjelo smo jeli salatu od dimljenog lososa s dresingom od senfa i kopra, nakon čega je slijedilo naše glavno jelo: pečena purica začinjena ružičastim paprom, kaduljom i limunom. Za prilog smo imali pečene krumpire, propržene prokulice s kestenjem mrkve glazirane u soku od naranče, ljuti crveni kupus s jabukama i pastrnjak začinjen morskom solju. A za desert smo jeli izvrsnu otvorenu pitu od jagoda koju je Ethan kupio u Maison Blanc slastičarnici u Ulici Kensington Church.

Jeli smo i jeli sve dok doslovce nismo mogli progutali ni zalogaja više, čestitajući sebi usput na djelu svojih ruku. Poslije smo se otkotrljali do kauča, gdje smo se ušuškali pod deku u naš uobičajeni položaj, jedno drugom s nogama do glave. I promatrali svijeće kako dogaraju. Taman kad su nam se oči počele sklapati, zazvonio je telefon i stresao nas iz sna. Potajno sam se nadala da nije Sondrine - a bome ni Geoffrey. Oboje su već nazvali ranije tijekom dana, pa nisam vidjela zašto bi daljnji razgovor bio nužan.

"Bi li se htio javiti?" pitala sam Ethana.

"Pa i ne bih", promumljao je, ali podigao slušalicu i rekao halo.

Dobacio mi je pogled ispod oka, a onda, s usiljenim izrazom lica rekao: "Pa zdravo, Rachel."

Sjedila sam tupo pokraj njega i slušala kako joj želi sretan Božić. Uputio mi je još jedan zabrinut pogled. Nasmiješila sam se kako bih mu dala do znanja da je sa mnom sve u redu. Zatim sam otišla u njegovu spavaću sobu i sklupčala se ispod deka. Pokušala sam potisnuti Rachel iz svojih misli, ali to očito nije bilo moguće. Pitala sam se zove li iz Indiane. Je li Dex došao kući s njome. Za koju sekundu Ethan se pojavio na vratima Lice mu je imalo ozbiljan izraz.

"Je li to Rachel?" pitala sam.

"Aha."

"Jesi li završio?"

"Ne, nisam još... Samo sam htio provjeriti kako si..."

"Ja sam dobro", rekla sam i ponovno zakopala lice u pokrivače.

"Dobro... Također sam te htio pitati... Mogu li joj reći za tvoje blizance? Pita za tebe..."

"To se nje ne tiče", otresla sam se. "Ne želim da zna išta o mom novom životu."

Ethan je kimnuo. "To poštujem. Neću joj ništa reći."

Časak sam razmišljala, a onda povirila prema njemu. "O, samo daj. Meni je svejedno."

"Jesi li sigurna?"

"Da. Briga me."

Ethan je kimnuo, zatvorio vrata i onda se vratio u dnevnu sobu. Najednom me zapljusnula grižnja savjesti i morala sam progutati suze. Zašto sam se tako uzrujala? Zar nisam preboljela Rachelinu izdaju? Imala sam novog dečka, nove prijateljice, novog najboljeg prijatelja u Ethanu i čekala rođenje dvoje djece. A bila sam sigurna da ću u novoj godini naći posao. Išlo mi je dobro. Zašto sam onda bila tužna? Nekoliko sam trenutaka razmišljala, zagledala se jako duboko u sebe i pronašla odgovor koji mi se nije svidio. Nisam željela sebi priznati, ali znala sam tla ima neke veze s time što mi Rachel nedostaje.

Iako sam znala da nije u redu, ustala sam iz kreveta, otvorila vrata i napregnula se da čujem kraj Ethanova razgovora. Govorio je tiho, ali neke sam djeliće napabirčila: "Blizanci... Dječaci. Jednojačani dječaci. Fascinantno... Vjerovala ili ne, da... Stvarno odlično... Baš se promijenila... Kao da je drugi čovjek... Da. Njezin liječnik (smijeh). Da, promijenila je liječnika, naravno... A-ha, pa da znaš, baš joj svaka čast... A što je s tobom i Dexom?... Kako ne, da. Logično je..." Potom je uslijedila duga šutnja. I naposljetku, riječ koja me zasjekla do kosti: *Čestitam.*

Na pamet mi je pala samo jedna stvar na kojoj bi joj mogao čestitati.

A u vražju strinu! Dex i Rachel su se zaručili! Kako su se mogli zaručiti tako brzo? Htjela sam čuti još, ali prisilila sam sebe da zatvorim vrata i zavučem se natrag pod pokrivače. Zatim sam stala uzastopce ponavljati: *Nije me briga za Rachel i Dexa. Moj život ide dalje.* Dok se Ethan vratio u spavaću sobu, ja sam sebe već napola uvjerila u svoju krilaticu za dizanje morala i, začudo, uspjela se othrvati tomu da mu postavim ikakva pitanja o njegovu razgovoru. Vidjela sam da je Ethan zaprepašten mojom samokontrolom. Nagradio me poljupcem u čelo i nježnim pogledom. Potoni mi je rekao da ostanem u krevetu. "Ja ću pospremiti. Ti ostani tu i odmaraj se."

Kimnula sam, osjetivši kako sam iscrpljena i klonula. "Hvala, Ethane."

"Hvala *tebi*, Darcy."

"Na čemu?" pitala sam.

Trenutak je razmišljao, a onda rekao: "Na Božiću za dugo pamćenje."

Hrabro sam mu se nasmiješila i pričekala da ode prije nego što sam tiho zaplakala u svoj jastuk.

Dvadeset sedam

Ethan, Sondrine, Geoffrey i ja onaj izlazak učetvero prvi smo put odradili na Silvestrovo. Geoffrey nam je rezervirao stol u Gordon Ramseyu, šminkerskom restoranu s Michelinovim zvjezdicama na Sloane Squareu, što je bilo savršeno mjesto za neku posebnu priliku. Tijekom cijelog objeda svi smo hvalili novu francusku kuhinju. Geoffrey ju je nazvao "božanstvenom", a Sondrine ju je okarakterizirala kao "simfoniju okusa". Po meni su oboje zvučali pomalo pretenciozno, iako je to bio dostojan opis mog pirjanog carskog mesa iz West Countryja s kavijarom od patlidžana, i Ethanove pečene škotske poljske jarebice s pirjanim crvenim kupusom - od koje sam kušala ne samo jedan zalogaj.

Nažalost, kemija među društvom nije bila dorasla hrani. Mislim da je mjera uspjeha bilo kojeg izlaska učetvero koliko se dobro žene slažu, a Sondrine i ja se jednostavno nismo našle. Na površini je sve bilo sasvim ugodno. Ona je prema meni bila iznimno ljubazna i s njome se vrlo lako

dalo razgovarati, ali iz njezina je držanja izbijala superiornost. Činilo se kao da misli kako me treba ohrabrivati u apsolutno svemu. Sigurno je četiri puta rekla: "Gotovo se uopće i ne vidi da si trudna", što više nije bilo točno. Zapravo sam izgledala prilično trudno i u svom sam se novom obliku ugodno osjećala. A svaki put kad bi se spomenula njezina karijera kustosice, okrenula se prema meni i zaprela: "Sigurna sam da će tebi nešto iskrsnuti jako, jako brzo!"

Nešto mi je također nepogrešivo govorilo da joj je Ethan rekao kakva sam raspuštenica bila u prošlom životu, zato što me bez prestanka ispitivala o mojim najdražim klubovima, kreatorima, vinima i hotelima. Dakako, te su mi teme i dalje bile drage, ali cijenila bih da je bar usput spomenula moje nerođene sinove.

Ispod srdačne vanjštine interakcija Ethana i Geoffreya također se činila nategnuta. Da sam se morala okladiti, rekla bih da je Ethan Geoffreya smatrao previše rezerviranim i bezličnim, a mislim da je Geoffreya jednostavno živcirao moj odnos s Ethanom općenito, a konkretno to kako smo se nekonvencionalno dogovorili oko spavanja. To je noć prije bio povod naše prve svađe. Nekako smo došli do toga da sam ja preko blagdana spavala u Ethanovu krevet, a Geoffrey je utihnuo, gotovo da se namrgodio. Nakon što sam obigravala oko njega, rekao mi je kako smatra da je "i više nego trunčicu" čudno spavati u krevetu s muškim prijateljem. Uvjeravala sam ga kako je moj odnos s Ethanom stopostotno platonski, s osjećajem olakšanja što to mogu reći tako iskreno. Ali vidjela sam da se i dalje osjeća pomalo ugroženo. Na večeri bi to isplivalo kad god sam kušala Ethanovu hranu. Nakon mog trećeg zaloga Geoffrey mi je agresivno ponudio da kušam njegovo glavno jelo, a kad sam odbila, činio se pomalo ozlojeđen. Kao da sam ja kriva što mi file od grdobine umotane u pršut nije zvučao privlačno.

Ali nas smo četvero uspjeli izgurati večeru, a poslije smo otišli u Annabel's, ekskluzivni klub na Berkeley Squareu, gdje nam se pridružilo otprilike deset Geoffreyjevih prijatelja iz visokog društva. Sondrine je u tom elegantnom društvu bila u svom elementu i producirala se razgovorom s nizom neznanaica, uglavnom muškaraca. Znala sam što radi zato što sam to mnogo puta učinila i sama; pokazivala je Ethanu da je drugi muškarci žele. U jednom trenutku, dok je bila zaokupljena razgovorom s džentlmenom u smokingu koji je izgledao poput mladog Franka Sinatre, pitala sam Ethana smeta li mu to imalo. Zbunjeno me pogledao, a onda rekao: "Zašto? Zato što razgovara s tim tipom?"

Kimnula sam.

Bacio je pogled prema Sondrine, s maskom ravnodušnosti na licu. "Ma kakvi. Ni najmanje", rekao je, slegnuvši ramenima.

Nisam mogla odoljeti osjećaju zadovoljstva zbog njegova odgovora. Željela sam da bude sretan, ali ne i zaljubljen preko glave, a činilo se nedvojbenim da to nije ni bio.

Činilo se, međutim, da ja Geoffreya *jesam* oborila s nogu. Ponosno me upoznao sa svim svojim prijateljima. Neprestance me povlačio u stranu da pita kako se osjećam i može li mi štogod donijeti. A netom prije ponoći, dok je masa odbrojavala sekunde do Nove godine, strasno me poljubio, zavrtio oko osi u punom krugu i povikom nadjačao graju: "Sretna Nova godina, *draga!*"

"Sretna Nova godina, Geoffrey!" rekla sam, osjetivši opijenost i sreću što u epohalnu godinu ulazim sa svojim naočitim engleskim draganom. Ali nisam mogla svladati rastresenost dok sam se pitala čime su se zabavili Ethan i Sondrine. Prešla sam pogledom po prostoriji i ugledala ih kako dokono sjede na kauču, držeći se za ruke, dok on od konobara naručuje još pića. Dok sam ih promatrala zajedno, bez glasa sam ga telepatski dozivala da pogleda u mene. Kad napokon jest, diskretno sam mu otpuhнула prijateljski poljubac. Iskesio se i otpuhnuo mi jedan zauzvrat, a ja sam najednom osjetila neodoljiv poriv da budem pokraj njega, razmijenim s njime prve riječi u novoj godini. Željela sam mu zahvaliti na svemu, na tome što je bio tako dobar prijatelj kad mi je takav najviše trebao.

U istom tom času Geoffrey mi je na uho prošaptao: "Zaljubljujem se u tebe, Darcy."

Osjetila sam kako mi se cijele ruke ježe. Geoffreyjeve riječi bile su ostvarenje svih mojih želja. Ali dok sam mu pokušavala uzvratiti te riječi - da se i ja zaljubljujem - pogled mi je još jedanput pao na Ethana, i nisam ih mogla protisnuti kroz grlo.

Puno kasnije te noći, nakon što smo se oprostili od Ethana i Sondrine, bila sam u Geoffreyjevu krevetu i vodila ljubav s njime. Osjetila sam da se nije do kraja uživio.

"Jesi li zabrinut zbog mališana?" naposljetku sam upitali "Jesi li siguran da je ovo i dalje bezopasno?"

"Da. Posve bezopasno", produhtao je. "Samo što se ja svejedno brinem."

Dokazavši daje zaista tako, rekao mi je da bi se ionako radije mazio. "Ako ti to odgovara?"

Rekla sam mu da se slažem, ali i ja sam bila pomalo zabrinuta. A onda, nakon što se tišina dugo oteglala, otvoreno je to izgovorio: "Volim te, Darcy". Njegov mi je dah grijao uho i osjetila sam kako mi se dlaci na potiljku kostriješe. Ovaj sam put prošaptala da i ja njega volim. Potom sam u sebi pobrojila sve razloge: voljela sam ga zbog njegove blagosti. Voljela sam ga jer je bio izvanredna partija, a opet dovoljno ranjiv da bude nesiguran. Ali najviše od svega, voljela sam ga zato što on voli mene.

Dok se zima u Londonu razvlačila, a termin mog porođaja približavao, Geoffreyjevi izljevi ljubavi prema meni bili su sve učestaliji. Kao da je pročitao svaki članak ikad napisan o tome kako postupati s trudnom ženom. Vodio me u najglamuroznije restorane: Mirabelle, Assagi i Petrus. Kupovao mi raskošne darove - ulje za kupanje Jo Malone, Valentinovu torbicu-pismo, donje rublje iz Agent Provocateur - koje bi mi ostavio na svom krevetu, odglumivši da se iznenadio jednako koliko i ja kad bih izašla iz kupaonice i zatekla ih. Smirivao me da sam iz dana u dan samo sve ljepša, inzistirajući da on ne vidi prištiće (ili "akne" kako ih je on zvao) koji su često pohodili moj nos i bradu. Cijelo je to vrijeme govorio o našoj budućnosti. Obećavao je kako će me odvesti da vidim zanimljiva mjesta na koja je on putovao: Botsvanu, Budimpeštu, Bora Boru. Obećavao mi je divan život i uz njega sam se osjećala kao sretna žena. Spašena žena.

A opet, dok sam svaku noć ležala uz njega, nisam se mogla osloboditi osjećaja da tu nešto nikako ne valja. Bez obzira na to u koliku se idilu moj život pretvarao, nešto je nedostajalo. Sumnjala sam da to ima neke veze s mojom katastrofalnom financijskom situacijom. Nikad me u životu novac nije toliko mučio. Čak i na koledžu i kad sam počinjala u New Yorku, prije nego što sam našla pipničarski posao, dovoljno je bilo samo da nazovem svog oca i on bi mi uskočio, telegrafski mi doznačio nekoliko stotina dolara ili poslao novu kreditnu karticu. Poziv ocu ovaj put očito nije dolazio u obzir, pa sam tako naposljetku progutala ponos i priznala svoju situaciju Geoffreyju. Glasom napuklim od srama rekla sam mu kako sam svoju uštedevinu potratila na novu garderobu.

"Nemoj se brinuti zbog novca, draga", rekao je. "Ja se mogu skrbiti o tebi."

"Ne želim da na to budeš prisiljen", rekla sam, ne mogavši mu pogledati u oči.

"Ali ja to *želim!*"

"Baš si drag. Hvala ti", rekla sam dok mi se lice žarilo. Znala sam da moram prihvatiti njegovu pomoć, ali nije to bilo lako. Rekla sam mu kako mi nedostaje posao, osjećaj potpune samostalnosti.

Umirio me da ću izgraditi odličnu karijeru nakon što se djeca rode. "Inteligentna si, nadarena, prelijepa. Kada djeca navrše šest mjeseci, možeš ponovno početi potragu. Ja te mogu povezati s toliko ljudi... A dotad se osloni na mene."

Osmjehnula sam se i ponovno mu zahvalila. Rekla sam sebi kako ne iskorištavam Geoffreya. Voljela sam ga, a ako nekog voliš, ne iskorištavaš ga. Ne zapravo. Uostalom, znala sam da ću mu jednom, nekako dug vratiti.

Te sam noći zaspala s neizmjernim olakšanjem što sam obavila taj teški razgovor, s olakšanjem što sam imala osiguranje kad potrošim i svoju zadnju funtu. No moj duševni mir bio je kratkog vijeka, a grč u želucu punom se snagom vratio već nekoliko dana poslije.

Ovaj sam put svoje bojazni priznala Charlotte i Meg uz čaj u Charlottinu stanu. Sjedile smo za njezinim malenim kuhinjskim stolom, promatrajući kako Natalie ignorira nepregledno mnoštvo svojih igračaka nauštrb lonaca i tava koje je porazbacala po cijeloj kuhinji. Bez prestanka sam zamišljala koliko bi veći kaos mogle stvoriti *dvije* Natalie.

"Jednostavno ne znam što mi je. Nešto me *izjeda* i gotovo."

Charlotte je kimnula. "To ti samo osjećaš opću tjeskobu zbog rođenja i majčinstva. Zastrašena si svim onim što te čeka. A sigurno ti nije nimalo lakše kad ovo vidiš!" Pokazala je na Natalie, preokrenula očima i nasmijala se.

"Sigurno je to", složila se Meg. Nedavno je objavila radosnu vijest da je i ona trudna. Ali još je bila u vrlo ranim tjednima zaokupljena vlastitim brigama oko pobačaja. "Uvijek postoji neki razlog za brigu", rekla je.

"Hmm", složila se Charlotte. "Odgovornost koja šiba u tvom smjeru mora u tebi izazvati malu nesigurnost."

"Možda vi i imate pravo", rekla sam i ispričovijedala im svoji sulude noćne more u kojima izgubim ili zametnem jedno, katkad i oba svoja djetesca. Također sam sanjala o sindromu iznenadne dojenačke smrti, otmicama, *Sofijinu izboru*, smrtonosnim po/a rima, rascijepljenim nescima i

ručicama bez palaca, ali najčešći je motiv bio gubljenje djeteta. U jednom sam snu ni manje tu više nego slegnula ramenima i rekla Ethanu: "A dobro. Još mi je ostalo jedno. A taj ionako izgleda na dlaku isto kao onaj kojeg, sam izgubila."

"Potpuno je normalno imati takve snove", rekla je Charlotte "Znam da sam ih ja imala. Proći će oni... Samo se zaokupi pripremanjem za majčinstvo. Tako ćeš imati više vjere u sebe."

Držala sam se njezina savjeta tijekom sljedećih nekoliko tjedana i često nazivala da se posavjetujem s njom i Annalise. Također sam čitala članke i knjige o pristupima roditeljstvu, dojenju i uspostavljanju ritma. A upisala sam se i na preporođajni tečaj, gdje sam naučila sve, od toga kako da dišem za vrijeme trudova pa do toga kako da kupam svoju dječicu.

Ali unatoč svim jamstvima u koje su me uvjerovali i svim svojim pripremanjem za majčinstvo, *svejedno* sam se osjećala nemirno.

Uistinu nisam mala pojava u čemu je stvar, ali misli su mi se neprestano vraćale na Ethana. Više ga skoro uopće nisam viđala. Svaki put kad sam otišla u njegov stan da uzmem odjeću, njega nije bilo: izašao bi raditi ili bio kod Sondrine. Ili bih, još gore, začula njezin promukli smijeh kako odjekuje iz spavaće sobe. Nisam bila ljubomorna, zato što sam bila jako sretna u vlastitoj vezi. Prije bi se moglo reći da me stislo oko srca jer mi je nedostajalo prijašnje stanje stvari. Valjda se uvijek tako osjećaš kad se bliskom prijatelju razvije ljubavna veza pa zaprijeti da će ostaviti traga na vašem prijateljstvu - ili bar na njegovoj svakodnevnoj rutini. Nejasno sam se prisjetila da sam se isto tako osjećala dok je Rachel sve svoje vrijeme provodila s dečkom s kojim je hodala na studiju prava, Nateom. Uvjeravala sam sebe, iako će se u predstojećoj godini stvari promijeniti, Ethan i ja ćemo uvijek ostati bliski. Puno bliskiji nego što smo ikad bili prije nego što sam se ja doselila u London. Samo ćemo se morati potruditi da se vidamo. A nakon što se tjedan dana nismo vidjeli, ja sam ga nazvala na mobitel i dogovorila večeru nasamo.

"Zvučiš potišteno", rekao je Ethan dok smo jeli tajlandsku hranu iz dostave u njegovu stanu.

"Možda malo i jesam", rekla sam. "Mislim da je to zbog svih promjena na vidiku. Meg i Charlotte su rekle da je normalno osjećati bojazan."

Kimnuo je dok je našu večeru iz stiropornih kutija premještao na tanjure. "Da. U tvom se životu i sprema drastična promjena." Zatim je trenutak razmišljao pa rekao: "Možda je stvar i u tvom nerazriješenom sukobu s majkom?"

"Ne", rekla sam dok sam puhala u svoj *pad thai*. "A mislim da nije stvar ni u Rachel, ako si slučajno to pomislio." Pogledala sam ga, očekujući da kaže nešto više o njoj. Još mi nije prepričao - niti sam ja pitala - njihov razgovor na Božić. Što mi je odgovaralo. Nisam željela da vijest o njezinim zarukama poremeti osjetljivu ravnotežu u mom životu. Podigla sam pogled prema njemu i rekla: "Ne znam. Ne mogu definirati što točno osjećam. Nešto jednostavno nije sjelo na svoje mjesto."

Natuknuo je da možda imam potrebu sviti gnijezdo. "Mentalno si pripremljena... Ali sad to moraš postići i fizički." Otpio je gutljaj piva. "Mislim da moramo urediti dječju sobu. Mislio sam je oličiti ovaj vikend."

Osmjehnula sam se, oduševljena što nas i dalje želi, ali onda sam zastala i rekla: "A što je s Geoffreyjem?"

"Što bi bilo?"

"Pa, mislim da bi mogao željeti da se uselim k njemu", rekla sam. "Spominjao je već da bi potražio veći stan", rekla sam nervozno, kao da iseljavanjem nekako izdajem Ethana. Velik smo put prevalili od mojih izbezumljenih telefonskih poziva iz New Yorka, kad sam ga praktički morala moliti da kod njege provedem nekoliko tjedana.

Ethan je jednim štapićem nabo zelenu papriku. "Želiš li ti to? Živjeti s Geoffreyjem?" pitao je s prizvukom osude u glasu.

"Zašto si to tako rekao?"

"Nisam... Hoću reći... Jednostavno nisam znao da je to vama dvoma *tako* ozbiljno", rekao je Ethan. "Imam dojam da se sve stvarno brzo razvija."

Osjetila sam kako zauziram obrambeni stav kad sam mu rekla da; naša veza postaje prilično ozbiljna i Geoffrey je sve ono što sam tražila.

"Glavno da si ti sretna", rekao je Ethan. "Samo ti to želim."

"I jesam sretna."

Ethan je izgledao zamišljeno kad je zagrizao u smeđu rižu. Prožvakao je, progutao, otpio piva, a onda rekao: "E pa, ja svejedno mislim da bismo se trebali držati plana i oličiti tvoju sobu... Za svaki slučaj."

"Za slučaj da Geoffrey i ja prekinemo?"

"Ne, nisam to mislio. Samo sam mislio... Pa... Samo za slučaj da tebi i Geoffreyju bude trebalo dulje nego što ste očekivali da se osjetite spremni za zajednički život. Bilo kako bilo, želim da dečki imaju sobu i ovdje."

"To je *tako* lijepo, Ethane. Stvarno si dobar prijatelj", rekla sam.

I tako je taj vikend, dok je Geoffrey bio dežuran, Ethan zidove dječje sobe oličio u plavo, policu za knjige dotjerao slojem svježije bijele boje i montirao kolijevke s rešetkama koje sam na karticu kupila nekoliko tjedana prije. Meg i Charlotte su me u međuvremenu odvele u nabavu ostalih potrepština. Držala sam se onog osnovnog - pelena, vlažnih maramica, bočica, podbradnjaka, benkica, jastuka za presvlačenje i dvostrukih kolica - i te artikle platila svojom posljednjom preostalim kreditnom karticom. Ali dok sam plaćala, Meg i Charlotte su se odšuljale i iznenadile me kupnjom prekrasne i preko svake mjere preskupe plave posteljine za kolijevke u *toileu*, uz koju su kompletirale zastor za maleni prozor na dječjoj sobi.

"Vidjele smo da ti se sviđela", rekla je Meg.

"Hvala vam, cure, *puno* hvala", rekla sam, prihvativši dar. Takvo što bi inače za mene izvela Rachel - velikodušnost koju sam u svojoj sebičnoj prošlosti uzimala zdravo za gotovo.

"*Stvarno* nema na čemu", rekle su, i pritom izgledale jednako onako veselo kao što sam se ja osjećala.

Rekla sam im kolikom se sretnicom smatram što imam tako bliske prijateljice u Londonu.

Kasnije te noći, dok smo Ethan i ja dotjerivali zadnje detalje dječje sobe, ponovno sam zahvalila i njemu.

Nasmiješio se i rekao: "Je li ti sad lakše?"

"Da", rekla sam. "Jest."

Položio je ruku na rub kolijevke čeda A. "Vidiš? Malo raspuštenog kupovanja i problemi kao rukom odneseni."

Nasmijala sam se i rekla da ima pravo. "Da. Nema tog problema kojeg malo plavog *toilea* ne bi moglo riješiti."

Ali dok sam pakirala svoju torbu da odem k Geoffreyju, obuzela me silna sumnja da nije sve tako jednostavno.

Dvadeset osam

Na Valentinovo mi se prosvijetlilo pred očima.

Ja sam predložila da još jedanput izađemo četvero s Ethanom i Sondrine. Iako u prvom pokušaju nismo postigli blistav uspjeh, željela sam nam pružiti još jednu priliku. Geoffrey se malo pobunio, rekavši da bi radije bio sam sa mnom. Ja sam mu rekla da je, što se mene tiče, Valentinovo ofucana, amaterska dosada, i da zato imamo dvije mogućnosti: da ga u potpunosti izignoriramo i naručimo *pizzu*, ili da večer podijelimo s drugim parom. Rekla sam mu da ne kanim biti u jednom od onih šašavih parova koji sami sjede za stolom, dotjerani do bola, i revno naručuju s paprenog jelovnika s fiksnim cijenama, i da će odlazak na večeru s drugim parom ublažiti cijeli taj faktor ofucanosti. Nevoljko je prihvatio moje argumente i rezervirao stol za četvero u Daphne's, talijanskom restoranu u South Kensingtonu.

Navečer četrnaestog Geoffrey i ja odvezli smo se do restorana i stigli točno na vrijeme. Sondrine i Ethan pojavili su se s gotovo trideset minuta zakašnjenja, a njihov je izgled odavao da su se upravo poseksali: raskuštrana kosa, rumeni obrazi, zbunjeni izrazi lica i sve što ide uz to. Naravno, nisam mogla odoljeti a da to ne nabijem na nos uvijek točnom Ethanu. "Što ste to vas dvoje radili pa da niste mogli ovamo stići na vrijeme?"

Sondrine se zasmijuljala, s izrazom iznimnog zadovoljstva samom sobom, a Ethan je s griznjom savjesti promumljao: "Gužva u prometu. Stvarno mi je žao, ljudi."

Podigla sam obrve i rekla: "A-ha. Kriva je gužva, *kako da ne*", a Geoffrey je našao natkonobara i rekao mu da su u našem društvu "napokon svi na broju". Dok smo išli prema svom stolu, čavrljali smo - što uz dvije žene uvijek uključuje poneki obavezni kompliment. Pohvalila sam Sondrinine *Chanel* balerinke, a ona mi je milijarditi put rekla kako čudesno izgledam. A onda mi je dotaknula trbuh a da prvo nije tražila dopuštenje (nešto što *nisam* podnosila ni od koga drugog osim Ethana ili Geoffreyja) i rekla, prenaglašenim tonom: "Ovo je *tako* uzbudljivo!"

Njezine riječi nisu zvučale iskreno. Možda zato što sam se sjećala kako sam slične izjave davala Annalise tijekom njezine trudnoće, dok sam usput mislila, *bolje ti nego ja, stara moja.*

"Koliko još dugo imaš?" pitala je Sondrine.

"Geoffrey kaže da je termin za blizance oko trideset šest ili trideset sedam tjedana, pa pretpostavljam da mi je ostalo još kakvih šest tjedana."

Geoffrey je podigao pogled s vinske karte i s ljubavlju se zagledao u mene. Napipao je moju ruku pod stolom i isprepleo prste s mojima. "Jedva izdržavamo napetost", rekao je.

Vidjela sam kako se Ethanovo lice steže - takav mu izraz lice poprimi kad se uzruja, pa mu se usta počnu nekako trzati. Pitala sam se o čemu razmišlja. Za slučaj da se osjetio isključenim iz Geoffreyjeva *mi*, rekla sam Sondrine: "Da. Sad se već polako mogu u to uživjeti. Pogotovo otkad smo Ethan i ja prošli vikend u red doveli dječju sobu. Jesi li je već vidjela?"

"Nisam", rekla je ukočeno, bacivši pogled na Ethana. Sad je na njoj bio red da se izjavi. Mislim da sam mogla shvatiti kako joj je. Da ja hodam s nekim muškarcem, ne bih željela da njegova prijateljica i njezini blizanci žive u tom stanu. Pa je zato učinila ono što bih i ja - raspirila negodovanje u Geoffreyju, svom logičnom savezniku. "Jesi li ti već vidio sobu?" pitala ga je.

Taktika je upalila, zato što su se Geoffreyjeve usnice izoštrile u crtu. Zatim je rekao: "Ne. Nisam je još vidio... Bio sam jako zauzet na poslu... I oko razgledavanja stanova. Pokušavam nam naći nešto malo prostranije."

Sondrine se razvedrila. "Ti i Darcy ćete živjeti zajedno?"

Geoffrey je naše sljubljene ruke podigao na stol i uputio im pogled, engleski ekvivalent za "ježi ga sad", a ja sam rekla: "Da Razmišljamo o tome da počnemo živjeti zajedno."

"Ne samo da o tome razmišljamo, dušo... Aktivno se time bavimo, nije li?"

"Točno", rekla sam. "Takav je plan."

Za stolom je zavladao nelagodna tišina tijekom koje smo se svi samo onako kao smješkali jedni drugima, a onda smo s tobožnjom koncentracijom pogled spustili na svoje jelovnike. Trenutak kasnije pojavio se konobar da zapiše naše narudžbe. Ispostavilo se da svi želimo *filet mignon*, srednje pečen. Sondrine i Geoffrey očito su smatrali da je to što smo naručili četiri identična odreska svojevrsno kršenje etikete, pa su svoju narudžbu promijenili u zadnji čas; Sondrine se odlučila za brancina, a Geoffrey je odabrao janječju vratinu.

Za vrijeme večere svi smo se silno trudili da održimo živahnu konverzaciju, ali kao i na Silvestrovo, vladala je nesumnjiva napetost, s mnogo lažnih osmijeha. Uglavnom, nikomu nije bilo osobito lijepo, a ja sam imala osjećaj da će to biti naš posljednji izlazak u četvero.

A onda, netom prije nego što su nam stigli deserti, ja sam se ispričala, obznanivši da je to najduže što sam pi-pi uspjela stisnuti u gotovo dva tjedna. Na moje zaprepaštenje, Sondrine je rekla da će mi se pridružiti. Kroz labirint preušminkanih parova provukle smo se do WC-a, gdje je ona sa mnom pokušala čavrljati preko kabina, komentirajući nešto kako smo Geoffrey i ja lijep par. Nisam se mogla natjerati da uzvratim kompliment pa sam joj zato samo zahvalila. Tad sam se okrenula da povučem vodu i ispod u školjki ugledala žarko crvenu traku. Načas sam se smela. A onda mi je sinulo. Krvarila sam. Uspaničila sam se i obrisala. Još se jedna krvava mrlja pojavila na bijelom papiru.

Sljedećih nekoliko minuta bilo mi je u magli, ali sjećam se da sam tako glasno zasoptala da me Sondrine pitala jesam li dobro. Sjećam se da sam rekla *ne, nisam dobro*. I sjećam se kako mi je srce tutnjilo u ušima kad sam klonula na rub hladne, keramičke zahodske daske.

"Što nije u redu, Darcy?" pitala me Sondrine kroz zvuk puštene vode, automatskog sušila za ruke i razdraganog ženskog čavrljanja.

Uspjela sam izgovoriti: "Krvarim." Sjećam se da sam zatim samo sjedila ondje u kabini s donjim rubljem oko gležnjeva, skupivši noge kao da će bebice inače ispasti. Cijelo su mi vrijeme pred očima igrali odlomci koje sam u svojim knjigama o trudnoći preletjela. Vidjela sam riječi na stranici: fraze poput "placenta previa" i "prijevremena ruptura membrana", pa čak i zastrašujući akronim CLIMB, što je bilo skraćeno od "Centar za smrt čeda u višeplođnim trudnoćama". Nisam mogla doći do daha, a kamoli ustati i izaći iz zahoda.

Nekoliko minuta poslije čula sam još veću graju kad je Sondrine objavila da će u toalet ući muškarac. Zatim sam vani pred kabinom začula Geoffreyjev glas i zvuk zglobova na njegovim šakama kako oštro kucaju po metalnim vratima. Nekako sam uspjela ustati, navući gaćice i sa zamahom otvoriti vrata. Ugledala sam Sondrine kako se vrzma uz Geoffreyja, te nekoliko drugih žena kako stoje uz umivaonike, širom otvorenih usta.

"Mila, što je?" upitao me.

"Ima krvi", rekla sam, osjetivši nesvjesticu od samog zvuka te riječi.

"Koliko krvi?" pitao je namrštena čela.

Okrenula sam se i pokazala prema dolje. Niti crvenila su se razlile pa je voda poprimila zastrašujuću nijansu ružičaste.

Geoffrey je spustio pogled, a zatim progovorio s odmjerenom smirenošću. Rekao mi je da krvarenje u trećem tromjesečju, pogotovo u višeplođnoj trudnoći, nije rijetkost. Rekao je da će sve biti dobro, ali da moram otići u bolnicu.

"Ovaj čas?" rekla sam.

"Da. Ethan je već otišao po moj auto."

"Znači, ovo je jako loše, je li tako?" pitala sam. "Prepao si se, zar ne?"

"Ne, nisam se prepao, mila", rekao je.

"Je li moguće da ću izgubiti svoju dječicu?"

"Nije."

"Jesi li siguran?"

Znala sam da nije bilo moguće da u takvo što bude siguran, ali bila sam mu zahvalna kad je svejedno rekao da jest.

"Da sad rodim, bi li preživjeli?"

Rekao mi je da do toga neće doći, ali čak i da moram roditi, trudnoća je bila u dovoljno visokom stupnju da prežive. "Sve će biti u najboljem redu", nije prestao ponavljati nakon što je jednu ruku ovio oko mene, drugu spustio na moj svijeni laka! i izveo me iz zahoda, kroz blagovaonicu i pokraj naša četiri tanjura s prekrasnim desertima. Na ulaznim je vratima Geoffrey natkonobaru pružio svoju kreditnu karticu i rekao: "Imamo omanji hitni slučaj. Jako mi je žao. Poslije ću poslati nekoga po svoju karticu."

Vožnja do bolnice protekla mi je u izmaglici, ali sjećam se kako sam u retrovizoru hvatala odraze Ethanova blijedog, zabrinutog lica. Sjećam se i da je Geoffrey ponavljao kako će sve biti u redu, u najboljem redu. A najviše se od svega sjećam kako sam mislila da, ispostavi li se nije imao pravo i ne bude li sve na kraju dobro, ja tu tugu neću moći podnijeti.

Kad smo stigli u bolnicu, Geoffrey i ja odmah smo otišli u malenu sobu na odjelu za ginekologiju i porodništvo, gdje mi je sestra dala bolničku halju i uputila me da se presvučem i pričekam da dođe moj liječnik. G. Smith stigao je u roku od nekoliko minuta i nakratko se posavjetovao s Geoffreyjem prije nego što me pregledao. Opipao me iznutra s izrazom velike koncentracije. Geoffrey se nije micao od mene.

"Što?" pitala sam. "Što se događa?"

G. Smith mi je rekao da je grlić moje maternice, iako se neznatno smanjio, i dalje zatvoren. Geoffrey je izgledao kao da mu je laknulo, ali ja sam g. Smithu ipak postavila ono pitanje. "Znači li to da su bebice dobro?"

"Da. Ali priključit ćemo vas na fetalni monitor tek toliko da budemo potpuno sigurni", rekao je, a onda domahnuo sestri. Stresla sam se kad mi je ona povukla halju prema gore i oko trbuha opasala tri monitora. Rekla mi je da će jedan monitor mjeriti trudove, a druga dva pratit će otkucaje dječjih srca. Uhvatila sam se za hladni rukohvat pokraj svog kreveta i neprestano je zapitkivala čuje li ih.

Geoffrey mi je rekao da se strpim, da su bebe još malene i da koji put treba malo vremena da ih se locira. Čekala sam, zamišljajući i dalje ono najgore. I napokon, radosnije zvuk galopiranja odjeknuo prostorijom. Zatim drugi. Dva bila. Dva različita bila.

"Znači, obojica su još živi?" pitala sam drhturavim glasom.

"Da, draga." Geoffreyjevim se licem razlio osmijeh. "Obojica su dobro."

U tom trenutku olakšanja nešto je u mom umu škljocnulo i ja sam shvatila što me to u zadnje vrijeme mučilo. Sve mi se potpuno razbistrilo. Možda kriza u tome pomaže - ugledaš ono što ti je cijelo vrijeme bilo pod nosom. Ili je to možda bilo zato što sam osjetila povezanost sa svojim sinovima, sad kad sam začula šumor njihovih kretnji i otkucavanje njihovih majušnih srdaca. Ili je to bilo zbog osjećaja beskrajne zahvalnosti na čudu što u sebi nosim ne jedan, nego dva života. Što god da je razlog bio, meni su se u tom trenutku otvorile oči, nasred moje bolničke sobe.

Za svaki sam slučaj zamolila Geoffreyja bi li mi pozvao Ethana.

"Svakako", rekao je. "Poslat ću ga ovamo, a g. Smith i ja ćemo malo pročavrljati." Sagnuo se i poljubio me u čelo prije nego što je sa svojim partnerom izašao iz sobe.

Trenutak kasnije Ethan, i dalje blijed, otvorio je moja vrata i neodlučno zakoračio prema meni. Oči su mu bile vodenaste, kao da je plakao ili se silno trudio da ne zaplače.

"Zar ti Geoffrey nije rekao? Sve je u redu."

"Da. Rekao mi je." Ethan je kolebljivo sjeo na podnožje mog kreveta. Stisnuo mi je stopalo preko plahti.

"Zašto onda izgledaš tako izbezumljeno?"

"Ne znam... Baš sam se zabrinuo za tebe..." Glas mu M rasplinuo.

Podesila sam krevet u uspravniji položaj, a zatim podigla ruke da dadem do znanja kako želim zagrljaj. Ethan mi je udovoljio, obraz položio uz moj, a rukama me obgrlio. Taj jednostavni, ali osjećajima nabijen zagrljaj u mom je srcu potvrdio jednu jednostavnu istinu: zaljubila sam se u Ethana.

Dvadeset devet

Geoffrey se vratio u sobu, banuvši usred mog prijelomnog zagrljaja s Ethanom. Bar se činilo kao da je banuo, s obzirom na moje duševno stanje, ali to je vjerojatno bio njegov uobičajeni dostojanstveni ulazak. U svakom slučaju, ja sam se smela i zapekla me savjest. Rekla sam sebi da ovaj put, za promjenu, nisam varala. Nisam mogla obuzdati svoje osjećaje, a Geoffrey mi nije mogao pročitati misli. Što se toga tiče, nije mogao ni Ethan. Prema svim vanjskim pokazateljima, ja sam samo grlila prijatelja. No u meni je bjesnjela oluja.

Promatrala sam Ethana kako ustaje i odlazi do prozora, kao da želi Geoffreyja i mene ostaviti nasamo. Došlo mi je da se proderem: "Ne. Ti ostani tu. Tebi je mjesto pokraj mene." Ali umjesto toga pogledala sam Geoffreyja kako stoji u podnožju bolničkog kreveta onako uspravan, u svojoj uškrobljenoj bijeloj košulji i savršenom odijelu i kravati. Unatoč tomu što smo propatili, on je ostao sabran, staložen i nepokolebljiv. Bilo mi je jasno zašto sam bila u zabludi da ga volim, zašto sam ga toliko silno željela voljeti. Na papiru je bio idealan: naočit liječnik, odan ljubavnik, naoko - spasitelj.

"Što će sada biti?" pitala sam Geoffreyja dok sam nervozno petljala po rasporenom rubu svoje bolničke halje. Naravno, mislila sam što će biti u sljedećih nekoliko minuta i sati, ali u sebi sam razmišljala i o dugoročnoj budućnosti. Već su me jednom obmanuli da se zaljubim u ono što je bilo na papiru. Dex je zadovoljavao sve kriterije, njegov je zaručnički životopis bio uzoran - dobar čovjek, isklesane jagodice, pomno njegovan. debeli bankovni račun. A eto kakvim je debaklom završila naša veza. Zaklela sam se sebi da neću opet ponoviti sedmogodišnju pogrešku. Čak ni sedmodnevnu. S Geoffreyjem sam morala prekinuti u roku od tjedan dana.

Moj uskoro bivši dečko obavijestio me žustrim, profesionalnim tonom da je g. Smith zaključio, a on se složio, da ću opreza radi morati mirovati dok se djeca ne rode. Rekao je da ne žele nikakav nepotrebnii pritisak na grlić moje maternice. Pročitala sam da je mirovanje uobičajeno u blizanačkim trudnoćama, ali ta me vijest svejedno potresla.

"Znači, ne smijem se iz kreveta maknuti cijeli dan?" pitala sam.

Geoffrey je rekao da ne smijem, osim da odem u zahod ili se istuširam. Rekao je da moram izbjegavati svaki stres jer stres može izazvati trudove.

"Mogu li ustati da priprelim jelo?" pitala sam.

"Ne, draga. Platit ću nekog da dolazi, kuha i brine se za tebe dok ja radim." Trenutak je razmišljao pa rekao: "Poznajem divnu Portugalku koja je pomagala nakon što se Max rodio. Oduševit će te."

Ethan se okrenuo prema nama, a iz očiju mu je zaiskrilo. "To neće biti potrebno, Geoffrey." Njegov je ton bio nepokolebljiv i pun inicijative. Čak i seksi. Nastavio je: "Ja ću pisati kod kuće i voditi brigu o njoj."

Nasmiješila sam se ganuto, a istodobno mi je sa srca pao velik kamen. Nisam željela boraviti u Geoffreyjevu stanu. Željela sam biti kod kuće s Ethanom. Željela sam s njime biti zauvijek. Zapanjilo me kako ti takva kolosalna spoznaja može u času sinuti i promijeniti ama baš sve u tvom životu. Voljela sam Ethana. Bilo je to suludo, ali poreći se nije dalo. Čak i da on nikad ne zavoli mene, moji osjećaji prema njemu pobijali su svaku mogućnost budućnosti s Geoffreyjem. Nikad nisam shvaćala na što ljudi ciljaju kad kažu da će radije biti sami ako već ne mogu biti u onoj pravoj vezi. Sad mi je to bilo jasno. Željela sam Ethana ili nikoga.

"Neće ti smetati ako budeš pisao kod kuće?" pitala sam ga nesigurno.

"Ni najmanje."

"Ali zar nisi rekao da u svom stanu ne možeš razmišljati?" pitala sam ga. "Ne želim sputavati tvoj stvaralački proces."

Geoffrey, koji kao da je naslutio što se zbiva, iskoristio je tu priliku i rekao: "Da. Ne želimo te ometati u pisanju."

Zadržala sam dah i osjetila kako mi se mišići napinju kad je Ethan prišao mom krevetu i stisnuo mi rame. "Darcy i njezina djeca nisu smetnja."

"Darcy?" Geoffrey me tugaljivo pogledao, s dlanovima sklopljenim pred prsima. "Odgovara li tebi taj aranžman?"

"Da", rekla sam pokajnički.

"Onda smo to riješili", rekao je Ethan. "Idemo kući."

Prošla je ponoć kad smo Ethan, Sondrine i ja umorno isteturali na mračnu, usku ulicu pred bolnicom i pričekali da se Geoffrey zaleti po svoj *Jaguar* u zonu s ograničenim trajanjem parkiranja iza ugla. Izašao je iz auta, pohitao uokolo na suvozačku stranu i pomogao mi da sjednem sprijeda. Ethan i Sondrine sjeli su otraga.

Dok smo se vozili u Ethanov stan, Sondrine se rascvrkutala o tome kako će dolaziti i kuhati mi, a Geoffrey je pet puta zahvalio Ethanu na njegovoj "plemenitosti" i njegovoj "spremnosti da priskoči u nevolji". Ja sam nijemo zurila kroz svoj prozor, pokušavajući analizirati što sam točno osjećala. Bilo je tu grižnje savjesti zbog mog skorog prekida s Geoffreyjem. Bilo je tu olakšanja što su moja dječica dobro. Bilo je tu zabrinutosti zbog toga što me još čeka dalek put. A najviše od svega, bilo je tu moje ljubavi prema Ethanu, ljubavi koja je sezala do same moje srži i u meni istodobno budila osjećaj mučnine i ushićenosti.

Kad smo stigli kući, Ethan je nespretno pozvao Geoffreyja i Sondrine da uđu. Naravno, nije im preostalo ništa drugo nego da odbiju. Pa što smo uopće svi mi i mogli raditi? Utrpati se u Ethanov krevet da u ponoć prigrizemo kekse i čaj? Čula sam Ethana kako Sondrine došaptava ispriku. Ona je zauzvrat promrmljala nešto što nisam dobro čula - nešto o tome kako će joj nedostajati - a onda se začuo zvuk brzinskog poljupca. Geoffrey je slijedio njihov primjer, okrznuvši svojim usnama moje i rekavši da će me nazvati ujutro. A onda je rekao: "Pij što više vode možeš zato što dehidracija može izazvati trudove. I ostani u krevetu." Prema izrazu njegova lica bilo je jasno da nije zaboravio kako je u Ethanovu stanu bio samo jedan pristojan krevet.

Ethan i ja smo izašli iz auta i stajali na pločniku dok je Sondrine prelazila na moje mjesto sprijeda. Geoffrey je kroz svoj poluotvoreni prozor obećao Ethanu da će Sondrine dopremili kući živu i zdravu. Potom nam je ona lagano domahnula i zalupila vratima. Sekundu poslije mrzovoljni je duo nestao. Okrenula sam se prema Ethanu s čudnovatim osjećajem srama pred dječakom kojeg sam poznavala od četvrtog razreda.

Pričekala sam časak, a onda rekla: "Jesu li ti se oni činili... malo izivcirani?"

U kutovima Ethanovih usana poigravao je osmijeh. "Malo. Da..."

Od izraza na njegovu licu prasnula sam u nervozan smijeh. "Bili su ljuti kao risovi", rekla sam.

"Bome jesu", rekao je on uz osmijeh.

Dok mi je Ethan pomagao uz ulazne stube do svog stana, oboje smo usrdno tvrdili kako nije nimalo smiješno što su se Geoffrey i Sondrine razljutiti. Kako bih to podcrtala, ispričala sam se Ethanu što sam mu upropastila Valentinovo. On mi je rekao da ne budalim, da ništa nisam upropastila.

"Sondrine se s time možda ne bi složila."

Slegnuo je ramenima dok je otključavao vrata. "Sondrine će se ispuhati... Ispuhat će se oni oboje."

Prošlo mi je glavom kako su Sondrine i Geoffrey postali *oni* i kako ćemo, makar samo u razdoblju prije mog porođaja, Ethan i ja biti *mi*. Sviđa mi se što sam *mi* s Ethanom, pomislila sam dok me kroz hodnik vodio do svoje sobe. Kad je uključio svjetlo, ugledala sam njegov nepospremljeni krevet, kao i foliju od omota kondoma na njegovu noćnom ormariću. Hopa-cupa prije večere bio je potvrđen. Ethan je izgledao kao da mu je

neugodno kad me zamolio da odem malo na kauč dok on ne presvuče plahte. Nešto u njegovu bolnom izrazu probudilo je u meni želju da mu bacim ruke oko vrata, poljubim ga i kažem mu koliko ga volim.

Umjesto toga otišla sam i sjela na kauč, nervozna i uzbuđena što ću spavati pokraj Ethana. Srce mi je odbilo usporiti, čak i nakon što sam sebe podsjetila da je ta vrtoglava vrsta tjeskobe svejedno stres i da je Geoffrey rekao kako stres izaziva trudove. Nekoliko minuta poslije Ethan se pojavio u majici i boksericama. Nisam mogla a da ne spustim pogled na njegove noge. Bile su iste kao i uvijek, mršavi listovi prekriveni finim, svijetlim dlačicama, ali sad su odisale silnom privlačnošću.

"Gotovo", Ethan je rekao. "Želiš li se presvući u pidžamu?"

Rekla sam mu da ni u jednu svoju više ne mogu stati. Proteklih sam nekoliko tjedana s Geoffreyjem spavala gola, ali taj sam dio zadržala za sebe.

"Hoćeš posuditi neku moju?"

Rekla sam mu da hoću, iako sam sumnjala da će mi i ta pristajati. Ethan je bio tek nešto krupniji od moje normalne veličine. Izvukao je kariranu od flanela i rekao: "Evo. Probaj ovu."

Uzela sam je od njega i rekla da ću se presvući u kupaonici.

"Dobro. Požuri se. Trebala bi biti u krevetu."

Kimnula sam i rekla da se vraćam za tren oka. Otišla sam u kupaonicu, svukla svoju odjeću i postrance stala pred ogledalo.

Trbuh mi je bio ogroman. Toliko ogroman da više nisam mogla vidjeti stopala ako se nisam nagnula naprijed. Molila sam SE da tijekom sljedećih nekoliko tjedana postanem još krupnija. Što krupnija, to bolje. Popiškala sam se i zadržala dah dok sam provjeravala školjku. Na moje veliko olakšanje, krvi više nije bilo.

Brzo sam oprala zube, umila se hladnom vodom i obukla Ethanovu mekanu, iznošenu pidžamu, gurnuvši elastičnu vrpcu oko pasa ispod trbuha. Pristajala mi je - jedva. Pomirisala sam rukav, u nadi da ću nanjušiti Ethanov losion poslije brijanja, ali uhvatila sam samo dašak omekšivača.

Kad sam se vratila u Ethanovu sobu, on je spuštao plahte kao u hotelu. "Upadaj", rekao je i našušurio moj jastuk šakom.

Kliznula sam pod pokrivače i pitala ga hoće li uskoro u krevet. Rekao je da hoće, uskoro, nakon što opere zube i obavi još neke stvari. Pitala sam se je li jedna ostvari koje mora obaviti poziv Sondrine.

Ako ju je i nazvao, poziv nije trajao dugo, zato što je koju minutu poslije došao natrag u sobu, ugasio svoju svjetiljku i legao u krevet pokraj mene. Čeznula sam da ga dotaknem, odvagujući bih li potražila njegovu ruku ispod pokrivača. Bas kad sam zaključila kako je bolje da to ne učinim, on se nagnuo i dao mi brz poljubac tik lijevo od usnica. Dah mu je mirisao po Listerineu, a njegova su usta ostavila vlažan trag na mojoj koži. Dodirnula sam to mjesto, a on je rekao: "Tako mi je drago da su tvoja dječica dobro, Darce. I drago mi je što si ovdje."

"I meni, Ethane. Hvala ti."

U tami sobe spustila sam vjeđe i zacrnila sve oko sebe. Pravila sam se da smo Ethan i ja zaista skupa, trajno *mi*, na pragu da postanemo prava obitelj.

Iduće me jutro probudila zvonjava telefona. Moja je prva misao bila, *nadam se da nije Geoffrey*. Sljedeća mi je misao bila, *i dalje volim Ethana*. Dakle, moji osjećaji nisu bili puka iluzija iznikla iz umalo tragičnog događaja. Osjetila sam kako se madrac zatresao kad je Ethan spustio ruku da dohvati telefon. Čula sam Sondrinin francuski naglasak s druge strane linije. Mislim da je vjerojatno pitala gdje ja spavam zato što je Ethan odgovorio: "Evo ovdje."

Takav bih kontrolirajući, ljubomorni manevar ranom zorom ja bila izvela u svom prijašnjem životu, i nijemo sam se zaklela da se, bez obzira na okolnosti svojih budućih veza, tako nikad više neću ponašati. To je bilo sebično i neprivlačno. Ethan je reagirao kao što sam i znala da hoće - suzdržanom razdražljivošću. Pravila sam se da spavam kad je ustao iz kreveta i u hodniku razjareno prošaptao da se ponaša apsurdno.

"Zar nisi ti sinoć prisustvovala istoj toj agoniji?" pitao je. "A što ti misliš? Nešto se događa?... Ne. Ne! Ona mi je *prijateljica*, Sondrine... Ne želi ostati ondje... Ne znam - bi li je ti htjela pitati?"

Razgovor je tako tekao neko vrijeme dok on nije rekao da mora ići. Kad je spustio slušalicu, otvorila sam jedno oko i ugledala ga na vratima, raščupane kose koja je na sve strane stršila poput perjanica američkih Indijanaca. Pitala sam ga je li sve u redu.

"Aha", rekao je Ethan, ali izgledao je uzrujano dok je išao na drugi kraj sobe do svog ormara, pa izvukao traperice i mornarski plavu dolčevitu.

"Ljuti li se Sondrine što sam ovdje?" pitala sam.

"Ne. Ne smeta joj to", slagao je. "Kako se osjećaš?"

"Dobro, ali moram ići piškiti."

Ethan je kimnuo, s nervoznim izrazom lica. Oboje smo znali što sam zapravo morala učiniti: pogledati ima li krvi. Sjeo je na rub kreveta i čekao me. Začas sam se vratila i podnijela mu pozitivan izvještaj.

"Sve u redu", rekla sam, signalizirajući mu podignutim palcima.

Osmjehnuo se i rekao mi da se vratim u krevet. I jesam.

"A sad", rekao je Ethan. "Što da ti donesem za doručak?"

Nisam željela biti još veće breme, pa sam rekla da bi instant zobena kaša bila odlična, iako sam zapravo imala želju za jajima

"Dobro", rekao je. "Odmah se vraćam."

Nakon što je otišao, ja sam prolistala svoju knjigu *Kad nosite blizance*, koju sam nekoliko tjedana ranije ostavila pokraj njegova kreveta, baš kao da sam znala. Proučavala sam dijagram o tjednima gestacije i promjeru glave, zaključivši da su glave moje dječice trenutačno veličine limuna. Ako ostvarim svoj cilj od trideset i šest tjedana, izrast će do veličine grejpfruta. Rekla sam sebi da ja to mogu.

Za nekoliko trenutaka Ethan se vratio, noseći drveni pladanj. Na njemu je bio tanjur s kajganom, narezanim rajčicama i tostom od pšeničnog kruha, sve prekrasno dekorirano grančicom peršina "Otkazao sam tvoju narudžbu za kašu. Treba ti bjelančevina." Uspravila sam se i ispružila koljena, a on je pladanj položio onoliko blizu meni koliko je to dopuštao moj trbuh - što nije bilo jako blizu. Sjeo je na krevet pokraj mene.

"Hvala ti", rekla sam. "Gdje je tvoj doručak?"

"Nisam gladan", rekao je. "Ali samo ću ti raditi društvo."

Nasmiješila sam se i pojela zalogaj svojih jaja.

"Trebaju li još soli ili papra?" pitao je.

"Ne. Savršena su", rekla sam. "Hvala ti."

Dok sam žvakala prvi zalogaj, osjetila sam kako su se oba djeteta pokrenula istodobno. Čedo A me oštro bolo pod rebrima, čedo B je mirno plivalo ispod, proizvodeći svoj uobičajeni efekt namreškane površine. Naravno, moglo je to biti jedno dijete koje je zamahnulo rukom dok se ritalo. Ali meni se nije tako činilo. Imala sam osjećaj da su to obojica u tandemu. Počela sam vjerovati da zbilja mogu razlikovati njihove pokrete i prema tomu im pridavati karakterne crte. Činilo se da se čedo A zna više nametnuti. Logično, A-tipičnosti. On će biti moj sportaš, moj karijerist. Čedo B činilo se ležernije i opuštenije. Umjetnik nježne duše. Zamislila sam ih zajedno, kako istrčavaju iz školskog autobusa, identične prilike iz daljine. Jedan vodi košarkašku loptu, drugi njiše svoju futrolu s trubom.

Ma kakvi da im budu interesi, nadala sam se samo da će moji sinovi biti dobri, sretni dječaci koji će uvijek imati mudrosti i hrabrosti da slušaju svoje srce.

Ostatak dana, osim petominutnog tuširanja koje je Ethan prekidao neprestanim kucanjem na vrata kupaonice, vičući na mene da se požurim, provela sam u horizontali. Drijemala sam, čitala svoju knjigu o blizancima i listala zalihu časopisa *Hello*. No uglavnom sam samo razmišljala o Ethanu, zamišljajući kako bi to bilo da s njime podijelim polagan, strastven poljubac. Da s njime vodim ljubav. Da ga čujem kako me predstavlja kao svoju djevojku, a zatim kao zaručnicu. Nakratko sam se propitivala je li to samo jedan od mojih izazova, je li tu posrijedi moja potreba da me svaki muškarac voli.

Ali u dubini duše znala sam da ovo nema veze ni sa čim sličnim. Prvi sam put u životu bila iskreno zaljubljena. Nije mi bilo važno što mi Ethan može pružiti ili kako bismo zajedno izgledali dok nekamo ulazimo. Bio je važan samo Ethan. Dobri, otkačeni, mili, strasni, inteligentni, duhoviti Ethan. Bila sam luda za njim i toliko prštala od osjećaja da sam se morala suzdržati da ga ne pozovem natrag u spavaću sobu, što sam, uporno je tvrdio, mogla u svakom času. Umjesto toga strpljivo sam čekala da on napravi predah od pisanja i promoli svoju slatku plavokosu glavu u sobu da

vidi kako sam. Koji bi put samo na brzinu pozdravio ili mi donio još vode. Drugi put bi mi na tanjuru donio zdrave grickalice: sir i krekeri, narezane kruške, masline, domaću salatu od tjestenine i raščetvorene sendviče s maslacem od kikirikija. Uvijek je razgovarao sa mnom dok sam jela. A jedanput, kasno popodne, dok je vani baš jako kišilo, zavukao se pod pokrivače i nakratko sa mnom odrijemao. On je zaspao prvi, pa sam imala priliku proučavati njegovo lice.

Obožavala sam sve na njemu. Njegove izvijene, pune usnice, duge trepavice boje pijeska što su ravno rasle, njegov kraljevski nos. Dok sam se divila njegovim crtama, usnice su mu se u snu zatrzale, a ona njegova jedna rupica načas pojavila. U tom sam času znala što doista želim svojim dječacima. Željela sam da, za oca imaju Ethana.

Trideset

Sljedeći sam se tjedan prepustila uživanju u toplini svog života s Ethanom i pritom tolerirala gotovo neprestane Geoffreyjeve upadice. Nazivao je svakih nekoliko sati i posjećivao me svaki dan kad se vraćao kući s posla. Koji bi put donio večeru pa sam bila prisiljena večer provesti s njime umjesto s Ethanom (koji bi istog časa otišao k Sondrine). Drugom bih se prilikom pravila da spavam, a on bi mi samo ostavio poruku na svom privatnom pisaćem papiru koji je, usput budi rečeno, bio ukrašen gravurom njegova obiteljskoga grba. Upravo bi me takva nijansa pogodila u žicu u danima dok sam maštala o Alistairu. Ali sad su mi draži bili Ethanovi pragmatični žuti listovi izvučeni iz bloka s crtama. Sad mi je draže bilo sve vezano za Ethana.

Jedno popodne tijekom mog trideset i prvog tjedna Geoffrey me iznenadio posjetom dok je bio na stanci za ručak. Ja sam zaspala čitajući *Us Weekly* koji mi je Annalise obzirno poslala od doma, zajedno s limenom kutijom svojih slavni keksa od zobenog brašna s grožđicama i bocom ulja za tijelo za prevenciju strija. Kad sam se probudila, ugledala sam Geoffreyja čudnovato ukočenog u blagovaoničkoj stolici ravnih leđa koju je privukao krevetu. Po izrazu njegova lica vidjela sam da osjeća isto što i ja kad god sam promatrala Ethana kako spava, i znala sam da je vrijeme da podvučem crtu.

"Zdravo, draga", rekao je dok sam se ja protezala i uspravljali Glas mu je bio prigušen i brižan. "Kako se osjećaš?"

"Dobro. Samo sam umorna i općenito mi je neudobno." rekla sam.

"Je li gospodin Smith svratio popodne?"

"Da", rekla sam sa smiješkom. "Obožavam kućne posjete u kakve liječnici idu na selu."

"I?" pitao je Geoffrey. "Što je rekao?"

"Rekao je da se i dalje sve čini u redu."

Kimnuo je. "Fino. Je li otad bilo kakvih grčeva, tragova krvi ili trudova?"

Odmahnula sam glavom.

"Bravo." Ispružio je ruku i zagladio mi kosu s čela. Zatim mi je uputio lagan, tajanstven smiješak i rekao: "Imam nešto za tebe". Dao mi je tri letka iz agencije za nekretnine koja su prikazivala prelijepa, prostrana stanova u otmenim četvrtima. Ono o čemu sam sanjala kad sam se doselila u London. Pogled mi se zaustavio na opisima: pet spavaćih soba, terasa, pogled na park, kamin osposobljen. Prisilila sam sebe da mu ih vratim. Nisam više mogla čekati ni časka, nisam mogla riskirati da ti prospekti izmame onu staru Darcy.

"Nisi raspoložena da baciš pogled?" pitao je Geoffrey.

"Mislim da to ne bi bilo pametno", rekla sam.

"Zar nešto nije u redu?"

Znao je da nije. Ljudi uvijek znaju. Tražila sam prave riječi, suosjećajne riječi. Ali jako je teško lijepo upakirati prekid kad si u krevetu drugog muškarca i nosiš njegovu kariranu pidžamu.

Pa sam jednostavno bubnula verbalni ekvivalent trganja flastera: "Geoffrey, stvarno mi je žao, ali mislim da trebamo prekinuti."

Promiješao je letke, a onda bacio pogled na gornji s prikazom stana u Belgraviji, koji je izgledao navlas kao ulica gdje su stanovali Gwyneth Paltrow i Chris Martin. Zacrnila sam se, pomislivši kako bih, da ostanem s Geoffreyjem, mogla biti jedna od Gwynethinih prijateljica. Zamislila sam je kako dijeli sa mnom svoju odjeću, provlači ruku kroz moju i govori: "Što je moje, i tvoje je". Zajedno bi nas fotografirali za *Hello*. Kao veliki obožavatelj Coldplaya, i Ethan bi od toga imao koristi. Vidjela sam svoje dječake u vrtićkoj grupi s malenom Apple. Možda bi se jedan od njih jednom oženio njome. Ja bih isplanirala njihovu probnu večeru, Gwynnie bi sredila vjenčanje. Svaki bismo se dan telefonski čule, raspravljale o cvjetnim aranžmanima, kušanju torte, izboru vina. Stresla sam se i vratila u stvarnost. Čak ni Gwyneth nije bila dovoljan mamac da se predomislim u vezi s Geoffreyjem.

Napokon je prozborio. "Zbog Ethana?"

Uhvatio me nespremnu i nervoznu na spomen Ethanova imena. Nisam bila sigurna kako da odgovorim, ali naposljetku sam rekla: "Jednostavno prema tebi ne osjećam ono što bih trebala. Mislim da osjećam... Ali... Nisam zaljubljena u tebe. Žao mi je."

Te su mi otvorene, ogoljene riječi zazvučale poznato, i shvatila sam koliko su bliske govoru kojim je Dexter prekinuo sa mnom. Najednom mi je sinulo da, bez obzira na to kad je njegova veza s Rachel počela, ona nije bila razlog našeg prekida. Dex i ja smo se razišli zato što nismo bili jedno za drugo, a zbog te se činjenice on i mogao zaljubiti u nju. Da su naši temelji bili čvrsti, Dex me ne bi prevario. Ta me spoznaja nekako oslobodila i s mojih leđa digla još jedan djelić bremena kivnosti prema njima oboma. Poslije ću o tome više razmišljati, ali ovaj sam čas pozornost vratila na Geoffreyja, čekajući da odgovori.

"U redu je", napokon je rekao s elegantnim zamahom ruke.

Ja sam valjda izgledala zbunjena njegovom nonšalantnošću, zato što je pojasnio: "Ti si sada jednostavno u vrlo teškom položaju. To što si ovako vezana za krevet mora te zbuniti. Možemo to raščistiti poslije - nakon što se dječica rode. A ja se u međuvremenu stvarno želim brinuti za tebe. Samo mi to dopusti, draga."

Iz usta većine muškaraca te bi riječi zvučale superiorno ili bijedno - posljednji, očajnički pokušaj da se održi veza što visi o zadnjoj niti. Ali iz Geoffreyjevih je usta to bila tek dostojanstvena, pragmatična i iskrena objava. Na trenutak me uvjerio. Na kraju krajeva, on mi je trebao omogućiti da se u Londonu trajno zadržim. Ali što je još i važnije, Geoffrey je bio moja emocionalna sigurnosna mreža. Nemoguće je pretjerati u dočaravanju one jedinstvene ranjivosti koja prati trudnoću, pogotovo s obzirom na okolnosti moje trudnoće - a Geoffrey je velik dio moje bojazni ublažio. Bio je dobar čovjek koji se odlično brinuo za mene, a u svakom se njegovu dodiru podrazumijevalo obećanje da će tako biti zauvijek.

Ali nisam bila zaljubljena u njega. To je bilo dovoljno. Pomisao da s nekim muškarcem budem isključivo zbog ljubavi nekoć mi se činila naivna i idealistična; rugala sam se Rachel kad bi govorila takve stvari, ali i ja sam sad postala uvjerenja u to. Stoga sam prisilila sebe da ne skrećem s puta.

"To je stvarno jako lijepo", rekla sam, posegnuvši da ga uhvatim za ruku. "I ne mogu ti opisati koliko cijenim tvoju dobrotu, sve što si učinio za mene. Ali mi moramo prekinuti. Jednostavno nije pravedno da ostanemo zajedno kad ja ništa ne osjećam..."

Zatim, da bih to dodatno naglasila, rekla sam mu kako će mi nedostajati, iako sam znala da će mi dodatne beneficije koje su dolazile s njim u paketu nedostajati trunčicu više nego on sam. Ispustila sam njegovu ruku.

Geoffrey je zaškiljio. Oči su mu bile tužne, ali suhe. Rekao je, bez imalo gorčine, da mu je jako žao što me gubi, ali da razumije. Povukao je aktovku na krilo, sa škljocajem je otvorio i ubacio unutra prospekte na sjajnom papiru. Zatim je ustao i krenuo prema vratima.

"Možemo li ostati prijatelji?" poviknula sam za njim, osjetivši kako pomalo gubim kontrolu nad sobom nakon njegove lagane predaje. Zabrinula sam se da je to pitanje poteklo od stare Darcy, one Darcy kojoj je bilo potrebno da je obožavaju po svaku cijenu. Možda sam samo željela zadržati Geoffreyja na uzici. Ali kad se okrenuo da me pogleda preko ramena, i rekao da bi mu to bilo jako drago, znala sam da su moje namjere iskrene. Željela sam Geoffreyja zadržati kao prijatelja zato što mi je bio drag kao čovjek. Ne zato što sam od njega išta htjela.

Kasnije te večeri, dok je Ethan ležao pokraj mene i u *National Geographicu* čitao članak o globalnom zagrijavanju, rekla sam mu da smo to popodne Geoffrey i ja prekinuli. Ispripovijedala sam mu sve osim Geoffreyjeva pitanja o njemu.

Ethan je slušao podignutih obrva. "Oho-ho. Nisam ni znao da se kod vas dvoje išta klima", rekao je, ali ton ga je odao. Kao ni Geoffrey, nije bio pretjerano iznenađen.

Kimnula sam. "Da. Jednostavno se nisam mogla uživjeti."

"Je li on bio dobro?"

"Pa valjda", rekla sam.

"A ti?" upitao je.
Slegnula sam ramenima. "Ne znam. Peče me savjest nakon svega što je učinio za mene. A rekla bih i da sam mrvicu tužna... Ali najviše od svega mislim da je tako dobro, iako to znači da ću se morati odseliti natrag u New York prije nego što bih to voljela."
Ethan je žmirnuo. "Što?"
"Rekla sam da me peče savjest..."
"Ne. Ono da ćeš se odseliti natrag?"
"Nemam posao, Ethane. Vjerojatno ću se morati vratiti na svoj stari nakon što se djeca rode. Jednostavno nemam novca da ostanem ovdje."
"Možeš ostati ovdje koliko god želiš", rekao je Ethan.
"Ne mogu tako. Već sam ti ionako na teret... A i nije baš da imaš love na bacanje." Nasmiješila sam se.
"Uživam što si ovdje, Darcy. Jedva čekam da se ta dječica rode. Nemaš pojma koliko me puca adrenalin. Nemoj da ti novčana stiska diktira odluke. Smislit ćemo nešto. Ja sam nešto uštedio."
Pogledala sam njegovo ozbiljno lice i potisnula poriv da mu povjerim što osjećam. Nije da sam se bojala da će me odbiti.
Više je stvar bila u tome što su moji osjećaji, malo za promjenu, bili nesebični, i mislila sam kako nije pošteno prema Ethanu da mu to natrpam na grbaču. Već je imao vezu. Nije se još morao opterećivati i brigom zbog mene i zbog toga kako bi se na moju trudnoću moglo odraziti ako me povrijedi.
Zato sam se samo osmijehnula i rekla: "Hvala ti, Ethane. Vidjet ćemo što će biti."
No u sebi sam znala da se vrijeme koje sam provela u Londonu, kao i vrijeme provedeno s Ethanom, bliži kraju.

Trideset jedan

Sutradan sam dogurala do točke od trideset i dva tjedna, koja je, prema mojoj knjizi o blizancima, bila značajni utoliko što je bilo "malo vjerojatno" da će moja djeca "trpjeti dugoročne zdravstvene posljedice prouzročene njihovim preranim porođajem". Imala sam osjećaj da je to strašna zapreka, što se činilo ironično, s obzirom na to da sam cilj postigla ne radeći apsolutno ništa, osim što sam ljenčarila po krevetu, čitala časopise i usput grickala.

Kako bi proslavio tu prekretnicu, Ethan me iznenadio domaćom čokoladnom tortom, donijevši je u spavaću sobu na svom drvenom pladnju. Torta je bila ukrašena s trideset i dvije plave svijeće, po jedna za svaki tjedan moje trudnoće, koje je zapalio dok je falš pjevao "Sretan rođendan, čedo A i B!"

Nasmijala sam se, poželjela želju i ugasila svijeće u dva pokušaja (za koja je on rekao da se broje zato što ću roditi dva djeteta). Zatim je narezao tortu i poslužio nam svakom veliku krišku. Ja sam uzela repete, a onda i treću porciju, hvaleći njegovo slastičarsko djelo, pogotovo glazuru. Kad smo pojeli, odnio je naše tanjure i pladanj i vratio se s velikom kutijom umotanom u papir zelen poput metvice s krupnim bijelim točkama.

"Nisi trebao", rekla sam, u nadi da se nije previše istrošio na dječji dar.

Ceremonijalno je položio kutiju meni u krilo. "I nisam. Od Rachel je."

Zurila sam u paket. Imao je pravo, po tome kako je dar bio umotan, nije bilo sumnje da je od Rachel: savršeno i lijepo, ali do voljno suzdržano da ne izgleda kao da ga je umatao profesionalac. Uočila sam njezine uredne uglove, kratke komade selotejpa, sve paralelne s rubovima kutije, i njezinu punu, simetričnu mašnu. Iz nekog razloga taj je paket na površinu izvukao najrazličitije lijepe uspomene, trenutke koje sam tijekom godina dijelila s Rachel.

Ethan mi je kradomice dobacio pogled. "Ljutiš li se? Možda ti ga nisam trebao dati? Premišljao sam se neko vrijeme..."

"Ne. U redu je", rekla sam, prešavši rukom preko ukrasnog papira. Rachelina je ruka dotaknula ovu kutiju, pomislila sam, i prožeo me potpuno apsurdan osjećaj da stupam u kontakt s nekim pokojnikom.

"Hoćeš li ga otvoriti?" pitao je.

Kimnula sam.

"Poslala ga je prije nekoliko tjedana, ali željela je da pričekam dok se tvoj termin ne primakne. Učinilo mi se da bi danas bilo zgodno... Zato što više nisam zabrinut. Tvoja će djeca biti dobro."

Srce mi je tuklo dok sam pažljivo razvezivala bijelu mašnu, kidala papir i otvarala kutiju u kojoj sam našla dvije bijele dekice za zamatanje novorođenčadi, obrubljene svijetloplavom svilom. Nikad nisam dotaknula nešto mekše i raskošnije. Sjetila sam se kako je Rachel darovala Annalise sličnu dekicu na njezinu darivanje, ali moje su bile još ljepše. Nakon duge stanke izvadila sam čestitku iz omotnice. Na njoj su u reljefu bile otisnuta dvojica dječja kolica. Polako sam otvorila čestitku i ugledala njezin poznati, pedantni kurziv. Čula sam njezin glas dok sam u sebi čitala:

Draga Darcy,
prvo ti želim reći koliko mi je žao zbog svega što se dogodilo između nas. Nedostaje mi naše prijateljstvo i žalim što ne mogu sudjelovati u ovom, posve iznimnom razdoblju tvog života. Ali usprkos udaljenosti između nas, želim da znaš da te se često sjetim. Puno puta na dan. Tako mi je drago što od Ethana čujem da si sretna i dobro. A blizanci! Nitko drugi osim tebe ne bi već ionako prekrasan događaj mogao pretvoriti u nešto dvostruko uzbudljivije! I, za kraj, želim ti samo od srca čestitati na majčinstvu koje ti predstoji. Nadam se da ću jednom upoznati tvoje sinove. Znam da će biti prelijepi, fascinantni dječčaci, baš kao i njihova majka.
Sve najbolje ti želi i uvijek te puno voli,

Rachel

Držeći čestitku i dalje u ruci, naslonila sam glavu na jastuk. Već sam mjesecima čekala da mi se Rachel nekako javi, ali nisam shvaćala *koliko* sam željela da mi se javi sve dok nisam pročitala njezinu čestitku. Podigla sam pogled prema Ethanu. Njegovo je lice bilo spokojno, strpljivo.

"Ha. Zamisli ti to", rekla sam, ispunivši tišinu.

"Što je rekla?" upitao je Ethan.

Zakolotala sam očima da prikrijem svoju ganutost. Zatim sam podigla kosu u pundu, učvrstila je elastičnom vrpcom i nonšalantno rekla: "Recimo samo da pokušava vratiti izgubljeni status". Moje su riječi bile gizdave, ali odao me napukli glas. I iako sam se trudila iz petnih žila, osjetila sam kako se smekšavam. Svoje sam osjećaje pokušala zakamuflirati bacivši čestitku prema njemu, kao da je frizbi. "Evo ti. Pročitaj sam", rekla sam.

Usnice su mu se micale dok je u sebi čitao. Kad je došao do kraja, podigao je pogled prema meni i rekao: "Baš je lijepo".

"Da. I ove su dekice prilično zgodne", rekla sam, pogladivši palcem svileni rub. "Mislim da više ne želim da se nosi u pakao", nasmijala sam se. "Samo u sumorno mjesto u raj."

Ethan se osmijehnuo.

"Znači li ovo da je moram nazvati?" pitala sam ga.

Dio mene želio je da odgovori "Da, smjesta je moraš nazvati", zato što sam priželjkivala izliku da progutam svoj ponos i popustim.

Ali Ethan je rekao samo: "Ne moraš zvati. Samo joj pošalji zahvalnicu." Vratio mi je čestitku.

Nisam mogla odoljeti a da je ne pročitam naglas, raščlanjujući svaku rečenicu u potrazi za značenjem.

"Rekla je da 'joj je žao zbog onog što se dogodilo između nas.' Ne zbog onog što je učinila."

"Mislim da se to podrazumijeva."

"I što to točno znači? Da bi povukla ono što je učinila s Dexom da može?" pitala sam, preslagujući svoju pundu.

"Vjerojatno bi samo voljela da je to drukčije riješila", rekao je Ethan.

"A kako?" upitala sam.

"Ne znam... Da je recimo pričekala dok ti i Dex ne prekinete da se počne vidati s njime?"

"Je li ti ona to rekla? Znaš li to pouzdano?"

"Ne pouzdano. Ne."

"Dobro", rekla sam i preletjela pogledom ostatak čestitke. "Idemo dalje... 'Usprkos udaljenosti između nas'", pročitala sam naglas. "Misliš da želi reći emocionalna udaljenost ili zemljopisna udaljenost?"

"Vjerojatno oboje", rekao je Ethan.

"Sjeti me se *svaki* dan? Misliš li da pretjeruje?"

"Ne. Ne mislim, kad već pitaš", rekao je Ethan. "Zar se ti ne sjetiš nje svaki dan?"

Odgovor je bio potvrđan, ali pravila sam se da nisam čula pitanje i nastavila mljeti. "Drago mi je što od Ethana čujem?" rekla sam, prisjetivši se ulomaka razgovora koje sam načula za Božić. "Što si joj točno rekao?"

"Pa razumije se da sam joj rekao da nosiš muške blizance. Rekla si da mogu... I samo sam joj rekao da ti je ovdje dobro. Da si stekla neke prijatelje. A rekao sam joj i za Geoffreyja."

"Jesi li razgovarao s njom otkad smo Geoffrey i ja prekinuli?"

"Nisam."

Načas mi je došlo da ga pitam za Racheline zaruke, ali zaključila sam da još nisam spremna da mi ih potvrdi. Zaklopila sam čestitku i tutnula je natrag u omotnicu.

"Ne misli valjda ozbiljno da bismo opet mogle biti bliske prijateljice?" upitala sam, a glas mi se rasplinuo.

"Prilično te dobro poznaje, Darce. Mislim da ne očekuje da ćeš popustiti", promrmljao je. Njegov je glas bio trezven, ali izraz lica je govorio: "Ja mislim da ćeš popustiti." Ili možda: "Ja mislim da si ti već popustila."

Rachelinu sam zahvalnicu odgađala gotovo dva tjedna zato što nisam mogla izabrati ni sadržaj ni ton. Da joj smjesta oprostim? Da joj kažem kako i ona meni nedostaje, i da iako nikad neću do kraja prihvatiti njezinu vezu s Dexom, želim pokrpati naše prijateljstvo? Je li to uopće i bila istina?

Jedne noći, u subotnju večer mog trideset i četvrtog tjedna, nešto me nagnalo da ustanem iz kreveta i izvadim maleni kožni album iz ormara u dječjoj sobi, zaguran u bočni džep jednog od mojih kovčega. Taj sam album složila jedno ljeto nekoliko godina ranije, i u posljednji ga čas spakirala. Donijela sam ga u krevet i listala, preskačući slike Claire, Dexa i raznih drugih prijatelja, dok nisam našla jednu s Rachel i sa mnom, snimljenu u Hamptonu nedugo nakon što su ona i Dex diplomirali na pravu. Proučavala sam naše bezbrižne poze, naše široke osmijehe, ruke koje smo ležerno ovile jedna oko druge dok smo u bikinijima stajale uz rub vode. Gotovo da sam mogla namirisati slani zrak, osjetiti oceanski povjetarac i pijesak kako mi se miče pod stopalima. Čula sam čak i njezin smijeh. Zapitala sam se zašto fotografije izgubljenih dragih ljudi koje su snimljene na plaži ostavljaju toliko dublji dojam od ostalih slika.

Dok sam promatrala tu našu sliku, sjetila sam se svega što se dogodilo između Dexa, Rachel i mene, zaključivši ponovno da su napukline u našem odnosu bile plodno tlo za prijevaru.

Dex i ja smo jedno drugo prevarili zato što nikad i nismo bili skladan par. Rachel je mene izdala zato što je naše prijateljstvo bilo manjkavo. Ja sam njoj za Marcusa lagala zbog istih tih negativnih silnica ispod površine - prešutnog nadmetanja koje može iskvartiti i najbolje prijateljstvo. Koje je upropastilo naše.

Ma koliko da sam željela krivnju svaliti na njih, znala sam da ni ja nisam nedužna. Svi smo mi bili odgovorni. Svi smo mi lagali i varali. Ali, unatoč svemu, znala sam da smo ipak dobri ljudi. Svi smo mi zavrijedili drugu priliku, priliku da budemo sretni. Razmišljala sam o onoj izreci "Tko prevari jednom, varat će uvijek", i odbacila je kao neistinu. Ljudi u dobrim vezama općenito ne varaju, i nisam mogla zamisliti da Dex i Rachel prevare jedno drugo. Također sam znala, budem li ikad s Ethanom, nikad ga ne bih prevarila. Bila bih mu vjerna, bez obzira na sve, uvijek.

U tome trenutku, na korak od oprosta, uhvatili su me trudovi. Počeli su kao jaki grčevi u donjem dijelu trbuha, a kad sam ustala da se popiškim, niz nogu mi se slila tekućina. Puknuo mi je vodenjak. Čudna me smirenost obuzela kad sam nazvala g. Smitha i obavijestila ga o svojim simptomima. Potvrdio je da zaista imam trudove i uputio me da što prije dođem u bolnicu. Rekao je da ćemo se naći ondje.

Ethan je bio u sportskom kafiću u Piccadillyju i gledao Stan- fordovu utakmicu na košarkaškom turniru Savezne studentske sportske federacije. Nerado sam prekidalala utakmicu - vrlo je ozbiljno shvaćao taj proljetni turnir - ali natjerao me da mu obećam da ću ga nazvati "zbog i najmanjeg povoda", pa sam zaključila da se to što mi je vodenjak puknuo može smatrati takvim. Javio se nakon prvog zvona, proderavši se u telefon dok se u pozadini čula buka iz bara: "Darcy? Jesi li dobro?"

"Dobro sam... Dobiva li Stanford?"

"Nisu još ni počeli", rekao je. "Sad gledam Wake Forest. Prilično su jaki - što je dobro jer sam se kladio da će ući među četiri najbolje ekipe." Zamislila sam ga na rubu barske stolice, kako u šaci drži žuti marker kojim je inače označavao svoj raspored utakmica istrgnut iz *USA Today*.

"Kad počinje tvoja utakmica?" pitala sam, odvagujući da li da pričekam dok utakmica ne završi pa da se onda nađemo u bolnici.

"Uskoro. Zašto? Jesi li dobro?"

Oklijevala sam, a potom rekla: "Stvarno mi je žao, Ethane. Znam koliko si se veselio tom turniru i Stanfordovoj utakmici i svemu... Ali puknuo mi je vodenjak. Bi li se mogao vratiti kući pa me odvesti u bolnicu?"

"O, Kriste! Ne miči se!" povikao je u slušalicu. "Odmah dolazim!"

Deset minuta poslije nahrupio je kroz vrata i hodnikom se sjurio prema spavaćoj sobi, urlajući: "Taksi čeka vani! Taksi čeka vani!"

"Ovdje sam", doviknula sam mu iz dnevne sobe. Moja malena vrećasta torba, već tjednima spakirana, počivala mi je uz noge.

Utrčao je u dnevnu sobu, poljubio me u obraz i bez daha pitao kako sam.

"Dobro sam", rekla sam, osjetivši olakšanje što ga vidim. "Možeš li mi zavezati tenisice? Ne mogu ih dohvatiti."

"O, Bože. Tako mi je žao što nisam bio ovdje", rekao je dok se saginjao da mi zaveže *nikeice*. Ruke su mu se tresle.

"Gdje ti je jakna?" upitala sam, primijetivši da je kući došao samo u svojoj sretnoj majici sa Stanforda. "Vani je sigurno ciča zima."

"Ostavio sam je u kafiću."

"O, Ethane, žao mi je", rekla sam. "I stvarno mi je žao što sam te još omela i u utakmici."

Rekao mi je da ne pričam gluposti, da će po jaknu otići poslije, a da utakmica nije važna. Kad se nagnuo da podigne svoju torbu, spazila sam prozirni flaster zalijepljen za ruku što mu je provirio ispod majice.

"Prestao si pušiti?" pitala sam, shvativši da ga već sto godina nisam vidjela s cigaretom niti mu je, usput budi rečeno, odjeća izdajnički zaudarala po duhanu.

"Da. Ne mogu pušiti blizu tebe ili djece." Nervozno je protrljao flaster kao da želi unijeti potrebnu dozu nikotina.

Zahvalila sam mu, ganuta njegovim trudom.

"Nema na čemu. Ionako sam trebao prestati. Idemo sad!" Potegnulo me da ustanem i poviknuo: "*Schnell! Schnell!*", za što sam pretpostavila da znači "požuri se" na stranom jeziku, možda njemačkom. Pomogao mi je da dođem do vrata, gdje je zgrabio svoju jedinu drugu jaknu, žarkožutu kabanicu. Onda je oštro udahnuo, protrljao dlanove i rekao: "Dakle. Kucnuo je čas."

Dok smo se taksijem vozili u bolnicu, Ethan mi je pomagao u vježbama disanja, što je bilo zabavno zato što se činilo da bi prije njemu trebalo pomoći da diše, nego meni. Zaključili smo da je razmak između mojih trudova šest minuta i da svaki traje oko trideset sekundi.

"Koliko te boli?" pitao je Ethan svaki put kad sam se lecnula. "U rasponu od jedan do deset?"

Moj prag boli inače je bio prilično nizak, i znalo se da ja tulim već i kad mi vade špranje, tako da mi se bol činila za jedanaesticu. Ali rekla sam mu četiri jer sam željela da se ponosi mojom snagom. Također sam mu rekla da se ne bojim - što zaista ima težinu kad to kaže nekadašnja dramaturginja sklona pesimistica. Ali to je i bila istina - *nisam* se bojala. Jednostavno sam znala da će s mojom dječicom sve biti dobro. Izgurala sam do trideset i četiri i pol tjedna. A uz mene je bio Ethan. Što sam više mogla poželjeti? Osjećala sam se kao najveća sretnica na svijetu. Bila sam spremna upoznati svoje sinove.

Prijavili smo se u bolnicu, a Ethan je moja kolica odgurao do rađaonice u koju su nas smjestili. Zatim mi je pomogao da se skinem i presvučem u svoju bolničku halju. Zacrvenio se kad sam pred njega stala gola, a na trenutak je i meni bilo neugodno.

"Nije ti to još ništa", rekla sam da ublažim nelagodu. Nasmijala sam se. "Odsada pa nadalje nema više stidljivosti... I iskreno se nadam da nisi gadljiv."

Osmjehnuo se, uhvatio me za ruku i rekao da se može nositi s time. Potom mi je pomogao da se naslonim u krevetu. Kad sam se ispružila, osjetila sam olakšanje - a preplavio me i silan umor. Samo sam željela spavati, ali bol je bila previše jaka da bih odrijemala. Otprilike pet minuta kasnije stigli su g. Smith i njegova primalja. Ona me priključila na infuziju, a on mi je pregledao grlić maternice i obavijestio me da sam se otvorila gotovo pet centimetara.

Nedugo potom anesteziolog mi je donio epiduralnu. Nikad se nisam toliko razveselila što vidim iglu, očekujući čudesnu opijenost, nešto nalik rajskom plinu kod zubara. No umjesto da osjetim kako me prolaze žmarci i kako lebdim, epiduralna je samo uklonila bol. Neposredno nakon mojih žestokih trudova, međutim, taj nestanak boli imao je upravo euforično djelovanje.

Sve se poslije toga događalo jako brzo. Sjećam se da mi je Ethan jednu nogu uhvatio ispod koljena, primalja dohvatila drugu, dok mi je g. Smith izdavao upute kako da se napregnem i tiskam. I jesam - što sam jače mogla. I tako sveudilj. Sjećam se da sam dahtala i znojila se kao luda, radila raznorazne ružne grimase i ispuštala grlene krikove. Prošlo je jako dugo prije nego što je moj liječnik objavio da se prvom djetetu pomalja glava. Uspravila sam se i upela da vidim, krajičkom oka uhvativši tamnu, zamršenu kosu, a potom ramena, torzo i dvije mršave nožice.

"Dječak je", potvrdio je g. Smith.

Zatim sam začula žalosni zov kojim se moj sin oglasio prvi put na svijetu. Glas mu je bio promukao, kao da je satima plakao u maternici. Čeznula sam da ga primim u naručje. "Želim ga vidjeti", rekla sam kroz jecaje.

"Samo još časak", rekao je moj liječnik. "Moramo presjeći pupčanu vrpcu... Ethane, želite li vi to obaviti?"

"Smijem li?" Ethan me upitao.

Kimnula sam i još jače zaplakala. "Naravno da možeš."

Ethan je od primalje uzeo velike metalne škarice i oprezno štricnuo vrpcu. Potom ju je moj liječnik svezao i na brzinu pregledao moje dijete prije nego što ga je umotao u deku i položio meni na prsa. Premjestila sam mu glavicu iznad svog srca i isti je čas utihnuo dok sam ja nastavila ridati. Nisam micala pogled s njegova anđeoskog lišća, upijajući svaki detalj. Obline njegovih obraza, njegove majušne, ali ipak pune usnice, rupicu na lijevom obrazu. Nekim je čudom silno sličio Ethanu.

"Savršen je. Zar nije savršen?" pitala sam svakog i nikog.

Ethan mi je nježno položio ruku na rame i rekao: "Da. *Zaista* je savršen."

Svjesno sam uživala u tom trenutku, zaključivši da se ništa što sam ikad pročitala, vidjela ili čula o porođaju ne može usporediti s onim što sam zapravo osjećala.

"Kako se zove?" pitao je Ethan.

Proučavala sam lice svog sina, tražeći odgovor. Moji prijašnji ekstravagantni izbori - imena poput Romea i Enza - doimali su se smiješni i potpuno pogrešni. Najednom mi je sinulo njegovo ime. "John", rekla sam. "Zove se John." Bila sam uvjerenja da će se pokazati dostojnim svog jednostavnog, ali snažnog imena. Bit će on izvanredan John.

Tad me g. Smith podsjetio da me čeka još posla, a primalja je podigla Johna i predala ga sestri. Pokušala sam svog prvorođenca držati na oku, ali zapljusnuo me nov val boli. Zažmirila sam i zastenjala. Epiduralna kao da je popuštala. Preklinjala sam za još jednu dozu. Moj je liječnik rekao ne, ponudivši mi neko objašnjenje na koje se nisam mogla koncentrirati. Ethan je samo ponavljao da ja to mogu.

Nakon nekoliko minuta agonije začula sam još jedan jauk. Johnov se brat rodio koju sekundu poslije ponoći. Jednojajčani blizanci, svaki s vlastitim, zasebnim rođendanom. Iako sam znala da su bebe identične, nisam bila ništa manje nestrpljiva da ugledam svoga drugorođenoga. Ethan je presjekao pupčanu vrpcu, a primalja povila dijete i predala mi ga. Kroz suze koje mi nisu prestajale teći, smjesta sam naslutila da ovo dijete ima bratove crte lica, ali da su njegove trunčicu jasnije definirane. Bio je i nešto sitniji, s malo više kose. Lice mu je imalo odlučan izraz koji mi se na tako majušnom novorođenčetu učinio smiješnim. I opet, njegovo mi je ime došlo samo od sebe.

"Ti si Thomas", prošaptala sam prema njemu. Otvorio je jedno oko i povirio prema meni s očevitim odobravanjem.

"Mogu li ih obojicu držati zajedno?" pitala sam svog liječnika.

Kimnuo je i stavio mi Johna natrag na prsa.

Ethan me pitao jesam li izabrala krsna imena. Sjetila sam se Ethanova krsnog imena, Noel, i zaključila da u oba moja sina treba biti po dio najboljeg čovjeka kojeg poznajem.

"Jesam", rekla sam. "Zovu se John Noel i Thomas Ethan."

Ethan je uvukao zrak, trepćući da zaustavi suze. "Tako sam... *počašćen*", rekao je, s istodobno iznenađenim i ganutim izrazom. Zatim se sagnuo da nas zagrlji. "Volim te, Darcy", došapnuo mi je u uho. "Volim vas sve troje."

Trideset dva

Sljedeća dvadeset i četiri sata nisam znala je li dan ili noć. Vrijeme mi je uz Johna i Thomasa protjecalo kao u magli. Ethan se nije micao od mene, osim ako nije imao konkretan zadatak da donese kreker s maslacem od kikirikija iz automata, analgetike od sestara ili cipelice iz darovnog dućana u predvorju bolnice. Spavao je na ležaju pokraj mog kreveta, pomagao mi da odem u zahod i okidao rolu za rolom crno-bijelog filma.

Ethan se pobrinuo i da nazovem majku. Kad sam ja ustuknula, rekavši da sam previše iscrpljena i u vlasti hormona da bih se nosila s njome, na svom je mobitelu otipkao moj kućni broj i rekao: "Evo. Požalit ćeš ako to ne učiniš."

Uzela sam njegov telefon baš u času kad se moja majka javila.

"Zdravo, mama. Ja sam", rekla sam, osjetivši malaksalost i prije nego što je razgovor uopće počeo.

"Zdravo, Darcy." Glas joj je bio služben i ukočen kakav je bio i na Badnjak.

Nisam dopustila da me to kosne pa sam umjesto toga hitro objavila svoju vijest. "Rodila sam svoju dječicu, mama." Prije nego što je dospjela reagirati, nabrojila sam ono osnovno, rekla joj njihova puna imena, te koliko teže, koliko su dugi i u koliko su sati rođeni.

Onda sam rekla: "Možeš li ti to vjerovati, mama? Blizanci rođeni u različite dane?" Spustila sam pogled prema Johnu koji mi je spavao na prsima, a onda prema Thomasu kojeg je držao Ethan.

Moja me majka zamolila da sve ponovim da može zapisati. I jesam, a onda je ona rekla: "Čestitam, zlato". Glasom joj se razlila blagost.

"Hvala, mama", rekla sam, a Ethan mi je suflirao da iznesem sitnije, ali po mnogo čemu važnije pojedinosti. "Reci joj kako John plače više od Thomasa i na koljenu ima madež u obliku Italije. Reci joj kako te Thomas mjerka jednim okom", prošaptao je.

Poslušala sam njegov savjet, i iako je ishod bio neizvjestan, moja je majka izabrala umirujuć, gotovo radostan ton.

"Nepodnošljiva mi je pomisao da si sama", rekla je majka brižno i pokajnički.

"Hvala ti, mama. To mi puno znači... Ali nisam sama. S Ethanom sam", rekla sam, ne da bih joj prkosila, nego zato što sam željela da shvati koliko mi je Ethan važan u životu.

Ethan se osmjehnuo dok je premještao Thomasa u svom naručju, a onda ga poljubio u paperjasto tjeme.

"Svejedno. Majku nitko ne može nadomjestiti", rekla je odlučno.

"Znam, mama", rekla sam, dirnuta istinom u njezinoj izjavi.

"Zato ću ti doći u posjet što prije budem mogla... Početkom lipnja. Čim obavimo Jeremyjevo i Laurenino vjenčanje."

"Dobro, mama", rekla sam. "To bi bilo *stvarno* krasno. Hvala ti."

"I, Darcy?"

"Da?"

"*Silno* se ponosim tobom."

Njezine su mi riječi bile kao ozeblom sunce. "Hvala, mama."

"Volim te, zlato", nastavila je, a glas joj je puknuo.

"I ja tebe volim, mama. I reci tati i Jeremyju i Lauren da ih volim. Jako mi je žao što neću moći doći na njihovo vjenčanje."

"Jeremy razumije", rekla je. "Svi mi razumijemo."

Kad smo se oprostile, uhvatila sam sebe kako razmišljam o tome što Thomasovo i Johnovo rođenje znače u široj perspektivi, u kontekstu naše obitelji. Stvorila sam novi naraštaj. To je za sobom povlačilo strahovitu odgovornost. Suze su mi navrle na oči, po stoti put, činilo mi se, otkad sam došla u bolnicu.

"Ta postnatalna uopće nije vezanost", rekla sam Ethanu dok sam rukavom spavačice otirala oči. Ethan je donio Thomasa k meni pa smo se sve četvero nagurali u krevet. "Hoće li nam doći u posjet?" pitao je. Nije mi promaknulo ono *nama*. Nasmiješila sam se i rekla: "Da. Poslije Jeremyjeva vjenčanja." "Što ti kažeš na to što ćeš je vidjeti?" pitao je. "Zapravo, jedva čekam", rekla sam, iznenađena time koliko Johna i Thomasa želim podijeliti s njome. Ethan je kimnuo, a onda mi dobacio pogled iskosa. "Želiš li još koga nazvati?" Vidjela sam da misli na Rachel, pa sam upitno izgovorila njezino ime; ta su dva sloga ostala visjeti u sobi, s prizvukom utjehe i prijetnje u istom mah.

"No?" pitao je. "Što kažeš?" "Kad već pitaš, mislim da ću je *baš* i nazvati", rekla sam odrješito. "A onda Annalise. A onda Meg i Charlotte." To je bio pravi redoslijed. "Jesi li sigurna da želiš razgovarati s Rachel?" pitao je. Kimnula sam. Nisam to mogla izraziti riječima, ali nekako sam neobjašnjivo osjetila poriv da sklopim službeno primirje sa svojom nekadašnjom najboljom prijateljicom. Bez obzira na to što se dogodilo u prošlosti ili što nam budućnost sprema, željela sam da vijest o rođenju Thomasa i Johna Rachel čuje od mene. I tako sam otipkala broj na Ethanovu mobitelu da se ne stignem predomisli. Dok sam slušala kako joj telefon zvoni, nisam se mogla odlučiti želim li da odgovori ona ili da se javi sekretarica.

Zadesilo me jedino čemu se nisam nadala. "Hal-o", rekao je Dex veselo. Uspaničila sam se, razrogačenim očima užasnuto pogledala Ethana i izbezumljeno bez glasa izgovorila: "Dex!" Ethan je napravio suosjećajnu grimasu, a onda stisnuo šaku u zraku da me ohrabri i prošaptao: "Nastavi. Hajde. Traži da ti dade Rachel." To sam i učinila, crpeći snagu iz pogleda spuštenog prema Johnu koji je u snu ispuštao prigušen zvuk kao da siše. Dex je bio davna prošlost. Od njega su me dijelila doslovce dva života.

Duboko sam udahнула i rekla: "Zdravo, Dexe. Darcy je. Je li Rachel tu?" "Zdravo, Darcy", rekao je Dex službeno. Zatim je zastao poput nekog stražara koji njuši nevolje s onu stranu oceana. "Rachel je evo ovdje", naposljetku je rekao. Nastala je još jedna duga stanka, a na vezi se začulo šuškanje. Zamislila sam kako prekriva telefon rukom i instruirala je, govori joj nešto u stilu: "Ne daj joj da te uvuče u sukob".

Sjetila sam se kad sam posljednji put vidjela Dexa, u našem starom stanu, i oblio me sram zbog psine koju sam pokušala izvesti. Svoju sam reputaciju očito zaslužila pa ga nisam mogla kriviti što sad zazire od mene.

"Zdravo, Darcy", rekla je Rachel plaho, a glas joj je zapucketao iz daljine. Bio je to glas koji sam dvadeset i pet godina slušala gotovo svaki dan, i zapanjilo me kako mi je sad zvučao u isti mah poznato i potpuno strano.

"Zdravo, Rachel... Imala sam nešto - željela sam ti nešto reći", lupetala sam dok mi je srce tuklo. "Sinoć sam rodila. Dva dječaka."

"Čestitam, Darcy", rekla je. Glas joj je bio topao i iskren. "*Baš* mi je drago zbog tebe."

"Hvala ti", rekla sam.

"Kako se zovu?" pitala je nesigurno.

"John Noel i Thomas Ethan."

"Prekrasna su mi ta imena", rekla je, a onda zastala. "Prema Ethanu?"

"Da", rekla sam, pitajući se je li joj Ethan rekao koliko smo se zblížili. Ako nije, vjerojatno je pomislila kako se pokušavam ubaciti na njezin teren kao Ethanova prisna prijateljica. Bilo je to sasvim u stilu mojih starih smicalica, pa me još jednom zapekao sram što sam nekoć bila takva. Usprkos tomu oduprla sam se porivu da objasnim zašto su ta imena bila primjerena, pa sam umjesto toga odverglala ostatak porođajne statistike.

"Kako se osjećaš?" upitala je blago.

Osjetila sam kako se opuštam dok sam govorila: "Dobro sam. Porođaj nije bio težak... Samo što sam sad *stvarno* umorna, ali koliko čujem, bit će samo još gore."

Nasmijala sam se, ali Rachel je ostala ozbiljna. Pitala je hoće li moja majka doći da mi pomogne.

"A-ha. Ovaj sam čas razgovarala s njom", rekla sam. "Ti si tek druga koju sam nazvala."

Željela sam da zna redoslijed. Željela sam da se to između redaka uračuna kao moja isprika. Nisam bila u stanju za sveobuhvatnu analizu našeg prijateljstva, ali željela sam da zna kako mi je žao zbog onog što se dogodilo između nas.

Nakon duge stanke rekla je: "*Jako* mi je drago što si nazvala, Darcy. U zadnje sam vrijeme toliko mislila na tebe, pitala se kako si."

"Da. Dobila sam tvoju poruku. I dekice", rekla sam. "Stvarno su posebne. Oduševile su me. Hvala ti."

"Zbilja nema na čemu", rekla je ona.

"I kako si ti?" upitala sam, shvativši da je još nisam spremna pustiti. Nisam je se nasitila.

"Dobro. Ja sam dobro", rekla je s laganom zadržkom.

"Što je novo u tvom životu?" pitala sam, aludirajući na Dexa, ali i na sve ostalo.

"Pa... Napokon sam otplatila zajmove i dala otkaz. Sad vodim pravne poslove u zakladi za sidu u Brooklynu."

"To je odlično", rekla sam. "Znam da si sigurno puno sretnija."

"Da. Jako mi se sviđa", rekla sam. "Tako je lijepo kad ne moraš glavu razbijati naplaćivanjem radnih sati. ...A ni putovanje do posla nije tako strašno."

Vidjela sam da izbjegava i sam spomen Dexa, pa sam nakon sljedećih nekoliko sekundi šutnje rekla: "A ti i Dex ste dobro?"

Željela sam joj pokazati da sam prihvatila status quo. I iako mi je pomisao na njih dvoje zajedno i dalje bila čudnovata, s time sam se *uistinu* posve pomirila. Kako bih mogla biti zavidna na ičijoj sreći kad sam sama bila toliko ispunjena i zadovoljna?

Oglasila se s *hmm*, a potom rekla: "Ethan ti nije rekao?"

"Za vaše zaruke?" nagađala sam.

"Hm... Pa zapravo... Dex i ja smo... vjenčani", rekla je Rachel blago. "Jučer smo se vjenčali."

"Oho", rekla sam. "Nisam znala."

Čekala sam da me zapljusne val ljubomore ili ogorčenosti. Ili bar zdrava doza čežnje. Umjesto toga osjećala sam se onako kao kad u *Peopleu* čitam o vjenčanju zvijezda. Detalji me zanimaju, ali ne uživim se do kraja.

"Čestitam", rekla sam, shvativši zašto je Dexu moj poziv bio znak za uzbunu. Stigao je u svakako sumnjivom trenutku.

"Hvala ti, Darcy", rekla je. "Znam... Sve je ovo tako bizarno, zar ne?" U glasu joj se osjećala isprika.

Je li joj bilo žao što se udala za Dexa? Što me nije pozvala? Zbog svega?

Nisam htjela tjerati mak na konac pa sam rekla: "U redu je, Rachel. Zaista. Drago mi je zbog tebe."

"Hvala ti, Darcy."

U glavi su mi se namnožila pitanja. Htjela sam ih cenzurirati, ali onda sam pomislila, zašto ne bih pitala?

"Gdje vam je bio obred?" prvo sam pitala.

"Ovdje, u gradu. U metodističkoj crkvi na uglu Šezdesete i Park Avenue."

"A svadba?"

"Održali smo je u *The Innu* na Irving Placeu", rekla je. "Bila je jako malena."

"Je li Annalise došla?"

"Da. Samo šačica prijatelja i naše obitelji... Željela sam da i ti budeš prisutna, ali..." Glas joj je zamro. "Znala sam da ne bi htjela doći. Hoću reći, ne bi mogla doći."

Nasmijala sam se. "Da. To bi bilo nekako uvrnuto, ha?"

"Da. Valjda", rekla je pogruženo.

"I gdje sad vas dvoje živite?" pitala sam.

Rekla mi je da su kupili stan u Gramercyju - što je Rachel oduvijek bila najdraža četvrt u gradu.

"To je fenomenalno... A idete li na medeni mjesec?" pitala sam, sjetivši se njihova putovanja na Havaje, ali nisam dopustila da me obuzmu negativne emocije.

"Da... Večeras putujemo za Italiju", rekla je.

"O. To je krasno. Drago mi je što sam te uhvatila."

"Da. I meni", rekla je.

"Nadam se da će vam biti lijepo u Italiji. Pozdravi mi i Dexa. Može?"

Rekla je da hoće. Zatim smo ponovno čestitale jedna drugoj i oprostile se. Prekinula sam vezu i pogledala Ethana kroz suze što su nanovo potekle. Suze kakve ti navru nakon što proživiš agoniju.

"Namjeravao sam ti reći", rekao je Ethan. "Ali s obzirom na tvoje preuranjene trudove, nisam te htio uznemirivati, a jučer nije bio pravi dan... Uostalom, smatrao sam da ti Rachel to treba reći sama."

"U redu je", rekla sam. "Iznenaduje me koliko mi to ne smeta... Pretpostavljam da si ti bio pozvan?"

Kimnuo je. "Da. Ali ni u jednom trenutku nisam planirao otići."

"Zašto ne?"

"Misliš da bih te ostavio?"

"Mogao si."

Energično je odmahnuo glavom. "Ni govora."

"S njom si bliskiji", rekla sam, možda da vagnem njegove osjećaje prema sebi, ali i zato što me pekla savjest jer je zbog mene propustio vjenčanje jedne od svojih najboljih prijateljica.

"Bliskiji sam s tobom", rekao je ozbiljno.

Osmjehnula sam se a da nisam pritom osjetila trijumf nad Rachel, samo neopisivu bliskost s Ethanom. Pitala sam se osjeća li i on isto - ili je to za njega bila samo ljubav prema prijateljici.

"A pogledaj samo što bih propustio", rekao je Ethan, spustivši pogled na Johna i Thomasa.

Pomislila sam na ta dva događaja - rođenje moje djece i Rachelino vjenčanje - koja su se zbila gotovo istodobno, na suprotnim stranama Atlantika.

"Možeš li ti vjerovati da se sve dogodilo točno isti dan?" upitala sam ga.

Ethan je odmahnuo glavom. "Iskreno, ne. Ne mogu."

"Očito nikad neću zaboraviti njihovu godišnjicu."

Ethan me rukom privukao u zagrljaj i pustio da se još malo isplačem.

Onog dana kad su nas otpustili iz bolnice Geoffrey je svratio da nas posjeti za vrijeme vizita. S Ethanom se rukovao, mene poljubio u obraz i divio se mojim sinovima.

"Kakav simpatičan čovjek", rekao je Ethan nakon što je Geoffrey izašao.

"Da, mogao bi osvojiti nagradu za bivšeg dečka godine", rekla sam, s mišlju kako sam, ma koliko simpatičan Geoffrey bio, i dalje sigurna da sam dobro postupila što sam prekinula s njime. Činjenica da je naša veza tako glatko prebrodila prijelaz u prijateljstvo bila je samo dodatna potvrda.

Obukla sam pulover koji mi je Ethan dao za Božić, a on je uvio Johna i Thomasa još i u Racheline dekice pa mi predao oba smotuljka, po jedan u svaku ruku. Ethan je zatim do kraja spakirao naše stvari, koje su bile raštrkane s kraja na kraj sobe.

"Ne želim ići", rekla sam.

"Zašto ne?" pitao je.

Pokušala sam objasniti svoju želju da u bolnici ostanem zauvijek, s vojskom sestara i liječnika koji su dvorili mene i moju djecu. Zavidjela sam ženama čiji su trudovi upravo počinjali, i rekla Ethanu da bih tu bol opet proživjela ispočetka za još nekoliko noći u prenoćištu.

Ethan me smirio da se nemam zašto brinuti. "Snaći ćemo se mi", rekao je. "Vidjet ćeš."

To me držalo me tijekom onih prvih suludih dana i tjedana kod kuće. Dalo mi je snage da prebrodim strah da će moja dječica najednom prestati disati, frustraciju oko dojenja, moju nesigurnost za vrijeme kupanja i sve one ostale rutinske, ali naoko nesavladive zadatke. Najviše od svega, dalo mi je snage da prebrodim agoniju besanih noći. Roditelji *jednog* novorođenčeta znaju govoriti o tome koliko te nedostatak sna iscrpi, ali kada doživiš beskrajni krug buđenja-hranjenja-presvlačenja s blizancima, jednostavno ne možeš sebi doći. Recimo samo da sam shvatila zašto je uskraćivanje sna glavna metoda u mučenju političkih zatvorenika.

Ni dani nisu bili puno lakši. Prljavo rublje, suđe i računi gomilali su se alarmantnom brzinom. Hrana je nestajala još i brže, pa smo često pribjegavali otvaranju prašnjavih limenki, radije nego da se u svom deliričnom stanju odvučemo onih nekoliko ulica do trgovine s namirnicama. Bilo je toliko dana kad smo se tek kasno popodne presvukli iz pidžama ili oprali zube. A ja pogotovo nisam imala energije da se šminkam ili sušim kosu fenom, čak niti da se pogledam u ogledalo, osim u prolazu, kad bi mi pogled s užasom pao na zamršenu kosu, upale oči i onih sedam kilograma, uglavnom oko struka, koje nikako da skinem.

Ukratko, to se baš i ne bi moglo nazvati plodnim tlom za romantiku, ali ona je svejedno postojala, bujala je između Ethana i mene, ogledajući se u svakoj malenoj ljubaznoj gesti. Bila je to ljubav u glagolskom obliku, kako je to Rachel govorila. Ljubav od koje sam se osjećala potpunije nego ikad prije u svojoj glamuroznoj, *jimmy chooicama* obilježenoj prošlosti.

No na površini Ethan i ja smo ostali "samo prijatelji". Te su me dvije riječi progonile, pogotovo kad bi Ethan otišao, svakih nekoliko dana, da bude sa Sondrine. Ona mu je i dalje bila djevojka. Ja sam mu bila samo prijateljica. Točno, bili smo prijatelji koji su izmjenjivali osjećajne poglede, prijatelji koji su spavali u krevetu nabijenom seksualnom napetošću, prijatelji koji su smišljali bilo kakve izlike samo da se dotaknu; ali brinula sam se da nikad nećemo napraviti onaj pogibeljni korak u nepoznato i postati pravi par, trajni tim. Mučile su me noćne more o tragičnom kraju: Ethan se ženi sa Sondrine, a ja se vraćam u New York s Thomasom i Johnom. Probudila bih se, u znoju i suzama, okusivši žalost i čemer koji će me čekati budem li ostatak života morala provesti sama, pitajući se koliko smo samo fenomenalan par mogli biti, da je bar jedno od nas smoglo snage i riskiralo.

A onda, jednog popodneva u kasnom travnju, kad smo Ethan i ja odveli dječake na našu svakodnevnu šetnju Holland Parkom, on je svečano objavio da je večer prije, uz kamenice u *Bibendumu*, prekinuo sa Sondrine. Osjetila sam kako me uzbuđenje preplavljuje i mogućnosti se otvaraju. Također sam oćutjela i nelagodu između nas. Naša posljednja zapreka je nestala, ali što sada?

Nervozno sam se nasmijala i provokativnim tonom rekla: "Malo je uvrnuto nekom nogu dati dok jedeš kamenice, zar ne?"

"Pa," rekao je Ethan, uprijevši pogled na stazu pred nama, "ja ne uspijem uvijek lijepo upakirati stvar... kao što ti dobro znaš."

Njegovo "kao što ti dobro znaš" činilo se bremenito značenjem, pa sam se još i više usplahirila. I tako sam nastavila prtljati, razbrbljavši se o tome kako sam mislila da se kamenice ne smiju jesti u mjesecima koji imaju slovo r u nazivu.

"Jeli smo kamenice *-fin de clair* - koje se mogu jesti cijele godine. Ali hvala ti lijepa na brizi", rekao je, zijevnuvši tobože nehajno.

"Nema na čemu", rekla sam dok smo s noge na nogu šetali po Cricket Lawnu. Prošla je duga minuta, tišina se između nas zgusnula.

"Kako se osjećaš?" naposljetku sam pitala, pomno birajući riječi. "Što se prekida tiče?"

Ethan mi je dobacio pogled podignutih obrva. "Dugo se to spremalo. Mislim da sam jednostavno bio previše neispavan da bih se toga ranije uhvatio, shvaćaš?"

Kimnula sam. Shvaćala sam.

"Jednostavno se nisam baš zbližio s njom", nastavio je. "Nakon toliko vremena trebao sam osjećati veću bliskost s njom. Ili bar imati osjećaj da je poznajem... Ono, poznajem njezin ukus u glazbi, umjetnosti, hrani, putovanjima, književnosti. Ali svejedno nisam upoznao *nju*. Ili je možda jednostavno nisam dovoljno jako želio upoznati."

Ponovno sam kimnula, primijetivši da smo oboje ubrzali korak i da se izbjegavamo pogledati.

"Bilo je tu i drugih stvari", nervozno je čavrljao. Prestao je gurati kolica taman koliko mu je trebalo da spusti ruku i Johnu popravi kapu koja mu je kliznula preko očiju, a onda je rekao: "Bila je toliko nepopustljivo antiamerički nastrojena. Ja sam prvi koji će podići glas i kritizirati našu vladu. Ali dizalo mi je tlak kad je to radila ona. Hvatao sam sebe kako si stalno grizem jezik da ne bih rekao: 'Stara moja, da nas nije bilo, govorila bi ti njemački.'"

Nasmiješila sam se, odglumivši da mi je pozornost odvušla obližnja nogometna utakmica tri na tri.

"A onda još i njezin miris..." rekao je.

"Što? Zar se ne pere redovito?"

Odmahnuo je glavom. "Ne. Savršeno je čista. I koristi fine parfeme i sve to. Ali ima nešto u njezinu pravom, *prirodnom* mirisu. U tome kako joj koža miriše. Jednostavno mi se nije sviđalo... A to se teško daje izglediti, shvaćać."

"Imam li ja miris? Kad ne naneseš parfem?" pitala sam, zabrinuvši se naglo da se Ethanu ni moj ne sviđa, i da ja samo umišljam našu fizičku, kemijsku povezanost.

Ethan mi je dobacio pogled dok mu je grimiz bojió obraze. "Da. Imaš ti miris", rekao je polako.

"I?" upitala sam dok mi je srce tuklo.

Prestao je hodati, okrenuo se prema meni i zagledao mi se u oči. "Tvoj je miris gotovo citrusan. Sladak, ali ne previše."

Izraz na njegovu licu izbrisao je i zadnji tračak moje sumnje. Sad sam bila sigurna - Ethan me volio koliko i ja njega. Nasmiješila sam se, osjetivši kako me hvata vrtoglavica i nestaje mi daha, kad je svoju ruku ovio oko moje, dok je drugom i dalje držao dršku kolica. I prije smo se mi često držali za ruke, ali ovaj je put bilo drukčije. Ovo je bio uvod u nešto više. I točno tako, Ethan me privukao k sebi. Zatim je sklopio oči, zaronio lice u moj vrat i udahnuo.

"Da. Ti mirišeš kao naranča", prošaptao je. "Naranča u tvojoj čarapi u božićno jutro."

Tijelo mi je stresao strujni udar i shvatila sam što znači kad koljena zaklecaju. Zažmirila sam, rukama obgrlila Ethanova ramena i čvrsto se uhvatila. A onda, nasred Holland Parka, među nogometošima, psima i djecom, Ethan i ja smo podijelili svoj prvi pravi poljubac. Nisam sigurna koliko je trajao - deset sekundi ili pet minuta ili negdje između - ali znam da se činilo kao da je na svijetu stalo sve, osim naših srdaca što su tukla jedno o drugo. Sjećam se kako je njegova topla ruka kliznula ispod moje jakne i košulje, kako su mi se njegovi dugi, vitki prsti utisnuli u leđa. Sjećam se kako sam pomislila koliko silno svu njegovu kožu želim osjetiti na svojoj.

Kad smo se napokon razdvojili, Ethan je moje ime izgovorio kao što nikad nitko nije; glas mu je bio podjednako nabijen i nježnošću i željom. Oči su mi zasuzile dok sam gledala u njegove.

On je i dalje bio Ethan, onaj žgoljavi klinac s igrališta i moj najbolji prijatelj. Ali ujedno je bio i netko nov.

"Mislim da znaš pravi razlog zbog kojeg smo Sondrine i ja prekinuli", rekao je.

"Da. Mislim da znam", šapnula sam.

Osjetila sam kako blistam, željno iščekujem ono što slijedi. To popodne i svaki dan poslije toga. Svoju sam ruku provukla iznad njegova lakta pa smo okrenuli kolica i krenuli doma.

Dvije godine poslije

Sunčani je ljetni dan u Londonu. Čekam u Holland Parku, odjevena u šifonsku haljinu boje slonovače, toliko mekanu da je ne mogu prestati dodirivati. Haljina na leđima ima v-izrez, a sprijeda je nabrana na prsima i ukrašena ljeskavim perlicama. Suknja je ležernog A-kroja - romantična i jednostavna - a na povjetarcu leprša baš kako treba. Žena u salonu vjenčanica u Kensingtonu rekla mi je da je ta kreacija nadahnuta edvardijanskom erom - što je zazvučalo kao nešto što bi se sviđjelo Ethanu. Bila je to prva vjenčanica koju sam probala, ali jednostavno znaš kad je nešto ono pravo.

Kad je gudački kvartet zasvirao, zirnem iza ugla Belvederea, prema vrtovima, i dopuštam sebi da bacim pogled na Ethana. Bili smo razdvojeni tek dvadeset i četiri sata, ali nama je to bilo dugo. Bilo zbog naše razdvojenosti, njegova Armanijeva odijela ili emocionalnog dana, nikad nije izgledao privlačnije. Osjećam kako me steže u prsima pa počinjem brzo i plitko disati da se ne bih rasplakala. Na trenutak poželim da imam oca na kojeg se mogu nasloniti ili djeverušu da hoda za mnom. Ali ne, donijela sam pravu odluku. Na dan svog vjenčanja hodam sama, ne iz prkosa ili da bih tjerala po svome, nego više kao vlastiti intimni simbol koliko sam daleko dogurala.

Duboko udišem i iza ugla skrećem prema vrtovima. Sad mi se pogled na Ethana otvara do kraja, po licu mu vidim da misli kako prekrasno izgledam, i ne mogu dočekati da čujem kako svoje osjećaje poslije pretiče u riječi. Nitko se ne zna izraziti kao što on zna. Ne mičem pogled s njegova. Napokon sam pokraj njega.

"Zdravo", prošapće.

"Zdravo", uzvraćam mu šaptom dok svećenik počinje govoriti.

Obred je kratak, usprkos satima koje smo Ethan i ja proveli sastavljajući svoje zavjete. Neke smo dijelove ostavili da budu tradicionalni, ostatak izbacili, ali svaka riječ odiše našim vlastitim značenjem. Ethanove su oči na kraju vlažne i obrubljene crvenilom. Naginje se naprijed i svojim usnicama dotiče moje. Uzvraćam poljubac svomu mužu, pamteći taj trenutak, sunce koje osjećam na koži, miris divljeg cvijeća u luku iznad nas, zvuk pljeska i škljocanje fotoaparata i slavodobitne zvuke Beethovenove "Ode radosti".

Osjećam ushit kao i Ethan, i okrećem se, s rukom u njegovoj, licem prema našim uzvanicima. Prvo ugledam svoju majku kako čipkastim rupčićem otire oči. Moj tata sjedi pokraj nje, drži Thomasa i Johna. Moji su roditelji oduševljeni što sam našla pravu ljubav, i što sam je otkrila u književniku sa stanfordskom diplomom, čija je knjiga o otkrivanju ljubavi tamo gdje je ne očekuješ međunarodni bestseller. Sumnjam da će se moji roditelji ikad promijeniti - uvijek će silno držati do novca, materijalnih stvari i imidža, ali isto sam tako svjesna da je jaz između nas djelomice uzrokovala briga i skrb za dijete. Sada te osjećaje shvaćam.

Dok se Ethan i ja spuštamo vrtom stazom, smješemo se našim drugim uzvanicima. Vidim svog brata i Lauren, novopečenu trudnicu... Ethanovu majku i oca, koji su po svemu sudeći sinoć na probnoj večeri nanovo razbuknuli ljubavni plam... Annalise, Grega i slatku malu Hannu koja će uskoro navršiti tri godine... Martina i njegovu novu djevojku Lucy... Phoebe, koju sam s vremenom počela cijeniti, a nakon pokojeg koktela čak mi je i draga... Charlotte i Johna s Natalie... Meg, Yossija i njihova sina Lucasa... Geoffreyja i Sondrine koji su se nedavno zaručili, što je Ethana i mene uvelike zabavilo.

A onda, u zadnjem redu, ugledam njih. Rachel i Dexa s njihovom novorođenom kćeri Julijom, slikom i prilikom svoje majke, ali s Dexterovom tamnom, valovitom kosom. Odjevena je u ružičastu štepanu haljinicu koju sam joj poslala za prvi rođendan. Dok prolazim pokraj njih, pokazujem na plavi svileni obrub s pohabanih dekica Thomasa i Johna dok su bili bebe; sada vrpca svezanu oko mog buketa bijelih ljiljana. Rachel i ja ne razgovaramo često, ali rekla sam joj za plan da tu vrpca iskoristim kao svoje "nešto plavo" s popisa onog što mladenka mora nositi. Vidjela sam da je dirnuta, sretna što u našem danu igra neizravnu ulogu.

"Predivna si!" sad mi govori bez glasa.

Dex mi se smiješi, gotovo s dragošću, a ja mu uzvraćam, ljubazno kimajući glavom. Teško je vjerovati da smo sedam godina bili zajedno. Sad mi se čini tek poput poznanika s izvanredno kvalitetnom kosom.

Stižemo na kraj staze i ja se okrećem prema Ethanu. A onda podižemo Thomasa i Johna koji su se otrgnuli mom tati i pojurili za nama.

"Jesmo li se već vjenčali, mama?" pitaju s britanskim naglaskom koji nisu naučili kod kuće.

"Jesmo!" smijem se.

"Jesmo! *Stvarno* smo se vjenčali!" kaže Ethan.

Napokon.

Prisjećam se onog jesenskog dana kad me Ethan zaprosio. Za vikend smo otputovali u Edinburgh, da proslavimo moj novi posao na prikupljanju financijskih sredstava u organizaciji *Posvoji minsko polje*. Nakon što smo se prijavili u hotel, odlučili smo se popeti na Arthur's Seat, malenu planinu što se uzdiže nad tim drevnim gradom. Dok smo se odmarali na obronku i divili pogledu što je ispod pucao u daljinu, Ethan mi je uručio majušni komad papira, tako izlisan da je na opip djelovao kao baršun. Kad sam bolje pogledala, vidjela sam da je to poruka koju sam mu dala u petom razredu. Ona poruka s "Hoćeš li hodati sa mnom?" i kućicom pokraj *hoću* prekrštenom crvenom olovkom.

"Gdje li si *samo* to našao?" pitala sam ga, a u glavi mi se zavrtjelo što je sačuvao najstariji komadić naše zajedničke povijesti.

"Našao sam ga u kutiji sa starim papirima", rekao je sa smiješkom. "Mislio sam da sam ti ga vratio, ali očito nikad nisam?"

"Nisi. Samo si mi pod odmorom rekao da. Sjećaš se?"

"Bit će." Ethan je kimnuo, a onda rekao: "Okreni ga".

I jesam, a na drugoj sam strani vidjela da je ispisao vlastito pitanje.

Hoćeš li se udati za mene?

Podigla sam pogled i lecnula se. Potom sam zaplakala i rekla hoću, *hoću!* Ethanove su ruke lagano podrhtavale dok je iz džepa na jakni vadio kutiju, otvorio je i na prst mi stavio blještav prsten s dijamantom jastučastog reza.

"Za obitelj nisu potrebni zavjeti ni genetika. Mi to već jesmo", rekao je Ethan. "Ali želim da to postanemo i *službeno*. Želim da to traje *vječno*."

A onda je, uvijek spreman da filmom ovjekovječi neki trenutak, ispružio ruku i opalio našu zaručničku fotografiju. Znala sam da mi je kosu zamrsio vjetar i da su nam oboma nosovi crveni i da cure od hladnoće, ali nije me bilo briga. Naučila sam zanemarivati te površinske stvari, cijeliti sadržaj, a ne formu. Znala sam da kad god pogledam tu našu sliku s planine u Škotskoj neću vidjeti nikakve nesavršenosti, i da ću se sjetiti samo Ethanovih riječi. *Želim da to postanemo i službeno. Želim da to traje vječno.*

I tako smo ovog radosnog lipanjskog dana, pod nebom tako plavim da je izgledalo retuširano, postali upravo to: službena obitelj, na putu u svoju vječnost.

Poslije, nakon što smo se svi preselili u Belvedere na rani ručak uz pjenušac, počele su zdravice Ethanu i meni. Neki se šale na račun naše romance iz petog razreda. Drugi aludiraju na naš grozničavi život roditelja blizanaca, diveći nam se kako sve to uspijevamo. Svi kažu koliko im je drago zbog nas.

A onda, kad sam pomislila daje i posljednja zdravica završila, Rachel nesigurno ustaje i nakašlja se. Izgleda nervozno, ili mi se to možda samo čini jer znam koliko mrzi držati govore.

"Nema toga zbog čega bih osjećala veći ponos ili sreću nego što ovdje prisustvujem vjenčanju dvoje tako bliskih prijatelja", otpočinje, podižući pogled s koncepta i prelijećući njime preko prostorije. "Darcy i Ethana poznajem već cijelu vječnost, i zato znam koliko su dobri ljudi. Isto tako znam da su zajedno *utoliko* bolji." Zastaje, pogled joj se sreće s Ethanovim pa s mojim. "Valjda je u tome snaga prave ljubavi i pravog prijateljstva... Valjda je to smisao svega." Podiže svoju čašu, smiješi se i kaže: "Nazdravimo stoga Ethanu i Darcy, pravoj ljubavi i pravom prijateljstvu."

Dok svi plješču i otpijaju pjenušac, ja Rachel uzvraćam osmijeh, pomislivši kako je to rekla da nije mogla točnije. Ljubav i prijateljstvo. Oni od nas stvaraju ono što jesmo, a oni nas mogu i promijeniti, ako im dopustimo.